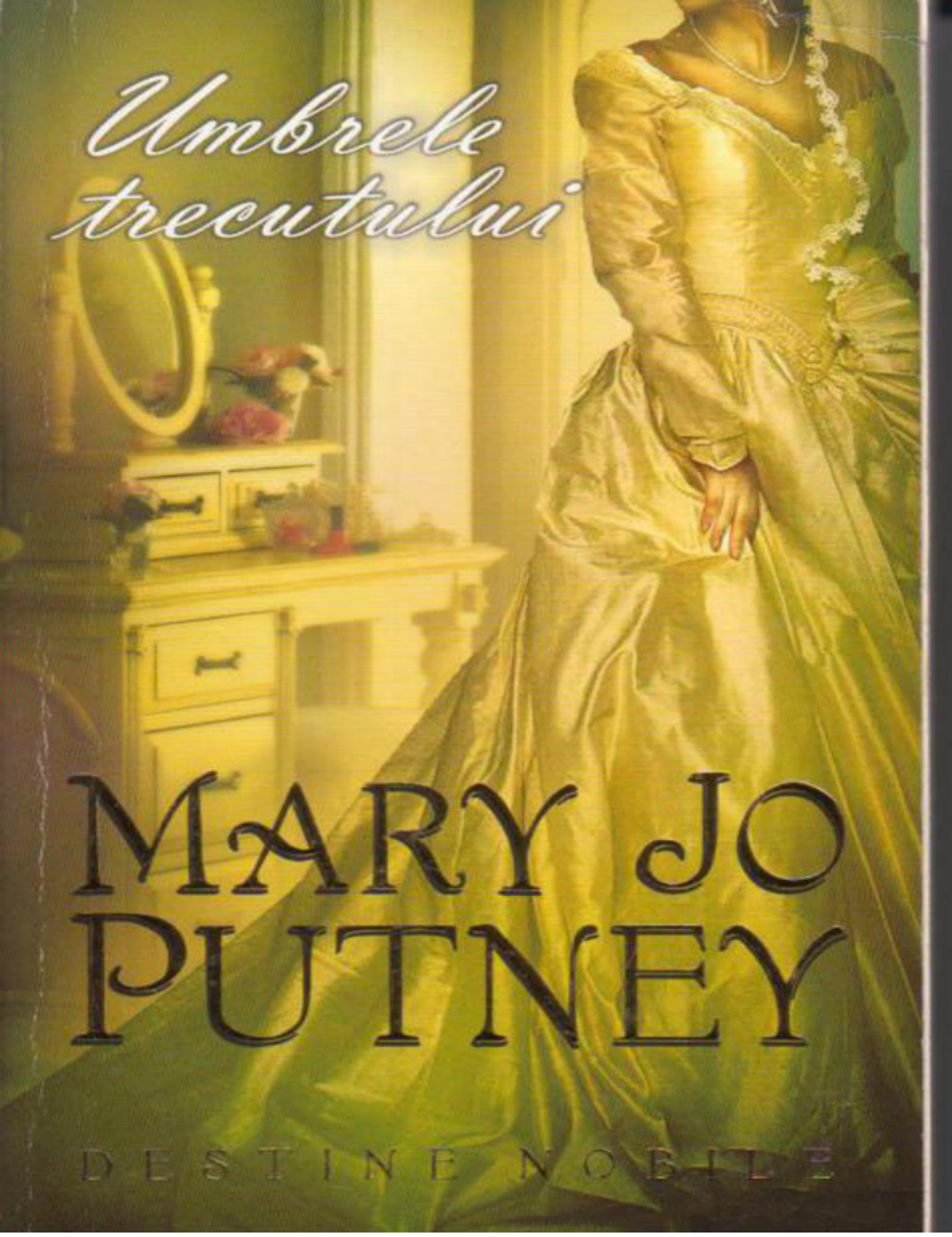
Umbrele trecutului
MARY JO PUTNEY
DESTINE NOBILE

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35

Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38

MARY JO PUTNEY

UMBRELE TRECUTULUI

Prolog

Spania, 1812

Războiul era un iad. Scrisorile de la rude puteau fi ceva şi mai rău.

Ziua fusese plină de gloanţe de muschetă şi de lupte mărunte. Randall se întoarse la cortul său şchiopătând, plin de praf şi dorindu-şi să doarmă timp de douăsprezece ore.

Să se spele de praf era uşor. Ordonanţa sa foarte pricepută, Gordon, pregătise apa. Somnul era un privilegiu mai rar. Să scape de durerea din coapsă era imposibil.

Lui Randall îi murise astăzi un soldat, un recrut irlandez fără experienţă, dar cu un zâmbet plin de entuziasm, ceea ce însemna că cineva trebuia să redacteze o scrisoare pentru familia băiatului. Asta era cea mai rea parte a funcţiei de ofiţer, dar fiecare viaţă merita să fie recunoscută şi fiecare familie merita să ştie cum dispăruse unul de-ai lor.

— Poşta din Anglia, domnule. Gordon îi întinse lui Randall trei scrisori cu pecete.

Randall le răsfoi. Una de la ducele de Ashton. Vechiul său prieten din şcoală era cel mai bun corespondent al lui. O alta de la Kirkland, tot un prieten din şcoală şi om de încredere. Şi cea din urmă…

Fixă cu privirea semnătura arogantă ce marca scrisoarea. Daventry. Blestemul din viaţa lui. Randall avea doar cinci ani când părinţii săi muriseră de febră. Fusese pus sub tutela unchiului său, contele de Daventry.

Anii care urmaseră fuseseră cei mai întunecaţi din viaţa lui Randall. Fusese adus la Turville Park, Conacul Daventry, şi plasat în aripa copiilor alături de moştenitorul domeniului, lordul Branford, care avea pe-atunci nouă ani. Cu o constituţie masivă pentru vârsta lui şi cu o aroganţă ce ar fi fost impresionantă chiar şi la un adult, Branford fusese o brută şi un bătăuş. Randall învăţase de mic să se bată.

Fiindcă moştenitorul nu putea să greşească, Randall fusese trimis la o şcoală cu internat încă de la o vârstă fragedă. De fapt, fusese trimis la mai multe şcoli, dintre cele mai bune din Anglia. După ce fusese exmatriculat, pe rând, din fiecare, sfârşise la Academia Westerfield. După cum îi plăcea să spună lui Lady Agnes Westerfield, proprietara şi directoarea şcolii, academia era rezervată băieţilor de viţă nobilă şi purtare josnică.

În şcoala pe care Daventry o considerase o pedeapsă, Randall descoperise bunătate şi prietenie. Îndurase vacanţele la Turville cu stoicism şi cu pumnii strânşi. Îi ura pe Daventry şi pe Branford, iar aceştia, la rândul lor, îl tratau cu dispreţ. Din fericire, moştenise un

venit confortabil. Când terminase şcoala, Randall îşi cumpărase un set de steaguri şi intrase în armată, ignorându-şi pe deplin rudele de rang înalt, exact aşa cum îl ignorau şi ele.

Până în acel moment. Întrebându-se ce naiba avea Daventry să-i spună, Randall rupse sigiliul de ceară şi cercetă cele câteva rânduri scrise în caligrafia îndrăzneaţă a contelui.

Vărul tău, Rupert Randall, e mort. Eşti, în acest moment, moştenitor prezumtiv al titlului de Daventry. Trebuie să-ţi vinzi funcţia şi să te întorci acasă. Mă voi aştepta să-ţi alegi o soţie şi să te căsătoreşti în decurs de un an.

Randall privi intens hârtia grea, simţind amărăciunea din spatele cuvintelor. Branford murise într-un accident la beţie, cu mai mulţi ani în urmă, iar celălalt fiu al lui Daventry, un copil bolnăvicios, murise tânăr. Dar mai existau câţiva veri mai aproape de titlul respectiv, înainte de maiorul Alexander Randall.

Îşi analiză arborele genealogic. De fapt, nu erau chiar atât de mulţi – familia Randall nu părea să aibă prea mulţi urmaşi. Ceilalţi moştenitori fuseseră, în mare parte, mai în vârstă – tatăl lui Randall fiind fratele vitreg al actualului conte şi mult mai tânăr decât acesta. Se părea că toţi verii dinaintea lui muriseră şi nu lăsaseră fii în urma lor.

Randall se încruntă, dându-şi seama că nu mai era nimeni după el. Altfel, Daventry ar fi sperat, probabil, ca nepotul pe care îl dispreţuia să moară în luptă sau răpus de febră, pentru ca cel care-i urma să devină moştenitor prezumtiv. Dar nu-i mai urma nimeni, iar Daventry era înverşunat de mândru de titlul său. Chiar şi gândul că titlul de conte ar ajunge pe mâinile unui bărbat pe care îl detesta era mai acceptabil decât să ştie că titlul avea să dispară.

Reacţia imediată a lui Randall faţă de porunca lui Daventry fu să refuze, aşa cum făcuse întotdeauna când unchiul său dădea porunci. Dar era bărbat în toată firea acum, nu un băiat, iar ideea de a-şi vinde funcţia era destul de tentantă. Era sătul de război, sătul de durerea neîncetată la picior, care nu se vindecase niciodată pe deplin după o rană căpătată cu un an în urmă. Armata nu avea nevoie de el. Deşi era un ofiţer bun, existau şi alţii la fel de buni.

Oftând, împături scrisoarea lui Daventry. Să se întoarcă la viaţa de civil avea să fie uşor.

Să-şi găsească o soţie avea să fie mai greu.

Capitolul 1

Londra

Vastitatea Casei Ashton fu o privelişte bine-venită după îndelungata călătorie a lui Randall în Spania. Conacul era cea mai mare locuinţă particulară din Londra, iar Randall nu intrase niciodată acolo fără a-şi spune că era cu mult mai impresionantă decât Casa Daventry, casa din Londra a unchiului său.

Fiindcă locuinţa era prea mare pentru un singur om, ducele de Ashton îi oferise lui Randall propriul apartament, pentru a-l folosi ori de câte ori se afla la Londra. Mai mult decât orice, Casa Ashton reprezenta căminul lui. Locul unde era întotdeauna primit cu plăcere.

Majordomul, Holmes, aproape zâmbi.

— Domnule maior Randall, bine aţi venit! îl voi anunţa pe Excelenţa Sa că aţi sosit.

Randall îşi scutură picăturile de ploaie de pe pălărie înainte de a i-o întinde:

— Ducele şi ducesa sunt acasă?

— Nici nu se putea să picaţi mai bine. Vocea familiară a lui Ash se auzi din spate. Randall se întoarse şi-şi văzu prietenii intrând în holul larg.

Mariah, blondă şi frumoasă, şi cu un chip strălucind de căldură, veni în faţă şi-l îmbrăţişă pe Randall:

— Ce surpriză minunată! Stai mult la Londra?

— Suficient cât să vă săturaţi de mine. Randall o îmbrăţişă şi el, gândindu-se ce bărbat norocos era Ash.

— Trage-ţi sufletul câteva minute, apoi vino cu noi în sala de mese a familiei, spuse Ash luând braţul soţiei sale. Luăm cina fără mare protocol, deci nu trebuie să te schimbi, dar avem un oaspete de care ai să te bucuri. Putem afla veşti de la toată lumea deodată.

Cu o astfel de perspectivă tentantă, Randall avu nevoie doar de câteva minute să se spele şi să îşi compună un aspect respectabil înainte de a coborî. Când intră în sala de mese a familiei, o siluetă compactă, întunecată, familiară îşi puse jos paharul de vin şi traversă camera pentru a veni să-l întâmpine.

— Ballard! Randall strânse mâna vechiului său prieten. Credeam că eşti în Portugalia.

— Iar eu credeam că eşti în Spania. Justin Ballard îi strânse mâna cu la fel de mult entuziasm, iar ochii cenuşii îi străluceau pe chipul bronzat. Familia lui deţinea o faimoasă companie portuară, iar el se ocupa de operaţiunile din Portugalia. Aveam treabă la Londra şi era un moment propice să mă întorc. O dată pe an sau la fiecare doi ani

îmi place să-mi amintesc că sunt britanic.

— Vremea din Londra o să te vindece de asta foarte repede, spuse Randall, acceptând un pahar de vin roşu de Bordeaux de la Ashton. Simţea cum tensiunea se destrăma pe măsură ce se lăsa pătruns de atmosfera caldă. Era plăcut să se afle acasă printre prieteni, iar veselul Ballard era o încântare. Trecuseră câţiva ani de când se întâlniseră în Lisabona. Cum merg treburile în Oporto?

— Mult mai bine acum, când voi, băieţaşii de armată, aţi dus războiul în Spania. Ballard îşi recuperă paharul de vin şi luă o înghiţitură. Eşti în permisie?

Randall clătină din cap.

— Am devenit recent moştenitor prezumtiv al titlului de Daventry, aşa că e timpul să mă întorc la viaţa de civil.

— Îţi vinzi funcţia? întrebă Ashton, surprins. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva.

Randall ridică din umeri.

— Practic, nu-mi vând funcţia, ci i-o cedez unui căpitan competent, care nu are mijloace pentru a plăti preţul de achiziţie.

— Generos din partea ta, remarcă Ballard, avansând împreună spre masa pe care îi aştepta cina.

— Nu chiar. Ştiind că acest căpitan îmi va prelua sarcinile, pot să plec cu conştiinţa împăcată.

Mariah îl studie cu ochii ei mari, căprui:

— O să-ţi lipsească armata?

— Sunt unii oameni care o să-mi lipsească, spuse Randall încet. Dar, per ansamblu, sunt gata de plecare. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult disciplina din armată. Dacă n-am avea un război în desfăşurare, aş fi fost trimis deja de câteva ori la Curtea Marţială pentru nesupunere.

Ceilalţi râseră, deşi era mai degrabă un adevăr decât glumă.

Ashton spuse plin de înţelegere:

— În calitate de moştenitor, presupun că acum vei fi obligat să te căsătoreşti şi să produci un alt moştenitor. Eu am fost victima unor presiuni similare timp de câţiva ani. Îi aruncă o privire soţiei sale, cu o expresie caldă. Merită să aştepţi femeia potrivită.

— Nu mă aştept să fiu la fel de norocos ca tine. Ridică paharul spre ducesă, oferindu-i un toast neoficial. Mariah e unică.

— Linguşitorule, pufni ea. Când ne-am cunoscut prima dată, credeai că sunt o vânătoare de averi care şi-a înfipt ghearele malefice în Ash, într-un moment când el era neajutorat.

— E adevărat, recunoscu el, dar am fost dispus să-mi recunosc greşeala.

— Cât de generos din partea ta, spuse ea tachinându-l. Cât despre faptul că Mariah e unică, aminteşte-ţi că am o soră geamănă identică.

Sarah arată aproape la fel ca mine şi, fiindcă a fost crescută normal, e mult mai potrivită să facă parte din nobilime.

— Fiindcă a fost crescută normal, e mai puţin interesantă decât tine, spuse el imediat. Deşi comentariul fusese unul lejer, era totuşi adevărat. Educaţia neconvenţională pe care o primise Mariah făcuse din ea o femeie care stârnea curiozitatea. Avea profunzimi şi o anumită rezistenţă care nu se întâlnea la majoritatea domnişoarelor „normale”.

— Devii cu adevărat abil în complimente. Un talent util, dacă te-ai pornit să-ţi cauţi soţie. Privirea lui Mariah reflecta calcule feminine.

— Cu siguranţă, ţii prea mult la sora ta ca să-i doreşti să-mi suporte capriciile!

— Asta e adevărat, recunoscu ea, dar aţi forma un cuplu atât de frumos. Gândeşte-te ce copii blonzi minunaţi aţi avea împreună!

— Dacă tot vorbim de cât de apte pentru căsătorie sunt surorile, şi sora mea Kiri ar merita luată în considerare, spuse Ashton, glumind doar pe jumătate. Vei fi doar conte, desigur, dar, fiind fiica unui duce, îi va fi greu să încheie o căsătorie cu cineva de acelaşi rang.

— Şi eu am o soră, îl întrerupse Ballard. E drept, are doar paisprezece ani, dar promite să devină o contesă excelentă, spuse el rânjind. Ar prefera să devină o prinţesă, dar i-am explicat că pur şi simplu nu există suficienţi prinţi pentru toată lumea.

— Toate surorile voastre sunt mult prea bune pentru mine, spuse Randall cu fermitate. Presupun că o să-mi caut o soţie în cele din urmă, dar nu mă grăbesc. Ar fi regretabil dacă Daventry chiar s-ar aştepta să mă supun voinţei sale în această problemă.

— Să te pripeşti în privinţa căsătoriei ar fi o greşeală, recunoscu Ashton. Iar statutul tău de moştenitor nu e încă asigurat, fiindcă Daventry ar mai putea avea un fiu.

— Posibil, dar soţia lui e la acea vârstă ciudată, spuse Randall. Prea bătrână pentru a mai avea copii, dar probabil suficient de tânără cât să-i supravieţuiască soţului ei.

Ash se încruntă.

— Dat fiind comportamentul lui oribil faţă de tine, n-ar fi posibil ca Daventry să găsească o cale de a scăpa de actuala soţie pentru a-şi lua una mai tânără?

— Adică dacă ar împinge-o pe scări pe contesă, ca să se descotorosească de ea? Randall clătină din cap. În pofida faptului că îşi doreşte uneori să mă vadă mort, nu cred că Daventry e un ucigaş şi, în plus, ţine la actuala lui soţie. E cea de-a treia pentru el. A avut ghinion cu soţiile şi cu urmaşii, iar o nouă soţie nu ar îmbunătăţi neapărat lucrurile.

— Dacă îmi amintesc eu bine, nu există alţi moştenitori cunoscuţi, comentă Ballard. Acum va fi nevoit să ajungă la o înţelegere cu tine.

— Cred că da, dar nu imediat. Am să-i trimit lui Daventry o notă că m-am retras din armată, dar, în loc să-i fac o vizită acum, cred că am să merg în Scoţia. Să-l vizitez pe Kirkland. Să mă bucur de aerul proaspăt şi răcoros, prin care nu zboară gloanţe de muschetă.

— E rezonabil. Ochii lui Mariah licăriră. Dacă mergi în Scoţia, poate vrei să tteci pe la Hartley, căci nu trebuie să te abaţi prea mult de la drum. S-ar putea ca sora mea să fie mai interesantă decât îţi aminteşti.

— Am să mă gândesc. Randall îşi îndreptă atenţia spre friptura de vită şi spre budinca de Yorkshire. Mariah avea dreptate în privinţa surorii ei. Sarah era exact genul de fată pe care ar fi trebuit s-o ia de soţie – atrăgătoare, rezonabilă, capabilă să îndeplinească atribuţiile unei contese când ar fi sosit momentul. Avea să fie o soţie excelentă pentru cineva.

Dar singura care îi atrăsese atenţia lui Randall în ultimii zece ani era o femeie, nu o fată. Şi, în mod cert, nu era o doamnă în ochii societăţii. Doamna Bancroft – Julia – era o văduvă, moaşă şi asistentă în Hartley, şi prietenă bună cu Mariah. Era atât de rezervată, încât devenea aproape invizibilă şi, cu siguranţă, nu trădase nici urmă de interes faţă de Randall. Era cât se poate de nepotrivită.

Însă îi bântuia gândurile.

Dacă vizita familia Townsend, putea s-o vadă şi pe Julia. Era un gând nebunesc.

Dar irezistibil.

Capitolul 2

— Doamnă Bancroft? strigă o voce uşoară de femeie când clopoţelul uşii de la vilă sună, indicând un vizitator. Eu sunt, Ellie Flynn.

— Ziua bună, Ellie. Julia trecu din bucătărie în sala de examinare, luând în braţe copilaşul tinerei femei. Cum se simte azi domnul Alfred?

— Mult mai bine doamnă. Bancroft. Femeia îi zâmbi afectuos fiului ei roşcat, ce întindea mâinile după pisica Juliei. Ceaiul ăla de unguraş şi de miere pe care mi l-aţi dat i-a ajutat de minune la tuse.

— E remediul pentru tuse al ducesei de Ashton. Julia îl examină pe băiat. Acesta îi răspunse cu un rânjet. Numai numele îl face pe jumătate predestinat să fie de leac.

Ceaiul era o reţetă pe care o învăţase de la prietena ei, Mariah, pe vremea când nu era ducesă. Mariah fusese crescută de o bunică ce era vindecătoare în sat, asemenea Juliei, dar care ştia mai multe despre ierburi. Julia aflase câteva leacuri simple de la moaşa care o pregătise, dar Mariah ştia mult mai multe, iar reţetele ei se dovediseră o bună completare la rezerva de tratamente a Juliei.

Îl dădu pe băieţel înapoi mamei sale.

— E înfloritor. Îl creşti foarte bine, Ellie.

— Nu aş fi reuşit fără ajutorul dumneavoastră. Când s-a născut, nici nu ştiam de unde să-l apuc. Ellie, şi ea tot roşcată şi de cel mult nouăsprezece ani, îi oferi timidă un sac vechi de pânză. Am câteva ouă proaspete şi bune pentru dumneavoastră, dacă le-aţi dori.

— Minunat! Mi-era poftă de un ou la ceai. Julia primi sacul şi trecu în bucătăria căsuţei sale, scoţând ouăle din paiele în care erau împachetate pentru a-i putea da sacul înapoi. Nu refuza niciodată o mamă sau un copil aflat la nevoie, aşa că, deşi mulţi dintre pacienţii ei nu-şi permiteau s-o plătească în bani, Julia şi restul casei mâncau bine.

După ce plecară doamna Flynn şi băieţelul ei, Julia se aşeză la birou şi scrise notiţe despre pacienţii pe care îi consultase în ziua respectivă. Whiskers, pisica ei tigrată, moţăia lângă ea. După ce îşi încheie notiţele, Julia se lăsă pe spate şi mângâie pisica, examinându-şi între timp regatul.

Casa Rose avea două săli de primire în partea din faţă. O folosea pe aceasta drept birou pentru tratarea pacienţilor şi pentru depozitarea leacurilor. Cealaltă încăpere din faţă era camera ei de zi. Bucătăria, cămara şi un dormitor se întindeau în partea din spate a vilei. La capătul scărilor înguste, se afla un al doilea dormitor, cu acoperişul înclinat, dar spaţios.

În spatele căsuţei se afla un grajd pentru poneiul ei cel paşnic şi o grădină în care creşteau ierburi şi legume. Florile din faţa casei existau doar pentru că ea credea că toată lumea are nevoie de flori.

Vila Rose nu se potrivea cu cea în care fusese crescută, dar viaţa aceea luase o întorsătură foarte proastă. Viaţa de acum era mult mai bună. Avea propria ei casă, prieteni şi asigura un serviciu vital acestei comunităţi izolate. Neexistând medici în apropiere, ea devenise mai mult decât o moaşă. Punea oasele la loc şi trata răni şi boli minore. Unii afirmau că era mai bună decât doctorii din Carlisle. Cu siguranţă, era mai ieftin să te duci la ea.

Deşi călătoria la Londra, făcută în urmă cu vreo câteva luni ca însoţitoare a lui Mariah, îi stârnise neastâmpărul, era, în general, mulţumită în Hartley. Nu avea să aibă niciodată un copil al ei, dar avea mulţi copii în viaţa ei, precum şi respectul comunităţii. Se mândrea cu faptul că îşi construise singură această viaţă, muncind din greu.

Uşa din faţă se deschise şi o tânără dădu buzna cu un copilaş agăţat pe un şold şi cu un sac de pânză trecut peste umăr. Julia le zâmbi celorlalţi doi membri ai casei sale:

— Te-ai întors repede, Jenny. Ce mai fac doamna Wolf şi Annie?

Chipul lui Jenny Watson se lumină:

— Sunt fericite şi sănătoase. Fiindcă am adus-o chiar eu pe lume pe Annie, de câte ori o văd sunt mândră de parcă eu aş fi inventat copiii.

Julia râse.

— Cunosc sentimentul. Să contribui la aducerea pe lume a unui copil e o bucurie.

Jenny băgă mâna în sac.

— Domnul Wolf ne-a trimis o bucată frumoasă de şuncă.

— O să se potrivească numai bine cu ouăle lui Ellie Flynn.

— Pun atunci de ceai. Jenny o luă spre bucătărie şi-şi aşeză fiica într-un leagăn, lângă cămin. Molly, care avea paisprezece luni, căscă plină de poftă şi se făcu ghem să doarmă.

Julia privi copila cu drag. Jenny nu era prima tânără însărcinată disperată care să bată la uşa Juliei, dar era singura care devenise parte a familiei. Jenny se căsătorise în pofida dorinţei familiei sale, care îi întorsese spatele când bărbatul o abandonase, spunând că trebuia să doarmă după cum îşi aşternuse.

Ameninţată de foame, Jenny se oferise să lucreze ca servitoare pentru Julia, fără plată, cerând doar mâncare şi un acoperiş deasupra capului. Fata se dovedise deşteaptă şi harnică şi, după naşterea lui Molly, devenise ucenica Juliei. Nu mai avea mult până să ajungă o moaşă bună, iar ea şi copilul ei erau acum familia Juliei.

Jenny tocmai anunţase că ceaiul era gata, când se auzi zăngănitul şirului de clopoţei atârnaţi la uşa din faţă.

Julia se strâmbă.

— Mi-aş dori să am un şiling pentru fiecare dată când am fost întreruptă în timpul unei mese!

Se ridică – apoi înlemni de groază văzându-i pe cei trei bărbaţi care intrară în casă. Doi erau străini, dar căpetenia lor cu chipul solid, brăzdat de cicatrice îi era familiar. Joseph Crockett, cel mai malefic om pe care-l întâlnise vreodată, o găsise.

— Ia te uită. Deci Lady Julia chiar trăieşte, spuse el ameninţător, scoţând un cuţit strălucitor dintr-o teacă de sub haină. Asta se poate rezolva.

Whiskers scuipă şi o tăie în bucătărie, în vreme ce Julia se dădu înapoi din faţa lui, încremenită de panică.

După ani întregi în care se ascunsese în tăcere, era o femeie moartă.

Menajera drăguţă care deschise uşa conacului Hartley se aplecă într-o reverenţă când îl recunoscu pe vizitator.

— Îmi pare rău, domnule maior Randall, dar soţii Townsend nu sunt acasă. O nepoată a dnei Townsend se căsătoreşte undeva, mai spre sud, iar ei s-au hotărât să participe la nuntă.

În timpul celor două săptămâni plăcute petrecute în Scoţia, cu prietenul său Kirkland, se oprise asupra ideii de a vizita familia lui Mariah, dar nu se hotărâse decât în momentul în care ajunsese pe drumul ce urma coasta Cumberland spre vest, către Hartley. Îi plăcea familia Townsend şi nu strica să le facă o vizită, chiar dacă nu era interesat să o curteze pe Sarah. Iar dacă se întâmpla s-o vadă pe Julia Bancroft – poate că aşa s-ar fi vindecat de această atracţie nefericită.

Acţiunile impulsive nu aveau întotdeauna rezultatele scontate. Îi întinse menajerei una dintre cărţile sale de vizită.

— Te rog să-i anunţi că am trecut pe aici.

Fata se încruntă, cu ochii la cartea de vizită.

— Se face târziu, domnule. Dl şi dna Townsend vor fi cât se poate de nemulţumiţi de mine dacă nu rămâneţi să vă petreceţi noaptea aici, ca oaspete al casei.

Randall ezită doar o clipă. Exista un mic han decent ceva mai jos în sat, dar avusese o zi lungă, picioarele îl dureau şi călătorea singur în condiţiile în care Gordon, servitorul şi fosta sa ordonanţă, îşi vizita şi el familia. Randall şi caii lui meritau să se odihnească.

— Tot doamna Beckett e stăpână în bucătărie?

Menajera zâmbi poznaş.

— Tot ea, domnule, şi s-ar bucura să aibă un om flămând pe care să-l hrănească.

— Atunci, îţi accept invitaţia cu deosebită recunoştinţă. Coborî scările, să-şi ducă trăsurica de călătorie şi caii la grajduri. Chiar dacă nu avea s-o întâlnească pe Sarah Townsend, în mod cert bunele maniere îi impuneau să îi facă o vizită doamnei Bancroft a doua zi

dimineaţă, înainte de a-şi continua drumul spre sud.

Utilă treabă, bunele maniere.

Joseph Crockett se apropie şi lipi vârful cuţitului de gâtul Juliei. Ea rămase ţeapănă, întrebându-se dacă avea să moară chiar atunci şi acolo, iar el mârâi:

— Ai să faci o călătorie cu noi, domniţă. Ştii cine se va afla la capătul ei. Apăsă suficient cât să străpungă pielea. O picătură de sânge se scurse pe gâtul ei, şi el adăugă: Să ai grijă să te porţi frumos sau îţi tai beregata. N-o să-mi poarte nimeni pică dacă voi fi nevoit să omor o ucigaşă.

Un oftat îngrozit se auzi din uşa bucătăriei când apăru Jenny, care fusese atrasă de voci. Crockett blestemă şi se răsuci spre ea, ridicând cuţitul.

— Nu! Julia îl prinse de încheietură. Pentru numele lui Dumnezeu, nu o răni! Jenny nu-ţi poate face rău cu nimic.

— S-ar putea să dea alarma după ce te luăm, mârâi el.

Molly apăru şi ea, împleticindu-se, cu faţa ei rotundă schimonosită de teamă, prinzându-se de fusta mamei ei. Jenny ridică fetţa în braţe şi se dădu înapoi spre bucătărie, cu privirea îngrozită.

— Prindeţi-o! răcni Crockett.

Cel mai tânăr dintre ceilalţi doi bărbaţi porni după Jenny şi o prinse de braţ, pentru a o împiedica să-şi continue retragerea.

— Dacă am omorî o mamă şi copilul ei, asta ar isca zarvă şi scandal, nu încape îndoială, spuse bărbatul. Pot s-o leg pe fată, ca să nu poată scăpa până mâine. Vom fi de mult duşi până să observe cineva că ceva nu e în regulă.

După o pauză agonizant de lungă, Crockett spuse morocănos:

— Foarte bine, leag-o pe fetişcană. Plecăm imediat ce termini.

Cu voce tremurândă, Julia spuse:

— Din moment ce nu mă mai întorc, aş dori să scriu o notă prin care să-i las casuţa şi toate din ele lui Jenny.

— Mereu o doamnă generoasă, spuse Crockett brutal. Fă-o repede.

După ce mâzgăli cele două propoziţii ce reprezentau ultima ei dorinţă şi testamentul, bărbatul aruncă o privire peste hârtie, pentru a vedea dacă se menţiona ceva despre soarta ei. Satisfăcut, o aruncă pe masa ei de lucru:

— Ia-ţi şalul. Ne aşteaptă un drum lung.

Făcu aşa cum i se poruncise, strângându-şi şalul şi boneta călduroase şi ponosite. Mai era ceva ce ar fi trebuit să-şi ia?

Femeile moarte nu aveau nevoie de nimic. Ignorându-l pe Crockett, se duse la scaunul de Windsor de care era legată Jenny şi o îmbrăţişă:

— Îţi las căsuţa mea şi tot restul. Se aplecă şi o sărută pe Molly, care se ascunsese în spatele fustei mamei sale. Eşti o moaşă bună,

Jenny. Să nu-ţi faci griji pentru mine. Eu… Am avut mai mulţi ani buni decât mă aşteptasem.

— Ce se întâmplă? şopti prietena ei cu lacrimi pe obraji.

— Dreptate, strigă Crockett.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Adio, draga mea!

Julia îşi înfăşură şalul în jurul umerilor şi se întoarse spre uşă.

Crockett ridică mai multe rânduri de lanţuri:

— Acum, să ne asigurăm că nu poţi să fugi, domniţă, îi închise o cătuşă peste încheietura stângă, trăgând-o în faţă ca pe-un animal ţinut în laţ.

Lanţul aproape că o frânse. S-ar fi aruncat în genunchi, să implore îndurare pentru viaţa ei, dacă ar fi crezut că are vreun rost. Dar Crockett doar ar fi râs de slăbiciunea ei. Fiindcă moartea era inevitabilă, avea s-o înfrunte cu capul sus şi cu demnitatea neştirbită.

Doar atât îi mai rămăsese.

Julia ieşi, cu lanţul zăngănind. O trăsură simplă, acoperită aştepta cu un vizitiu pe capră. Patru răufăcători împotriva unei moaşe mărunţele. Nu avea cum să scape.

Crockett deschise uşa şi îi făcu semn spre locul din colţ, aflat în celălalt capăt faţă de uşă. Apoi se aşeză lângă ea, ţinând ferm în mână lanţul. După ce el şi ajutoarele sale se instalară, trăsura porni.

Julia privi amorţită pe geam cât trecură prin Hartley. Când satul rămase în urma lor, închise ochii şi-şi înghiţi lacrimile. Fusese fericită aici, în acest colţ îndepărtat de lume.

Dar nu fusese suficient de îndepărtat.

Capitolul 3

Randall terminase aproape jumătate din porţia de cotlete ale doamnei Becket când auzi bătăi violente în uşa conacului Hartley. Sunetul era atât de frenetic, încât se gândi să meargă el însuşi la uşă, dar cotletele erau excelente.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi se auziră voci de pe holul din faţă. La auzul numelui doamnei Bancroft, ţâşni din scaun şi porni cu paşi mari spre holul din faţă. Emma, menajera cea drăguţă care îl invitase mai devreme să rămână afişa o expresie şocată, vorbind cu o tânără femeie cu privirea neliniştită, cu încheieturile însângerate. Se întâmplase ceva foarte grav. Izbucni:

— Ce i s-a întâmplat doamnei Bancroft?

— Au venit trei bărbaţi şi au dus-o! spuse tânăra şi îşi şterse ochii înlăcrimaţi. Eu sunt Jenny Watson, ucenica ei. Eu şi copilul meu locuim cu ea. Bărbaţii care au răpit-o m-au legat. După ce am reuşit să mă eliberez am venit aici, sperând să obţin ajutorul domnului Townsend, dar Emma zice că e plecat. Nu ştiu ce altceva să fac!

Teama lui Randall se intensifică.

— Ştii de ce au răpit-o?

— Bărbatul a numit-o Lady Julia, dar poate a făcut-o doar din răutate. A spus că o duc să facă dreptate. Lui Jenny i se puse un nod în gât. A spus că… că e o ucigaşă. Dar aşa ceva e imposibil!

Şi lui Randall îi era greu să-şi imagineze aşa ceva, dar nu conta. Îl interesa în primul rând s-o salveze pe Julia din mâinile răpitorilor ei.

— Ce anume s-a spus?

Fata inspiră adânc, apoi repovesti discuţia pe care o auzise:

— O duc într-o călătorie îndelungată, încheie ea. Şi… şi nu se aşteaptă să se întoarcă în viaţă. A scris o notă prin care îmi lasă mie căsuţa şi toate, zise Jenny şi izbucni din nou în lacrimi. Nu vreau casa! Vreau ca doamna Bancroft să se întoarcă în siguranţă!

— Cât a trecut de când au plecat?

Jenny strânse din sprâncenele:

— Poate o oră sau puţin mai mult.

Randall aruncă o privire spre încheieturile ei însângerate.

— Cum ai scăpat de legături atât de repede? Ţi-ai smuls mâinile din ele?

— Nu au legat-o pe Molly a mea, îi explică Jenny. Nu are decât paisprezece luni, aşa că au lăsat-o liberă. După ce au plecat, am pus-o să-mi aducă un cuţit ca să-mi pot tăia legăturile.

— Deşteaptă fată, spuse Randall pe un ton de aprobare. Accentele erau englezeşti sau scoţiene?

— Englezeşti. Din sudul Angliei.

— Deci probabil o vor lua pe drumul de est către Carlisle, apoi vor coborî spre sud, în Anglia, în loc să urce spre nord, în Scoţia. Se întoarse spre Emma. Domnul Townsend avea un murg pursânge, Grand Turk. E aici calul?

— Da, domnule.

— Atunci o să-l iau. Pune să fie înşeuat.

— Fiţi prudent, domnule, spuse Jenny. Sunt oameni periculoşi. Nu… nu vreau să mă gândesc ce-i vor face doamnei Bancroft.

— Dacă ar fi vrut s-o vadă moartă, ar fi ucis-o când au găsit-o. E în siguranţă până vor ajunge la destinaţie şi am s-o găsesc înainte să se întâmple asta. Îţi promit. Se roti pe călcâie şi porni spre camera lui, gândindu-se ce trebuia să-şi ia cu el. Bani; pălăria şi mantaua, plus un pachet cu pâine şi brânză şi bere ca să nu fie nevoit să se oprească să mănânce.

Din fericire, era întotdeauna bine aprovizionat când călătorea.

Trecând prin Hartley, Randall se opri să discute cu bătrâna doamnă Morse, care lucra în grădină şi observa toate sosirile şi plecările. După ce obţinu cât mai multe detalii posibile despre aspectul trăsurii, o luă spre est, spre Carlisle. Grand Turk era printre cei mai buni cai pe care îi încercase vreodată şi mânca distanţele în galopul său întins.

Nu existau poşte pe drumul acesta, aşa că răpitorii nu aveau cum să schimbe caii obosiţi de cursa până la Hartley. Cu puţin noroc avea să-i ajungă din urmă înainte să sosească în Carlisle. După ce ticăloşii aveau să intre pe un drum mai aglomerat, ar fi fost mai greu să le dea de urmă.

Probabil nu prea se aşteptau să fie urmăriţi. Chiar dacă Charles Townsend, cel mai de vază om din zonă, ar fi fost acasă, nu ar fi putut face prea multe. În plus, drumul rău avea să-i încetinească. Era mare păcat că Gordon, servitorul lui Randall, era în vizită la familia sa. Randall era cât se poate de capabil să se descurce singur în cursul călătoriei în Scoţia, iar Gordon îşi câştigase fără îndoială dreptul la un răgaz. Dar era un bărbat bun în luptă, iar prezenţa lui s-ar fi putut dovedi utilă în acest caz.

Nu conta. Randall avea surpriza de partea sa. Cu puţin noroc, ar fi putut s-o elibereze pe Julia fără să fie ucis cineva. Deşi, dacă era nevoie să ucidă…

Se adaptă trapului furios şi rapid al calului. Picioarele îl dureau al dracului de tare şi urma să fie şi mai rău, dar avea să reziste oricât ar fi fost nevoie.

Înaintând călare pe fondul unui cer tot mai întunecat se întrebă ce avea să facă Julia după ce urma s-o salveze.

Răpitorii ei ştiau unde locuia, aşa că nu avea să mai fie niciodată în siguranţă în Hartley.

Trebuia să se găsească o altă soluţie.

În noaptea ce se lăsa, răpitorii Juliei îşi continuau goana în ritm constant. În cel mai umed şi mai înnorat colţ al Angliei, de ce trebuia ca tocmai acea noapte să fie senină?

Nu existau hanuri sau poşte, dar, după câteva ore pe drum, trăsura se opri pentru scurt timp şi cel mai tânăr dintre bărbaţi, Haggerty, scoase un sac de mâncare şi un urcior cu bere din partea din spate a trăsurii, rezervată bagajelor.

Când trăsura porni din nou, cineva aruncă o plăcintă rece cu carne în mâinile Juliei. Încercă să mănânce aluatul rece, dar era ca lutul în gura ei.

— Poftim, domniţă. Crockett îi întinse urciorul. Ea clătină din cap. Deşi îi era sete, nu voia să bea din acelaşi urcior pe care îl folosise şi el.

Renunţând la plăcinta cu carne, privi pe fereastră peisajul sec. Dealurile aspre, majoritatea golaşe, arătau palide şi sinistre. Deşi încă nu era plină, luna era suficient de intensă cât să lumineze drumul, atât timp cât ritmul în care înaintau era unul moderat.

Cât timp avea să dureze această călătorie? O săptămână, poate. Încercă să nu se gândească la ceea ce o aştepta la capătul ei. O moarte rapidă, spera ea. Tortura era puţin probabilă – deşi nu imposibilă. Nu avea încredere în stăpânirea de sine a duşmanului ei.

După încă o oră, spuse:

— Mi-ar prinde bine o oprire, domnule Crockett.

El râse.

— Şi eu care credeam că doamnele ca tine n-au nevoie niciodată să se pişe.

Ştiindu-se lipsită de speranţă, îi fu mai uşor să-şi păstreze vocea calmă.

— Sunt o femeie ca oricare alta, domnule Crockett.

— Suntem hăt departe de satul tău cel zoios, iar cailor le-ar prinde bine puţină odihnă. Îi făcu un semn vizitiului. Tocmai dădeau colţul pe lângă un deal, iar trăsura opri cu zgomot după ce ajunse pe drumul drept de dincolo de curbă.

Bărbaţii coborâră primii. Haggerty se îndreptă spre partea din spate a trăsurii pentru a lua din nou urciorul cu băutură, iar Crockett trase de lanţul Juliei. Cătuşa i se înfipse în carnea încheieturii, făcând-o să sângereze. Ieşi împiedicându-se, cu muşchii înţepeniţi şi tremurând de frig.

Când se întinse, Crockett smuci din nou lanţul şi spuse pe un ton voit ameninţător:

— Ar trebui să-ţi fie mai teamă, Lady Julia.

— De ce? rosti ea rece. Teama nu îşi are rostul când nu mai există speranţă.

Crockett râse.

— Chiar dacă moartea e inevitabilă, există căi mai bune şi mai rele de a muri. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase strâns lângă el.

Scârbită de atingerea lui, ea îl scuipă în faţă.

— Târfă! Crockett o lovi peste faţă cu atâta forţă, încât căzu jos.

Dar nu cu suficientă forţă, din păcate, cât să-i rupă gâtul.

Era cât se poate de uşor să dea de urma răpitorilor câtă vreme exista un singur drum, iar cei pe care îi vâna nu făceau niciun efort să treacă neobservaţi. Randall îi ajunse din urmă când se opriră să se odihnească. Din fericire, calul lui necheză când simţi alţi cai şi reuşi să se oprească înainte să dea nas în nas cu ei.

Ascultă şi auzi câteva voci relaxate. După ce-şi priponi calul într-un crâng, scoase din sacul de pe şa o eşarfă veche de lână. Era o relicvă din timpul petrecut în armată, de un gri închis şi mirosind a cal, dar utilă pe drumurile reci şi vântoase. În acea seară, avea să-l ajute să-şi ascundă părul deschis la culoare şi cea mai mare parte din faţă.

Îşi scoase carabina din teacă şi se asigură că era pregătită de tragere, apoi străbătu în tăcere cotul drumului. Acele dealuri accidentate erau acoperite în cea mai mare parte cu păşuni pentru oi, dar existau suficienţi copaci şi arbuşti de-a lungul drumului pentru a-i permite să rămână ascuns.

Lumina lunii scotea în evidenţă trăsura, caii şi călătorii ce coborâseră din ea. Bătăile inimii i se accelerară când o văzu pe Julia Bancroft Îoborând. Ticăloşii o legaseră cu un lanţ, ca pe un animal. În vreme ce el se gândea la cea mai bună cale de a o salva de răpitorii ei, unul dintre bărbaţi făcu o remarcă zeflemitoare şi o trase spre el într-o îmbrăţişare.

Ea îl scuipă în faţă. Bărbatul mugi „Târfă!” şi o lovi.

Pe toţi dracii! Randall îşi aţinti carabina spre capul bărbatului înainte ca Julia să ajungă la pământ. De-abia reuşi să se abţină să nu tragă. În bătălie îşi păstrase întotdeauna sângele rece, folosindu-se de furie ca de o armă, dar să vadă un bărbat lovind o femeie pe jumătate cât el îi zgudui stăpânirea de sine.

Nu se îndoia că putea să-i doboare pe toţi cei patru bărbaţi, dar o ucidere în masă ar fi fost greu de explicat şi exista riscul ca şi Julia să fie rănită. Era de dorit să o salveze cu un minimum de violenţă.

Nu Julia. Doamna Bancroft.

Strângând din ochi, îşi cântări opţiunile.

Capitolul 4

Înjurând, Crockett îi dădu lanţul lui Haggerty.

— Du-o pe domniţa asta blestemată în tufişuri până n-o strâng de beregată.

Luă o înghiţitură din urcior şi i-l întinse unuia dintre ceilalţi bărbaţi, în vreme ce Julia se chinui, ameţită, să se ridice în picioare şi îl urmă pe Haggerty în cel mai apropiat pâlc de arbuşti, la vreo nouăzeci de metri de trăsură. Cel puţin, lanţul era suficient de lung cât să-i permită o oarecare intimitate, iar răpitorul ei se întoarse cu spatele când ea se retrase în dosul unui tufiş.

Când ieşi, tânărul spuse jenat:

— Îmi pare rău, domniţa mea.

— Probabil nu suficient de rău cât să mă eliberezi, spuse Julia sec.

— Nu, doamnă, răspunse acesta cu regret. Chiar dacă aş face-o, nu aţi ajunge prea departe.

Avea dreptate. Dealurile erau, în cea mai mare parte, acoperite de păşuni simple, iar lumina lunii ar fi făcut din ea o pradă uşoară.

Dorindu-şi să-şi fi luat şalul, tocmai se întorcea spre trăsură când văzu o formă întunecată conturându-se în spatele lui Haggerty. O clipă mai târziu, tânărul se prăbuşi, făcând să zdrăngăne lanţul Juliei când căzu pe pământ.

Julia scoase un icnet.

— Cine…?

Şirul vorbelor îi fu întrerupt de o mână ce i se lipi peste gură.

— Linişte, îi şopti bărbatul la ureche. Trebuie să plecăm cât de repede şi de discret posibil.

Julia înlemni, pradă şocului. Era ceva familiar în vocea aceea şoptită. Dar bărbatul al cărui nume îi trecu fulgerător prin gând nu putea în niciun caz să se afle acolo.

Nu conta. Orice salvator era bun. Dădu din cap, iar el o eliberă. Văzu că avea în mână un fel de puşcă.

După ce-şi înfăşură capătul liber al lanţului în jurul ei pentru a-i atenua sunetul, el se aplecă în faţă făcându-i semn şi ei să-i urmeze exemplul. Hainele lui erau întunecate, iar chipul acoperit, făcând din el o umbră printre umbre. Şi rochia ei era de culoare închisă. Se îndepărtară de pâlcul de tufe, înaintând paralel cu drumul, înapoi pe unde venise.

Salvatorul ei era maestru în a profita de orice ascunziş disponibil. Din fericire, Crockett şi ceilalţi doi oameni ai lui discutau şi râdeau în vreme ce-şi treceau urciorul din mână în mână. Spera că n-aveau să observe cât de mult se întindea vizita ei în tufăriş.

După ce trecură de curbă şi puseră dealul şi câţiva copaci între ei şi

Crockett, salvatorul ei se opri şi se întoarse spre ea. Forma lui zveltă, cu umeri laţi, i se părea în continuare familiară, dar identitatea îi era ascunsă de o eşarfă întunecată.

I se tăie respiraţia când el dădu la o parte eşarfa ce îl ascundea. Lumina rece a lunii alunecă peste părul lui blond şi peste eleganţa răvăşitoare a trăsăturilor frumos sculptate. Era imposibil, dar salvatorul ei chiar era maiorul Randall, frumos şi înspăimântător precum îngerii infernului.

Recunoaşterea fu urmată de un sentiment de inevitabilitate. Pe Randall îl întâlnise pentru prima dată la conacul Hartley, când el şi alţi doi veniseră în căutarea prietenului lor dispărut, Ashton. Îl găsiseră alături de Mariah Clarke, stăpână a conacului la acea vreme. Dintre prietenii lui Ashton, Randall era cel mai dificil, cel mai şiret.

Dintr-un motiv sau altul, probabil drept pedeapsă pentru păcatele ei, exista între ei o legătură puternică, vibrantă, pe cât de incontestabilă, pe atât de nedorită. Când grupul de prieteni făcuse îndelungata călătorie până la Londra, Randall refuzase chiar şi să călătorească în aceeaşi trăsură cu ea. Julia fusese recunoscătoare.

Cu toate acestea, dintre toţi bărbaţii din lume, el era cel care o salvase:

— De ce tu, maior Randall? întrebă şoptit, o întrebare mai mult retorică decât practică.

El îi răspunse la obiect:

— Întorcându-mă din Scoţia, am decis să fac o vizită familiei Townsend. Şi vocea lui era şoptită când porni din nou în ritm vioi. Acum, că îşi îndreptase spatele, şchiopătatul era vizibil şi mai grav decât şi-l amintea ea.

Julia îşi potrivi pasul cu al lui.

— Familia Townsend e plecată.

— Am aflat, dar am fost invitat să rămân peste noapte. Tocmai luam cina când a sosit ucenica ta, să anunţe că ai fost răpită.

— Jenny e bine? întrebă ea.

— Da. A pus-o pe fetiţa ei să-i aducă un cuţit ca să-şi taie legăturile.

— Slavă Domnului! Julia nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă Jenny sau Molly ar fi ajuns să sufere din cauza ei.

— Tremuri. Randall îşi scoase haina şi o petrecu peste umerii Juliei. Haina era fierbinte de la căldura corpului lui.

— Ai să îngheţi, spuse ea, recunoscătoare pentru căldură, dar tulburată de felul în care haina o făcea să se simtă de parcă el ar fi atins-o.

El ridică din umeri.

— Am petrecut destul timp trăind în condiţii grele, aşa că nu prea mă mai afectează temperaturile.

Acceptând să-l creadă pe cuvânt, Julia îşi trecu mâinile prin

mânecile hainei. Pe ea, haina era aproape la fel de mare ca o manta şi era recunoscătoare pentru fiecare centimetru de lână grea din ea.

Randall o conduse într-un crâng de lângă drum. Ea îşi spuse că murgul legat acolo era al lui Charles Townsend, dar nu era sigură. Randall îşi strecură arma într-o teacă din şa, apoi îi întinse mâna.

— E mai bine să călăreşti bărbăteşte.

Ea îl prinse de mână, iar el o urcă în şa cu o uşurinţă înspăimântătoare. Îi fu greu să-şi treacă piciorul drept de cealaltă parte a şeii, peste coburi, dar reuşi s-o facă. Randall îi impuse calului să meargă la pas şi porniră la drum, făcând cale întoarsă spre Hartley.

Julia îşi puse ezitant mâinile pe mijlocul lui zvelt pentru a-şi ţine echilibrul.

— Bărbatul pe care l-ai lovit, Haggerty. E… e mort?

— Nu, dar va avea o durere de cap infernală. De ce îţi pasă?

— Era cel mai decent din tot grupul. Julia închise ochii, cutremurându-se, încă nevenindu-i să creadă că era liberă. Randall era periculos şi incomod, dar îi salvase viaţa. Era un erou, iar salvarea femeilor făcea parte din repertoriul eroilor.

În urma lor izbucniră strigăte, iar Crockett urlă furios:

— Târfa aia nenorocită a fugit!

Mâinile Juliei îl strânseră mai tare pe Randall. El spuse:

— Nu-ţi face griji. Până să-şi dea seama că nu ai luat-o peste pajişte să te îndepărtezi de trăsură, noi vom fi deja la mare distanţă.

— Nu ne vor urmări în trăsură?

— Vor încerca, spuse el chicotind. O să constate că hamurile le-au fost tăiate, aşa că nu vor ajunge nicăieri în viitorul apropiat.

— Ai făcut asta mai întâi? exclamă ea. Cât de eficient!

— Experienţa militară e şi ea utilă.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu şi ţie pentru asta, maior Randall. Inspiră adânc, nereuşind încă pe deplin să creadă că e în siguranţă. Credeam că soarta îmi era pecetluită.

El ridică din umeri, dar nu răspunse. Totul făcea parte din rolul lui de erou.

Drumul ocoli încă un deal, apoi Randall dădu pinteni calului, pornind într-un galop mărunt. În pofida paşilor lini ai lui Turk, Julia fu nevoită să strângă mai tare mijlocul lui Randall. Nu se atinseseră niciodată înainte de acea noapte, iar acum ştia de ce. Să fie atât de aproape de el îi stârnea… neliniştea:

— Ne întoarcem la Hartley?

El clătină din cap.

— Chiar dacă Turk nu ar avea două persoane în spate, e prea obosit să ajungă atât de departe. Iar dacă ne-ar urmări şi ar încerca să te răpească din nou din Hartley…

Nu era nevoie să încheie fraza. Nu avea să atragă violenţa asupra

orăşelului care îi servise drept casă ani la rând.

— Sunt sigură că ai un plan de rezervă.

— Am observat o cărare ce duce la o căsuţă ciobănească, nu departe de aici. Putem merge să ne instalăm acolo şi să ne odihnim puţin.

— Odihnă. Ce gând plăcut! îşi sprijini capul de spatele lui şi se relaxă. Oricâtă nelinişte i-ar fi stârnit bărbatul acesta, avea încredere deplină în competenţa lui.

Ostenită, se întrebă ce avea să facă mai departe, acum că o găsiseră. Dar hotărî repede că avea să-şi bată capul cu asta a doua zi.

La scurt timp după aceea, ieşiră de pe drum, cotind pe o cărare aproape invizibilă, ce urca şi ocolea dealul cel înalt. Lumina lunii începea să fie ascunsă de petice de nori. De data aceasta, vremea mereu umedă era bine-venită.

Ajunseră la pătratul întunecat reprezentat de o căsuţă, iar Randall opri calul.

— Avem noroc. Pe lângă un acoperiş, o uşă şi patru pereţi, avem şi un şopron pentru Turk.

— Aş fi fericită şi într-un grajd de vaci, câtă vreme Crockett şi oamenii lui nu ne pot găsi. Se lăsă să alunece de pe cal, clătinându-se când atinse pământul. Randall o sprijini cu o mână. Julia se smulse din atingerea lui imediat ce îşi reveni puţin.

— Posibilităţile să ne găsească sunt din ce în ce mai mici. Randall coborî şi el. Dacă o fac, am să mă ocup de ei într-o manieră mai pregnantă.

— Nu te deranjează că sunt patru împotriva unuia? îl întrebă ea, mai degrabă curioasă decât surprinsă.

— Ei sunt amatori. Eu, nu. Dezlegă coburii şi îi duse în casă. Din ce în ce mai bine. Există un şemineu şi nişte rezerve de lemne. Dacă îţi dau cutia mea de iască, poţi să aprinzi focul până mă ocup eu de Turk?

Ea îl urmă în casă, bucuroasă să se afle înăuntru:

— Nu crezi că e riscant să facem focul?

— Suntem bine ascunşi aici, iar vântul va duce fumul departe de drum. Îi întinse cutia de iască şi porni spre uşă. Va ploua până dimineaţă, iar asta va şterge orice eventuale urme de copită dacă le vor căuta pe lângă drum mâine.

Când Julia se lăsă în genunchi lângă şemineu, o rază subţire de lună se strecură prin fereastra acoperită cu pergament. Coliba cu o singură cameră avea un aer de încăpere nefolosită, dar, cel puţin, era uscată şi se aflau la adăpost de vânt. Deşi mâinile îi erau neîndemânatice din cauza frigului şi a oboselii, reuşi să aprindă un mic foc, apoi i se alătură şi Randall.

Acesta deschise coburii şi scoase o pătură mică.

— Ia asta.

Julia îi înapoie haina, apoi se înveli în ţesătura aspră de lână, instalându-se într-o parte a focului. Randall scotoci din nou prin coburi.

— Ţi-e foame?

Ea se gândi puţin.

— Sunt lihnită, de fapt.

— Poftim nişte cidru. După ce-i dădu urciorul, scoase cuţitul şi împărţi pâinea şi caşul.

Ea sorbi recunoscătoare din cidrul înţepător.

— Eşti bine pregătit. Experienţa militară din nou, presupun.

— Prima lecţie în campanii e să-ţi asiguri provizii. Îi întinse porţia ei de pâine şi caş, punându-şi ceva deoparte pentru el şi împachetând restul.

Ea muşcă din caşcaval mai degrabă cu lăcomie decât cu eleganţă. Energia începu să-i revină pe măsură ce mânca. Păstrară tăcerea cât devorară pâinea şi caşul. Cidrul era rece, acrişor şi îi pica foarte bine.

În lumina focului, chipul frumos al lui Randall era distant şi enigmatic. Nu avea niciun motiv să se teamă de el când tocmai o salvase, dar era prea puternic, prea masculin, pentru a fi o companie confortabilă. Chiar dacă închidea ochii, prezenţa lui rămânea la fel de vie în căldura focului.

Se sili să-şi îndepărteze gândurile de la maior. Problema urgentă era să decidă ce să facă acum, când nu se mai îndrepta spre o moarte iminentă.

Era atât de cufundată în gânduri, încât tresări când Randall o întrebă:

— Ştii de ce te-au răpit bărbaţii aceia?

Avea dreptul să ştie, dar detesta să-i împărtăşească povestea sordidă a vieţii sale.

— Da, ştiu.

— Jenny spunea că te-au numit ucigaşă, spuse el fără ocoliş. E adevărat?

Buzele i se strânseră când ridică ochii şi îi întâlni privirea intensă.

— Da.

Capitolul 5

Randall studie faţa delicată şi plăcută a Juliei. Era greu să şi-o imagineze ca ucigaşă.

— Pe cine ai ucis?

Privirea ei alunecă înspre foc.

— Pe soţul meu.

— Era cazul să fie ucis? întrebă Randall calm.

Ea ridică din nou capul.

— Nimeni nu m-a întrebat vreodată asta.

— Oricine poate reacţiona violent dacă e suficient provocat. Nu-mi pari a fi genul de femeie care să ucidă, decât dintr-un motiv cât se poate de drastic. Îi oferi din nou urciorul de cidru. Povesteşte-mi.

Relaxându-se puţin, Julia luă o înghiţitură prelungă de cidru. Oare se aşteptase ca el s-o arunce din nou în drum, să fie găsită de răpitori? Ca soldat, avusese mai multă experienţă în a ucide decât majoritatea oamenilor şi accepta că uneori era necesar să o faci.

Randall se întrebase care era povestea Juliei Bancroft. Acum avea să afle. Poate că asta urma să explice de ce o găsea atât de al naibii de irezistibilă.

Julia îşi trase pătura în jurul ei, strângând-o ca pe un scut.

— Aveam doar şaisprezece ani când m-am căsătorit. A fost o partidă aranjată. Toată lumea fusese de acord că era o partidă foarte potrivită.

Randall mai puse un vreasc pe foc.

— Tu ce părere aveai în legătură cu partida?

— Am fost învăţată să cred că cele mai bune căsătorii erau cele aranjate. Mă aşteptam ca tatăl meu să-mi aleagă un soţ bun, spuse ea, zâmbind glacial. Logodnicul meu era tânăr, arătos şi fermecător. Eram destul de încântată.

— Dar…?

— Soţul meu cel frumos, de viţă nobilă şi cât se poate de potrivit era un monstru. Deşi vocea îi era plată, corpul o trădă, începând să tremure.

Randall presupuse:

— Violent şi abuziv.

— Da. Se strânse şi mai mult în ea.

Randall făcu un efort să-şi controleze propria furie faţă de acel soţ necunoscut.

— Ai fost nevoită să-l ucizi ca să-ţi salvezi viaţa?

Ostenită, Julia îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr castaniu.

— La început, violenţele erau rare şi îşi cerea iertare cu mult zel. Dar căsnicia mergea din ce în ce mai prost. Era gelos şi mă acuza că

vreau să mă culc cu fiecare bărbat pe care îl întâlneam, aşa că m-a ţinut la ţară şi s-a asigurat că am doar servitori femei. Treptat, am început să înţeleg că îi făcea plăcere să mă rănească. Vocea i se frânse. De unde aş fi putut eu să ştiu cum să mă port cu un astfel de bărbat? Eram o *copilă,* crescută cu simţul datoriei!

— Nu se numără printre datoriile unei femei să-i permită unui bărbat s-o rănească. Acum, Randall înţelegea de ce era atât de discretă şi de ce tresărea de fiecare dată când se apropia de ea. Nu avea încredere în bărbaţi, şi pe bună dreptate. Cum s-a terminat?

— După vreun an, am aflat că rămăsesem grea. Mă rugam să am un băiat, ca soţul meu să aibă un moştenitor, şi i-am spus că vreau să trăim separaţi până când nasc. Ochii ei cenuşii erau sumbri. Şi-a ieşit din minţi. A jurat că n-o să mă lase niciodată să plec, că locul meu era lângă el, administrându-mi, între timp, cea mai cruntă bătaie de până atunci. Eram sigură că avea să mă omoare. L-am împins când încercam frenetic să mă feresc de biciul lui de călărie. Băuse şi nu-şi ţinea prea bine echilibrul.

A… a căzut şi şi-a spart capul de marginea şemineului. A murit pe loc, cred.

Randall se crispă. Un bici de călărie?

— Deci nu a fost o crimă, ci un accident petrecut în vreme ce te apărai. Îşi forţă vocea să rămână uniformă. Dacă şi-ar fi dat în vileag furia, Julia ar fi fugit, poate, în bezna nopţii. Şi copilul?

— Am pierdut copilul în aceeaşi noapte. Respiraţia îi era rapidă şi chinuită. Soţul meu mă lovise. De mai multe ori.

Randall se crispă din nou. Ar fi dat aproape orice s-o ia în braţe şi s-o aline, dar se îndoia că Julia ar fi acceptat atingerea unui bărbat în acel moment.

— Dumnezeule mare, dar cum ar putea cineva să te acuze de crimă în astfel de circumstanţe?

— Crockett, bărbatul care m-a răpit, era prietenul şi acolitul soţului meu. Aveau o relaţie ciudată, foarte intensă, îşi aţinti privirea asupra focului cu o expresie gânditoare. Crockett a fost cel care a găsit corpul soţului meu şi pe mine sângerând lângă el. A luat rapid măsuri să ascundă ce se întâmplase, pentru a evita un scandal.

— Deci nimeni nu a aflat ce s-a întâmplat cu adevărat?

— S-a făcut o anchetă. Verdictul oficial a fost moarte accidentală, dar Crockett i-a spus socrului meu că eu îi omorâsem fiul. Fireşte, acesta a fost devastat de moartea unicului său fiu. Trebuia să dea vina pe cineva, aşa că a dat vina pe mine. Încă de-atunci şi-a dorit să mă ştie moartă.

— El a fost cel care a pus să fii răpită?

— Da. Julia închise ochii pentru o clipă. Nu ştiu ce soartă îmi pregătise, dar mă îndoiesc că aş fi rămas în viaţă.

Randall medită la ceea ce spusese Julia şi la ceea ce nu spusese.

— În mod cert, şi familia ta e puternică. Ei n-ar putea să-ţi ofere protecţie?

Ea râse, nereuşind să-şi ţină în frâu amărăciunea.

— Imediat ce-am fost în stare, cât de cât, să mă ridic din patul în care zăcusem bolnavă, am fugit la tatăl meu. Socrul meu îl anunţase într-o scrisoare că îmi ucisesem soţul. Erau prieteni de multă vreme, aşa că tatăl meu a preferat să-l creadă pe el, nu pe mine. M-a renegat. A spus că eram o pată pe obrazul familiei. După aceea, am devenit o pradă uşoară pentru socrul meu.

Julia tăcu din nou, cu gândurile prinse în trecut. Randall o întrebă:

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Mi-am înscenat propria moarte. Eram într-o zonă aproape de mare, aşa că m-am dus pe ţărm şi am scris o notă în care arătam cât sufeream pentru moartea soţului meu. Mi-am luat banii pe care îi aveam, mi-am lăsat şalul şi boneta pe mal, pentru ca lumea să creadă că m-am înecat singură.

Un gest de disperare şi semn al unei forţe aprige. Cu totul pasionat de felul în care se conturau piesele din povestea ei, o întrebă:

— Cum ai fugit?

Ea ridică din umeri.

— Mi-am cumpărat bilet la primul poştalion pe care l-am găsit, fără să-mi pese unde mă duce. Dar nu mă refăcusem după bătăi şi avort. Când am început să sângerez abundent în trăsură, surugiul m-a dat jos într-un sat de lângă Rochdale, în Lancashire. Moaşa de acolo m-a luat la ea. Se credea că sunt pe moarte.

— Lasă-mă să ghicesc. Numele ei era Bancroft?

Chipul Juliei se relaxă.

— Adevărata doamnă Bancroft. Louise era în vârstă, avea multă experienţă şi smulsese şi alte femei din ghearele morţii. Am întrebat-o dacă pot să rămân şi s-o ajut până mă întremez. În scurt timp am devenit ucenica ei. Mi-am luat numele de Bancroft şi le spuneam oamenilor că sunt o verişoară de-a ei. Aveam înclinaţie spre munca asta şi îmi oferea multă satisfacţie. Ea m-a învăţat tot ceea ce ştia, iar eu am avut grijă de ea când starea ei de sănătate s-a înrăutăţit.

— Te-ai mutat în Hartley după ce a murit?

— Îmi doream un loc cât mai îndepărtat posibil. Când doamna Bancroft începuse să se simtă rău, a primit o scrisoare de la o prietenă în care se spunea că era nevoie de o moaşă în partea asta din Cumberland, aşa că m-am mutat aici după moartea ei. Gura Juliei se schimonosi. Presupun că vizita pe care am făcut-o la Londra alături de Mariah i-a dat de bănuit socrului meu că s-ar putea să mai fiu în viaţă. Dacă aş fi rămas în Hartley, aş fi fost în continuare în siguranţă.

— Nu poţi să te întorci să trăieşti acolo. Atracţia pe care o simţea

faţă de această femeie măruntă şi discretă nu mai era imposibil de explicat. Remarcase frumuseţea ei tăcută, dar existau şi alte femei frumoase, şi majoritatea nu prea făceau eforturi să treacă neobservate. Ceea ce o făcea unică pe Julia era tăria de oţel a sufletului ei.

Simţi o dorinţă intensă de a o apăra. De a o apăra şi de a face mult mai multe.

— Te-ai gândit ce-o să faci mai departe?

— Mă îndoiesc că aş mai fi în siguranţă oriunde în Anglia, îşi mângâie din nou părul, cu o expresie sumbră. Poate într-una dintre colonii. Moaşele sunt utile oriunde.

— Presupun că ai fost căsătorită cu lord Branford, spuse Randall pe un ton relaxat. Socrul tău criminal e contele de Daventry.

Ea suspină şi se îndepărtă de el.

— Doamne Dumnezeule, faci parte din *acea* familie, Randall. Mi-am pus întrebarea asta, dar Randall e un nume comun, iar tu nu semeni cu ei. Strânse pătura cu degetele, dar încheieturile lor păliseră. Ai să mă dai pe mâna lui Crockett?

El îi susţinu privirea.

— Niciodată.

Privindu-l ca şi cum s-ar fi putut transforma într-un lup, Julia îl întrebă:

— Care e relaţia ta cu Branford şi cu Daventry?

— Fiindcă mai mulţi veri au murit de-a lungul anilor, iar Daventry nu are copii, sunt, în acest moment, moştenitorul prezumtiv al titlului de conte. Chipul i se înăspri. Tatăl meu a fost fratele vitreg, mai mic, al actualului conte. Nu s-au înţeles niciodată. Semăn cu familia mamei mele. Părinţii mei au murit când eu eram mic, aşa că am fost trimis la Turville Park, să fiu crescut alături de Branford.

— Cum era pe vremea aceea?

Randall rememoră sosirea sa pe moşia Daventry. Fusese copleşit de suferinţă, derutat şi disperat să găsească un nou cămin.

— Branford mi-a făcut viaţa amară. Era mai mare şi mai masiv decât mine, altfel l-aş fi putut ucide chiar eu.

Ea îl privi fix.

— Nici nu-i de mirare că ai intrat în armată.

— Ca să învăţ să lupt foarte bine? Eu nu aşa m-am gândit, spuse Randall. În mod cert, m-am luptat cu toată lumea de la Turville. Daventry m-a trimis la diverse şcoli imediat ce a fost posibil. Am fost exmatriculat de la fiecare, una după cealaltă, până când am sfârşit la Academia Westerfield.

— Unde Lady Agnes Westerfield a făcut miracole, spuse Julia încet.

— Chiar aşa a fost.

Randall fusese un copil sălbatic, furios, agresiv, înainte de Lady Agnes. Ea nu încercase să-l ţină în frâu. În schimb, îl întrebase de ce

era atât de mânios. Furia şi durerea se rostogoliseră din el când îi povestise despre suferinţa, umilinţele şi şotiile urâte şi periculoase pe care le îndurase la Turville. Ea îl ascultase în linişte. Şi mai important era că îi spusese că avea motive temeinice să fie furios. După aceea, începuse să se vindece.

— Mă întrebam, în trecut, dacă purtarea lui Branford era provocată de mine. Dacă ceva anume legat de mine declanşa acea violenţă în el. Dar nu era vorba de mine, nu-i aşa? A fost dintotdeauna brutal. Julia oftă. Mă întreb câţi alţi oameni a rănit. Prea mulţi, mă tem.

— Ştiu că n-ai vrut să-l ucizi, dar le-ai făcut o favoare multor oameni când s-a întâmplat asta. Randall zâmbi strâmb. E o oarecare dreptate în faptul că a murit într-un accident, de mâna uneia dintre victimele sale.

— Mi-aş dori să fi fost de mâna altcuiva. Daventry e un duşman formidabil.

— Am fost în armată şi m-am înstrăinat de familie timp de mulţi ani, aşa că ştiam doar vag că Branford s-a căsătorit, apoi, un an sau doi mai târziu, a murit. Randall scotoci printre amintiri. Soţia lui era Lady Julia Raines, fiica ducelui de Castleton?

— Ai o memorie bună. Julia zâmbi sarcastic. N-aş spune că poziţia de fiică a unui duce mi-a fost de mare folos.

O idee nebunească îl străfulgeră. Se simţise atras de ea încă din prima clipă în care se cunoscuseră. O dorea, dar îi respecta totodată tăria de caracter şi simţea o dorinţă puternică să o apere de ameninţările pe care nu le merita. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de protecţie.

— Am o soluţie pentru situaţia ta, spuse Randall încet. Ai putea să te căsătoreşti cu mine.

Ea se uită surprinsă la el.

— Eşti *nebun?* Chiar dacă tu nu eşti ţicnit, unchiul tău, Daventry, o va lua razna dacă te căsătoreşti cu mine.

— Când am fost grav rănit în Spania, am fost trimis la Londra şi dat în grija lui, spuse Randall cu o veselie în care se simţea sarcasmul. Aş fi murit lăsat în plata Domnului în podul casei sale dacă Ashton nu ar fi luat cu asalt Casa Daventry, ca să mă salveze. Ideea de a-l mânia pe bătrânul diavol nu mă tulbură.

Cu o expresie de groază pe chip, Julia spuse:

— Îţi înţeleg furia, dar nu vreau să te foloseşti de mine pentru a te răzbuna pe unchiul tău, maior Randall.

— Acela e doar un motiv minor, spuse acesta serios. Familia Randall s-a purtat oribil cu tine. Din cauza lui Branford, ţi-ai pierdut numele, titlul, căminul şi copilul. Fiind soţia mea, ţi-ai putea recăpăta toate acestea, şi aşa e corect.

— Deci te-ai căsători cu mine pentru a face dreptate? Zâmbetul ei

era chinuit. E o intenţie onorabilă, dar o căsătorie se încheie între un bărbat şi o femeie, nu între două principii. Nici măcar nu ne plăcem reciproc, maior Randall. Îţi mulţumesc pentru oferta cât se poate de măgulitoare, dar trebuie să refuz.

Refuzul ei îl duru mult mai tare decât ar fi fost normal. Atât de tare, încât admise că oferta sa nu fusese făcută în glumă.

— Ai motive să nu mă placi, Lady Julia. Am fost oribil de grosolan cu tine în trecut. Dar asta nu fiindcă nu te plac. Ci… din contră.

Se priviră în ochi, iar emoţiile nerostite pe care încercaseră amândoi să le ignore prinseră viaţă cu intensitate. Ea înghiţi în sec:

— Recunosc – încă de prima dată când ne-am întâlnit a existat un fel de… un fel de legătură între noi. Dar e incomodă şi dificilă, şi nu e baza unei căsnicii.

— Nu? spuse el încet. Această legătură e atracţie. Dificultatea s-a născut din împotrivirea noastră. Poate ar fi mai uşor dacă am înceta să ne mai împotrivim. S-ar putea ca atracţia noastră reciprocă să devină fundamentul unei căsnicii admirabile.

Ea se încruntă.

— De ce te-ai împotrivit atracţiei, maior Randall? Te-ai purtat de parcă m-ai fi detestat încă din prima clipă în care ne-am cunoscut.

— Fiind ofiţer în activitate, nu eram într-o poziţie care să-mi permită să mă căsătoresc. Dar răspunsul nu era suficient de bun. Se forţă să pătrundă mai adânc. Şi… intensitatea dorinţei era înspăimântătoare. Nu m-am simţit niciodată atras atât de puternic de o femeie. Mă neliniştea profund. Dar constat că ideea de a mă căsători cu tine îmi apare ca firească.

În ochii Juliei străluciră lacrimile.

— Nu-mi laşi altă opţiune decât să-ţi spun adevărul, deşi e neplăcut, maior Randall. Poate că, dacă ne-am fi cunoscut când aveam şaisprezece ani, simpla atracţie ar fi fost suficientă. Poate ne-am fi căsătorit, am fi fost fericiţi şi am fi avut o mulţime de copii până acum. Dar nu mai sunt acea fată, spuse ea, închizând ochii îndurerată. Nu pot suporta ideea unei căsnicii. Gândul de a mă culca lângă un bărbat mă face să vreau să fug îngrozită. Mi-ai salvat viaţa, maior Randall, dar nu sunt o domniţă salvată de un dragon. Sunt prea bătrână şi prea marcată pentru a fi o mireasă inocentă. Dacă doreşti să mă ajuţi, escortea- zăm până la Liverpool şi împrumută-mi suficienţi bani cât să mă îmbarc pe un vas spre America. În calitate de moştenitor al lui Daventry, nu-ţi va fi deloc greu să-ţi găseşti o soţie care să corespundă. O femeie tânără, cu temperament blând, precum Sarah Townsend. Nu o văduvă năpăstuită, care nu mai are nimic de oferit.

— Pe toţi dracii! izbucni Randall. De ce încearcă toată lumea să mi-o impună de soaţă pe Sarah Townsend? E o fată drăguţă, însă doar o

fată. Tu eşti o femeie, şi cea pe care o doresc.

— Eşti obişnuit să obţii ceea ce-ţi doreşti, spuse Julia sec. Dar, cu siguranţă, dacă te gândeşti puţin, o să îţi dai seama că o femeie care refuză să fie soţie nu e ceea ce îţi doreşti.

El îi studie silueta subţire şi ochii osteniţi, neîmblânziţi, cântărindu-i cuvintele:

— Ceea ce spui e cât se poate de rezonabil, însă căsnicia nu ţine de raţiune. Vreau să faci parte din viaţa mea, Julia. Amândoi am supravieţuit unor mari suferinţe. Nu-mi doresc o fată veselă şi necomplicată, care nu înţelege umbrele. Noi doi putem să ne cunoaştem mult mai profund. Asta nu contează deloc? N-am putea să construim între noi încredere şi prietenie până într-atât încât, în cele din urmă, să devenim soţ şi soţie cu adevărat?

— Poate că aşa ceva este posibil, răspunse ea, cu glasul plin de durere. Dar, chiar dacă ar fi – trebuie să-ţi dezvălui adevărul final, fiindcă e un obstacol insurmontabil. Nu cred că voi mai putea vreodată să nasc un copil, maior Randall. Branford… m-a stricat. Tu eşti moştenitorul unui titlu de conte. Eşti dator familiei tale să te căsătoreşti cu o femeie care îţi poate dărui un fiu.

Deci Julia, care era cunoscătoare în domeniu, credea că e stearpă. Nereuşind să rămână în loc, Randall se ridică, plimbându-se agitat prin colibă. Nu era nici măcar suficient spaţiu cât să se învârtă ca un leu în cuşcă.

Principala datorie a unui lord era să producă un alt lord pentru viitor. Însă Randall nu era lord în acel moment, iar în viaţă nu-l interesase niciodată titlul de conte de Daventry.

Julia se sprijini cu spatele de perete, cu ochii închişi şi cu o expresie de epuizare. În experienţele sale anterioare cu ea, Julia făcuse neîncetat eforturi să treacă neobservată. Acum, stătea acolo descoperită, cu o forţă tăcută şi cu o frumuseţe delicată. Înainte de căsnicia ei dezastruoasă, fusese probabil o fată remarcabil de frumoasă. Un trofeu de seamă în cercurile ce se ocupau cu peţitul. Daventry nici n-ar fi acceptat mai puţin pentru moştenitorul său.

Această discuţie era probabil mai dificilă pentru ea decât pentru el. Cu toate acestea, îi dezvăluia adevăruri dureroase cu o sinceritate ce pornea din suflet şi care îl atrăgea. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât şi-o dorea mai tare ca soţie.

Dar o dorea şi ca iubită. Atracţia era misterioasă. Eleganţa ei tăcută şi trupul micuţ, perfect proporţionat, îl captivaseră încă de prima dată când o văzuse. Ar fi putut să îndure o soţie pe care o dorea, dar pe care n-o putea atinge?

Dacă exista vreo şansă cât de măruntă ca Julia să treacă peste groaza din prima ei căsnicie, el era dispus să-şi asume riscul. Îşi asumase şi altele cu mult mai rele.

Capitolul 6

După o zi atât de lungă şi de traumatizantă, Julia abia dacă mai avea suficientă energie să fie tensionată, în pofida sugestiei bizare a lui Randall. Îl privi foindu-se agitat prin camera mică. Şchiopăta mai rău decât îl văzuse vreodată, probabil fiindcă petrecuse atât de mult timp călare ca s-o salveze, după ce deja se aflase întreaga zi pe drum. Spera că nu se înşelase în convingerea că răpitorii ei nu aveau să-i găsească. Să se lupte cu patru duşmani deodată ar fi fost greu chiar şi pentru Randall.

Sentimentele ei erau amestecate. La nivel pur emoţional, faptul de a fi în prezenţa unui bărbat puternic, ce avea experienţă în acte violente, o făcea să-şi dorească să se ghemuiască într-un colţ. Însă el nu avea nimic din cruzimea soţului ei. Randall se purtase – şi continua să se poarte – cu o onoare şi un curaj impecabile.

I se părea ciudat să se gândească la Randall ca la vărul lui Branford. Nu vedea nicio asemănare între ei. Randall era un războinic, violent şi uneori caustic. Însă acea violenţă era controlată. Nu şi-l putea imagina făcând rău cuiva din plăcere.

Fusese o adevărată uşurare să-şi dea la iveală legătura incomodă şi nedorită. Privindu-l pe Randall cu ochii aţintiţi spre focul mic, cu o mână sprijinită pe tavan, imaginea îi evocă Juliei statuile greceşti reprezentând atleţi. Nu, el avea o constituţie mai zveltă, mai musculoasă decât idealul elin, iar părul blond şi trăsăturile atent sculptate erau tipice nordicilor. O zeitate a vikingilor, nu una născută din Marea Mediterană.

Se întrebă la ce se gândea. Cel mai probabil, începea s-o privească în altă lumină acum, că ştia cine era şi că nu putea fi soţia nici unui bărbat. Dacă se simţea dezamăgit de refuzul ei, avea să-şi revină în scurt timp. Putea avea orice femeie şi-ar fi dorit. Înţelesese acest lucru încă de prima dată când îl văzuse zâmbind.

Randall ridică privirea cu o expresie gânditoare.

— Nu există nimic sigur în viaţă, Julia. Numeroase cupluri de tineri sănătoşi nu sunt binecuvântate cu urmaşi. Şi e posibil ca unele cupluri fertile să aibă doar fete. Faptul că tu eşti stearpă nu mă convinge să nu te doresc drept soţie. Te căsătoreşti cu mine, Lady Julia Raines?

Ea căscă gura de uimire.

— Chiar eşti nebun! Poate că acum nu te interesează copiii, dar asta s-ar putea schimba în viitor. Clătină din cap, venindu-i greu să creadă că vorbea serios. Chiar dacă nu-ţi pasă de copii, e imposibil să-ţi doreşti să te căsătoreşti cu o femeie ce refuză să împartă patul cu tine. Doar dacă nu îţi doreşti să te căsătoreşti cu o fiică de duce atât de defectă, ca să ai un pretext pentru adulter.

Randall ridică din sprâncene.

— Nici vorbă. Sunt de acord că, dacă e de neconceput c-ai putea ajunge la alte sentimente, atunci nu poate exista o căsnicie adevărată. Dar, după cum spui, lucrurile se schimbă. Jur că mai degrabă mi-aş tăia mâna decât să te rănesc. Încearcă să crezi asta. Cu suficientă încredere şi suficientă prietenie, poate că, într-o bună zi, vei da uitării dezgustul tău faţă de bărbaţi.

— Nu sunt sigură că există suficientă încredere în lume pentru asta, spuse ea neajutorată.

Însă când îi studie chipul calm şi frumos, îşi dădu seama cât de intens îşi *dorea* să fie altfel. Ar fi dat douăzeci de ani din viaţă să fie normală, la fel de fericită şi de necomplicată pe cât fusese înainte de a se căsători. La şaisprezece ani tânjise după atingerea unui bărbat. Savurase sărutările furate cu încântarea ameţitoare a copilei inocente care fusese la acea vreme. Ba chiar, Dumnezeule mare, se culcase plină de nerăbdare în patul conjugal.

Dorindu-şi să fie convinsă că nu era nebună, îl întrebă:

— Chiar dacă ar fi posibil să mă schimb, cum pot să mă căsătoresc cu un bărbat aproape necunoscut? Nici măcar nu-ţi ştiu numele de botez.

— Alexander David Randall.

Alexander. Răsuci numele în minte. Era tăios, aşa ca el.

— Ţi se spune vreodată Alex?

— Ocazional. În general, mi se spune Randall. Contează să ştii asta?

— Alexandru Cuceritorul, spuse ea derutată. Cât anume din insistenţa ta se naşte din dorinţa de a demonstra că poţi câştiga chiar şi-atunci când sorţii îţi sunt potrivnici?

— E o întrebare bună. Se gândi înainte de a clătina din cap. Oferta mea nu are legătură cu dorinţa de a câştiga. Ai o anumită calitate pe care o găsesc… alinătoare.

— Am mai auzit că pot alina oamenii de la femei aflate în chinurile naşterii, dar niciodată de la un bărbat în floarea vârstei. Dacă e o calitate, e opusul pasiunii, cred. Însă îi plăcea că el o considera astfel. Găsesc că eşti un bărbat pasionat, maior Randall. Încă nu pot să cred că ai fi fericit într-o căsnicie fără intimitate fizică.

— Ar trebui să existe o înţelegere între noi că ai fi dispusă să încerci să-ţi schimbi sentimentele. Îşi plecă într-o parte capul, meditativ. Dacă îmi vei acorda permisiunea să te ating, eu îţi voi promite în schimb să mă opresc în clipa în care mi-o ceri tu.

Se aventurau într-un teritoriu foarte periculos cu acest lucru. Amintindu-şi cât de înnebunit era Branford când era aţâţat, îl întrebă:

— Nu ţi-ar fi dificil? Dorinţa nu poate fi uşor controlată.

— Sunt extrem de bun la control. Apăru o luminiţă în ochii lui de un albastru rece. E una dintre cele mai iritante calităţi ale mele.

Surprinsă, Julia râse.

— Îmi dau seama de ce. Aş adăuga şi încăpăţânarea. Căsătoria leagă doi oameni, maior Randall. Nu putem să-i întoarcem pur şi simplu spatele dacă găsim că rezultatele nu sunt satisfăcătoare.

— De fapt, putem. Nu e uşor, dar e posibil. Încrucişându-şi braţele, se sprijini de peretele aspru. Legea căsătoriei e diferită în Scoţia faţă de Anglia. Femeile pot cere divorţ în aceleaşi condiţii ca şi bărbaţii. Dacă ne căsătorim aici, poţi să divorţezi de mine pentru adulter sau abandon, sau poţi cere o separare legală pe motiv de cruzime.

Julia se încruntă.

— Nu mi se pare corect să faci jurăminte de căsătorie păstrându-ţi în tot acest timp o portiţă de scăpare.

— Poate. Cu siguranţă, e un risc. Dar căsătoria e o instituţie onorabilă. Privirea lui era fermă, iar vocea – surprinzător de blândă. Vrei să-ţi petreci restul vieţii fugind de Daventry şi de Crockett? Ai putea reuşi dacă ai pleca într-o altă ţară, dar acum, că ştiu că eşti în viaţă, s-ar putea să te urmărească peste tot. Dacă te căsătoreşti cu mine, te-ai putea întoarce în lumea în care ai fost crescută. Nu sunt bogat, dar am un venit confortabil şi o mică moşie. Fiind soţia mea, ai putea vizita Londra, să porţi rochii drăguţe şi să fi din nou Lady Julia Raines. Nu merită să-ţi asumi un risc pentru asta?

Să-şi recapete viaţa! Imaginea pe care i-o descrisese el era dureros de tentantă.

— Riscul e mare, în special pentru tine. Ştiu că eşti un protector puternic, maior Randall, dar am putea sfârşi amândoi morţi. Se înfioră. Nu vreau ca sufletul meu să fie împovărat, pe vecie, de moartea ta.

— În calitate de moştenitor al lui Daventry, am o oarecare influenţă asupra lui. Deşi nu mă place, ţine la tradiţie şi la titlul lui de conte, spuse Randall cu un umor întunecat. Dacă eşti soţia mea şi singura speranţă de a avea un moştenitor după mine, asta îţi oferă o protecţie puternică.

— Atâta că eu nu-ţi pot oferi un moştenitor. Nu reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— El n-ar şti asta. Gura i se schimonosi. Ai o dreptate ironică dacă titlul ar dispărea din cauza totalităţii lui Branford. Dar nu-ţi propun să ne căsătorim doar pentru a-l pedepsi pe Daventry. Cred că amândoi vom avea de câştigat dacă ne-am căsători.

— Mă ispiteşti, maior Randall, spuse ea încet. Dar discuţia asta e atât de rece şi raţională. Oare căsătoria trebuie să fie un calcul rece, bazat pe protecţie şi posibilităţi?

Fără a clinti un singur muşchi, Randall se transformă. Julia simţea emoţia radiind dinspre el.

— Sentimentele mele faţă de tine nu sunt reci, Julia, spuse cu voce

la fel de şoptită ca a ei. Nu am întâlnit nicio altă femeie pe care să mi-o doresc de soţie. Gândul de a-mi alege o mireasă potrivită m-a făcut să mă refugiez în Scoţia. Am venit în Hartley teoretic pentru a o vedea pe Sarah Townsend, dar adevărul e că voiam de fapt, să te văd pe tine. Situaţia ta e mai complicată decât credeam, însă cu cât te descopăr mai mult, cu atât îmi doresc mai mult să fiu cu tine.

Emoţionată şi speriată, ea îl întrebă:

— Când ai început să-mi spui Julia?

— Ceva mai devreme în cursul acestei conversaţii. Se ghemui pe podea suficient de aproape cât s-o poată atinge, dar fără a o face. Dacă, într-adevăr, simţi o asemenea aversiune faţă de mine încât nu vrei să trăim sub acelaşi acoperiş… ei bine, trebuie să accept asta. N-am să te mai deranjez vreodată. Dar dacă tu crezi că am putea ajunge, într-o bună zi, să însemnăm mai mult unul pentru celălalt…

Ea citi vulnerabilitatea din privirea lui. Aceea fu, poate, cea mai mare surpriză dintre toate.

— Nu-mi eşti indiferent, maior Randall, recunoscu ea. Ai avut dreptate în privinţa legăturii dintre noi. O simt şi eu şi te cunosc acum mult mai bine decât cu o oră în urmă.

— O oră de familiarizare e durata potrivită, spuse el imediat. Dacă o prelungeşti, s-ar putea să-ţi întăreşti dubiile.

— Constatarea că ai simţul umorului e în mod cert un avantaj. Îşi fixă privirea asupra focului, uimită de faptul că analiza cu adevărat posibilitatea de a se căsători. Şi, pe deasupra, cu Randall, dintre toţi bărbaţii. Spui că trebuie să fiu dispusă să fac eforturi pentru o căsnicie adevărată. Ce vrea să însemne asta?

Randall mai puse o bucată de lemn pe foc.

— Cred că ar trebui să dedicăm un an acestei încercări. Eu voi avea dreptul să te ating, iar tu vei avea dreptul absolut să-mi ceri să încetez. Până… să zicem, a doua zi?

— Mi se pare rezonabil, spuse ea prudent.

— Îmi voi respecta jurămintele atâta vreme cât amândoi simţim că mariajul nostru e real. Dacă ne separăm – asta e o altă poveste. Dar îmi doresc foarte mult să încerc, Julia.

Ea se întoarse şi-şi ridică privirea spre a lui.

— A trecut foarte mult timp de când n-am mai atins un bărbat, cu excepţia celor cărora le-am bandajat rănile, spuse ea nesigură. Condiţiile tale sunt generoase, dar, chiar şi aşa, nu sunt sigură dacă le pot îndeplini.

— Nu? încet, de parcă ar fi avut în faţă un mânz temător, se întinse şi-i luă mâna dreaptă într-a lui.

— Asta e de nesuportat?

Ea închise ochii, tulburată de atingerea lui. Un bărbat viril, care voia s-o ia de soţie o ţinea de mână. Se declanşară temeri profund

ascunse, însă căldura şi forţa strânsorii lui îi aduceau alinare. Cel mai mult o tulbura atracţia de netăgăduit. Deschise ochii.

— Derutant, dar nu de nesuportat.

— Şi asta? îi ridică mâna şi-şi trecu uşor buzele peste dosul palmei.

Ea se înfioră, străbătută de senzaţii de mult uitate, la fel de tentante pe cât erau de înspăimântătoare.

— Nu… de nesuportat. Deşi e limita a ceea ce pot accepta acum.

El îi zâmbi.

— Te întreb din nou. Vrei să fi soţia mea, Lady Julia?

Chiar dacă el îi promisese să-i respecte întotdeauna dorinţele, avea să-şi piardă zidurile de intimitate ce o protejaseră ani la rândul. Detesta să ştie că asta urma să se întâmple.

Dar nu avea să mai primească vreodată o ofertă atât de uluitoare şi de neaşteptată. Credea că Randall era sincer, în pofida tuturor motivelor pentru care orice bărbat întreg la cap i-ar fi întors spatele, el o dorea suficient cât să rişte posibilitatea ca mariajul lor să se dovedească un eşec de proporţii.

Şi… îi trezea curiozitatea. Deşi era un bărbat înspăimântător din multe puncte de vedere, paradoxal, se simţea în siguranţă cu el. Se săturase să trăiască mereu cu frica în sân. Gândul de a se refugia pe un alt continent o făcea să-i dea lacrimile.

Copilă fiind, avusese o vână de nesăbuinţă în ea. Înăbuşise acea trăsătură mult prea mult timp, dar, acum, simţea o dorinţă nebună să-şi rişte viitorul. Dacă el era dispus să-şi asume riscul unei căsătorii, nu putea să nu se ridice şi ea la înălţimea provocării. Dar avea nevoie să ştie că putea fugi dacă era necesar.

— Am şi eu o condiţie. Să-mi oferi o scrisoare semnată şi nedatată prin care arăţi că mariajul a dat greş şi îţi doreşti şi tu un divorţ.

Randall se încruntă înspăimântător.

— Eu… înţeleg.

Ea îşi feri privirea.

— Îmi pare rău, nu vreau să sugerez că n-ai fi demn de încredere.

— Dar nu ai încredere în mine, spuse el amar. Foarte bine, am să-ţi ofer o astfel de scrisoare înainte de a ne îndrepta spre altar. Îţi e suficient?

Pentru un bărbat orgolios, accepta foarte multe. Putea face şi ea acelaşi lucru. Cu o voce nesigură, îi răspunse:

— Consider că da. Dacă într-adevăr îţi doreşti acest lucru, Alexander David Randall, am să mă căsătoresc cu tine.

— Mă bucur, spuse el simplu. Îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul. Era un om înţelept.

— Unde mergem de aici, maior Randall? schiţă ea un zâmbet frânt. Primul pas, presupun, e să plecăm fără să fim văzuţi de Crockett şi oamenii lui.

— O să trag cu urechea pentru tot restul nopţii, să îi aud dacă vin. Vor rămâne o vreme în zona în care ai fugit, căutându-te. În cele din urmă, vor fi nevoiţi să se întoarcă în Hartley sau să-şi continue drumul spre Carlisle, în funcţie de cum estimează direcţia în care e posibil să fi fugit.

— Probabil vor crede că, fiind o femeie slabă, am să mă întorc în Hartley, fiindcă acolo am prieteni.

— Foarte probabil, admise Randall.

Julia îşi muşcă buza.

— Sper să nu facă rău nimănui de acolo.

— Au atras deja destul atenţia, deci asta e puţin probabil, o asigură Randall. Îmi închipui c-o să se instaleze pe drum şi pe câmpurile din afara satului, ca să te poată prinde înainte să te întorci acasă.

Julia nu reuşi să-şi înăbuşe un fior.

— Mă simt ca un şoarece hăituit de pisici.

— N-au să te găsească. Fiindcă ar putea fi oriunde pe drum, vom merge la Carlisle ocolind drumurile. O să închiriez o trăsură de acolo. Putem trimite o notă la Hartley că ai scăpat de răpitorii tăi, dar că nu te mai întorci.

Ea ezită.

— Sunt câteva obiecte în casa mea pe care aş vrea să le recuperez. Amintiri de la mama mea şi altele asemenea.

— Ne putem opri să le luăm mai târziu, spuse el, dar, mai întâi, mergem în Scoţia şi ne căsătorim.

Julia se strâmbă.

— O nuntă în Gretna Green? E vulgar, dar necesar, presupun.

— Nu e nici necesar, nici de dorită mergem în Gretna Green, spuse el ferm. Oraşul e faimos pentru căsătoriile oficiate în grabă, fiindcă se află la extremitatea sudică a Scoţiei, dar noi avem timp să mergem mai departe. Cred că ar trebui să ne căsătorim în casa prietenului meu Kirkland. L-ai cunoscut. Respectabilitatea lui va întări legitimitatea căsătoriei.

Kirkland fusese unul dintre cei trei prieteni care venise în nord să-l găsească pe Ashton. Întunecat, inteligent şi rezervat, le tratase pe Julia şi pe Mariah cu politeţe şi toleranţă. O căsătorie oficiată în casa lui ar fi fost mult mai avantajoasă decât o ceremonie scandaloasă în Gretna Green.

— Dacă mă căsătoresc cu tine intru sub protecţia întregului grup de Lorzi Pierduţi ai Westerfieldului, nu-i aşa?

— Chiar aşa e, spuse şi în ochi îi jucă din nou aceeaşi sclipire. Suntem o trupă formidabilă, şi din punct de vedere practic, şi din punct de vedere social.

— Crede-mă, apreciez asta. Fusese singură atât de mult timp. Gândul de a se bucura de protecţie îi făcea plăcere. Va trebui să ne

punem de acord asupra unei poveşti despre cum am ajuns să ne căsătorim.

— Ceva care să nu reflecte tot adevărul, fiindcă unul dintre obiective este să îţi refaci poziţia socială. Se gândi o vreme. Înnebunită de moartea tragică a soţului tău, te-ai retras din societate şi te-ai mutat cu o verişoară îndepărtată de la ţară. Ulterior, te-ai împrietenit cu ducesa de Ashton – partea asta a poveştii e foarte importantă, eşti o prietenă apropiată a ducesei – şi ne-am cunoscut prin intermediul ei, fiindcă eu sunt un prieten apropiat al ducelui. După ce mi-am vândut rangul din armată, gândurile mele s-au îndreptat spre căsătorie, prin urmare, te-am căutat şi ţi-am cerut mâna.

— Ai menţionat şi mai devreme că ţi-ai vândut rangul. Asta s-a întâmplat recent, probabil?

El dădu din cap.

— Daventry m-a informat că ultimul văr care mă despărţea de titlu a murit şi că trebuie să mă întorc în Anglia şi să mă pregătesc pentru responsabilităţile mele viitoare, găsindu-mi o soţie şi întemeindu-mi o familie.

— Mă surprinde că ai fost dispus să faci ceva sugerat de el, spuse ea sec.

— M-am silit, fiindcă se potrivea cu propriile mele dorinţe, îi explică el.

— E o poveste bună, consimţi Julia. Suficient de simplă cât să nu ne încurcăm.

— Nici nu e departe de adevăr, remarcă el. Chiar mi-am vândut rangul, m-am hotărât că trebuie să-mi caut o soţie şi m-am gândit la tine.

Ea îi studie chipul.

— Totuşi, te-ai dus la Hartley s-o vizitezi pe Sarah Townsend. Oare faptul că sunt de viţă nobilă mă face mai potrivită pentru căsătorie? O moaşă de la ţară ar fi cu mult sub poziţia ta socială.

— Ai fost întotdeauna o lady, chiar şi ca moaşă într-un sat, spuse el încet. Recunosc, rangul tău va face ca ceilalţi să te accepte mai uşor ca soţie a mea, dar principalul motiv pentru care am căutat în altă parte e faptul că tu păreai să nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Nu credeam că te-aş putea face să te răzgândeşti, dar voiam totuşi să te văd din nou. Pentru orice eventualitate.

Julia îşi coborî privirea spre tăciunii din cămin.

— Îmi stârneşti modestia, maior Randall. Nu merit aprecierea ta, dar sunt recunoscătoare pentru ea.

— Să spui că nu meriţi aprecierea mea sugerează că aş avea gusturi proaste, spuse el cu un umor subtil. E chiar invers.

Ea râse.

— Îmi cer scuze.

Râsul i se transformă într-un căscat.

— Dormi acum. Probabil că eşti frântă.

— Sunt. Îşi ridică privirea spre el. Nu mi-aş fi imaginat niciodată o zi precum cea de azi.

— Nici eu. Şi totuşi, iată-ne. Îi oferi unul dintre zâmbetele sale rare, surprinzător de dulci. Cred că ne va fi bine împreună, Julia.

— Aşa sper. Se întinse şi-şi înfăşură pătura în jurul ei, atât de obosită încât n-o deranjă podeaua tare. Să accepte să devină soţia unui bărbat aproape străin era o nebunie. Dar era plăcut să aibă pe cineva care să-şi facă griji pentru ea. Fusese singură atât de mult timp.

Capitolul 7

Randall se aşeză lângă uşă şi se sprijini de perete. Piciorul îl duru îngrozitor când îl întinse. Îşi solicitase mult prea mult corpul în acea zi, dar meritase. Julia era în siguranţă, iar el avea să se asigure că aşa şi rămânea.

Crăpă puţin uşa ca să poată asculta sunetele din noapte. Dacă ar fi existat vreun călător pe drumul aflat mult sub ei, s-ar fi auzit, dar, la ora aceea, nu era nimeni. Doar sunetele animalelor mici foindu-se prin zonă, văzându-şi de-ale lor, şi sunetul moale şi implacabil al ploii ce cădea.

Era ciudat cât de importantă devenise Julia pentru el, având în vedere că era posibil să nu ajungă niciodată la o căsnicie veritabilă cu ea. Şi, totuşi, era importantă.

Îi studie silueta adormită, întinsă pe podea lângă foc şi învelită în pătură. Acum, când tensiunea dispăruse de pe chipul ei, arăta foarte tânără. Fragilă. Chiar cunoscând atât de bine cruzimea lui Branford, Randall tot nu reuşea să înţeleagă cum fusese în stare vărul său cel malefic să brutalizeze o mireasă tânără şi blândă.

Dar nu punea câtuşi de puţin la îndoială povestea ei. Presupunea că nu putea vorbi despre cele mai rele lucruri pe care le suferise. Precum un soldat după o bătălie, poate că nu avea să reuşească niciodată să dezvăluie oroarea deplină a ceea ce îndurase.

Dar, pe Dumnezeu, nu avea să mai permită nimănui s-o rănească vreodată. Era uimit că acceptase să se căsătorească cu el. Se îndoia că acest lucru se datora farmecului său incert. Mai degrabă îşi dorea să fie în siguranţă şi să-şi recapete viaţa pe care o pierduse. Nu conta. Deşi avea dreptate când spunea că era nebun să-şi ia o mireasă cu asemenea probleme, el nu avea regrete.

Îl lovi un gând excentric. Pe când era elev, îi plăceau la nebunie poveştile medievale despre iubirile de la curte. Lady Agnes, directoarea Academiei Westerfield, comandase mai multe cărţi pentru bibliotecă special pentru a-i satisface acest interes. Ideea devotamentului generos al unui cavaler faţă de o femeie fără pereche ce se ridica mult deasupra poziţiei lui i se păruse atunci profund nobilă şi romantică. Acel ideal devenise o parte din el. Julia era domniţa lui, iar el era cavalerul care jurase să-i slujească.

Zâmbi uşor. Modificaseră povestea pentru a se potrivi timpurilor moderne, dar avea în sfârşit şansa de a-şi dedica serviciile unei femei la care ţinea foarte mult.

Sentimentul de afecţiune era esenţialul. Când zăcuse uitat de toţi în casa lui Daventry din Londra, aşteptând ca rănile şi febra să îl ucidă, avansase mult pe drumul către moarte. Deşi Ashton îl salvase, nu-şi

revenise complet la viață în lunile scurse de atunci.

În anul ce urmase, trăise într-o ceaţă umedă şi rece de durere şi deşertăciune. Se încăpăţânase să meargă mai departe, pas cu pas, fiindcă viaţa era un dar prea preţios pentru a-l irosi. Dar nu avusese parte decât de mult prea puţină fericire sau de satisfacţie.

Acesta era unul dintre motivele pentru care se lăsase atât de uşor convins să-şi vândă rangul din armată. Un soldat căruia nu prea îi păsa dacă trăia sau murea nu avea şanse să reziste prea mult pe câmpul de bătaie. Undeva în fundul sufletului încă mai păstra speranţa că, în timp, avea să depăşească acea melancolie.

Acum avea pe cineva la care să ţină. Îşi dorea ca Julia să se simtă în siguranţă şi fericită. Voia să fie cu ea fiindcă, în prezenţa ei, trăia un minunat sentiment de pace.

Dacă ea îşi refăcea viaţa şi hotăra să trăiască fără el – ei bine, ar fi avut satisfacţia de a şti ce făcuse pentru ea. Cel mai pur devotament era cel neatins de interese personale, deşi se îndoia că ar ajunge vreodată atât de pur. Avea să câştige ceva de pe urma căsătoriei lor, indiferent ce cale stranie ar fi urmat.

Se întinse complet, folosindu-şi coburul pe post de pernă. Deşi corpul îl durea, se simţea mai bine decât se simţise vreodată după ce francezii aproape reuşiseră să-l ucidă în Spania. A doua zi, aveau să pornească spre Scoţia pentru a se căsători.

În noaptea aceea, dormi iepureşte.

Extenuarea o ajută pe Julia să doarmă, dar se trezi înţepenită după noaptea petrecută pe podeaua tare. Îi luă o clipă să-şi amintească unde se afla şi de ce. Şi, da, viaţa ei construită cu grijă se făcuse ţăndări cu o zi înainte.

În colibă nu mai era întuneric şi ghici că se crăpa de ziuă. Maiorul Randall nu era pe nicăieri.

Se ridică tremurătoare în picioare, încercând să nu se gândească prea mult la ceea ce îi rezerva viitorul, înfăşurându-şi pătura în jurul umerilor, ieşi. Ploaia trecuse, iar cerul era răcoros şi senin, luminat la est, deasupra dealurilor, cât să dezvăluie că zorile erau aproape. Drumul era undeva dedesubt, ferit privirilor, dar nu şi dat uitării.

Randall i se alătură, tăcut ca o umbră. Rămase destul de aproape de ea cât să-i simtă căldura radiindu-i din corp, dar nu o atinse.

Logodnicul şi viitorul ei soţ. Gândul nu era chiar atât de bizar pe cât îi păruse cu o noapte înainte. Vorbind încet, pentru a nu tulbura pacea dimineţii, îl întrebă:

— Se văd pe undeva Crockett şi oamenii lui?

— Am auzit câţiva cai trecând pe drum, îndreptându-se spre vest, ceva mai devreme. E posibil să fi fost ei. Dacă nu au reuşit să repare hamurile de la trăsură, e posibil să se fi despărţit şi s-o fi luat în

ambele direcţii.

Julia se înfioră la acest gând.

— E bine că vom merge evitând drumurile.

— Dacă ai noroc, vor crede că te-ai refugiat pe dealuri şi ai murit în sălbăticie, fiind o femeie neajutorată şi singură.

— Oamenii chiar mor aşa în regiunea asta sălbatică, consimţi ea. Dar, cu siguranţă, Crockett îşi va da seama că am fost ajutată să fug, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Tipul pe care l-am lovit în cap probabil nu-şi va aminti exact ce s-a întâmplat. Ar putea presupune că l-ai lovit cu o piatră şi ai tăiat hamurile cailor înainte de a fugi.

— De-aş fi eu aşa îndrăzneaţă! spuse ea, muşcându-şi buza. Sper că Crockett nu l-a pedepsit pe Haggerty fiindcă m-a lăsat să fug.

— Există alţi oameni care merită mai multă compasiune decât Haggerty, spuse Randall sec. Ar fi cazul să mâncăm ceva şi să pornim la drum.

Sperând că Crockett avea să decidă, într-un final, că îşi găsise sfârşitul pe dealuri, Julia se întoarse în căsuţă. Mâncară fiecare câteva înghiţituri de pâine şi de caş şi băură câte o gură de cidru. După ce Randall puse şaua pe cal şi îl încărcă, se întoarse s-o ajute să urce în şa.

— Va trebui să călăreşti bărbăteşte.

Ea se încruntă, gândindu-se la piciorul lui rănit.

— Tu nu călăreşti?

— Turk a avut o zi grea ieri, răspunse el. Nu vreau să-ldistrug călărind amândoi astăzi. Nu sunt decât vreo şaisprezece kilometri până la Carlisle. Ar trebui să ajungem la primele ore ale după-amiezii.

Ştiind că nu avea rost să se împotrivească, Julia îi permise s-o ajute să urce în şa. Când fu instalată, trase de poalele fustei, dar aceasta de-abia dacă îi acoperea genunchii. Randall îşi întoarse privirea dinspre picioarele indecent expuse, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Prinzând hăţurile calului, Randall porni spre dealuri, îndepărtându-se de drum.

Ajunseră în scurt timp la o cărare de oi ce ducea în direcţia potrivită. Terenurile joase erau scăldate în nori siniştri de ceaţă, care se risipiră treptat pe măsură ce soarele se ridica şi dăruia căldură şi lumină peisajului sălbatic. Julia îşi spuse cu melancolie că plimbarea călare ar fi fost plăcută dacă n-ar fi fost nevoită să fugă pentru a-şi salva viaţa, flămândă, îndurând frigul şi tânjind după o baie.

Maiorul Randall era o companie relaxantă şi ştia întotdeauna exact unde voia să meargă. Uneori, erau nevoiţi să se abată de la drum acolo unde panta unui deal devenea prea abruptă, dar el nu ezita niciodată când venea vorba să aleagă o direcţie. După circa o oră petrecută călare, Julia îl întrebă:

— Ai o busolă?

— Cea din mintea mea îmi ajunge. Nu mă rătăcesc niciodată.

— Probabil asta te-a făcut popular ca şef de patrule în Peninsulă.

— Aşa era. Ajungeam întotdeauna înapoi în tabără, spuse el, făcând un semn spre dealurile verzi. E o plăcere să călătoreşti pe pământ fără a fi nevoit să-ţi faci griji în privinţa cavaleriei franceze.

— Cred că-i prefer pe francezi decât pe Crockett.

Şchiopătatul lui se agrava. Ghicind că mai degrabă ar fi murit decât să-şi recunoască slăbiciunea, Julia îi spuse:

— Stai o clipă. Vreau să merg pe jos.

El se opri, dar spuse:

— Poţi să rămâi în şa. Eşti atât de uşoară, încât Grand Turk abia dacă te simte.

— Îmi place să merg pe jos. Mai ales că mi-am petrecut ziua de ieri înghesuită într-o trăsură cu infractori.

Îşi trecu piciorul drept peste şa şi se lăsă să alunece. Turk era un cal înalt, iar Julia se împletici când atinse pământul. Randall o prinse de braţ pentru a o stabiliza, dându-i drumul înainte ca un moment sufocant de jenă să capete proporţii, devenind ceva mai grav.

Mulţumită că purtase botine solide în momentul în care fusese răpită, Julia îşi potrivi pasul cu al lui şi îşi continuară drumul. Era atât de plăcut să-şi dezmorţească picioarele. Şi foarte ciudat să călătorească spre nunta ei cu un bărbat aproape străin.

Fiind atât de aproape de el, îi văzu ridurile de durere de pe chip, iar şchiopătatu! se agravase vizibil:

— Grand Turk nu pare deosebit de obosit. De ce nu-l călăreşti tu o vreme?

— N-am nevoie să fiu răsfăţat, spuse el scurt.

Julia se dădea întotdeauna înapoi când un bărbat era furios pe ea, dar izbucnirile de furie venite din partea unui om care suferea erau altceva.

— Nu înseamnă că te răsfeţi dacă îi oferi o pauză unui picior rănit când ai o zi proastă.

— Nu există zile bune, izbucni el. Doar rele şi mai rele.

— Atunci, în mod cert, trebuie să mergi călare, spuse ea blând.

El îi aruncă o privire mânioasă:

— Te rog să-mi faci o favoare şi să-ţi vezi de treburile tale.

Julia nu se putu abţine să nu râdă.

— Dacă urmează să ne căsătorim, cu certitudine faci parte din treburile mele. După cum şi tu m-ai inclus pe mine într-ale tale.

După o clipă de uluire, Randall îi zâmbi ezitant.

— E greu să te contrazic în privinţa asta. Îmi pare rău că sunt aşa de morocănos. După cum ai observat, piciorul îmi dă de furcă azi, dar, deocamdată, e mai bine să merg pe jos, ca să nu înţepenească.

— Ce fel de rană a fost? Când el îi aruncă o privire piezişă, ea adăugă: în lipsa altcuiva mai bine pregătit, eu am fost şi chirurg, şi medic în Hartley, nu doar moaşă. Am avut de-a face cu tot felul de boli şi de răni.

— Am fost testat şi consultat de experţi, spuse el fără entuziasm. Părerea generală e că ar trebui să fiu mort şi e aproape un miracol că nu mi-am pierdut piciorul. Mă îndoiesc că ai putea să mă ajuţi cu ceva.

Ea îi aruncă un zâmbet vesel.

— Probabil că nu. Aş vrea doar să-mi satisfac curiozitatea morbidă, fiindcă am fost dintotdeauna interesată de boli şi de răni.

Acest lucru fusese valabil încă din copilărie. Într-o lume mai bună, ar fi putut să studieze medicina în loc să se căsătorească de la o vârstă prea fragedă.

— Dacă aşa pui problema… îi zâmbi el din nou scurt. Am fost sfâşiat de un şrapnel în bătălia de la Albuera. Chirurgii au făcut tot ce le-a stat în putere, dar încă au mai rămas bucăţi de metal ascuţit ce se deplasează prin rană într-un mod oribil şi dureros.

Julia presupuse că Randall, fiind un stoic militar, nu avea să-i ofere mai multe explicaţii:

— Asta e rana din cauza căreia ai sfârşit în podul casei lui Daventry?

El aprobă din cap:

— Hemoragie masivă, infecţie, febră. Eu nu eram conştient când cineva a decis că ar trebui să fiu trimis la unchiul meu şi lăsat la mila lui nesfârşită. Ordonanţa mea, Gordon, i-ar fi împiedicat dacă ar fi putut, dar era şi el rănit.

— Bătălia aia a avut loc în mai anul trecut, nu-i aşa? Când el aprobă din cap, ea continuă: Nu tot cam atunci a murit şi fiul mai mic al lui Daventry?

Randall oftă:

— Ba da, din păcate. Băiatul fusese dintotdeauna bolnăvicios şi a murit de febră chiar înainte să aterizez la uşa lui Daventry. Unchiul meu era înnebunit de durere. Presupun că de asta m-a trimis în pod să mor – fiindcă eu eram în viaţă, iar fiii lui, nu. Nu m-a plăcut niciodată, dar nu avea porniri ucigaşe.

Julia se crispă în sinea ei, constatând maniera simplă în care Randall accepta o situaţie îngrozitoare.

— Din moment ce tu erai moştenitorul, s-ar putea crede că ar fi vrut să supravieţuieşti.

— La acea vreme, mai existau încă un văr sau doi până la mine, aşadar nu avea nevoie de mine.

— Sper că ai dreptate şi că te va considera mai valoros acum, de vreme ce eşti ultimul moştenitor, spuse ea sec.

— Aşa stau lucrurile acum, că a avut timp să-şi revină după moartea fiului său, răspunse Randall. Nici măcar nu l-am cunoscut pe băiat. S-a născut după ce ai fugit tu. Mama lui, cea de-a doua contesă, a murit câteva zile mai târziu.

— Unchiul tău a avut ghinion în ceea ce priveşte copiii şi soţiile, remarcă Julia. N-am întâlnit-o niciodată pe actuala contesă, dar mi s-a spus că primele două au trecut prin numeroase avorturi şi că au avut copii născuţi morţi.

— Cea de-a treia soţie a lui e o văduvă care a avut trei fii sănătoşi cu primul ei soţ. Unchiul meu a crezut, probabil, că asta îi va garanta fertilitatea, dar nu a fost aşa. Prin urmare, dacă vrea ca titlul de Daventry să-şi continue existenţa, trebuie să se bazeze pe mine, spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Şi pe tine.

Ea, care avea să fie o altă Lady Daventry care nu avea să dea naştere nici unui urmaş. Poate că era sortit ca titlul să dispară.

— O să fie interesant de urmărit care va fi deznodământul acestei drame de familie. Julia studie chipul viitorului ei soţ. Părea cenuşiu şi era evident că avea dureri. Poate că acum ar fi mai bine să mergi călare decât pe jos?

Randall bolborosi o înjurătură în barbă.

— Poate, dar nu sunt în stare să merg călare când o doamnă merge pe jos.

Pe ea n-o deranja să meargă pe jos, iar el călare, dar, fiindcă îl deranja pe el, Julia i se adresă calului:

— Turk, eşti dispus să porţi doi oameni în şa? Nu mai mult de patru sau şase kilometri.

Calul întoarse capul şi o împunse cu botul în piept într-un gest prietenos. Ea zâmbi şi-şi îngropă degetele în coama lui.

— Cred că tocmai a răspuns afirmativ.

— Pare să se mişte bine, în ciuda efortului de ieri, recunoscu Randall. Turk e un cal de cea mai bună calitate. Mă întreb dacă Townsend ar fi dispus să-l vândă.

— A refuzat deja o ofertă din partea unui duce, deci cred că nu.

— Ashton a încercat şi nu a reuşit? Atunci, cu siguranţă, Townsend nu mi-l va vinde mie. Prea bine, Turk, din moment ce pari dispus şi nu trebuie să avansăm rapid, o să încercăm. Încălecă, tresărind când îşi forţă piciorul, apoi îi întinse mâna Juliei. Ea îşi sprijini piciorul de al lui şi se aruncă în şa, instalându-se în spatele lui. Calul nu se arătă deranjat.

Îşi puse uşor mâinile pe talia zveltă a lui Randall şi porniră din nou la drum. Acum, că îl atingea din nou, era oare la fel de înfricoşător ca în ziua precedentă? Hotărî că nu. Înregistrase un mic progres. Poate că mai existau speranţe pentru ea.

După circa un kilometru jumătate, îl întrebă:

— Ai vreun plan după ce ajungem în Carlisle?

— Nu prea. Trebuie să găsim un mijloc de transport ca să ne putem continua drumul cât de repede posibil. Mai ai nevoie să faci şi altceva în afară de a le scrie prietenilor tăi din Hartley?

— Există un magazin de haine vechi la marginea oraşului. Aş vrea să mă opresc să-mi mai iau câteva haine. Se strâmbă. Dar va trebui să împrumut bani de la tine. Sunt săracă de n-am nici după ce bea apă.

— Nu se cheamă că împrumuţi atunci când eşti pe punctul de a-mi deveni soţie, se încruntă el. Şi, ca soţie a mea, nu ar trebui să fii nevoită să porţi haine vechi.

— Am purtat haine vechi ani de-a rândul. N-o să păţesc nimic dacă le mai port încă puţin, spuse ea blând. O bonetă şi o mantie mă vor face să ies mai puţin în evidenţă.

— Prea bine. Dar am să îţi asigur condiţii mai bune în viitor. O bătu uşor peste mâna care se odihnea pe talia lui. Consider că ţi-ai câştigat dreptul la puţin răsfăţ.

— Răsfăţ. Ce concept remarcabil. Se gândi la orele îndelungate de muncă, la economiile făcute pentru a se putea descurca. Viaţa ei în Hartley îi oferise satisfacţii, dar nu fusese uşoară. Cred că mi-ar plăcea mult aşa ceva.

Îşi continuară drumul în linişte şi pace până ajunseră la o cărare ierboasă ce mergea în direcţia potrivită. Avansaseră de la zona sălbatică rurală şi de la potecile făcute de oi la câmpuri cultivate şi drumuri ce puteau fi recunoscute.

Ajunseră în vârful unei creste şi văzură Carlisle în faţa lor, cu o catedrală tronând maiestuos asupra oraşului. Randall spuse:

— E timpul pentru o pauză. Trebuie să-mi întind picioarele.

O ajută pe Julia să coboare şi descălecă şi el, cu chipul chinuit de durere. Julia şi-ar fi dorit să-l poată ajuta, dar, fără leacurile ei, nu putea nici măcar să facă ceai din scoarţă de salcie.

Pe lângă drum curgea un pârâu, astfel că atât calul, cât şi călăreţii se înviorară. După ce bău şi-şi stropi faţa cu apă rece, Julia aruncă o privire plină de dor spre oraşul care se profila la orizont.

— Vom avea timp să mâncăm cum se cuvine înainte de a continua.

— Vom avea. Privirea pe care i-o aruncă era admirativă. Eşti ca un soldat, Lady Julia. Nu te-ai plâns nici măcar o dată, deşi ai fi avut motive din belşug.

— Nici tu nu te-ai plâns, maior Randall, deşi piciorul ţi-a dat de furcă, îi replică ea.

Gura lui tresări.

— Da, dar eu *chiar* sunt soldat. Se presupune că sunt stoic.

Ea chicoti, gândindu-se că ori se îmbunătăţea simţul lui al umorului, ori începea ea să înţeleagă mai bine spiritul lui sec.

Randall îşi scoase portmoneul şi îi întinse câteva bancnote.

— Poftim bani pentru haine. Ştii să călăreşti? S-ar putea să fiu nevoit să închiriez cai de călărie dacă nu există nicio trăsură disponibilă.

Ea puse bine bancnotele, sperând că Randall va reuşi să găsească o trăsură. Ultimul lucru de care mai avea nevoie bietul om era să petreacă din nou câteva ore în şa.

— Nu prea am călărit în ultimii ani, dar mă descurc. O să văd dacă îmi găsesc un costum de călărie la magazin.

El îşi miji ochii şi privi înspre oraş:

— Cum Carlisle e înconjurat din trei părţi de râuri, există doar câteva drumuri de intrare, ceea ce înseamnă că e mai uşor să fii găsită dacă te caută cineva. Care drum crezi că e cel mai puţin probabil să fie ţinut sub observaţie?

Julia se încruntă uşor, analizând dispunerea oraşului:

— Dacă ocolim pe la est, există un pod vechi ce dă spre partea veche a oraşului. Magazinul de haine e pe o alee ce se desprinde din drumul acela.

— Atunci, aceea va fi ruta noastră. Am să te las la magazin până vizitez grajdurile de închirieri. Îşi scoase de pe mâna dreaptă un inel de aur cu sigiliu. Vom ieşi mai puţin în evidenţă dacă pretindem că suntem soţ şi soţie, aşa că ia inelul meu. Purtat întors va arăta ca o verighetă.

Căldura umană ce radia din aur îi păru curios de intimă când şi-l strecură pe inelar:

— N-o să arătăm ca un cuplu potrivit. Tu ai o înfăţişare preţioasă, eşti chipeş şi aristocratic, în vreme ce eu sunt ponosită, simplă şi uşor de ignorat. Femeilor le va fi milă de tine şi se vor gândi că ele ţi-ar fi soţii mai bune.

El o fixă cu privirea, uluit. Julia nu l-ar fi crezut capabil să roşească.

— Ce idee absurdă. Poate că hainele mele sunt scumpe, dar am călătorit şi am dormit în ele, sângele tău nobil e de rang mai înalt decât al meu şi, cu siguranţă, nu sunt chipeş.

— Te-am considerat chipeş încă de prima dată când ne-am cunoscut, spuse ea gânditoare. De o frumuseţe temperamentală, oarecum.

Arăta şi mai frumos când râdea.

Capitolul 8

Nu se găsea nici măcar o singură nenorocită de trăsură de închiriat în Carlisle în după-amiaza aceea. Cel puţin, Randall nu reuşi să găsească niciuna. Dacă ar fi fost dispus să aştepte până a doua zi dimineaţă, ar fi avut de unde alege, dar simţea o dorinţă aprinsă de a o scoate pe Julia din oraş cât de curând posibil. Carlisle era, evident, un loc în care răpitorii ar fi încercat să dea de urma ei.

Din fericire, găsi doi cai de povară solizi. Randall nu era încântat de perspectiva de a-şi petrece câteva ore călare, dar avea să se descurce.

Se întoarse la magazinul ponosit unde o lăsase pe Julia. Deşi îi căută din priviri pe bărbaţii care ar fi putut fi răpitorii ei, nu văzu pe nimeni care să potrivească. Probabil, Crockett încă cerceta dealurile din zona de unde fugise Julia. Dar nu se puteau baza pe acest lucru.

Magazinul era mic, curat, dar aglomerat. Pe mese erau aranjate separat haine pentru bărbaţi, femei sau copii. O ţinută elegantă, deosebit de frumoasă pentru femei, era atârnată pe peretele din spate, compusă dintr-o rochie, un şal şi o bonetă. Dar nu o văzu pe Julia. Cu siguranţă, nu fusese atât de nesocotită încât să iasă singură!

O mişcare îi atrase atenţia şi, întorcându-se, o văzu pe Julia cosând într-un colţ. Cum ţinea capul plecat şi era îmbrăcată în haine mohorâte, nu o observase deloc:

— Ai terminat aici, draga mea? o întrebă, încercând să adopte tonul un soţ afectuos.

— Ai sosit numai bine. Făcu nod la aţă şi o rupse cu dinţii. Tocmai am terminat de peticit tivul ăsta. Se ridică în picioare şi scutură o mantie de un gri închis, apoi şi-o înfăşură în jurul umerilor. Haina era incredibil de lipsită de stil. Luă de jos o geantă de voiaj ponosită şi strigă printr-o uşă deschisă aflată în spatele micii încăperi. Eu plec, dnă Rown. Vă mulţumesc mult pentru ceai.

— Cu mare plăcere, draga mea, răspunse o femeie cu un accent nordic pronunţat. Să ai drum bun şi-ţi mulţumesc pentru sfaturi!

Randall luă geanta de voiaj şi-i oferi Juliei braţul său. Când ajunseră în stradă, îi spuse:

— O cunoşteai deja pe proprietară?

Julia ridică privirea de sub o bonetă neagră deprimantă. —Nu, dar a rămas grea şi a apreciat cele câteva sugestii pentru a se simţi mai bine.

El îi studie ţinuta. Culorile erau mohorâte, ţesătura uzată şi mărimea nu i se potrivea:

— Felul în care te-ai îmbrăcat te face aproape invizibilă, pe cât e omeneşte posibil. Bravo.

— Am petrecut ani întregi încercând să devin invizibilă. Degetele

Juliei se strânseră pe braţul lui. Credeam că mă ascunsesem atât de bine, încât trecutul nu avea să mă mai găsească vreodată. Cu toate acestea, când a apărut Crockett, nu am fost cu adevărat surprinsă.

— În curând, nu vei mai fi nevoită să te ascunzi. După ce ne căsătorim şi după ce Daventry îţi recunoaşte dreptul la viaţă, o să înceteze să te mai vâneze. Julia îşi muşcă buza:

— Chiar crezi c-o va face?

— Da, deşi nu va fi încântat. O viaţă întreagă trăită cu prudenţă îi permitea lui Randall să-l înţeleagă într-o oarecare măsură pe unchiul său. De dragul supravieţuirii titlului de conte, avea să o facă.

— Sper să ai dreptate, spuse ea încet.

Şi el spera asta. Deşi se arăta încrezător în faţa Juliei, Randall ştia mai bine decât oricine că Daventry era un diavol bătrân şi imprevizibil.

— Ai reuşit să-ţi cumperi un costum de călărie? Nu erau trăsuri disponibile, aşa că am închiriat cai. Ne aşteaptă la un han unde putem lua cina şi să ne scriem mesajele.

Ea aruncă o privire spre piciorul lui rănit, dar ştiu că nu era cazul să îl menţioneze.

— Mi-am găsit un costum, deşi mi-e mare. Pot să mă schimb la han.

Ieşiră pe strada principală. Julia oftă surprinsă şi se dădu în spate, lipindu-se de cărămizile clădirii de pe colţ.

— E acolo! Crockett şi unul dintre oamenii lui!

— Te-a văzut?

Randall scană oamenii ce treceau pe stradă.

— Nu. Nu cred. Julia îşi făcu mâinile pumn, încercând să-şi menţină stăpânirea de sine. Se uita în direcţia catedralei.

Privirea lui Randall se opri asupra unui bărbat înalt, cu faţă de prădător.

— Poartă o pălărie neagră şi o manta de culoare verde închis?

— El e.

Bărbatul care îl însoţea pe Crockett era un tip aspru, ameninţător, lipsit de inteligenţa sălbatică a lui Crockett. Randall îşi întipări chipurile lor în memorie.

— Au pornit în direcţia opusă faţă de destinaţia noastră. Putem folosi o străduţă lăturalnică pentru a ajunge la han. Din Carlisle pornesc drumuri în toate direcţiile, aşa că vom fi probabil în siguranţă după ce plecăm.

Julia se sili să-şi desfacă pumnii şi-l prinse din nou de braţ.

— O să mă străduiesc să mă fac şi mai invizibilă.

După câteva minute de mers pe jos ajunseră la Leul Alb. Hanul forfotea de lume, dar exista o încăpere privată şi li se servi rapid o cină consistentă. Randall încercă să nu se arunce asupra mâncării ca un lup hămesit. Nu era sigur că şi reuşise. Julia, deşi mai reţinută, era

la fel de entuziastă.

— Mă simt mai optimistă acum, că am mâncat. După ce termină cu masa, Julia se ridică şi se duse la fereastră. Nici urmă de Crockett pe aici.

— Boneta ta te ascunde atât de bine, încât probabil că nu te-ar recunoaşte nici dacă am călări chiar lângă el. Îşi termină berea şi se ridică în picioare. Am să-i spun grăjdarului să pună şeile pe cai. Grand Turk va petrece noaptea aici, apoi va fi dus înapoi la Hartley mâine dimineaţă, ducând şi eventualele mesaje pe care vrei să le trimiţi.

— Am să-mi scriu notele şi o să mă schimb în costumul de călărie. Julia dădu drumul draperiei şi se întoarse cu spatele spre fereastră. Mi-e greu să cred că ieri dimineaţă m-am trezit în propriul meu pat din Hartley. Mi se pare că asta a fost într-o altă viaţă.

— A fost o zi plină de evenimente.

Ea zâmbi:

— Ai un talent de a minimaliza lucrurile.

Dacă acest talent o făcea să zâmbească, el era recunoscător.

Chiar şi cu voalul bonetei tras peste faţă, Julia se simţi oribil de expusă când ieşiră călare din curtea hanului şi porniră spre nord. Îşi spuse că Crockett căuta o femeie singură care mergea pe jos, nu un cuplu călare, dar nervii ei erau atât de întinşi, încât îi venea să ţipe. În pofida încercărilor sale de a privi în şase direcţii deodată, fără a-şi întoarce capul, încă simţea neliniştea cuibărită în spate, între umeri.

Din fericire, nu purta singură povara acestei sarcini. Randall părea relaxat, dar era sigură că observa totul în jurul lor, lucruri şi oameni. Până în acel moment, ea era cea care se bucura de toate avantajele relaţiei lor.

Începu să se relaxeze când ieşiră din Carlisle. Acesta era drumul principal spre Scoţia, iar traficul era constant din ambele sensuri. Printre căruţele ţăranilor ce înaintau cu greu, treceau călăreţi, trăsuri şi, la un moment dat, un poştalion rapid de corespondenţă.

Randall se relaxă şi el, deşi privirea îi rămase atentă. La câţiva kilometri la nord de oraş, spuse:

— Călăreşti bine, chiar dacă îţi lipseşte exerciţiul.

— În copilărie, eram la fel de înnebunită de cai ca şi fratele meu, recunoscu ea. Faptul că nu mai puteam călări a fost una dintre cele mai dificile aspecte legate de fuga mea. Aveam o iapă atât de blândă… Se întrerupse brusc şi mângâie gâtul calului ei cuminte şi nepretenţios. În Hartley, aveam o trăsură cu ponei, dar nu mi-am permis un cal de călărie.

— Ai în continuare mâini uşoare şi o poziţie excelentă în şa.

— Poate, dar îţi garantez că atunci când o să ne oprim să ne odihnim peste noapte, voi avea dureri în părţi ale corpului despre care

am uitat că există! spuse ea cu tristeţe.

El rânji.

— Să sperăm că dăm peste un magazin unde se vând alifii.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, dar îşi aminti că durerile lui aveau să fie mult mai intense decât ale ei. Se cufundară amândoi în tăcere, în vreme ce după-amiaza părea să nu se mai termine.

Soarele începea să apună când ajunseră lângă un pod jos de piatră, cu taxă, aflat la intrarea într-un orăşel.

— Bun venit în Scoţia şi în Gretna Green, spuse Randall. Înţeleg că există o sală de căsătorii în biroul de încasare a taxei, pentru cei care nu vor să mai aştepte până ajung în oraş.

— Glumeşti! Julia îi aruncă o privire scurtă însoţitorului ei. Nu, văd că nu glumeşti. Probabil că unele cupluri chiar sunt foarte nerăbdătoare.

— Pentru un derbedeu care vrea să-şi ia de soţie o moştenitoare înainte ca tutorii ei s-o salveze, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Randall plăti taxa şi îşi continuară drumul. Încă mai avem câteva ore de lumină. Există un sat la circa opt kilometri mai spre nord, cu două hanuri de poştă. Dacă te simţi în stare să mergi mai departe, putem petrece noaptea acolo şi să închiriem o trăsură pentru restul drumului.

Înăbuşindu-şi impulsul de a scânci că îşi dorea un pat chiar *atunci,* Julia spuse:

— Dacă astfel creşte distanţa dintre mine şi Crockett, mă descurc.

El zâmbi.

— Bravo, fată.

— Ai început să şi vorbeşti în stil scoţian de când ai trecut graniţa, spuse ea amuzată. Pentru mine, e prima vizită în Scoţia, deşi am locuit atât de aproape. Până acum, mi se pare că seamănă mult cu nordul Angliei.

— Cu excepţia faptului că aici poţi să te căsătoreşti prin simpla declarare a intenţiei în faţa a doi martori, remarcă el. Cât de mult contează o graniţă!

Fericită că ei aveau să aştepte să ajungă la Edinburgh pentru a se căsători, Julia studie faimosul atelier de fierărie din centrul oraşului când trecură călare pe lângă el:

— Ăsta e locul unde au loc atât de multe căsătorii? Nu am înţeles niciodată obiceiul de a-i cere unui fierar să îndeplinească ceremonia deasupra nicovalei sale.

— Kirkland spune că e din cauză că fierarul e cel care lipeşte două bucăţi de metal pentru a obţine una singură, răspunse Randall. Tot astfel cum o căsătorie trebuie să unească un bărbat şi o femeie.

Julia îl studie pe Randall din colţul ochiului, îndepărtat, chipeş, stăpân pe sine. Un bărbat imposibil de ignorat. Aveau să fie vreodată uniţi ei doi, la fel de strâns precum metalul topit ce făcea ca două

piese separate să devină una singură? O astfel de apropiere cu un bărbat aproape străin i se părea imposibilă în acel moment.

Însă, pe parcursul zilei ce trecuse, învăţase să-l accepte ca protector. În timp, poate că avea să-l vadă şi ca pe un soţ.

Capitolul 9

Cei opt kilometri până la satul următor părură mai lungi. Până să ajungă la destinaţie, Julia avea dureri în tot corpul.

— Ne-am câştigat dreptul să ne odihnim cum se cuvine peste noapte, într-un pat bun.

— Asta aşa e.

Chipul lui Randall era la fel de istovit pe cât era, probabil, şi al ei. Din fericire, în stânga apăru un han vechi de piatră, numit Armele Regelui. Intrară călare în curte. Cu toate încheieturile trosnindu-i, Julia coborî din şaua specială pentru femei, imediat ce calul se opri.

Randall sări de pe cal. Când atinse pământul, piciorul drept se prăbuşi sub el. Înjură şi se prinse de cal pentru a rămâne în picioare.

— Randall! Julia aruncă frâiele calului în mâinile grăj- darului ce tocmai se apropia şi sări lângă el. Văzu cu groază că, pe piciorul drept, partea de sus a pantalonilor din piele de cerb mustea de sânge.

Cu capul aplecat, gâfâi.

— Doar… o bucată de şrapnel care taie prin carne să iasă.

Şi călărise cu o asemenea rană? Ce nesăbuit! Adresându-i-se grăjdarului, spuse:

— Ocupă-te de cai şi adu bagajele înăuntru când poţi.

Trase braţul lui Randall peste umerii ei.

— Poţi să ajungi înăuntru, în han?

— Lasă-mi… o clipă. După ce inspiră din greu de vreo zece ori, ridică din nou capul. Eşti prea mică să-mi serveşti drept cârjă.

— Am cărat şi alţi bărbaţi care erau prea încăpăţânaţi ca să-şi dea seama când erau răniţi, replică ea.

Randall râse uşor, îndreptându-se şi dând drumul şeii:

— E plăcut când te porţi fără mănuşi. De obicei, eşti atât de fină şi de delicată.

— Ai un simţ al umorului cam ciudat.

Avansând încet, Julia îl ajută pe Randall să urce scările clădirii. Şchiopăta foarte tare şi ghici că era ameţit de durere.

Înăuntru, o femeie pricepută, ce purta un şorţ, veni să-i întâmpine pe hol.

— Eu sunt doamna Ferguson, hangiţa, spuse ea cu un accent scoţian pronunţat. Privirea îi alunecă spre piciorul însângerat al lui Randall. Probleme?

— Soţul meu, maiorul Randall, are nevoie de un chirurg, răspunse Julia. Există vreunul prin apropiere?

— În Gretna Green.

Julia rosti o înjurătură în gând. Ar fi trebuit să se oprească în Gretna.

— Avem nevoie de o cameră, apă fierbinte, lenjerie curată, laudanum dacă aveţi, câteva cuţite ascuţite şi o sticlă din cel mai tare alcool disponibil în casă.

— Ăla ar fi whisky-ul local. Hangiţa preluă o parte din greutatea lui Randall, conducându-i de-a lungul unui coridor ce ducea la partea din spate a clădirii. Am o cameră goală aici, la parter. Cum s-a rănit soţul dumneavoastră?

— Francezii i-au făcut-o.

— Ah, bietul de el! Fiul meu cel mic face parte dintr-un regiment scoţian. Doamna Ferguson îi dădu drumul lui Randall şi porni în faţă să deschidă uşa unui mic dormitor cu pereţi goi, daţi cu var. Aşteptaţi o clipă, să acopăr patul.

Hangiţa scoase două pături vechi şi grele dintr-un cufăr de lemn şi le scutură deasupra cuverturii, în vreme ce Julia îi dădu jos haina lui Randall. Acesta aproape se prăbuşi pe pat. Părul blond îi era ud de sudoare.

— Merg să vă aduc materialele, dnă Randall.

— Mulţumesc. Julia îşi dădu jos mantia şi boneta şi le aruncă pe spatele unui scaun de lângă pat. Practic, fusese doamna Randall şi când fusese căsătorită, dar i se spusese întotdeauna Lady Branford. Îi plăcea mult mai mult să fie doamna Randall.

— S-a dus abilitatea ta de a rămâne invizibilă, spuse Randall, cu ochii închişi. Vorbeşti ca Lady Julia Raines.

— De fapt, am vorbit ca doamna Bancroft, moaşă cu experienţă şi, neoficial, medic şi chirurg.

Îi scoase ghetele lui Randall, recunoscătoare că erau bine purtate şi nu de genul celor foarte strâmte, care erau la modă.

— Ai cerut un cuţit. Ai de gând să faci o operaţie pe câmpul de bătălie?

— Dacă e nevoie. Îi examină gheata de la piciorul drept. Văd că ai ascuns aici un mic pumnal destul de periculos. Oare de ce nu sunt surprinsă?

— Presupun că întrebarea e retorică.

— Cam da. Aş fi şocată dacă nu ai fi înarmat până în dinţi. Îl dezbrăcă de pantalonii din piele de cerb, apoi se folosi de cuţit pentru a tăia cracul drept, îmbibat de sânge închegat, al indispensabililor. Sângele curgea dintr-o rană aflată pe exteriorul coapsei. O atinse foarte uşor, smucindu-şi mâna şi murmurând ceva prea puţin demn de o lady. Ai avut dreptate în privinţa şrapnelului care îşi croieşte drum spre suprafaţă. Simt muchii ascuţite.

— Nu e prima dată când a ieşit un şrapnel. Degetele lui strânseră spasmodic pătura când Julia împătură un ştergar subţire de pe lavabou şi îl apăsă peste rană pentru a opri sângerarea. Randall inspiră nesigur. Poate ar fi mai bine să foloseşti briciul din coburii

mei.

Părea o idee mai bună decât un cuţit. Chiar atunci sosi şi grăjdarul cu bagajele, aşa că îi mulţumi şi îngenunche să scotocească prin coburi. Tocmai dăduse peste setul de ras al lui Randall când doamna Ferguson intră cu o tavă plină de obiecte, urmată de o cameristă care purta un urcior cu apă fierbinte.

— Am adus o sticlă întreagă de whisky, cuţite mai mari şi mai mici şi o mulţime de pansamente. Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă Randall?

Julia ridică privirea.

— Ar trebui să ajungă. Mulţumesc.

Hangiţa aruncă o privire neliniştită spre Randall.

— Aveţi nevoie de ajutorul meu?

— Ne descurcăm, spuse Randall cu o voce răguşită. Lady Julia a mea e cât se poate de competentă.

Părând uşurată, doamna Ferguson se retrase urmată de cameristă. Julia îmbibă o cârpă cu whisky şi şterse briciul şi lamele cuţitelor.

Privirea lui Randall se fixă asupra sticlei.

— Iroseşti un whisky bun.

— Îmi pare rău. Îi aşează la spate câteva perne pentru a putea sta ridicat, turnă o doză de laudanum într-un pahar de whisky şi i-l întinse.

Randall dădu pe gât dintr-o suflare jumătate de pahar.

— Probabil ţi-ar prinde bine şi ţie o duşcă, spuse el, dar poate e mai bine să nu bei.

— Am să beau cu plăcere după ce eşti bine tu. Îi examină coapsa centimetru cu centimetru, apăsând uşor pe muşchii tari pentru a găsi piesele şi mai tari de metal îngropat în carne. Îi era mult mai uşor să se gândească la el ca la un pacient, nu ca la un bărbat. Da' ştiu că ai o colecţie pitorească de cicatrici.

— Chirurgul care mi-a scos majoritatea bucăţilor de şrapnel mi-a spus că pielea mea zdrelită a reprezentat un record personal pentru el. Randall bău din nou, de data aceasta mai încet. Degetele i se albiră în jurul paharului când Julia atinse zona din jurul rănii.

Când îşi termină examinarea, ea spuse:

— În afară de bucata cea mare care te face să sângerezi atât de rău, mai este una deasupra genunchiului. Nu ţi-a trecut prin piele, dar pare să se fi desprins. E activă.

— Deci rana asta nenorocită îmi provoca durerile alea infernale, bombăni el. Scuză-mi limbajul. Ai să mi-o scoţi şi pe aia?

Ea îşi şterse mâinile umede pe fustă.

— Aşa aş vrea. Din câte ştiu eu despre şrapnele, sunt probabil şi alte bucăţi care au rămas prinse şi nu-ţi vor cauza probleme, dar asta e pe cale să provoace un dezastru.

— Şi se va întâmpla mai degrabă mai devreme decât mai târziu, spuse el în timp ce expiră cu un gâfâit. Ai experienţă în tăieturi?

— Cum nu exista un chirurg propriu-zis în Hartley, eu eram cea care scoteam alice, bucăţi de lemn şi alte obiecte străine care rămâneau înfipte în carnea oamenilor. De obicei, în carnea bărbaţilor.

Împături o cârpă de pânză curată şi folosi apa fierbinte pentru a-i spăla sângele de pe coapsă.

— Bărbaţii sunt mult mai predispuşi la accidente. Dacă te consolează cu ceva, nu i-am tăiat niciodată unui bărbat, din greşeală, ceva ce şi-ar fi dorit să păstreze.

Randall zâmbi strâmb.

— E o *mare* consolare.

Culoarea îi mai revenise în obraji, fie din cauza ironiilor, fie datorită whiskyului, fie pentru că era, în sfârşit, întins în loc să stea în şa.

— O să doară, îl avertiză ea. Crezi că poţi să rămâi nemişcat? Pot să-i cer doamnei Ferguson un servitor care să te imobilizeze.

El se strâmbă.

— Mă îndoiesc că ai putea face ceva care să doară mult mai tare decât ceea ce simt deja în picior. Dă-mi doar sticla de whisky.

— Fii atent, îi spuse ea, întinzându-i-o. Combinaţia de tărie şi laudanum poate fi periculoasă.

— Sunt greu de ucis. Înghiţi o duşcă zdravănă. În cantităţi medii, whisky-ul şi opiumul creează o distanţă plăcută între mintea mea şi cuţitul tău.

Cuprinsă de temeri, Julia spuse:

— Încă nu e prea târziu să trimitem după un chirurg adevărat.

El clătină din cap.

— Continuă, draga mea soţie. Am cel puţin la fel de multă încredere în tine ca în chirurgii care m-au măcelărit în Peninsulă.

Ea îi zâmbi nesigur, încântată de încrederea lui şi speriată de responsabilitate.

— Încă nu sunt soţia ta şi, după ce termin de tăiat, s-ar putea să vrei să-ţi retragi oferta.

El râse şi privirea i se lumină.

— După legea scoţiană, suntem deja căsătoriţi, Julia. Ne-am prezentat ca fiind soţ şi soţie în faţa a doi martori.

— Căsătoriţi? Vocea îi trădă neliniştea. Încă nu se simţea pregătită. Poate că e mai bine aşa. Fără o ceremonie cum se cuvine, nu trebuie să-ţi promit supunere.

— Acum eu sunt cel care nu e surprins, murmură Randall. Am să ţin cont de asta. Nu e cazul să mă aştept la supunere.

Ignorându-i comentariul, Julia se pregăti pentru intervenţie, aşezând cârpe împăturite la îndemână, ca să poată absorbi sângele, şi

punând ştergare făcute sul de ambele părţi ale coapsei lui Randall, pentru a o fixa în loc. Briciul lui şi cel mai mic dintre cuţitele dnei Ferguson erau cele mai ascuţite instrumente, prin urmare, le curăţă cu whisky din nou. Când se pregăti să înceapă să taie, el spuse:

— Vorbeşte cu mine.

Ea se opri.

— Despre ce?

— Orice. Cum ai învăţat chirurgie?

— Mi s-a părut interesant subiectul. În copilărie, mă strecuram în casa chirurgului din sat să urmăresc ce face. El a fost cel care m-a învăţat să folosesc tării pentru a curăţa instrumentele. Tamponă sângele de la bucata de şrapnel ce ieşea şi se pregăti să taie. Aş fi studiat chirurgia dacă acest lucru ar fi fost posibil pentru o femeie. Dar să lucrez ca moaşă e la fel de fascinant şi e o meserie pentru femei.

Continuă să vorbească în timp ce lucra. Învăţase repede prima regulă în chirurgie: rapiditatea. Cu cât lucra mai repede, cu atât se încheia mai repede intervenţia, se pierdea mai puţin sânge, iar soarta pacientului avea să fie mai bună.

Constată că era mai dificil de extras un şrapnel decât o alice, fiindcă bucata de metal era mai mare, de formă neregulată şi cu margini zimţate. Dorindu-şi să fi avut un forceps, tăie în jurul cocoloşului urât de metal.

— Cred că bucata asta tot încearcă să iasă de ceva vreme. Dacă ar fi fost aproape de suprafaţă de la început, chirurgii tăi militari ar fi scos-o pe loc.

— Am simţit-o muşcând din picior de câteva luni. La naiba! tresări când ea introduse lama sub bucata de şrapnel şi o făcu să sară din muşchi, dar reuşi să-şi păstreze coapsa rezonabil de nemişcată.

Tamponă rana deschisă până se curăţă, turnă whisky şi tamponă din nou, apoi o unse cu miere. El întrebă:

— Miere?

— Asta am învăţat de la doamna Bancroft. E mult mai mic riscul ca o rană să se infecteze dacă foloseşti miere. Îi legă bandajul în jurul coapsei. Asta e gata. Mai eşti dispus să mă laşi să scot şi cealaltă bucată?

— Ai putea, spuse el şi luă o înghiţitură zdravănă de whisky. Taie în continuare, Lady Macbeth.

— Nu a mânuit ea însăşi cuţitul. Mă întreb dacă a regretat faptul că a trebuit să lase asta în sarcina soţului ei. Guvernatoarea mea m-a pus să învăţ pe de rost monologuri din toate piesele lui Shakespeare. Şi încă mi le amintesc. *Dă-mi pumnalul!* Asta era Lady Macbeth. A fost, cu siguranţă, un chirurg frustrat.

Julia recită şi alte monologuri pe care le învăţase cu mulţi ani în

urmă, lucru care-i permise să-şi concentreze cea mai mare parte a atenţiei asupra intervenţiei.

Incizia era mai dificilă, fiindcă nu era atât de evident necesară şi fii nevoită să apeleze la brici pentru a tăia pielea ce nu fusese sfâşiată. Amintindu-şi că îl scutea pe Randall – care, nu-i aşa? era soţul ei – de o durere ce ar fi apărut mai târziu, tăie în jurul şrapnelului. Era mai mic decât prima bucată, dar aflat lângă tendoane şi ligamente vitale. Rugându-se să nu-i facă rău, se relaxă şi scoase bucata păcătoasă de metal.

Mulţumindu-i lui Dumnezeu fiindcă nu părea să fi produs vreun rău iremediabil, bandajă rana şi îşi aşeză cu grijă uneltele pe tavă. Apoi se ghemui pe scaunul de lemn de lângă pat. Se simţea ameţită, extenuată şi, dintr-un motiv oarecare, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Bea ceva! Randall îi întinse sticla de whisky.

Ea o acceptă şi-şi dădu capul pe spate, luând o duşcă zdravănă. După ce înghiţi, fu cuprinsă de un acces de tuse.

— Doamne Dumnezeule, gâfâi când reuşi să vorbească din nou. Băutura asta ar putea doborî un bou!

El chicoti.

— Cam asta e şi ideea.

Julia luă o înghiţitură mai mică şi îi întinse sticla, apoi se ridică în picioare, clătinându-se puţin.

— Se face întuneric. Am să-i cer doamnei Ferguson o lampă.

— Fă-ţi rost şi de ceva mâncare. Şi scoate, te rog, oala de noapte.

Ea se încruntă.

— Te simţi destul de bine cât s-o foloseşti?

— Destul de bine. Apoi intenţionez să dorm până mă satur. Randall îi zâmbi cu o dulceaţă surprinzătoare. Îţi mulţumesc, domniţa mea îndărătnică. Eşti cât se poate de… uluitoare.

Uşor fâstâcită, Julia ieşi din cameră şi porni spre bucătărie. Dat fiind felul în care o salvase, era bucuroasă că putea, în sfârşit, să facă ceva pentru el.

Soţul ei?

Se călăuzi după mirosul de mâncare pentru a ajunge la bucătăria din spatele casei, unde dna Ferguson era stăpână peste două servitoare:

— Pari frântă, spuse vioi femeia mai în vârstă. Cum se simte soţul tău?

— Se odihneşte acum. Va fi bine, reuşi Julia să zâmbească.

— Evident că n-a vrut să recunoască nimic până nu s-a prăbuşit. Bărbaţii ăştia! Hangiţa pufni. Şezi, fată, şi mănâncă ceva înainte să te prăbuşeşti şi tu. Să tai bucăţi de şrapnel din soţul tău pare o sarcină de-a dreptul obositoare.

Julia se gândi puţin.

— Nu e la fel de greu cum e să asişti la o naştere de două zile, dar destul de greu.

— Eşti moaşă? întrebă doamna Ferguson şi nu se lăsă rugată să vorbească despre propriile lăuzii şi despre plozii excelenţi şi sănătoşi cărora le dăduse naştere.

Julia se mulţumi să rămână tăcută, lăsând conversaţia să curgă în jurul ei, în vreme ce hangiţa îi puse în faţă o supă groasă de cocoş cu praz, pâine proaspătă, caş şi un vas cu ceai. Când termină de mâncat se întunecase complet. Doamna Ferguson o trimise înapoi în cameră, cu o lampă şi cu promisiunea de a-i face rost de o trăsură pentru ziua de poimâine. Randall era nevoit să se odihnească o zi, indiferent dacă voia sau nu.

Proaspătul ei soţ dormea buştean când ea intră în cameră. Era evident că reuşise să se ridice în siguranţă, fiindcă acum era întins sub pături. Arăta… liniştit. Julia îşi dădu seama că nu-i văzuse niciodată chipul fără a fi străbătut de o notă discretă de durere.

Îşi spuse crispată că fusese de acord să se căsătorească, nu să împartă un pat. Dar, fiindcă nu voia să doarmă pe podeaua tare şi rece, nu prea avea de ales în noaptea aceea.

Bucuroasă că pe costumul de călărie maro şi ponosit petele de sânge nu se vedeau aproape deloc, se dezbrăcă în cămaşa de noapte. Era o uşurare să scape de corset şi de ciorapi. Chiar şi capul i se simţi uşurat când îşi desfăcu părul.

Dacă faptul că se prezentaseră ca soţ şi soţie în faţa unor martori însemna că azi era ziua nunţii lor, asta, presupuse, era noaptea nunţii. Tresări când îşi aminti prima ei noapte cu Branford. Această noapte a nunţii era cât se poate de diferită şi mulţumea cerului pentru asta.

Verifică temperatura şi bandajele lui Randall. Nici urmă de febră. Nici nu mai sângerase. După cum îi spusese doamnei Ferguson, avea să fie bine.

După ce reduse lampa până la o licărire palidă, se strecură sub pături, în stânga lui Randall, rămânând cât de departe de el posibil. Era prea obosită să o mai alarmeze gândul de a împărţi patul cu un bărbat masiv. Din fericire, era practic cufundat în inconştienţă.

Chiar fără a-l atinge, îi simţi căldura corpului. Închizând ochii, fu nevoită să admită că acea căldură era plăcută. Foarte plăcută.

Randall se trezi încet. Capul lui sugera că băuse o idee prea mult şi îl durea piciorul drept, dar nu mai era o durere acută. Ceasul lui interior îi spuse că era în jur de ora patru dimineaţa, deci dormise deja zdravăn. Nu că ar fi fost tentat să se mişte. Nu când avea o femeie caldă şi moale cuibărită lângă el, în stânga.

Faptul că Julia nu alesese să doarmă pe podea îi dădea speranţe în privinţa evoluţiei relaţiei lor. Se potrivea foarte bine sub braţul lui.

Braţul ei era înfăşurat în jurul taliei lui. Se întrebă care dintre ei se mişcase în somn. Amândoi, probabil, fiindcă păreau să se fi întâlnit la mijloc.

Prin fereastră trecea destul din strălucirea lunii cât să lumineze chipul Juliei. Semăna cu un înger adormit, cu părul întunecat revărsat blând peste umerii înveliţi în cămaşa de noapte. Simţi un val de emoţii. Adoraţie. Recunoştinţă. Tandreţe.

Niciunul dintre ei nu avea să simtă că erau căsătoriţi cu adevărat până nu organizau o nuntă autentică în Edinburgh. Dar iată-i acolo, întinşi în acelaşi pat. Făcând parte fiecare din viaţa celuilalt.

Fu surprins de o altă senzaţie intensă, ce era pur fizică. Rememorând trecutul, îşi dădu seama că dorinţa fusese aproape complet redusă la tăcere de când fusese rănit în Albuera. Acea muţenie fusese şi mentală, şi fizică. Acum, în sfârşit, norul negru ce-i sufocase viaţa începea să se risipească.

Mângâie blând spatele Juliei. O dorise încă din prima zi în care o văzuse. Acea dorinţă se născuse din gânduri şi din emoţii. Acum era întărită de o poftă carnală neostoită. Dorinţa avea să le complice foarte mult situaţia. Însă nu putea s-o regrete.

Nu regreta absolut nimic.

Julia se trezi încet, simţindu-se calmă şi… în siguranţă. Pluti într-o ceaţă de mulţumire până îşi dădu seama că era lipită de corpul lui Randall, cu capul pe umărul lui şi cuprinsă de braţul lui.

Se crispă, intenţionând să se retragă, dar el îi spuse, cu vocea lui profundă:

— Nu-i nevoie să fugi. Chiar dacă mi-aş uita promisiunea de a te lăsa în pace, nu sunt în stare să sar pe tine. Îşi roti capul pe pernă până când privirile li se întâlniră. Doar dacă nu cumva deteşti să fii ţinută în braţe.

— De fapt, nu. Se relaxă din nou. Îmi place să fiu cocoloşită într-o dimineaţă răcoroasă.

— Iar în Scoţia ele sunt numeroase.

— Nici în Hartley nu lipseau.

Iar patul ei fusese mult mai puţin confortabil. Pisica ei se străduia să-l încălzească, dar Whiskers avea trupul mic.

— Cred că ăsta e unul dintre principalele motive pentru care se căsătoresc oamenii, spuse Randall meditativ. Pentru atingere. Pentru căldură şi apropiere. Pasiunea e bună şi frumoasă, dar durează puţin. Atingerile pline de afecţiune pot avea loc mult mai des.

Julia îşi înclină capul pentru a-i studia chipul, surprinsă.

— Nu ştiam că eşti un romantic.

El râse.

— Nu sunt. Genul ăsta de apropiere e mai degrabă o plăcere

animală, ca atunci când se îngrămădesc laolaltă puii de pisică sau căţelandrii.

Branford nu o atinsese niciodată cu gândul la o astfel de plăcere. El era mai interesat de durere. Crispându-se, schimbă subiectul.

— Ai avut amante care ţi-au stârnit gustul pentru plăceri de căţelandru?

— Cred că mi se trage de la mama mea, spuse el gânditor. Îi plăcea la nebunie să mă îmbrăţişeze. Nu mi-am dat seama până acum, dar îmi aminteşti puţin de ea. Nu neapărat prin aspect sau personalitate, dar aveţi în comun o oarecare căldură sufletească.

Julia ştia de la pacienţii ei că, în multe căsnicii îndelungate, intimitatea fizică era foarte rară. Dacă Randall se putea mulţumi cu o femeie plină de afecţiune şi cu o atitudine maternă, în locul unei soţii pline de pasiune, era posibil să se potrivească foarte bine.

— Şi mamei mele îi plăcea la nebunie să mă îmbrăţişeze. Nu prea se potrivea unei ducese. Acesta era, poate, şi motivul pentru care Julia savura acea îmbrăţişare caldă, ce nu-i impunea nimic. Îşi petrecuse mulţi ani fără a avea parte de destule atingeri. Mi-ar plăcea să stau întinsă aşa toată săptămâna viitoare.

— Şi mie mi-ar plăcea, spuse el cu regret. Dar trebuie să ne ridicăm şi să pornim la drum.

— Nu vom avea o trăsură decât mâine, spuse ea îngro- pându-se adânc sub braţul lui. Aşa că resemnează-te să petreci o zi întreagă mâncând şi dormind.

El râse, iar vibraţia din pieptul lui îi aminti de torsul unei pisici.

— Văd că am fost învins. Prea bine, atunci, azi ne vom odihni. Ar trebui să fim destul de feriţi aici.

Aţipind din nou, cu trupul lipit de cel al lui Randall, Julia decise că, dacă asta aştepta el de la căsătorie, ea, una, era cât se poate de încântată.

Capitolul 10

Julia privi pe fereastră în vreme ce trăsura lor ieşi din curtea hanului Armele Regelui şi coti spre nord, în direcţia Edinburgh.

— După atâţia ani liniştiţi în Hartley, acum am impresia că sunt permanent în mişcare. Totuşi, au trecut doar trei zile de când am fost răpită.

— Trei zile pline de evenimente, îi aminti Randall. Dar ziua de ieri a fost liniştită.

Din fericire. Randall se dovedise un soţ prea puţin solicitant, dormind în cea mai mare parte a zilei, trezindu-se de două ori pentru a mânca lacom, înainte de a se prăbuşi din nou în somn. Dar corpul lui se dovedise înţelept. Când îi verificase bandajele de pe coapsă, spre sfârşitul după-amiezii din ziua precedentă, rănile rămase în urma intervenţiei erau pe jumătate vindecate.

— Eşti un pacient care-mi oferă mari satisfacţii, remarcă Julia. Azi de dimineaţă, erai atât de robust şi de temerar, încât de-abia dacă ai avut nevoie de bastonul cel vechi şi strâmb pe care ţi l-a oferit doamna Ferguson. Pot să-mi spun singură că sunt pricepută în arta vindecării.

El râse.

— Chiar eşti. Am fost ciopârţit de experţi şi, pe lângă faptul că te situezi bine printre ei, eşti şi mult mai frumoasă.

Ea îşi feri privirea, jenată de compliment:

— O minciună galantă, maior Randall.

— E adevărul, Lady Julia. Ai petrecut atât de mult timp încercând să devii invizibilă, încât ai uitat cât eşti de atrăgătoare ca femeie.

Ea continuă să privească dealurile spectaculoase ale Scoţiei, sfâşiată între plăcere la gândul că o găsea atrăgătoare şi un disconfort extrem.

Mâna lui caldă o cuprinse pe a ei:

— Eşti cu adevărat încântătoare, Julia, spuse încet. Cândva, înainte să te căsătoreşti, probabil ştiai asta, şi cu siguranţă îţi plăcea să fi admirată. E firesc. Deşi ai avut motive să uiţi asta în anii care s-au scurs de atunci, a-ţi recăpăta viaţa înseamnă a accepta tot ceea ce eşti. Inclusiv faptul că eşti încântătoare.

Ea zâmbi strâmb.

— Încă nu pot face asta. Lasă-mă să mă obişnuiesc treptat cu ideea că sunt acceptabilă.

— Prea bine, doamna mea. Vocea îi era caldă de umor. Arăţi destul de acceptabil azi. Ce ten acceptabil! Te rog, dă-ţi jos boneta să-ţi pot admira părul castaniu acceptabil.

Râzând, reuşi să-şi îndrepte privirea spre el, în vreme ce-şi dădu jos boneta. În trecut, găsise intimidante trăsăturile lui austere, fin tăiate,

dar nu mai era cazul.

— Nu-mi vine să cred cât eşti de plăcut, maior Randall. Erai atât de ţepos prima dată când ne-am întâlnit.

— Ai dreptate, nu-mi stă deloc în fire să fiu plăcut, spuse el solemn. Pentru binele tău, sper să nu mă întorc la personalitatea mea obişnuită, posacă.

Deşi expresia de pe chipul lui era sobră, umorul îi strălucea în priviri. Durerea nu mai arunca o umbră pe faţa lui.

— Încă de când ne-am întâlnit, ai avut de-a face cu bucăţi de metal ce-ţi tăiau în carne încercând să iasă. Asta ar justifica destul de mult din posomoreală. El oftă.

— Sper că ai scos şi ultimele bucăţi de şrapnel ce se mai deplasau. Deşi mă doare piciorul, pentru prima dată de mai bine de un an nu mai simt o durere acută.

— Lamele îmi sunt pregătite dacă e nevoie să-ţi lecuiesc din nou proasta dispoziţie.

El ridică din sprâncene.

— Asta e o promisiune sau o ameninţare?

— O ameninţare, spuse ea dulce.

— Am să ţin cont de asta, zise el devenind gânditor. Cred că a ajutat şi faptul că, după ce am încetat să-ţi mai opun rezistenţă, am devenit mult mai relaxat. Timp de mulţi ani, viaţa mea a însemnat durere şi război. Acum, cu tine, pot să-mi imaginez o viaţă dincolo de astea.

— Viaţa unei moaşe de la ţară se deosebeşte cât se poate de mult de viaţa în război, consimţi ea, înţelegând mai bine de ce era atras de ea. Acum, că am lăsat în urmă vechile noastre vieţi, ce ne aşteaptă? Cum nu sunt o persoană îndrăzneaţă, mă bucur că nu fac parte din armată, dar unde vom locui? spuneai că ai o mică moşie?

— Am moştenit Roscombe de la mama mea. E lângă Cirencester şi am locuit acolo în copilărie. Deşi nu e atât de grandios ca domeniul pe care ai fost crescută, cred că o să-ţi placă, rânji el. De-abia aştept să dau câteva ture pe moşia mea şi să aflu mai multe despre oi şi despre culturi. Poate am să devin un nobil vânător. Cu o haită de câini, cu favoriţi şi c-un chip rumen.

Ea râse:

— Aşa ceva nu-mi pot imagina. Dar îmi place ideea unei vieţi boiereşti, confortabile şi nu prea pretenţioase. Presupun că am face ocazional şi vizite la Londra?

— Desigur. După cum ştii, Ash mi-a permis să folosesc un apartament din cadrul Casei Ashton, dar am putea închiria o casă dacă preferi.

— S-ar putea să nu-mi placă Londra atât de mult, încât să-mi doresc o casă acolo. Dacă Ashton e de acord, ar fi plăcut să locuim cu el şi cu

Mariah când suntem în oraş. Privi gânditoare spre dealurile scoţiene masive. Nordul e foarte frumos, dar mi-au lipsit câmpiile prietenoase şi satele din sudul Angliei. O să-mi facă plăcere să mă întorc acolo.

— Ai să-ţi continui munca de moaşă? întrebă el pe un ton relaxat, de parcă întrebarea nu ar fi avut prea mare importanţă.

Julia îşi întoarse brusc capul spre el.

— Mi-ai da voie?

— După ce ai fost căsătorită cu îngrozitorul meu văr, cred că ţi-ai câştigat dreptul de a lua singură deciziile legate de viaţa ta, spuse el împăciuitor. În plus, dacă încerc să-mi impun voinţa prea des, ai să mă părăseşti. Aş prefera să nu se întâmple asta.

Julia îşi dădu seama că Randall o ţinea în continuare de mână, iar ea îl strângea suficient de tare cât să împiedice circulaţia sângelui. Îşi desfăcu blând strânsoarea.

— Nu mă proiectasem atât de mult în viitor, dar ai dreptate. Îmi place să aduc pe lume copii şi nu voi mai trăi niciodată într-o colivie.

— Nici nu intenţionez să te bag într-una. Privirea lui era concentrată. Ai un talent de a vindeca. Nu vreau să lipsesc lumea de abilităţile tale. Dar Gloucestershire nu duce lipsă de medici şi de chirurgi, deci ar trebui să te mulţumeşti doar cu activitatea de moaşă. Astfel, ai putea să aduci pe lume copii şi ţi-ar rămâne timp şi să îndeplineşti rolul de stăpână a conacului.

— Mi se pare un plan foarte rezonabil, consimţi ea, minunându-se că Randall accepta valoarea muncii ei şi înţelegea ce însemna pentru ea. Nu sunt deloc obişnuită cu bărbaţi care să nu îşi impună voinţa, aşteptându-se ca femeile să li se supună.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de adult atât dând, cât şi primind ordine, adesea pe jumătate nebuneşti sau tragice, spuse el trist. Mi se pare foarte atrăgătoare arta blândă a compromisului.

În spatele umorului lui sec, Julia simţi extenuarea adusă de anii întregi petrecuţi în război şi într-o poziţie de comandă. Buzele i se curbară lent într-un zâmbet:

— Încep să cred, maior Randall, că o căsnicie între noi chiar ar putea avea un viitor.

Şi mai surprinzător era faptul că începea să-şi dorească acest lucru cu adevărat.

*

Călătoria până la Edinburgh fu rapidă şi eficientă şi o încheiară într-o singură zi lungă, cu cai de poştă şi cu câteva opriri scurte pentru a mânca. În pofida zgâlţâiturilor trăsurii, Randall reuşi să doarmă o bună parte din drum. Julia îl invidia. Era un talent util şi care avea să-i grăbească vindecarea.

La amurg, trăsura opri în faţa arătoasei locuinţe de vară a lui Kirkland. Cât traversaseră Edinburgh, pe care Julia îl găsea mai atrăgător şi mai necizelat decât se aşteptase, Randall făcu diverse comentarii despre oraş. Julia spera că avea să li se ofere ocazia de a vizita şi castelul, care trona impunător deasupra oraşului.

Ajutând-o să coboare de pe bancheta poştalionului, Randall îi spuse:

— Aici am locuit cu Kirkland în cursul vizitei mele recente. Fiindcă el călătoreşte foarte mult pentru a se ocupa de afacerea sa de transporturi, mătuşa lui favorită locuieşte aici şi are grijă de casă. O să-ţi placă de doamna Gowan, iar ei o să-i placă la nebunie să te ajute să te pregăteşti pentru o nuntă rapidă, dar respectabilă.

Ea ridică o privire nesigură spre faţada de piatră.

— Eşti sigur că Lord Kirkland nu se va supăra că m-ai adus aici?

— Cât se poate de sigur. Randall luă bastonul într-o mână, apoi îi oferi celălalt braţ. Te place. Mi-a spus că tu şi Mariah, prin compania voastră, aţi făcut mult mai plăcută călătoria de la Hartley la Londra.

Julia îl luă de braţ când urcară scările. Nu mai şchiopăta aproape deloc.

— În afară de faptul că te-ai încruntat la mine, a fost o călătorie plăcută.

— După cum ziceam, viaţa e mult mai uşoară acum, când nu mai opun rezistenţă farmecelor tale.

Randall bătu la uşă, apoi îi spuse majordomului care le deschise:

— Credeai că ai scăpat de mine, Tanner, dar te-ai bucurat prea repede.

Majordomul chicoti.

— Mă bucur să vă văd din nou atât de curând, domnule. Lord Kirkland va fi încântat şi el.

Privirea curioasă a majordomului alunecă spre Julia.

— Mi-am schimbat planurile, spuse Randall cu un zâmbet.

Înclinându-se, majordomul îi pofti înăuntru.

— Dacă doriţi să aşteptaţi în salon, îl voi anunţa pe Excelenţa Sa că aţi sosit.

Deschise uşa din dreapta.

Julia intră în salon, în vreme ce Randall zăbovi să mai discute cu majordomul. Tocmai îşi scotea mănuşile, când observă o siluetă familiară la masa de scris din faţa ferestrei.

— Lord Masterson?

Maiorul cel masiv şi calm era şi el unul dintre prietenii din Westerfield care îl căutase pe ducele dispărut şi avusese o atitudine foarte tolerantă faţă de ea şi de Mariah.

— Credeam că sunteţi în campanie în Spania.

Bărbatul îşi înălţă privirea, apoi se ridică în picioare şi se îndepărtă

de fereastră:

— Îmi pare rău, dar nu sunt Masterson. Sunt fratele lui vitreg, mai puţin respectabil şi cu mult mai puţin legitim, Damian Mackenzie. Iar dumneavoastră sunteţi…?

Acum, că nu mai avea strălucirea ferestrei în spatele lui, Julia îşi dădu seama de greşeală. Acest bărbat şi Masterson aveau trăsături similare şi siluete masive, musculoase, dar străinul avea nuanţe mai pronunţate de roşcat în păr şi o licărire ştrengărească în ochi. Ochi ce erau de culori diferite, după cum observă când se apropie de ea. Unul căprui, unul albastru. Surprinzător şi uşor derutant.

Se întrebă scurt cum să se prezinte. Lady Julia Raines cea de rang înalt nu s-ar fi coborât la aşa ceva, dar, în pofida dorinţei lui Randall de a-şi revendica din nou titlul, nu se mai simţea ca fiica unui duce. Nu fusese niciodată cu adevărat doamna Bancroft, refuza să fie Lady Branford şi nu era încă doamna Randall. Se mulţumi să spună:

— Eu sunt Julia. Anost de legitimă.

— Bun răspuns, spuse acesta relaxat. Da, stimatul meu frate e în Spania, cu instinctul de a se feri când e cazul, sper eu.

— Aţi fost elev tot la Academia Westerfield, domnule Mackenzie? întrebă ea. Am înţeles că prieteniile legate acolo tind să dureze.

— Te rog, spune-mi Mac. Detest să fiu luat în serios, spuse el cu un zâmbet vizibil poznaş. Da, am ieşit tot din sânul Academiei Westerfield, la doi ani după Will.

— Mac e dovada vie că nici măcar Lady Agnes nu poate face minuni cu toţi băieţii ei răi, spuse Randall, intrând în cameră în spatele Juliei. Veni în faţă şi-i întinse mâna. Mă bucur să te văd. Au trecut – se gândi puţin – mulţi ani.

— Mi-a părut rău când Kirkland mi-a spus că ai plecat cu o zi înainte să sosesc eu, zise Mackenzie, strângându-i mâna. Ce te-a făcut să te întorci la Edinburgh?

Randall îşi aşeză mâna caldă pe partea de jos a spatelui Juliei.

— Suntem logodiţi şi m-am gândit că Kirkland o să ne ajute să organizăm o nuntă scoţiană.

— Te căsătoreşti cu fata asta? exclamă Mackenzie, căscând gura a mirare.

— Sper că insulta din tonul tău nu a fost intenţionată, spuse Randall rece.

— Scuze, nu intenţionam să vă insult, zise el şi se înclină în faţa Juliei. Atâta că nu mi-ai părut niciodată genul care să se însoare, Randall. Vă urez multă fericire amândurora.

Julia îi mulţumi din cap, întrebându-se dacă Mackenzie îşi ascundea surpriza că un bărbat atât de arătos ca Randall se căsătorea cu o femeie simplă şi ponosită ca ea. Era o uluire firească, dar nici măcar un pungaş declarat nu ar fi pus o astfel de întrebare.

Momentul penibil se încheie când intră Kirkland, la fel de întunecat, de arătos şi de enigmatic pe cât şi-l amintea:

— Randall, ce te aduce înapoi…? Julia! Renunţă la detaşarea lui obişnuită pentru a-i zâmbi larg şi a-i strânge mâna. Randall e ca fiul rătăcitor care se întoarce mereu, dar să te văd pe tine e o plăcere cât se poate de neaşteptată.

— Julia şi cu mine suntem logodiţi şi speram să ne putem căsători în casa ta, spuse Randall. E… o poveste cam complicată.

Kirkland păru surprins şi el, deşi îşi ascunse surpriza mai bine decât Mackenzie.

— Mătuşa mea, Maggie, iubeşte nunţile şi va fi încântată să vă ajute să o organizaţi pe a voastră. A ieşit peste zi, dar se întoarce deseară. Dă-mi voie să te conduc la camera ta, Julia. După ce îţi tragi puţin sufletul, coboară şi putem discuta despre complicaţii la cină. Randall, tu stai în camera în care te-ai cazat ultima dată. Mac, spune-i, te rog, lui Tanner să pună masa pentru patru persoane.

Lord Kirkland era un bărbat eficient. În vreme ce o conducea la etaj, Julia încercă să-şi amintească puţinul pe care îl ştia despre el. Moştenise titlul de la tatăl său englez, dar mama sa fusese fiica unui negustor scoţian înstărit. În copilărie, manifestase o curiozitate regretabilă faţă de rudele sale scoţiene şi faţă de negoţul lor, prin urmare fusese trimis la Academia Westerfield. În loc să devină respectabil, se transformase şi el în magnat de transporturi.

Kirkland o conduse într-o cameră de oaspeţi spaţioasă, cu o vedere superbă spre castelul Edinburgh, care se profila în depărtare.

— Cred că această cameră e în stare bună. Va veni o cameristă să verifice.

— Sunt sigură că e bună. Mai mult decât bună. O examinare rapidă îi arătă că Kirkland le asigura tot confortul oaspeţilor săi. E foarte generos din partea ta să ne primeşti astfel, pe neaşteptate.

— Am avut oaspeţi mult mai neaşteptaţi decât tine. Ochii îi licăriră. Şi unii mai puţin respectabili.

Sub un impuls de moment, Julia spuse:

— Randall mi-a zis că în Scoţia o femeie are drepturi egale în a cere divorţul ca un bărbat. E adevărat?

— Aşa e. Fără a mişca un singur muşchi, Kirkland deveni foarte concentrat. Te-ai îndoit de cuvântul lui Randall? N-ar trebui s-o faci. E înspăimântător de sincer.

— Nu m-am îndoit de sinceritatea lui. Se întoarse să-şi dezbrace mantaua. Dar era posibil să nu fi fost corect informat.

— El rareori se înşală. Kirkland o privi gânditor. E ciudat să te interesezi despre divorţ în ajunul unei nunţi. Ai dubii?

Deşi tonul lui era neutru, îngrijorarea faţă de viitorul prietenului său se simţea clar.

— Îmi place Randall foarte mult, îl asigură Julia. Nu sunt sigur că îmi place şi căsătoria la fel de mult.

— Samuel Johnson spunea că o a doua căsătorie reprezintă triumful speranţei în faţa experienţei, spuse Kirkland. Unde am fi fără speranţă? Chiar dacă Randall e cam înţepător, e unul dintre cei mai perspicace oameni din câţi cunosc, iar loialitatea lui e absolută.

— Am constatat şi eu. Sunt norocoasă. Zâmbi strâmb. El, mai puţin.

— Dubiile sunt fireşti când te gândeşti să faci un pas atât de mare, dar eu cred că s-ar putea să vă potriviţi destul de bine. O bătaie în uşă anunţă intrarea cameristei, care aduse geanta modestă a Juliei cu lucrurile ei şi un urcior cu apă fierbinte. Kirkland se îndreptă spre uşă. Te aştept jos când eşti gata.

După ce plecară Kirkland şi camerista, Julia îşi turnă apă în lighean şi începu să se spele. Deci unul dintre prietenii vechi ai lui Randall considera că acesta s-ar potrivi cu Julia? Poate că speranţa avea să triumfe, într-adevăr, în faţa experienţei.

Capitolul 11

Când Randall termină de redactat scrisoarea care i-ar fi permis Juliei să se elibereze mai uşor din căsnicie, îşi spuse că ea avusese suficient timp să se revigoreze. Traversă holul şi bătu la uşă, anunţându-şi numele. Piciorul îl durea puţin după călătoria îndelungată şi dificilă din acea zi, dar azi se descurca mult mai bine fără baston.

Intră când Julia îşi exprimă permisiunea. Chiar şi în rochia aceea ponosită, care nu i se potrivea, mireasa lui arăta absolut încântător. Părul castaniu strălucitor, ce îi trecea de umeri, era mult mai mult decât acceptabil, iar trăsăturile ei delicate şi tenul fără cusur îl făcură să-şi dorească să le atingă.

De fapt, îşi dorea cu destul de multă ardoare să traverseze încăperea şi s-o strângă în braţe, dar expresia ei rezervată arăta clar că nu avea dispoziţia necesară. Faptul că îl invitase în dormitorul ei fără ezitare era un progres suficient pentru acea zi:

— Sunt chiar în camera de vizavi. Aproape şi, totuşi, prea departe.

Ea îi aruncă un zâmbet scurt.

— Chiar nu putem dormi împreună aici, fiindcă nu suntem tocmai căsătoriţi. Sper ca noaptea să nu fie prea rece.

— Încă două sau trei zile, şi vom fi soţi legitimi în ochii lumii.

Deşi împărţiseră patul doar preţ de două nopţi, în noaptea aceea avea să-i simtă lipsa. Îi întinse scrisoarea pe care tocmai o redactase.

— După cum mi-ai cerut.

Ea despături hârtia şi citi cele câteva rânduri.

— Prea bine. Mulţumesc.

Cu o expresie indescifrabilă, Julia puse scrisoarea deoparte şi începu să-şi prindă părul la spate. Randall speră că, după ce oficiau căsătoria, Julia avea să accepte şi un stil mai puţin auster.

— Nu ştiam că Will Masterson are un frate, remarcă ea.

— Mac e copilul unei actriţe şi motivul pentru care Will a sfârşit prin a ajunge la Academia Westerfield, îi explică Randall.

— M-am întrebat şi eu, spuse Julia, cu mâinile mişcându-i-se rapid, în timp ce-şi împletea buclele într-o coafură severă. E uşor de înţeles de ce restul prietenilor tăi au fost trimişi la o şcoală pentru băieţi dificili, dar mi-e greu să mi-l imaginez pe Will ca fiind o sursă de probleme grave.

— Mama lui Mac a murit când el era destul de mic, aşa că a fost trimis în casa tatălui său, pentru ca lordul Masterson să poată decide ce să facă în privinţa lui, îi explică Randall. Will, care e cu vreo câţiva ani mai mare, s-a ataşat foarte tare de frăţiorul lui. Cred că tatăl lor ar fi preferat să-l trimită pe Mac la un orfelinat, unde să poată fi dat

uitării, dar Will nu i-a permis asta. A refuzat să plece la şcoală dacă nu venea şi Mac. După cum ai remarcat, Will nu e din fire un om care să provoace probleme.

— Spre deosebire de tine, spuse Julia, zâmbindu-i din nou scurt.

— Spre deosebire de mine, consimţi Randall, amuzat. Dar poate fi destul de remarcabil de încăpăţânat. Lordul Masterson nu ţinea să-şi trimită fiul din flori la o şcoală cu reputaţie, precum Eton sau Harrow, aşa că Academia Westerfield era o alternativă bună.

— Domnul Mackenzie a avut noroc să intre sub protecţia lui Will, spuse Julia, prinzându-şi nemiloasă cu agrafe şi ultimele bucle întunecate. Dar părea destul de lipsit de respect faţă de fratele său. Neserios.

— Aşa e Mac. Şi-ar da viaţa pentru Will fără să ezite. Luându-l peste picior în tot acest timp. Randall îi oferi braţul.

— Coborâm?

Julia îşi vârî mâna sub braţul lui. Randall era încântat de aceste mici semne care arătau că, acum, formau un cuplu.

— De ce au părut Kirkland şi Mackenzie atât de surprinşi de ideea că vrei să te căsătoreşti? îl întrebă când ieşiră din cameră.

— În trecut, susţineam cu ardoare că n-am de gând să-mi iau o soţie, mai ales dacă acest lucru i-ar fi produs satisfacţie unchiului meu, Daventry, spuse el zâmbind. Zâmbi strâmb. De-abia recent mi-am dat seama cât ar fi de stupid să-mi refuz ceva ce-mi doresc, doar fiindcă îşi doreşte şi el acelaşi lucru.

— Înţelepciunea sobră a maturităţii.

Schimbară o privire caldă. Pornind spre scări, el spuse:

— Cred că e mai bine să le explicăm lui Kirkland şi lui Mackenzie că Daventry te vânează şi care îi sunt motivele. Să spun eu povestea?

Ea oftă.

— Te rog. Atâta doar – nu le împărtăşi detaliile mai umilitoare.

— N-am s-o fac, îi promise. Şi niciunul dintre ei nu va vorbi despre nimic ce ai dori să păstrezi secret. Începură să coboare scările. Acum, Lady Julia Raines, e timpul să ieşi din umbră şi să păşeşti în lumină.

— Nu vom mai avea nevoie de tine, Tanner, spuse Kirkland.

După ce majordomul se retrase din sala de mese, continuă:

— Sper să mi se recunoască meritul de a-mi fi ţinut curiozitatea în frâu pe durata cinei. Julia, ţi-ai dorit vreodată să afli ce discută bărbaţii la un pahar de vin roşu? Acum ai ocazia.

— Cred că e mai bine pentru mine să nu ştiu. Dădu să se ridice şi să se retragă, când surprinse privirea lui Randall asupra ei.

Aproape că îl auzi spunându-i în gând că, dacă avea de gând să înfrunte societatea din Londra, trebuia să fie în stare să înfrunte doi bărbaţi care erau prietenii lui.

— Dar presupun că ar trebui să rămân, din moment ce conversaţia se referă la mine.

Kirkland aprobă din cap, de parcă ar fi fost firesc.

— Dacă nu cunoşti eticheta legată de vinul roşu, mi se permite să servesc o doamnă aflată în dreapta mea – îi turnă o jumătate de pahar de vin rubiniu, dar, în rest, tradiţia cere ca întotdeauna carafa să fie împinsă spre stânga – făcu o demonstraţie împingând carafa de cristal pe lemnul de mahon lustruit, până la Randall – şi să nu fie ridicată niciodată dacă nu e nevoie, fiindcă un gentleman care a băut prea mult ar putea vărsa din el.

— Ceea ce ar fi o pierdere regretabilă, spuse Mackenzie pios.

În vreme ce Randall îşi turna vin, Kirkland spuse:

— Ai pomenit că povestea din spatele logodnei voastre e complicată, Randall. Vrei să ne dai detalii?

— Deşi o cunoaşteţi pe Julia ca fiind doamna Bancroft, adevăratul ei nume e Lady Julia Raines, spuse Randall scurt, împingându-i carafa lui Mackenzie.

Mackenzie înlemni preţ de o clipă, atât de surprins, încât uită, pe moment, să-şi umple paharul.

— Ai fost căsătorită cu Branford, Lady Julia?

Julia tresări în gând.

— Da.

— Condoleanţele mele.

— Legate de moartea lui? întrebă ea sec.

— Legate de faptul că ai fost căsătorită cu el.

Mackenzie făcu o mutră ca şi cum ar fi băut vin acru. Îşi turnă de băut, apoi împinse carafa înapoi spre Kirkland.

— Probabil a fost diavolul în persoană ca soţ, iar asta ca să mă exprim eufemistic.

— Exact, spuse Randall, scoţând-o pe Julia din centrul atenţiei, din fericire. Într-o zi, când era beat şi devenise violent, Julia l-a împins, încercând să scape de el. Branford a căzut, s-a lovit la cap şi a murit. Din păcate, tatăl său, unchiul meu Daventry, a dat vina pe Julia. Situaţia a devenit atât de dificilă, încât Julia şi-a înscenat propria moarte şi a fugit.

Kirkland ridică din sprâncene.

— Am bănuit că trecutul tău e neobişnuit, Julia, dar n-am ghicit asta. Dacă faci parte din familia Raines, înseamnă că eşti fiica lui Castleton?

— Am fost cândva, spuse ea scurt. M-a renegat.

— Rămâi oricum fiica lui, indiferent ce decizie a luat bătrânul bădăran în privinţa testamentului său, spuse Kirkland studiind-o cu atenţie. Deci te-ai ascuns în sălbăticiile ţinutului Cumberland şi ai devenit moaşă. Randall te-a convins să renunţi să te mai ascunzi?

— Eu m-aş fi mulţumit să rămân în Hartley pentru totdeauna.

Se gândi melancolică la viaţa ei liniştită şi folositoare şi la prietenii pe care şi-i făcuse acolo.

— Dar probabil am fost recunoscută când am vizitat Londra cu Mariah, fiindcă acum patru zile am fost răpită de oamenii lui Daventry. Din întâmplare, Randall era în vizită în Hartley şi a venit după mine când a aflat. M-a salvat din mâinile celor patru răufăcători, a sugerat să ne căsătorim şi iată-ne aici.

Kirkland şi Mackenzie se uitau amândoi fix.

— Doar patru, Randall, spuse Mackenzie ironic. Nici nu prea merita să pomeneşti episodul, din moment ce erau mai puţin de şase.

Randall ridică din umeri.

— Nu s-a ajuns la nicio luptă. În timp ce îşi odihneau caii de la trăsură, eu am găsit-o pe Julia şi am plecat împreună sub protecţia întunericului.

— Stai să văd dacă am înţeles corect, Randall, spuse Kirkland încet. Te căsătoreşti cu văduva vărului tău. Unchiul tău, al cărui moştenitor eşti, o consideră o ucigaşă şi caută să se răzbune, acum, când ştie că e în viaţă. Îţi cauţi singur belele sau te găsesc ele?

— Nu sunt sigur dacă dorinţa mea de a mă căsători cu Julia face parte din vreuna dintre aceste categorii, răspunse Randall. Deşi faptul că e văduva vărului meu reprezintă o complicaţie, mi-am dorit să mă căsătoresc cu ea încă dinainte să aflu asta. Chiar dacă nu aş fi avut această dorinţă dinainte, mi-ar fi fost greu să nu intervin când am auzit că nişte bărbaţi i-au intrat cu forţa în casă, au legat-o pe ucenica ei şi au luat-o pe sus ziua în amiaza mare.

— Evident că nu, se încruntă Kirkland. Julia e în continuare în pericol? Aşa s-ar părea.

— Cred că Daventry îşi va struni dulăii după ce îl vizitez şi îl informez despre căsătoria noastră. Vrea să vadă un moştenitor sănătos pentru titlul de conte înainte de a muri, iar asta înseamnă să o accepte pe Julia drept soţia mea, încruntă Randall din sprâncene. Nu prea cred că oamenii lui Daventry ne vor mai găsi, de vreme ce ne-am îndepărtat de Cumberland. Dar până nu ajungem la Londra şi până nu discutăm cu unchiul meu – da, s-ar putea să existe unele pericole.

— Eu urmează să mă întorc la Londra în curând, spuse Mackenzie, de data aceasta serios. Dacă vrei, pot să călătoresc alături de voi.

— N-aş putea spune că mi-am imaginat vreodată c-ai să mă însoţeşti în luna de miere, Mac, spuse Randall, strâmbând din buze. Dar da, ne-ar prinde foarte bine. Pentru orice eventualitate.

Mackenzie zâmbi încântat, lăsând din nou deoparte seriozitatea.

— Splendid! O călătorie îndelungată e întotdeauna mai interesantă dacă există posibilitatea să se lase cu bătaie.

— Noi o să ocolim prin Cumberland, să luăm câteva dintre lucrurile

Juliei, îl avertiză Randall. Asta va prelungi călătoria cu vreo câteva zile.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Voi vedea o parte din ţară necunoscută până acum.

Uşa sălii de mese se deschise şi o femeie de vârstă mijlocie, elegant îmbrăcată, dădu buzna în încăpere.

— Nu pot să plec din casă nici măcar o zi, că lucrurile o iau razna! îi zâmbi afectuos nepotului ei, studiindu-i pe oaspeţi. Tanner spuse că maiorul Randall s-a întors cu logodnica lui, iar eu voi avea de organizat o nuntă?

Kirkland chicoti, iar bărbaţii se ridicară în picioare.

— Adevărat a grăit, mătuşă Maggie. Dacă nu cumva logodnica lui Randall preferă să se organizeze altfel. Lady Julia Raines, fă cunoştinţă cu doamna Margaret Gowan, cea mai înspăimântătoare dintre mătuşile mele. Vă voi lăsa pe voi două să puneţi la punct planurile pentru nuntă.

Julia se ridică.

— Din moment ce prezenţa mea nu mai e necesară, vă urez noapte bună, ca să puteţi renunţa la comportamentul galant, distinşi gentlemani.

— Suspiciunile tale mă rănesc, spuse Mackenzie din suflet.

Randall rânji.

— Aş zice că te-a ghicit bine, Mac. Somn uşor, Julia!

Privirea lui arătă clar cât de mult şi-ar fi dorit să i se poată alătura mai târziu.

Surprinsă de cât de mult îşi dorea şi ea acelaşi lucru, Julia i se alătură doamnei Gowan.

— Să mergem să bem un ceai până îmi spui ce ţi-ai dori pentru nuntă, spuse femeia mai în vârstă.

Avea o atitudine veselă şi practică, ce-i amintea Juliei de doamna Ferguson de la hanul Armele Regelui.

După ce porunci ca ceaiul să fie adus în salonul ei privat, doamna Gowan o conduse pe Julia într-o sufragerie mobilată confortabil.

— Simte-te ca acasă, Lady Julia. Făcu un semn spre fotolii. Sunt sigură că ai o poveste interesantă, dacă doreşti să mi-o împărtăşeşti, fetiţo. Maiorul Randall nu avea deloc gânduri de însurătoare când a plecat de aici săptămâna trecută.

— Decizia a fost bruscă, dar ne cunoaştem de ceva vreme, spuse Julia, evitând intenţionat să dea detalii.

Dezamăgită că nu aflase mai multe, dar păstrându-şi ospitalitatea, doamna Gowan spuse:

— Tanner m-a lăsat să înţeleg că vreţi ca nunta să aibă loc cât mai curând posibil. Ce fel de ceremonie ţi-ai dori?

Julia nu se oprise asupra acestei întrebări, aşa că fu nevoită să se

gândească:

— O mică ceremonie la biserică. Nimic complicat.

— Îmi închipui că tu şi maiorul Randall sunteţi anglicani. Femeia mai în vârstă luă o hârtie şi un creion, pentru a-şi putea lua notiţe. Aveţi nevoie de o capelă anglicană sau va fi bună una a bisericii scoţiene?

Julia nu se gândise nici la acest lucru. Fiindcă principalul motiv de a oficia căsătoria în Scoţia era ca ea să aibă dreptul să divorţeze, puteau să adopte maniera scoţiană pentru întreaga nuntă:

— Biserica scoţiană va fi foarte bună şi, cu siguranţă, va fi mai uşor de organizat.

— Într-adevăr, aşa va fi. Doamna Gowan dădu din cap aprobator. Biserica din parohia noastră e la doar o stradă distanţă şi va fi uşor să organizăm o ceremonie acolo. Ce ar mai fi?

Julia se strâmbă spre hainele ei uzate şi urâte.

— Dacă avem timp, mi-aş dori să-mi iau o rochie mai drăguţă. Nu am la mine nimic care să se potrivească.

— Asta se rezolvă uşor. Fiica mea cea mică poartă cam aceeaşi mărime ca tine şi se va bucura să-ţi dăruiască o rochie sau două, fiindcă astfel va avea un pretext să-şi cumpere altele. Doamna Gowan îşi notă pe hârtie. Indiferent cât de mică e o nuntă, ceva atât de important trebuie pus la punct cum se cuvine. Ai prieteni în Edinburgh pe care ţi-ai dori să-i inviţi?

— Nimeni, în afară de Kirkland. Sunt văduvă şi am trăit întotdeauna în Anglia, îi explică Julia. Prima mea nuntă a fost foarte grandioasă şi mi-aş dori ca aceasta să se deosebească de ea cât de mult posibil.

— Aşa va fi, fetiţo. Li se servi ceaiul, iar doamna Gowan turnă câte o ceaşcă pentru fiecare. Acum, spune-mi ce altceva ţi-ai dori pentru ziua nunţii tale.

Când se căsătorise cu Branford, toate aranjamentele fuseseră făcute de către rudele ei mai în vârstă. Julia aproape că nu avusese niciun cuvânt de spus. Această nuntă avea să fie mică, dar organizată după gustul ei. Şi, cu voia Domnului, la fel şi căsnicia care urma.

Capitolul 12

După ce doamna Gowan o luă pe Julia cu ea, Mac îşi termină vinul şi se ridică.

— Eu mă retrag acum. Există o casă de jocuri pe care trebuie s-o inspectez.

— Ţine strânse baierele pungii, îl sfătui Kirkland.

După ce Mac plecă, Randall întrebă:

— Vizita lui are legătură cu treburile tale oficiale sau cu cele neoficiale?

— Câte puţin din amândouă. Plus câteva dintre treburile *lui* oficiale, rânji Kirkland. Nu suntem toţi la fel de direcţi ca tine.

— Războiul reduce întreaga viaţă la esenţă. Randall se gândi la ceea ce îl aştepta în viitor. Problemele sunt mai complexe acum, când m-am retras din armată.

Kirkland se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi împleti degetele peste pântec.

— Chiar eşti atât de încrezător pe cât păreai că-l poţi îmblânzi pe unchiul tău?

— Nu, dar m-am gândit că nu strică să mă prefac încrezător până se întâmplă ceva care să-mi infirme încrederea. Zâmbetul lui Randall era ironic. Niciun plan de bătaie nu supravieţuieşte primului contact cu duşmanul. Daventry poate fi raţional, dar e posibil şi să scoată un pistol din birou şi să ţintească. Cu asta mă pot descurca. Ucigaşii plătiţi, ascunşi pe alei întunecate sunt cei de care e mai greu să te fereşti. De dragul Juliei, sper ca pericolul să poată fi îndepărtat. A suferit destul din cauza familiei Randall.

Kirkland îşi miji ochii.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe Branford, iar tu nu vorbeai niciodată despre el. Chiar atât de rău era?

— Mai rău.

Randall ştia că nu avea să reuşească niciodată să înţeleagă pe deplin ce însemna să fii o fată tânără, rămasă la mila lui Branford. Julia fusese doar o copilă. Dar ştia destule despre vărul lui, cât să se cutremure la gândul a ceea ce îndurase Julia.

— Te-ai bucura de un pretext ca să-l ucizi pe Daventry? îl întrebă Kirkland încet.

Încruntându-se, Randall cântări întrebarea. Unchiul său refuzase să recunoască sau să ţină în frâu cruzimile fiului său. Din acest motiv, atât Randall, cât şi Julia suferiseră din cauza lui Branford. Şi, desigur, mai era şi dorinţa lui Daventry de a-şi lăsa nepotul să moară din lipsă de îngrijiri.

— Poate că da. Dar ar trebui să fie o provocare însemnată.

— Îmi voi păstra speranţa că poate fi îmblânzit. Dacă ai fi nevoit să-l ucizi, ar ieşi un scandal monstruos.

— Îţi stă în fire să te exprimi prea reţinut. Randall reumplu paharele. Înainte să uit, îţi mulţumesc pentru ajutor. Am fi putut să ne căsătorim în Gretna Green, dar nu voiam să fie o nuntă făcută pe ascuns.

Kirkland îşi roti paharul de vin, fără să bea.

— Am o părere excelentă despre Julia, dar eşti sigur că această căsătorie e un pas înţelept? Pare o mireasă mai degrabă nesigură.

— Tocmai de asta ne aflăm în Scoţia, spuse Randall strâmbându-se. E dispusă să devină soţia mea doar dacă e sigură că există o cale de scăpare.

Kirkland se relaxă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti conştient de temerile ei.

— Dacă timpul mi-ar permite, i-aş face curte în mod normal, dar asta nu e posibil. Cea mai bună protecţie i-o pot oferi dacă e soţia mea.

Ceea ce era adevărat. Dar se întrebă dacă atenţiile lui ar fi fost primite favorabil de către Julia dacă aceasta nu s-ar fi temut pentru viaţa ei. Presupunea că nu.

— Ai rămas tot un cavaler în armură strălucitoare, din câte văd. Celălalt bărbat ezită. Deşi are nevoie şi merită protecţie, să-ţi sacrifici viitorul nu e singura soluţie.

— Căsătoria nu e un sacrificiu în ceea ce mă priveşte, spuse Randall sec. Julia a fost în permanenţă în gândurile mele încă din prima clipă în care ne-am cunoscut.

Kirkland îl studie:

— Atunci, e mai bine să te căsătoreşti decât să te consumi. Ridică paharul. Fie să cunoaşteţi amândoi fericirea ce vi se cuvine. De preferat, împreună.

Randall era dispus să bea pentru asta. În special pentru cea de-a doua parte.

Julia lucra la pupitrul din camera ei, când auzi sunetul discret al unor paşi, însoţit de bocănitura unui baston. Randall urca să se culce. Avea să observe lumina strecurându-se pe sub uşa ei. Oare avea să intre, să-i ureze noapte bună?

Fu încântată când el bătu la uşă.

— Intră, îi strigă, ridicându-se să-l întâmpine. Pregătesc liste. Doamna Gowan sugerează să ne căsătorim peste două zile. Cu un mic dejun festiv servit aici după ceremonie.

— Foarte bine. Îşi privi hainele murdare de pe drum. Trebuie să-mi găsesc nişte haine decente. Poate aş putea să împrumut ceva de la Kirkland. Suntem cam de aceeaşi mărime. Zâmbi uşor. Nu ai hotărât

să-ţi iei zborul? De fiecare dată când te văd, sunt pe jumătate surprins că n-ai plecat pe furiş.

Deşi vorbise pe un ton glumeţ, Julia detectă seriozitatea din spatele cuvintelor.

— Am emoţii, recunoscu ea. Dar am promis că nu voi fugi. Tu îmi oferi cea mai bună şansă la o viaţă normală.

Randall râse, surprins.

— Nu sunt sigur dacă sunt încântat sau alarmat de faptul că mă consideri normal.

— Ar trebui să fii încântat.

— Atunci voi fi. Somn uşor, Julia.

Dădu să se întoarcă.

— Aşteaptă.

Se ridică pe vârfuri şi îl îmbrăţişă de noapte bună, strecurându-şi braţele pe sub haina lui. Bastonul lui Randall căzu la pământ, zăngănind când răspunse gestului ei, învăluind-o în braţele lui puternice.

Deşi dormiseră împreună timp de două nopţi, era prima dată când se îmbrăţişau stând în picioare.

— Aaaa… oftă ea, sprijinindu-se de el şi odihnindu-şi capul pe umărul lui solid. Îi simţi bătăile inimii, ritmul respiraţiei, muşchii tari şi oasele sub mâinile ei ce îl mângâiau blând. Ar fi mai confortabil dacă aş fi mai înaltă.

— Eu cred că te potriveşti numai bine.

O mângâie pe cap, mişcându-şi uşor degetele. Julia nu-şi dădu seama că îi cădeau acele decât în clipa în care părul i se revărsă în jurul umerilor.

— Ai un păr extrem de acceptabil, murmură el, trecându-şi degetele prin părul ei.

Ea râse uşor, simţindu-se feminină, atrăgătoare şi… netemătoare. Randall o făcea să se simtă în siguranţă. Câtă vreme fusese medicul neoficial din Hartley, tăiase, cususe şi vindecase trupuri de bărbat, dar era cu totul altceva să îmbrăţişeze un bărbat sănătos.

Mâinile lui o mângâiară pe braţe şi pe spate, descriind cercuri blânde.

— Mă bucur că începi să te obişnuieşti cu atingerea mea, murmură el.

— Îmi place atingerea ta.

Ceea ce, într-adevăr, era cât se poate de uluitor. Dar adevărat. Nu îşi dădea seama de cât timp stăteau îmbrăţişaţi. Trecuse mult timp, deşi nu îndeajuns.

Randall părea la fel de mulţumit şi de liniştit ca ea. Slavă Domnului că nu era un puştan lipicios, mânat de dorinţă, îi venea tot mai uşor să-şi imagineze o căsnicie bazată pe afecţiune şi pe înţelegere.

În cele din urmă, Randall oftă şi îi dădu drumul.

— Am să adorm în picioare în câteva minute. Se aplecă şi-şi recuperă bastonul, tresărind aproape imperceptibil când îşi îndoi piciorul drept. Noapte bună, domniţa mea.

Vocea lui avea o intonaţie mângâietoare, ce o făcu să se simtă ca o pisică răsfăţată. Regretându-i plecarea, spuse:

— Doar alte două nopţi în paturi separate.

Randall se opri şi, timp de o clipă, Julia se gândi că avea s-o sărute. Se retrase puţin, nefiind pregătită pentru atât de multă intimitate.

Înţelegând, Randall depuse un sărut pe fruntea ei. Uşor. Liniştitor.

— Voi dormi mai bine ştiind că n-ai de gând să fugi.

Ieşi înainte să apuce să-i spună că nu mai voia să fugă de el.

Capitolul 13

Pentru Randall, nunta a fost o experienţă învăluită de o umbră de realitate, punctată de scurte momente de claritate. Julia arătând frumoasă şi delicată, într-o rochie trandafirie, cu valurile moi de păr castaniu încadrându-i trăsăturile fine. Mackenzie, unul dintre oaspeţi, tresărind surprins când observă cât era de atrăgătoare mireasa. Mâinile reci ca gheaţa ale Juliei, când prinse un bucheţel de flori sălbatice de haina lui Randall, şoptindu-i tremurătoare că îi aducea noroc.

Randall era agitat de parcă ar fi călcat pe cărbuni încinşi. Îşi închipui că ea era şi mai neliniştită, fiindcă era a doua oară când se căsătorea, iar prima dată se dovedise un dezastru. *Triumful speranţei asupra experienţei.*

În mintea lui, era clar cât de mult risca prin această căsătorie – dar inima, sufletul şi fiecare părticică din corpul lui o doreau. Renunţase să mai încerce să înţeleagă motivele. Conta numai faptul că ea era dispusă să-i acorde atâta încredere, cât să devină soţia lui.

Micul dejun festiv din casa lui Kirkland deveni, de fapt, un prânz festiv şi se întinse pe câteva ore de bună dispoziţie. Cum oaspeţii şi tinerii căsătoriţi râdeau, glumeau şi savurau mâncarea excelentă, Randall se relaxă, iar lumea începu să-i pară din nou normală.

Festinul se încheie când Kirkland se ridică să ţină un toast. Cu paharul înălţat spre cuplul proaspăt căsătorit, spuse cu un zâmbet larg:

— Te cunosc de peste douăzeci de ani, Randall, şi nu am crezut niciodată că vei da dovadă de o asemenea înţelepciune încât să te căsătoreşti cu o femeie ca Julia.

— Pe atunci nu o cunoscusem încă pe Julia, de aceea nu ştiam că o să-mi doresc să mă căsătoresc.

Privirea lui o întâlni pe a ei şi zâmbiră melancolic amândoi, gândindu-se la motivele complicate care îi aduseseră împreună.

Adoptând un ton mai serios, Kirkland continuă:

— Pentru această nuntă scoţiană şi englezească, ofer o binecuvântare în galică şi în engleză. După ce rosti câteva fraze într-o galică tunătoare, spuse în engleză:

Fie să rămâneţi sănătoşi cât trăiţi.
Să fiţi binecuvântaţi cu viaţă lungă şi pace,
Să îmbătrâniţi întru bunătate şi printre bogăţii.

— Mulţumim.

Randall s-ar fi mulţumit cu sănătate, viaţă lungă şi pace. Bogăţiile nu erau necesare. Cât despre bunătate, Julia avea destulă, cât pentru amândoi. Privirea îi alunecă spre ceilalţi oaspeţi. Erau doar o mână de

oameni. În afară de Mac, erau prieteni şi rude de-ale lui Kirkland şi toţi o cunoscuseră pe Julia şi se îndrăgostiseră de ea.

Ridicând paharul, Randall continuă:

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit şi că aţi făcut ziua de azi specială. Îşi încheie toastul dintr-o singură înghiţitură prelungă, apoi se ridică şi se înclină în faţa soţiei sale, nereuşind să-şi înăbuşe zâmbetul la acest gând. Soţia *lui!* Fiindcă vom pleca din Edinburgh mâine-dimineaţă, domniţa mea, nu ai vrea să-ţi petreci restul după-amiezii explorând oraşul? Nu prea ai avut timp să-l vezi.

— Mi-ar plăcea.

Julia se ridică şi le mulţumi şi ea oaspeţilor, oferindu-i o îmbrăţişare doamnei Gowan. Apoi îşi luă un şal şi o bonetă şi părăsiră casa.

Ieşiră pe strada rezidenţială cufundată în linişte. Ca de obicei, în Scoţia, ziua era un amestec de soare, nori trecători şi un aer înviorător. Randall oftă uşurat:

— A fost o sărbătoare reuşită, dar mă bucur că am rămas singur cu tine. Ce ţi-ar plăcea să vezi? Castelul Edinburgh?

Palatul Holyrood? Străzile întortocheate şi vechi sau fundăturile din vechiul oraş? Edinburgh nu seamănă cu niciun alt oraş englezesc.

Ea îl prinse de braţ.

— Vreau să le văd pe toate!

Randall chicoti.

— Te vei mulţumi cu atât cât reuşim să vedem înainte să ni se termine timpul sau energia?

— Va fi de-ajuns, se încruntă. Sau până începe să te doară piciorul. Azi nu foloseşti bastonul.

— De-abia dacă mi-a mai rămas un junghi. Eşti bună în munca ta.

Studie chipul Juliei. Frumos, senin şi uşor chinuit. „Soţia mea.” Dând colţul pe Princess Street, spuse încet:

— Mă bucur că n-ai dat bir cu fugiţii, Julia.

— Şi eu. Chipul îi era gânditor. Mi-e greu să-mi amintesc de ce eram atât de neliniştită. Acum, mă simt minunat de liberă.

— Fiindcă decizia a rămas în trecut, zâmbi el melancolic. Încercarea de a lua o decizie e ceea ce te ţine în tensiune.

Ea râse, părând tânără şi fără griji.

— Ai dreptate. Mă simt de parcă aş fi luat viaţa de la început. Privind înainte, nu în urmă. Îi dădu drumul braţului şi-l prinse de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui. Rişti foarte mult căsătorindu-te cu o femeie a cărei singură zestre va fi, cel mai probabil, un şir de probleme, îţi mulţumesc fiindcă ai îndrăznit să o faci.

— Tu rişti foarte mult acceptând să te căsătoreşti în general. Ezită. Nu ştiu de ce, dar cu tine pot vorbi despre lucruri pe care nu le discut cu nimeni altcineva.

— Iar eu ţi-am spus lucruri pe care nu le-am dezvăluit nimănui altcuiva. Nu e deloc o bază rea pentru o căsnicie.

Expresia Juliei era caldă şi plină de viaţă – precum cea a unei mirese fericite. Cuprins de un val de entuziasm, Randall îşi dădu seama că noaptea aceea ar putea fi cu adevărat o noapte a nunţii. Julia se schimbase mult în ultimele câteva zile. Dacă nu era pregătită pentru un contact intim, n-avea să o forţeze. Dar nu se putea abţine să nu spere. Cu cât se simţea mai fericit, cu atât o dorea mai tare.

Când au intrat pe strada Princess, o stradă largă, Julia spuse:

— Mi-au plăcut jurămintele de nuntă. Nu s-a pomenit nicio prostie de genul că ţi-aş datora supunere.

El râse.

— Femeile scoţiene sunt independente din fire, iar jurămintele de nuntă reflectă acest lucru. Ar fi putut fi concepute anume pentru tine.

Mâna ei se strânse peste a lui.

— Mă bucur că am venit la Edinburgh. Oraşul şi prietenii tăi au oferit un început bun pentru căsnicia noastră.

Randall se gândi fericit că, într-o zi, avea să le povestească nepoţilor despre această zi a nunţii. Fericirea i se mai topi când îşi aminti că nu aveau să se bucure de nepoţi. Nu-l interesase prea mult când Julia îi spusese că nu putea rămâne grea, întrucât nu se aşteptase niciodată să se căsătorească pentru a-şi forma o familie. Şi nici urmaşii lui Daventry nu contau prea mult pentru el.

Acum, descoperi că îi păsa. L-ar fi plăcut să aibă o fiică, iar aceasta să moştenească zâmbetul dulce şi mintea ageră a mamei ei. I-ar fi plăcut să crească un fiu cu bunătate, nu cu brutalitate. Acest lucru nu avea să se întâmple niciodată, iar pierderea durea mai tare decât şi-ar fi putut imagina cu două săptămâni în urmă.

Dar acea pierdere nu conta atât timp cât o avea pe Julia.

Julia nici nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât de lipsită de griji ca în timpul plimbării prin Edinburgh. Randall era însoţitorul perfect. O făcea să se simtă în siguranţă şi iubită, şi cunoştea bine oraşul. Era un loc măreţ, spectaculos, o felie impresionantă de istorie şi foarte diferit de Londra.

Încă de când Randall îi ceruse mâna, se întrebase dacă era greşit să te căsătoreşti cu un om doar fiindcă era cel mai mic dintre rele. Însă devenise mult mai mult decât o necesitate seacă. Era uimitor de bun cu ea şi incredibil de răbdător. Deşi încă o neliniştea gândul unei căsnicii, nu ar fi putut să-şi găsească un soţ mai bun decât Randall.

Când ajunseră înapoi la casa lui Kirkland, lumina începea să pălească, iar ea se simţea obosită într-un mod plăcut. Fiindcă Kirkland nu folosea personal spaţiosul apartament principal, acesta fusese desemnat ca apartament nupţial.

— Se vede că a trecut doamna Gowan pe aici, spuse Julia când intrară în dormitorul mare.

Atinse bobocii de trandafiri din buchetul bogat aşezat pe o măsuţă.

— Ştie să se ridice la înălţimea ocaziei, spuse Randall apreciativ, examinând colţul destinat relaxării din capătul îndepărtat al camerei. O masă şi două scaune fuseseră pregătite elegant, cu tăvi de mâncare acoperite şi cu o sticlă de vin răcindu-se în gheaţă. Ce-ai zice să ne schimbăm în ţinută de noapte şi să împărţim şampania şi această cină rece? Credeam că am mâncat cât pentru o săptămână după micul dejun de la nuntă, dar plimbarea lungă mi-a stârnit foamea.

— Mâncare, şampanie şi odihnă. Îi zâmbi, dezlegându-şi boneta. Sfârşitul unei zile perfecte. Îmi desfaci tu rochia, te rog, ca să nu mai cer o cameristă?

— Desigur.

Se chinui puţin să dezlege fundele din dreptul cefei şi al taliei, iar degetele lui calde îi atinseră pielea ei. Ea zâmbi. Era mai bună puţină neîndemânare decât un bărbat prea priceput în a dezbrăca femei.

Când termină, se aplecă să depună un sărut uşor pe ceafa ei. Buzele lui calde o făcură să se înfioare, şi nu era sigură dacă de plăcere sau de teamă. Poate câte puţin din fiecare, ceea ce era în sine un fapt înspăimântător.

— Mulţumesc.

Evitând să-l privească, se retrase într-un mic budoar. Deşi nu era târziu, ziua fusese obositoare. Se simţea pregătită să se culce. Şi mai mult decât pregătită să împartă patul cu Randall. Se dovedise un coleg de somn cald şi plăcut şi avea să savureze senzaţia de a adormi din nou în braţele lui.

Julia îşi desfăcu părul şi îl perie până i se revărsă pe umeri. În lumina discretă, nu părea mult mai în vârstă decât o copilă inocentă de şaisprezece ani, aşa cum fusese în prima ei noapte a nunţii. Cu excepţia ochilor, care trădau prea multă experienţă sumbră.

Se întoarse şi se dezbrăcă de rochia trandafirie, apoi îşi puse eleganta cămaşă de noapte din muselină şi halatul asortat, care reprezentaseră darul de nuntă al doamnei Gowan. Mânecile erau lungi, iar decolteul nu era adânc, însă straturile de material transparent şi broderia alb pe alb o făcură să se simtă, inconfundabil, ca o adevărată mireasă.

Amintindu-şi că aceasta nu avea să fie prima lor noapte împreună, se întoarse în dormitor. Cu mâinile prinse la spate, Randall stătea lângă o fereastră, urmărind ultimele gene de lumină dispărând în depărtare, în spatele înălţimilor stâncoase ale castelului Edinburgh. Halatul de un albastru închis îi scotea în evidenţă părul blond, trupul puternic şi umerii laţi.

Era un adevărat războinic viking, şi gândul că se căsătorise cu el –

că se afla singură cu el într-un dormitor – îi stârni o neliniște acută.

Temerile îi dispărură când el se întoarse și-i zâmbi. Războinicul dur care o intimidase când se întâlniseră prima dată era real și se născuse din necesitate. Dar bunătatea era și ea reală. Bănuia că bunătatea era cea mai profundă și mai adevărată parte a naturii sale, altfel nu ar fi supraviețuit copilăriei pe care o avusese.

— Arăți foarte… acceptabil, spuse el, cu umor în priviri. Cred că ți-a fost greu să te deghizezi în pitulice când îți era sortit să furi privirile ca un pescăruș verde.

— Un pescăruș verde e prea strălucitor, dar poate că m-aș potrivi printre cintezele mai acceptabile. Îi zâmbi încet, plină de apreciere. Și tu arăți destul de bine. Relaxat și sănătos.

— Faptul de a nu suferi constant dureri îmbunătățește inevitabil comportamentul omului.

Deși vocea lui Randall era lejeră, privirea îi era inconfortabil de intensă. Nu-și dorea să fie privită astfel de un bărbat, nici măcar de soțul ei.

— Știai că doamna Gowan a fost căsătorită și a rămas văduvă de trei ori? întrebă Julia, inspirând parfumul buchetului de trandafiri. Nu știu cum a reușit.

— Din câte spune Kirkland, toate căsniciile au fost fericite și n-ar avea nimic împotrivă să se căsătorească din nou. Ori e foarte norocoasă, ori și-a ales excelent soții.

— N-am crezut niciodată că o să mă căsătoresc a doua oară și, cu siguranță, n-o voi face din nou, spuse Julia ferm. Dacă nu reușesc o căsnicie decentă cu un bărbat atât de înțelegător și inteligent ca tine, trebuie să încetez să mai încerc.

El râse surprins.

— Nu încercam să obțin complimente, Julia. Mă gândeam cât sunt de norocos că ești dispusă să-mi acorzi o șansă. Se îndreptă spre masa pe care se aflau mâncarea și vinul. Dorești șampanie?

— Te rog. Îi făcea plăcere să-l privească. Mișcările line nu trădau cu nimic lunile de dureri și de intervenții pe care le suferise. Și era o priveliște plăcută.

Randall turnă vin spumant în cupele înalte și înguste și îi întinse una, atingându-i ușor degetele cu vârfurile propriilor degete:

— Pentru noi, la bine și la rău.

— Și inevitabil vor exista și unele, și altele, spuse ea trist, luând o înghițitură măruntă, apoi una mai mare. Veselia înspumată a șampaniei începu s-o relaxeze. Alexander, spuse meditativ. Îți folosește cineva numele complet vreodată?

— Părinții mei o făceau. De atunci, nu prea a mai făcut-o nimeni. Alex sau Randall, e mai scurt.

— Alexander, murmură ea. Care va fi într-o zi Alexander, Lord

Daventry. Va arăta bine pe placa de nume a portretului tău măreţ, reprezentându-te în ţinută militară, ce va sta agăţat în galeria de portrete a moşiei Turville Park şi va impresiona generaţiile viitoare. Sau poate că pictorul te va reda drept cavaler în armură strălucitoare, călare pe un cal alb.

El rânji.

— Ai o imaginaţie bogată, domniţa mea[1].

— Foloseşti numele ăsta fiindcă sunt Lady Julia? îl întrebă curioasă. E doar un accident faptul că m-am născut nobilă, nu e ceva important.

El păru uşor jenat.

— În copilărie, îmi plăceau foarte mult poveştile vechi cu cavaleri. Domniţe graţioase şi cavaleri ce jurau să le slujească. Tu eşti domniţa mea1.

Oare simţul cavaleresc se afla la baza dorinţei sale de a o proteja când se afla în dificultăţi cumplite? Dacă aşa stăteau lucrurile, nu putea decât să fie recunoscătoare:

— În taină eşti un romantic, domnule Cavaler.

El râse.

— Să nu le spui lui Kirkland sau lui Mackenzie. N-aş suporta să mă fac şi mai tare de ruşine.

— Doamne fereşte să-şi închipuie că ai putea fi altfel decât dur ca pielea tăbăcită.

Mai bău puţină şampanie şi îşi dădu seama că era fericită. Nu doar mulţumită, ci fericită în privinţa posibilităţilor încântătoare, necunoscute, ce se întindeau în faţa ei.

În seara aceea, voia să creadă că soţul ei o va putea proteja în faţa socrului ei ucigaş. Credea chiar că, într-o bună zi, ea şi Randall ar putea ajunge să aibă o căsnicie adevărată, din toate punctele de vedere. Ridică paharul de şampanie.

— Pentru viitor!

— Pentru viitor. Randall îşi ciocni paharul de al ei. Uneori, la popotă, ciocneam paharele cu armele împletite între ele uite aşa. Îşi înlănţui braţul pe după al ei, ceea ce îi făcu să se apropie de la talie până la genunchi. În felul acesta, doi băutori se pot susţine reciproc când sunt piliţi.

— Eu nu sunt pilită, dar pricep care sunt avantajele.

Conştientizând intens căldura întregului său corp, Julia ridică braţul drept şi duse şampania la buze. Randall făcu acelaşi lucru, cu o expresie de tachinare. De ce i se păruse că ochii îi erau de un albastru îngheţat? Culoarea deschisă, transparentă era luminoasă şi autentică precum diamantele.

Cu şampania croindu-şi drum prin ea, începu să se relaxeze. Îi plăcea felul în care se atingeau trupurile lor. Randall era doar forţă,

soliditate şi putere masculină de viking. Îndrăzneaţă peste măsură, se lipi puţin mai strâns de el.

Expresia lui se schimbă. Îşi termină şampania dintr-o singură înghiţitură şi puse paharul deoparte.

— Julia…

Se aplecă pentru a o săruta, iar pulsul i se acceleră nebuneşte. Primul lor sărut. O pasiune şocantă o cuprinse fierbinte, acoperindu-i toate simţurile.

Uită să mai respire. Paharul de şampanie se înclină, vărsând ultimele picături de vin pe covor. Cu grijă, Randall îi luă paharul din mână şi îl puse pe masă. Apoi, o cuprinse într-o îmbrăţişare ce le strânse trupurile laolaltă.

— Domniţa mea, soţia mea… şopti.

Presiunea erecţiei sale plină de forţă presără teamă în plăcerea ei. O îngropă furioasă. Randall nu semăna deloc cu Branford, *deloc*. O dorea, după cum se şi cuvenea.

Şi ea îl dorea pe el. *Chiar* îl dorea. Pasiunea pe care o smulsese din viaţa ei o năpădi acum, fierbinte şi copleşitoare, în vreme ce mâinile lui mari îi frământau spatele şi şoldurile. O, Doamne, cum fusese în stare să uite…?

Buzele ei se întredeschiseră şi sărutul deveni mai profund. Respiraţia lui Randall era chinuită.

— Eşti atât de frumoasă, Julia, spuse răguşit. Atât de rară…

Mâna îi alunecă în jos, trăgându-i halatul şi cămaşa de pe umăr. Aerul răcoros îi mângâie pielea încinsă, urmată de mâna lui arzătoare.

Apoi înlemni când el atinse cicatricile oribile, pe care încercase atât de mult să le uite.

— Julia?

Amintiri pline de groază izbucniră, aducând la suprafaţă emoţii care parcă erupeau din focul iadului, cu trecutul şi prezentul ciocnindu-se într-o avalanşă de plăcere, de pasiune şi de durere.

Începu să ţipe.

Capitolul 14

Încântarea lui Randall faţă de răspunsul entuziast al miresei sale se frânse când simţi conturul uluitor, de neînţeles al cicatricilor de pe minunatul ei sân.

Fericirea îi fu zdrobită când ea se smulse frenetic din îmbrăţişarea lui. Se îndepărtă, împiedicându-se orbită, până se prăbuşi într-un colţ al camerei. Acolo, se strânse ghem pe podea, plângând în hohote, cu părul întunecat căzându-i peste faţă.

Schimbarea de dispoziţie fu la fel de bruscă şi de violentă ca focul unui tun. Randall fusese atât de sigur că şi ea îl dorea aşa cum o dorea şi el. Aveau să devină amanţi şi prieteni, bucurându-se de intimitatea după care tânjise încă din prima clipă în care o văzuse.

Speranţa muri într-o clipă, când înţelegerea îi străpunse inima ca un şrapnel. Dar durerea lui era măruntă în comparaţie cu a ei. Fuga ei înspăimântată era mai mult decât grăitoare despre prima ei căsnicie oribilă.

Îngenunche lângă ea, dezgustat de constatarea că Branford încă putea să-i producă Juliei o teroare chinuitoare, chiar şi la atâţia ani după moartea lui.

— Julia, spune-mi ce s-a întâmplat. Trebuie să înţeleg.

Ea clătină din cap, cu faţa îngropată în palme.

— Nu eşti… nu eşti tu de vină.

Nu, dar Randall era cel nevoit să facă faţă consecinţelor. Umărul stâng al Juliei rămăsese dezgolit şi putu să-şi confirme astfel atrocitatea pe care o descoperise prin atingere. Curba blândă a sânului era pocită de o creastă urâtă de piele cicatrizată, ce desena o literă B neregulată.

Sumbru, îi trase cămaşa de noapte peste umăr.

— B de la Branford, desigur. Vocea îi era nefiresc de calmă. Nu m-aş fi aşteptat nici măcar din partea lui la o asemenea răutate.

Julia păru să se retragă şi mai mult.

— Mi-a crestat un D de la Daventry pe celălalt sân, spuse monoton. În noaptea în care i-am cerut să ne despărţim. Noaptea în care a murit.

Sperând că, dacă vorbea, putea să scape din iadul ei interior, Randall spuse:

— Când mi-ai povestit despre noaptea aceea, ai spus că Branford era beat?

— Beat şi furios. Oftă înfiorată. După ce aproape m-a omorât în bătaie, şi-a scos cuţitul şi m-a ţintuit la pământ, ţinându-mă sub genunchi, în vreme ce-mi tăia hainele. A folosit un pumnal Saracen vechi, la care ţinea deosebit de mult. Îi plăceau toate cuţitele.

— Ştiu. Stătea şi-şi petrecea ore întregi ascuţindu-le.

Randall îşi simţi gâtlejul strângându-se când fu năpădit de amintiri de mult îngropate. În repetate rânduri, Branford îşi atacase vărul mai mic cu aceste cuţite, dar Randall era rapid şi învăţase să se apere atunci când viteza nu îi era de ajuns.

Coborî privirea spre linia albă subţire ce se răsucea în jurul încheieturii de la mâna stângă, urcând pe antebraţ. Era un semn rămas de pe urma incidentului care îi demonstrase clar că trebuia să lupte pentru a supravieţui.

Silindu-se să-şi înăbuşe furia pentru a nu o tulbura şi mai mult pe Julia, spuse:

— Nimeni nu ar trebui să îndure ceea ce ai îndurat tu.

— Eram soţia lui, spuse ea cu amărăciune. Putea face cu mine orice voia. Mi-a spus asta de mai multe ori. Eram proprietatea lui şi avea dreptul să mă marcheze ca fiind a lui. După ce mi-a întipărit literele în piele, m-a violat.

— Dumnezeule mare, Julia! spuse Randall, prea chinuit pentru a se mai preface calm.

În râsul ei se simţi o notă de isterie:

— Violul a fost cel care m-a salvat, de fapt. După ce a terminat, Branford s-a prăbuşit peste mine şi am putut, astfel, să-l împing. Am reuşit apoi să mă ridic în picioare, înainte să apuc să fug, s-a întins după mine, dar eram alunecoasă din cauza sângelui şi n-a reuşit să se ţină când l-am împins. A… a căzut apoi pe marginea şemineului. Nu-mi amintesc să fi ţipat, deşi, când m-am gândit la acel moment, mai târziu, auzeam întotdeauna ţipete. E ciudat, nu crezi?

— Branford era malefic, replică Randall, nereuşind să-şi păstreze vocea calmă. O luă de mână. Julia încercă să şi-o elibereze, dar el i-o ţinu strâns. Avea nevoie să rămână ancorată în prezent, ca să nu se lase îngropată de trecut. Nu eşti tu de vină pentru nebunia lui.

— Nu, dar sunt de vină pentru prostia mea ruşinoasă. Vocea ei nesigură abia dacă se putea auzi. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu el.

— Nu e nimic ruşinos în a fi tânăr. Erai doar o copilă când te-ai căsătorit. Dar nu ai fost niciodată proastă. Îi strânse mâna uşor. Asta ştiu sigur.

— Aşa crezi? Ţi-am spus că am acceptat de bunăvoie să mă căsătoresc, dar asta… nu e întregul adevăr. Râse amar. Adevărul oribil şi ruşinos e că eram nebună după Branford. Era arătos, fermecător, prinţul la care visa orice fată. Şi… şi credeam că şi el mă iubeşte. Am fost naivă mai presus de iertare.

Cunoscându-l pe Branford, Randall înţelese.

— Deci la început a fost tandru şi iubitor. Îşi cerea scuze sincer dacă te rănea, pretinzând că fusese un accident. A făcut eforturi să-ţi

câştige încrederea, pentru ca tu să suferi şi coşmarul trădării, pe lângă agonia fizică, atunci când avea să-şi dea pe faţă brutalitatea.

Julia înlemni aproape complet.

— De unde ştii?

— În mare măsură, tot astfel s-a purtat şi cu mine. Dar relaţia dintre doi veri băieţi e mai puţin intimă decât cea dintre un bărbat şi soţia sa.

Deşi trădarea fusese destul de dureroasă. Când fusese lăsat pentru prima dată în grija lui Daventry, îl privise admirativ pe Branford. Îşi dorise un frate mai mare care să-i poată fi prieten. Timp de două săptămâni, trăise cu impresia că dorinţa i se împlinise. Acea convingere îi alinase pentru scurt timp durerea pricinuită de moartea părinţilor săi.

Ar fi fost mai uşor dacă Branford l-ar fi chinuit de la bun început.

— Era un maestru al trădării, şopti ea. Tu poţi înţelege asta mai bine decât oricine.

Din păcate, aşa era. Dacă faptul că înţelegea o ajuta pe Julia, acest lucru conferea o oarecare valoare suferinţei pe care o îndurase Randall.

— Mi-aş dori să fi fost eu cel care să-l fi ucis pe nemernic.

Julia râse sec.

— Dar eu am fost ucigaşa.

— Un accident petrecut în timp ce încercai să-ţi salvezi viaţa nu e o crimă. Deşi înţelegea că, pentru o femeie dedicată încercărilor de a conserva viaţa, fapta păruse o crimă. Branford a distrus deja ani buni din viaţa ta. Nu-l lăsa să-ţi distrugă şi restul.

— Asta ar fi triumful lui de dincolo de mormânt, nu-i aşa? îşi apăsă obrazul brăzdat de lacrimi de mâna lui Randall. I-ar plăcea la nebunie să ştie că m-a distrus, că niciun alt bărbat nu se mai poate bucura de mine.

Tremura din cauza şocului ca un soldat epuizat de bătălie. Randall o întrebă:

— Vrei puţin coniac?

Când ea confirmă din cap, adăugă:

— E timpul să ieşi din colţ.

Se ridică şi, ţinând-o de ambele mâini, o convinse şi pe ea să se ridice.

Degetele ei erau îngheţate, şi faţa, pătată de lacrimi, dar reuşise să-şi ţină în frâu durerea zguduitoare ce-o făcuse să fugă de el. În picioarele goale şi îmbrăcată în cămaşa de noapte de culoare deschisă, arăta fragilă, frumoasă şi neînfrântă.

Bucurându-se că-şi refăcuse rezervele din plosca de călătorie, Randall turnă un pahar mic pentru ea şi unul mai mare pentru el. Şi-ar fi dorit să ţină la distanţă imaginile în care o tânără frenetică,

însângerată, încearcă să scape de soţul ei violent, dar tot coniacul din lume nu putea face acest lucru.

După ce luă câteva înghiţituri din paharul ei, Julia spuse pe o voce mai puternică:

— Credeam că am îngropat cele mai oribile amintiri, dar m-am înşelat. Acum, ţi-am împărtăşit şi ţie coşmarurile mele.

El ridică din umeri.

— Poate vor fi mai uşoare acum, că au fost împărtăşite.

— Poate. Îşi termină băutura, refuzând când el se oferi să-i toarne din nou. Mâine voi fi din nou întreagă la cap. Îţi promit, Alexander. Deocamdată… vreau să fiu singură.

Deşi el şi-ar fi dorit s-o aline, nu era surprins că nu-i putea suferi atingerea.

— Am să dorm pe podea.

Ea oftă înfiorată.

— Îmi pare rău, dar voiam să zic… chiar singură. Am să merg într-unul dintre celelalte dormitoare.

Randall îşi aminti din nou că nu el era cel pe care îl respingea de fapt. Trebuia să se confrunte cu trecutul ei aşa cum credea ea că era cel mai bine. Dar nu era sigur că ar fi putut suporta dacă ea hotăra să-şi părăsească proaspătul soţ.

— Nu ai să fugi?

— Nu. Îţi dau cuvântul meu în privinţa asta. Oftă. M-am săturat să tot fug, să tot fiu terorizată de mâna moartă a trecutului. Vreau să trăiesc liber din nou. Dar mi-aş dori ca luptele mele interioare să nu-ţi facă rău şi ţie.

— Împreună o să reuşim. Nu uita asta, domniţa mea. Îşi dorea s-o cuprindă în braţe şi s-o strângă la piept, protejând-o de ororile nopţii, dar nu era posibil. Pe mâine-dimineaţă.

— Pe mâine-dimineaţă, repetă şi ea. Îţi mulţumesc, Alex. Pentru tot. Pentru că înţelegi, pentru că eşti aici şi pentru că mă laşi singură.

El îi dădu drumul la mână, dar nu reuşi să se convingă să plece înainte de a-i mângâia părul greu şi lucios. Şuviţele mătăsoase îi torturară vârfurile degetelor. Lăsă mâna jos şi o strânse în pumn.

— Somn uşor, domniţa mea.

Strecură plosca de coniac în buzunarul halatului şi ieşi pe uşă, coborând amorţit scările. Tocmai intra în vechiul său dormitor, când Mackenzie ieşi din camera lui, aflată puţin mai jos pe coridor.

Celălalt bărbat era îmbrăcat ca pentru a ieşi la vânătoare în noapte, dar se opri, în vreme ce privirea îi trădă surpriza, apoi încercarea de a ghici ce se întâmplase:

— Mi s-a părut că am auzit o femeie ţipând mai devreme.

— Probabil motani în călduri, spuse Randall scurt, do- rindu-şi al naibii de mult ca Mac să nu se fi aflat acolo, să vadă că mirele îşi

părăsise mireasa.

— Îmi închipui că orice femeie care a fost căsătorită cu lordul Branford are nevoie de… răbdare, spuse Mackenzie încet.

Randall se încruntă.

— Îmi place mai mult când eşti superficial şi insensibil.

Chipul lui Mac se netezi, adoptând o expresie de amabilitate goală.

— Cum doreşti.

Se întoarse să plece, dar, din mers, atinse scurt umărul lui Randall. Simpatie din partea diavolului.

Randall încuie uşa în urma lui. Draperiile erau trase şi lăsau să treacă suficientă lumină cât să se vadă că patul fusese dezbrăcat de aşternuturi, dar păturile şi plapuma erau împăturite frumos la picioarele patului. Ostenit, se întinse pe salteaua goală. Piciorul îl durea după atâta mers pe jos, deşi nu la fel de tare pe cât îl durea inima.

Deci Julia îl iubise pe Branford. Acest lucru făcea ca totul să fie şi mai grav. Randall considerase că era posibil ca ea să-şi depăşească temerile şi să devină o soţie adevărată. Preţ de câteva momente trecătoare, păruse dornică s-o facă, chiar nerăbdătoare. Dar temerile se dovediseră mai puternice.

Avea să-şi revină vreodată după acea trădare în dragoste, avea să poată iubi din nou? Era posibil ca trecutul ei să se dovedească un obstacol insurmontabil.

Luă o înghiţitură prelungă de coniac. Plosca nu conţinea suficientă băutură cât să se îmbete, dar era probabil de ajuns cât să-i mai amorţească din durere.

Capitolul 15

Coniacul nu reuşi să încălzească fiorul rece din sufletul Juliei. După ce Randall plecă, aprinse focul pregătit în şemineu, apoi se ghemui într-un colţ al canapelei mici. Ideea de a se târî sub pupitrul de scris o atrăgea, dar era lipsită de demnitate. Era cazul să se poarte ca un adult raţional, nu ca o copilă înspăimântată.

Un colţ mic şi fricos din mintea ei o îndemna să fugă undeva unde nu o cunoştea nimeni, ca să poată lua totul de la început. Dar nu avea energie pentru aşa ceva, nici forţa de a face faţă unei asemenea singurătăţi.

Fiindcă nu reuşise să şteargă trecutul cu buretele, singura cale de a merge mai departe era să treacă prin ruinele de coşmar ale primului său mariaj. Ceea ce însemna că era nevoită să-l analizeze pe Branford şi sentimentele pe care le nutrise faţă de el.

Julia se sili să-şi dea jos halatul lejer şi cămaşa de noapte, pentru a-şi putea privi atent sânii marcaţi de cicatrici. În copilărie nu ştiuse să-şi aprecieze trupul tânăr şi sănătos. În pofida faptului că era scundă, avea un trup frumos. Nu extraordinar, dar plin de graţie şi bine proporţionat, demn de admiraţia bărbaţilor. Natura concepuse bărbaţii şi femeile tinere astfel încât să se găsească reciproc atrăgători.

Acel sentiment firesc de acceptare a propriei persoane fusese distrus de prima ei căsnicie. Plăcerile senzuale ocazionale pe care le cunoscuse la început fuseseră în scurt timp înlocuite de ura faţă de trupul lui şi al ei.

Literele pe care el i le încrustase cu sânge pe sâni pecetluiseră pentru totdeauna ura ei de sine. Era urâtă, mutilată. Niciun bărbat nu putea s-o dorească, după cum nici ea nu dorea niciun bărbat. Ani la rând, se străduise să nu-şi privească trupul cu cicatrici. Nu avea oglindă în dormitor şi devenise expertă în a se îmbrăca fără a-şi vedea corpul sau a se gândi la forma ei fizică mai mult decât era absolut necesar.

Privind în urmă, îşi dădu seama că timpul, viaţa şi munca ei de infirmieră îi atenuaseră o mare parte din ura faţă de corpul uman. Adusese pe lume atât de mulţi copii concepuţi din dragoste. Văzuse legături sexuale profunde şi satisfăcătoare între soţ şi soţie. Şi-şi luase porţia de glume indecente, lascive într-un mod plăcut, fiindcă femeile căsătorite nu-şi ţineau gura în preajma unei moaşe rămase văduvă.

Iniţialele de formă neregulată ale lui Branford, întinse pe pielea ei, aveau circa cinci centimetri lungime şi fuseseră tăiate în curbele din partea de sus a sânilor ei. Nu îi fusese uşor să le ignore. De-a lungul anilor, roşul aprins al literelor pălise, lăsând în urmă cicatrici albe, sub forma unor creste groase.

Nu simţi nimic deosebit când îşi trecu degetele peste urmele din piele. „B” de la Branford, dispărut din viaţa ei şi din lume. „D” de la Daventry. Era o ironie faptul că, atunci când avea să sosească momentul, încă mai exista posibilitatea să devină contesă de Daventry. Dar cu un soţ care era, slavă Domnului, foarte diferit.

Julia îşi trase înapoi cămaşa de noapte şi halatul şi se instală din nou pe canapea, cu privirea absentă fixată asupra focului pâlpâitor. De-abia împlinise şaisprezece ani când tatăl ei o anunţase că avea să se căsătorească cu moştenitorul titlului Daventry.

Fusese crescută să se aştepte la un astfel de aranjament datorită rangului ei înalt. Deşi ar fi opus rezistenţă dacă l-ar fi întâlnit pe Branford şi l-ar fi găsit respingător, fusese încântată de alegerea făcută de tatăl său.

Îşi amintea mult prea clar cum îi zâmbise Branford când se întâlniseră prima dată. Era oacheş, arătos şi îmbrăcat la modă şi se declarase nebun de încântare să aibă o mireasă atât de frumoasă şi de elegantă.

Julia îşi dorise să creadă că era frumoasă şi elegantă. Ce fată tânără nu şi-ar fi dorit aşa ceva? Până să ajungă să fie sărutată de Branford pentru a pecetlui logodna, era deja pe jumătate îndrăgostită de el. Nunta lor fusese cea mai grandioasă din acel sezon, bucurându-se de participarea a nu mai puţin de şapte membri ai familiei regale. Cu nimic mai prejos de ceea ce merita fiica ducelui de Castleton.

Privind acum în urmă, îşi dădu seama că existaseră, încă de la început, semne că ceva era în neregulă cu Branford. Farmecul lui strălucitor, tăios ca un pumnal, îi stârnea uneori nelinişti profunde. Se amuza în mod straniu din motive pe care ea nu le înţelegea. Însă Julia îşi ignorase orbeşte instinctele.

Deflorarea ei fusese şocant de dureroasă, dar, după aceea, o ţinuse în braţe şi îi spusese că acea durere era normală. De-abia mult mai târziu îşi dăduse seama că Branford nu făcuse niciun efort să fie blând şi că, în spatele falsei sale simpatii, se ascundea plăcerea de a-i fi provocat durere.

Julia era o tânără femeie normală şi, la început, i se întâmpla uneori să simtă plăcere în timpul contactelor lor. Dar, din ce în ce mai des, sfârşea plângând. Branford îşi cerea iertare cu aparentă sinceritate, iar ea ajungea să simtă că vina îi aparţinea. Era prea tânără, prea mică, prea proastă pentru a fi o soţie bună.

Găsise întreaga situaţie prea ruşinoasă pentru a putea s-o discute cu oricine altcineva. Ea era Lady Julia Raines, vicontesă Branford, şi nu avea să-şi dezvăluie slăbiciunile.

De-abia treptat începuse să observe strălucirea infamă din ochii lui atunci când ea suferea. Şi, mai târziu, înţelese că Branford făcuse uneori eforturi pentru a-i fi pe plac, astfel încât ea să privească mai

încrezătoare mariajul lor. Începea atunci să creadă că slăbiciunile ei fuseseră aproape vindecate şi că totul avea să fie bine.

Când se credea îndrăgostită de el, era vulnerabilă, iar lui îi era mai uşor s-o rănească.

Julia fusese devastată prima dată când el îi spusese că se culcase cu o altă femeie, care se dovedise o parteneră de pat infinit mai satisfăcătoare. În scurt timp însă, ajunse să simtă uşurare la gândul că avea amante. Din păcate, nu-şi putea ignora soţia oficială, întrucât erau obligaţi să producă un moştenitor.

Privea cu ochi buni călătoriile lui la Londra, fiindcă ea era lăsată în pace la ţară. Singură, reuşea să se gândească şi să înţeleagă ce mult greşise căsătorindu-se cu el. Începu să-l evite când se întorcea în casa lor de la ţară. Indiferenţa ei tot mai pronunţată în faţa manipulării sale emoţionale îi stârnea furia.

Atunci începură bătăile.

Punctul culminant fu atunci când rămase grea, şi tot sarcina ar fi fost poarta ei spre libertate. Rugându-se să-i nască lui Branford un fiu şi un moştenitor sănătos – şi să-i fie permis să se ocupe ea în cea mai mare parte de educaţia copilului până la vârsta la care ar fi putut fi trimis la şcoală –, îi ceru să se despartă. Acea rugăminte declanşase în el violenţa cumplită în urma căreia murise, iar ea scăpase ca prin urechile acului.

Ar fi putut face ceva diferit? Era prea bine-crescută pentru a declanşa un scandal, aşa că nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea să fugă. Era o raritate printre cuplurile de aristocraţi să trăiască vieţi separate. Datoria sa de soţie era să-i ofere soţului ei un moştenitor. Din moment ce Branford o dispreţuia, cu siguranţă avea să-i permită bucuros să păstreze distanţa după ce avea un fiu.

Dar el nu acceptase acea soluţie civilizată şi încercase s-o ucidă. Începu să tremure când în minte i se aprinseră scene din acea oribilă ultimă noapte.

Cărbunii incandescenţi din şemineu se prăbuşiră şi o făcură să conştientizeze o realitate dură. Se bucura că Branford era mort.

Conştiinţa faptului că ea îi provocase moartea o apăsase greu pe suflet în toţi aceşti ani. Nu ar fi făcut niciodată rău unei alte fiinţe vii în mod intenţionat.

Dar dacă Branford ar fi supravieţuit, ea nu ar mai fi avut niciodată o viaţă a ei. Oare sentimentul de vinovăţie se datora senzaţiei de uşurare? Poate. Dar vinovăţia nu avea să schimbe trecutul, iar dacă unuia dintre ei îi fusese sortit să moară, se bucura că acela fusese Branford.

Branford cel malefic, tragic, pe jumătate nebun. Mai aruncă o lopată de cărbuni în foc şi urmări scânteile ce se aprinseră, ridicându-se spre coş. Furia şi durerea ei erau ca acei cărbuni arzători, îi

pârjoleau sufletul. Îşi imagină furia consumată de flăcări, cu cenuşa ridicându-se şi pierzân- du-se în noapte. Una câte una, îşi aruncă în foc amintirile dureroase. Branford nu putea s-o mai răneasscă decât dacă Julia îi permitea…

Iar ea nu avea să-i mai permită.

Un sentiment fragil de pace se cuibări adânc în sufletul ei. Se instală din nou pe canapea, ştiind că datora acea pace bunătăţii noului soţ şi faptului că acesta o accepta cu toate imperfecţiunile ei.

Dacă l-ar fi cunoscut pe Randall la şaisprezece ani, ar fi fost oare atrasă de el? Şi-l imagină subţire, blond, tăcut şi puternic, dar necălit încă pentru a deveni bărbatul formidabil care era în prezent. Cât de regretabil era să ştie că, la şaisprezece ani, l-ar fi preferat poate pe mai galantul Branford.

Dar acum era o femeie matură, încercată de viaţă. Şi ce-i spuneau instinctele despre noul ei soţ? Că era un bărbat de onoare, care nu ar fi rănit-o niciodată în mod intenţionat. Branford îi zâmbise când se întâlniseră prima dată. Randall îi aruncase o privire posacă. O privire posacă, dar sinceră se dovedise mai benefică pentru ea decât zâmbetul încântător, dar mincinos al lui Bran.

Deşi acceptase propunerea lui Randall cu intenţia de a fugi pe uşa din dos dacă mariajul lua o turnură proastă, subestimase puterea jurămintelor de nuntă. Se angajase faţă de el oferindu-i cuvântul ei, atât la altar, cât şi în seara aceea, din nou, înainte să plece din cameră. La bine şi la rău, nu avea să-i fie uşor să se retragă din această căsnicie.

Oare lui Randall i-ar fi fost mai bine fără ea? spusese că nu-l deranja faptul că era stearpă, dar era posibil ca acest lucru să se schimbe acum, de vreme ce se retrăsese din armată şi intra în ritmul unei vieţi normale.

Nu. Nu avea dreptul să ia acea decizie în locul lui. Indiferent ce motive ar fi avut, ea era cea pe care o alesese, iar dacă l-ar fi abandonat, l-ar fi făcut să sufere. Randall nu merita asta.

Dacă tot înfrunta adevărul, recunoscu faţă de ea că îl prefera pe el de soţ oricărui alt bărbat. Îi plăceau umorul lui sec şi inteligenţa, precum şi prietenia ce se dezvolta între ei. Şi mai surprinzător era faptul că-i plăcea trupul lui îngrijit şi puternic şi chipul acela frumos, cu trăsături sculptate, care reuşea atât de bine să-i ascundă sentimentele.

Avea şi el cicatrici. Poate că împreună aveau să şi le vindece.

Fiindcă lucrurile îi fuseseră mutate în apartamentul nupţial în ziua precedentă, Randall fu nevoit să urce a doua zi dimineaţă. Nu era sigur ce anume avea să găsească, dar, cel puţin, Julia îi promisese că nu avea să dispară în toiul nopţii.

— Intră.

Vocea Juliei părea destul de normală. Intră în cameră şi o găsi îmbrăcată de călătorie, într-o rochie albastră drăguţă. Expresia ei era calmă, fără urme ale izbucnirii din noaptea precedentă.

— Hainele mele sunt aici, spuse Randall pe un ton de scuză.

— Ştiu. Te aşteptam. Arătă spre o tavă pe care se aflau un ceainic aburind, căni şi biscuiţi. O cameristă tocmai a adus astea. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Te rog. Închise uşa, bucuros că se restabilise norma- litatea. Cum te simţi în dimineaţa asta?

Întrebarea nu era doar una de politeţe.

Julia se întinse după ceainic, schiţând un zâmbet frânt:

— Mi-am petrecut noaptea luptându-mă cu fantome, dar cred că am învins.

Se pregăti sufleteşte pentru ceea ce trebuia spus.

— Doreşti o anulare? Fiindcă nu s-a consumat căsătoria, nu ar fi dificil de obţinut. Înţelegerea noastră iniţială era ca eu să te pot atinge în fiecare zi, iar tu să-mi spui când e de ajuns. Poate că… ţi-am cerut prea mult. Cum cuvintele lui rămaseră suspendate dureros în aer, adăugă: Indiferent ce decizi, voi face tot ce-mi stă în putinţă să te protejez de Daventry.

Mâna Juliei înlemni, oprindu-se cu ceainicul în aer.

— Dar *tu* îţi doreşti o anulare? Ar fi… de înţeles, date fiind circumstanţele.

Un adevărat gentleman ar trebui să se conformeze dorinţei doamnei, dar, dacă existase vreodată un moment în care era nevoie de sinceritate, acesta era. Conştient de faptul că ceea ce spunea putea schimba cursul întregii sale vieţi, spuse:

— Sunt cât se poate de sigur că nu vreau să pun capăt căsătoriei noastre. Dar, dacă nu suporţi să fii atinsă de mine, poate că asta e singura soluţie.

Julia puse jos ceainicul şi străbătu încăperea, oprindu-se în faţa lui. Cu o privire cercetătoare, îi cuprinse faţa cu o mână. Nu se răsese, deci firele de păr îi zgâriau probabil palma. Părea foarte serioasă şi insuportabil de frumoasă.

— Îmi pare rău pentru azi-noapte, Alex, spuse ea încet. N-o să se mai întâmple. Ezitând, se aplecă în faţă şi îşi petrecu braţele în jurul taliei lui. Se înfioră puţin când se lipi de el, bucată cu bucată din corpul ei moale. Sânii i se mulară pe pieptul lui, apoi trunchiul i se lipi uşor de al lui. Într-un sfârşit, capul ajunse să i se odihnească pe umăr.

Randall fu mişcat de încrederea ei, cuprins de o tandreţe mută. Niciun soldat asediind o cetate fortificată nu s-ar fi dovedit mai curajos. Creştetul capului ei îi ajungea exact la bărbie, iar când îi

mângâie părul, simţi un parfum uşor aspru, de lavandă:

— Noaptea trecută a fost interesantă şi a avut o oarecare valoare educativă, murmură el. Dar aş prefera să nu repet experienţa.

Ea râse puţin, respiraţia ei înfierbântându-i umărul halatului:

— Încă mai sunt obstacole-n cale. Dar cred că acesta a fost cel mai dificil.

După aceea nu mai spuse niciunul nimic. Se mulţumiră să se strângă în braţe. Mâna lui dreaptă o mângâie blând pe spate, explorând arcurile coastelor şi forţa de oţel a coloanei. Randall închise ochii, mulţumit să absoarbă esenţa din soţia sa. Dulceaţă şi lavandă.

Nu fusese acea noapte a nunţii la care sperase. Dar era un început.

Capitolul 16

Întoarcerea la Casa Rose fu o dezamăgire pentru Julia. Bătu la uşă de mai multe ori, fără a primi un răspuns, iar uşa se dovedi încuiată când încercă s-o deschidă. În toţi acei ani pe care îi petrecuse în Hartley, casa nu fusese aproape niciodată încuiată.

— Probabil că Jenny Watson a ieşit pentru câteva ore, spuse Randall.

— Sper că ai dreptate. Julia se dădu spre stânga şi pipăi locul de sub pervazul ferestrei de la salon. Bun, cheia era încă acolo. Descuie uşa şi intră, apoi oftă uşurată. Totul pare în regulă.

Casa era îngrijită şi părea locuită. Julia văzu aluat de pâine pus la dospit într-un bol în bucătărie. Zâmbi când motanul ei tigrat apăru şi i se încolăci printre glezne. Ridicând pisica în braţe, o întrebă:

— Ce mai faci, Whiskers?

— Nu pare să fi sărit peste prea multe mese, remarcă Mackenzie.

Cu cei doi bărbaţi masivi prezenţi acolo, vila părea foarte mică.

— Viaţa merge mai departe şi se pare că Jenny şi Whiskers s-au acomodat plecării mele.

Uşurarea era uriaşă.

— E ciudat să fii din nou aici? o întrebă Randall.

— Da. Julia se încruntă, gândindu-se la reacţia ei. Totul pare neschimbat, dar viaţa mea a fost complet dată peste cap. Am fost atâţia ani doamna Bancroft, utilă şi în siguranţă. Acum, doamna Bancroft a dispărut pentru totdeauna.

— Ea nu a existat niciodată cu adevărat, spuse Randall încet.

— Cred că nu.

Dar doamna Bancroft i se păruse cât se poate de reală preţ de ani buni.

— Va dura mult să-ţi iei lucrurile? o întrebă el.

Julia clătină din cap. Prea puţine lucruri din viaţa ei de moaşă aveau să-i fie necesare în noua existenţă.

— Până termin, Jenny şi Molly se vor întoarce de oriunde s-ar fi dus, aşa că voi putea să le liniştesc şi să-mi iau rămas-bun.

Randall ezită.

— Eu trebuie să merg la Conacul Hartley. Toţi cei de acolo vor dori să ştie că eşti în siguranţă şi trebuie să mă asigur şi că Grand Turk a fost trimis înapoi aşa cum se cuvine. Dar nu vreau să te las singură.

Fuseseră toţi cu ochii în patru pe drumul dintre Carlisle şi Hartley. Deşi nu văzuseră nici urmă de Crockett sau de oamenii lui, Julia îşi dădea seama că Randall rămânea prudent.

— Stau eu cu Lady Julia, spuse Mackenzie. N-am s-o scap din ochi.

Randall se relaxă:

— Bine. Când trec din nou prin sat, la întoarcere, o să rezerv o cameră la han. N-o să lipsesc mult.

— Voi fi bine, îl liniști Julia. Nu-i cazul să-ți faci griji.

— Probabil că nu, recunoscu el. Dar Hartley e singurul loc pe care Crockett îl poate supraveghea, știind că e foarte probabil să te întorci.

Mackenzie se însufleți la acel gând.

— Nu m-ar deranja puțină distracție.

Julia se înfioră.

— Prefer mult mai mult plictiseala.

Randall rânji.

— Am să încerc să fac din căsnicia noastră una cât mai plictisitoare posibil.

Mackenzie râse, iar Randall o sărută ușor pe obraz pe Julia și plecă. În sunetul lăsat de hurducăiala trăsurii ce se îndepărta, Julia întrebă:

— Dorești o ceașcă de ceai sau o halbă din berea mea de ghimbir, domnule Mackenzie?

— Berea de ghimbir mi-ar pica bine.

Mackenzie veni în bucătărie după ea. Julia turnă într-o carafă înaltă băutura aromată, ușor acidulată. După ce o gustă, spuse:

— Excelentă. Dacă vei fugi vreodată din căsnicia cu Randall și vei dori să începi o viață nouă, ai putea deveni berăreasă.

Julia tresări, turnându-și și ei un pahar mic.

— Nu prea pot să fac glume pe tema asta.

— Scuze. Am un simț al umorului jalnic. Tonul îi deveni serios. Dar te asigur că Randall nu seamănă câtuși de puțin cu Branford.

— L-ai cunoscut pe primul meu soț?

— Ne intersectam ocazional la Londra, spuse Mackenzie strâmbându-se. Cea mai vie amintire a mea datează de când am avut proasta inspirație să-l bat la cărți într-o nenorocită de casă de jocuri. M-a acuzat că am trișat, dar eu eram cunoscut acolo, iar Branford stârnise antipatie, așa că a fost dat afară. Firește, m-a considerat vinovat de această umilință, așa că el și câțiva dintre băieții lui m-au așteptat și m-au atacat când am plecat. Doar printr-un noroc chior am scăpat să nu fiu omorât în bătaie.

Era îngrozitor de tipic pentru Branford.

— Cum ai scăpat?

— Ashton trecea pe acolo în trăsura lui, întorcându-se acasă dintr-un loc mai respectabil. A văzut bătaia și m-a recunoscut, așa că a oprit trăsura. Branford și bătăușii lui au fugit. Puteai avea încredere în Ashton că se va afla la locul potrivit în momentul potrivit.

— Te-ai gândit să denunți atacurile în fața unui judecător?

Mackenzie clătină din cap:

— Nu mă așteptam să rezolv prea multe cu un denunț, fiindcă el era lordul Branford, moștenitor al unui titlu de conte, iar eu, un copil

din flori, cu o reputaţie dubioasă. Din moment ce oricum urma să plec din Londra în scurt timp, am considerat incidentul ca pe o lecţie şi am hotărât să stau departe de oamenii care nu ştiu să piardă.

Julia se întrebă dacă Branford ar fi putut fi potolit dacă ar fi suferit consecinţele comportamentului său ticălos. Dar averea şi influenţa familiei îl protejaseră de justiţie. Singurul om care avusese o mică influenţă asupra lui Branford fusese tatăl său, dar contele considerase că fiul său nu putea să greşească niciodată. Îşi termină berea de ghimbir.

— Ar fi cazul să încep să-mi strâng lucrurile.

Puse deoparte paharul şi se îndreptă spre vechiul ei dormitor. Nimic nu se schimbase. Se părea că Jenny sperase că Julia avea să se întoarcă. Sau poate îi era greu să creadă că într-adevăr casa îi revenise ei. După ziua aceea, avea să devină a ei cu adevărat. Julia îi lăsase moştenire casa în testamentul şi în scrisoarea de adio redactate în grabă. Dar, din moment ce nu murise, avea să-i transfere legal titlul de proprietate înainte de a pleca din Hartley. Jenny şi fiica ei aveau să se bucure de siguranţa unui cămin pentru viitor.

Majoritatea obiectelor cu valoare sentimentală ale Juliei erau păstrate în sertarul de jos al unei mese de toaletă. Câteva bijuterii de la mama ei, nu foarte valoroase, dar dragi. O carte de poezii de la bunica ei, alte lucruşoare din viaţa ei de dinainte. O pietricică de pe ţărm, pe care i-o dăduse Molly când se târâse fericită pe plajă. Nimic legat de prima ei căsnicie. Suvenirele din acea perioadă îi erau marcate pe trup.

În vreme ce-şi împacheta trecutul într-o geantă de voiaj, se gândi la cele două zile care se scurseseră de la spectaculos de melodramatica noapte a nunţii. Călătoria în spaţiul restrâns al unei trăsuri nu era tocmai o modalitate rea de a deveni mai relaxată în preajma soţului tău. Cum Mackenzie era şi el de faţă, Julia şi Randall nu discutaseră despre nimic important, dar până să oprească la un han în prima noapte de când plecaseră la drum, se simţea în stare să facă faţă perspectivei de a dormi în aceeaşi cameră cu soţul ei. Fusese recunoscătoare şi jenată când el, fără nicio vorbă, îşi aşternuse să doarmă pe podea.

Pas cu pas.

După ce-şi puse în bagaj obiectele din sertarul de la masa de toaletă, Julia verifică pupitrul de scris şi restul căsuţei, dar adăugă prea puţine alte lucruri în bagaj. Chiar şi notiţele medicale pe care le păstrase în legătură cu pacienţii ei trebuiau să rămână acolo, pentru a fi folosite de Jenny.

Fiindcă nici Jenny, nici Randall nu se întorseseră, Julia îl căută pe Mackenzie, care se aşezase confortabil în camera de zi.

— Făcutul bagajelor mi-a luat mai puţin timp decât aş fi crezut,

spuse ea. O să fac o plimbare până la ţărm, să-mi iau rămas-bun de la mare.

Mackenzie îşi goli carafa şi o puse deoparte.

— Vin cu tine.

— Sinceră să fiu, aş prefera să merg singură. Serios vorbind, nu cred că e nevoie să mă protejezi.

— Randall m-ar jupui de viu dacă nu te-aş însoţi. Mackenzie se ridică în picioare. Capul aproape că-i atingea tavanul jos. Ar fi bine să-i scrii un bileţel lui Randall, ca să ştie unde suntem când se întoarce.

Julia îşi imagină cum ar fi reacţionat Randall dacă ar fi găsit căsuţa goală, aşa că mâzgăli un bileţel şi îl prinse pe uşa de la intrare. Apoi, porni la drum, cu Mackenzie lângă ea.

— Cât de departe e ţărmul? întrebă el.

— La zece minute de mers pe jos. Nu există niciun loc în Hartley care să nu fie aproape de mare.

Îi plăcuse mult acest lucru legat de casa în care se refugiase.

Julia merse în faţă, de-a lungul unui drumeag ce se furişa printre dealuri presărate ici-colo de oi ieşite la păscut. Ieşiră pe o plajă îngustă de nisip şi de pietriş, mărginită de zidul de piatră care împiedica oile să se piardă în mare. Mackenzie întrebă:

— Ăsta e locul unde a fost adus la ţărm corpul lui Ashton când s-a înecat?

— Prea mult spus s-a înecat şi, nu, a fost de cealaltă parte a acestei mici peninsule, mai jos de Conacul Hartley. Arătă spre sud. Slavă Domnului că l-a descoperit Mariah! Până dimineaţă, ar fi murit probabil din cauza condiţiilor vitrege.

Se plimbă pe nisipul tare, de culoare întunecată, evitând pietrele netezite de apă şi încâlcelile de alge. Această mică plajă fusese refugiul ei privat, locul în care venea atunci când avea nevoie de linişte. Îi plăcea veşnicia nemăsurată a mării. Simţind poate acest lucru, Mackenzie rămase cu vreo câţiva paşi în urma ei.

Ka-bum! Sunetul unui bubuit ascuţit răsună deasupra apei, urmat, o clipă mai târziu, de un al doilea bubuit. Nisipul fu împroşcat în aer la doar câţiva centimetri în faţa ei. „Doar nu erau gloanţe…?”

Înjurând, Mackenzie o prinse pe Julia şi o trase la pământ, în spatele zidului de piatră ce mărginea păşunea. Ea se chinui să inspire când el se întinse pe jumătate deasupra ei, protejând-o cu propriul lui corp.

Paznicul ei scoase ca prin magie un pistol de undeva. Cu o eficienţă rece, încărcă pistolul şi înălţă capul deasupra zidului, cât să lanseze rapid un foc. Detunătura fu asurzitoare, foarte aproape de urechile Juliei.

Mackenzie se piti în spatele zidului când inamicul trase şi el. Reîncărcându-şi pistolul, zise blând:

— Aş spune că urmăritorii tăi ne-au găsit.

Inima Juliei începu să bată nebuneşte din cauza şocului, dar reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

— Se pare că Randall avea dreptate.

Alte două gloanţe sfâşiară aerul. Mackenzie coborî privirea spre nisip, pentru a vedea unde ajungeau gloanţele.

— Sunt doi bărbaţi şi ne-au detectat poziţia. Suntem în siguranţă deocamdată fiindcă nu sunt ţintaşi prea buni. Pentru că păşunea nu le oferă adăpost, nu pot să vină după noi fără să fie împuşcaţi, dar nici noi nu putem să ne retragem. Suntem într-o situaţie fără ieşire.

— Pentru cât timp?

Băgă mâna sub şold, scoţând o piatră cu muchii ascuţite. Aveau să-i apară vânătăi până dimineaţa.

Mackenzie ridică din umeri, aruncând din nou o privire rapidă pe deasupra zidului. Se feri când un alt glonţ trecu pe lângă ei.

— Nu mult. Randall va auzi focurile de armă şi se va ocupa de ticăloşi când se va întoarce de la conac.

Gândindu-se că părea prea relaxat, Julia spuse cu asprime:

— Ai mare încredere în abilităţile lui Randall.

— Pe bună dreptate.

Trase pe deasupra zidului. I se răspunse cu două focuri de armă.

Era ceva familiar în felul în care se mişca, iar după o clipă, reuşi să-şi dea seama:

— Ai fost şi tu în armată?

— Am făcut parte din regimentul condus de Randall în Portugalia. Mackenzie îi aruncă un rânjet hoţesc. Dar am fost dat afară şi m-am întors în Anglia.

„Dat afară.” Îi fusese retras rangul. Dar, cu siguranţă, nu pentru laşitate:

— A fost vorba de o femeie? încercă să ghicească.

El râse.

— Eşti mult prea perspicace.

Când ea se foi să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, Mackenzie îşi puse mâna mare peste umărul ei, împingând-o din nou la pământ.

— Nu te mişca. Zidul ăsta nu e prea înalt.

— Tu rişti mai mult decât mine, fiindcă te expui mai mult, remarcă ea.

El ridică din nou din umeri.

— După cum ziceam, trag al naibii de prost.

Minutele care urmară se scurseră agonizant de încet. Din când în când, atacatorii lor trăgeau din nou, iar Mackenzie le răspundea trăgând şi el, pentru a-i împiedica să se apropie. Julia stătea culcată pe nisipul rece, cu pietre tari înfigându-i-se în spate, dorindu-şi să fi apreciat mai mult viaţa liniştită de care avusese parte.

Se auzi un alt foc de armă. Mackenzie îşi plecă iute capul într-o parte.

— Şi-a făcut apariţia şi Randall.

Ea îl privi stăruitor.

— De unde ştii?

— Sunetul carabinei sale. E diferită de cea cu care trag ceilalţi doi.

— Ai nişte talente foarte interesante, domnule Mackenzie, spuse ea sec.

— Niciunul dintre ele nu mă ajută să-mi câştig existenţa în mod onorabil. Îşi verifică pistolul, apoi se ghemui. Mă duc să-i dau o mână de ajutor. Să fim în număr egal.

Ea îl prinse de braţ pentru a-l trage în jos.

— Vei fi împuşcat!

— Randall o să-i oblige să rămână feriţi, îi explică Mackenzie, desprinzându-i mâna. Fiindcă ştiu destul de sigur unde sunt ticăloşii ăştia, Randall şi cu mine ar trebui să reuşim să terminăm treaba repede. Tu rămâi pitită până vei fi în siguranţă. Randall sau eu vom veni apoi să te luăm.

Apoi dispăru, mişcându-se repede pentru cineva obligat să rămână ghemuit şi folosindu-se de orice adăpost îi ieşea în cale. Era greu de crezut că totul se petrecea în doar câteva minute, căci timpul i se părea nesfârşit.

Se auzi o rafală de focuri. Julia se înfioră, nereuşind să deosebească armele între ele. Mai rău, auzi un bărbat ţipând. Un alt strigăt – era acelaşi bărbat sau un altul? Era vocea lui Randall? Nu-şi dădea seama exact.

Instinctul îi spunea să se ridice şi să vadă dacă era cineva rănit, dar ar fi fost o prostie să se facă văzută ca ţintă. Îşi înfipse degetele în nisip, străduindu-se să-şi ţină în frâu tensiunea.

Julia închise ochii şi se rugă ca soţul ei şi Mackenzie să scape cu bine. Ştia că neliniştea ei nu-şi avea rostul – Randall era, fără îndoială, la fel de sigur de succes ca Mackenzie. Dar ea nu era soldat şi avea tot dreptul să fie înspăimântată.

— *Julia!*

Cu carabina în mână, Randall alergă până la mica plajă. În mod cert, ea era în siguranţă, dar avea nevoie să se convingă cu propriii ochi.

Silueta ei măruntă apăru brusc din spatele zidului de piatră şi Julia se aruncă în braţele lui:

— Mi-a fost atât de teamă că ai să fii rănit! Ce s-a întâmplat? Mackenzie e bine?

Randall o strânse în braţe, simţind cum îi bubuia inima, îi părea rău că fusese atât de tulburată, dar era uimitor de plăcut sentimentul de a

şti că fusese îngrijorată pentru el.

— Doi atacatori, spuse scurt. Unul e mort, celălalt a fugit. Crockett nu era printre ei. Mac a fost zgâriat de un glonţ, dar nimic grav.

Julia oftă uşurată şi-l strânse în braţe preţ de încă o clipă înainte de a se da înapoi.

— Ar fi bine să arunc o privire la rana lui. Eşti sigur că celălalt bărbat e mort?

— Cât se poate de sigur.

Intuind că Julia ar prefera să nu audă şi alte detalii, îşi trecu protector braţul în jurul ei, conducând-o pe cărare.

Bărbatul mort era întins pe drumeagul din vârful dealului, cu haina întinsă peste faţă. Mackenzie era aşezat pe zidul de piatră aflat la câţiva metri distanţă, alb la faţă. Julia examină pansamentul rudimentar pe care îl aplicase Randall pe antebraţul stâng al lui Mac înainte de a veni după ea. Eşarfa pe care o folosise drept bandaj avea pete purpurii, dar sângerarea se oprise.

— Rana ar trebui curăţată şi bandajată din nou, dar e bine deocamdată. Examină chipul lui Mac, încruntându-se. Asta e singura ta rană? Pari a fi pe punctul de a intra în şoc.

— Nu-i place să vadă sânge, explică Randall.

Julia clipi surprinsă.

— Atunci, cu certitudine ţi-a fost greu în armată, domnule Mackenzie.

— Nu mă deranjează sângele altor oameni, spuse Mac contrariat. Sângele *meu* e cel care mă face să-mi pierd puterile.

Randall aprecie faptul că Julia se abţinu să zâmbească. Pe un ton grav, Julia spuse:

— Reuşeşti să ajungi pe jos până înapoi la căsuţa mea? Te pot bandaja cum se cuvine acolo.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mac se ridică, clătinându-se.

Randall îl prinse de braţ pentru a-l stabiliza. Slăbiciunea lui Mackenzie în faţa rănilor ar fi putut părea ciudată pentru un bărbat solid, cu experienţă militară, dar era cât se poate de reală.

— Soţii Townsend s-au întors acasă, spuse Randall. Am fost invitaţi să ne petrecem noaptea la ei, aşa că, după ce te bandajează Julia, putem merge la conac.

— Bine, spuse Julia. Speram să apuc să-i văd înainte de a pleca din Hartley. Privi cadavrul, muşcându-şi buza. Ar trebui să văd dacă e unul dintre bărbaţii care m-au răpit.

— Dacă doreşti.

Ezitând, Randall îngenunche şi dădu la o parte haina care acoperea chipul bărbatului. Un glonţ străbătuse ţeasta ticălosului, dar trăsăturile îi erau recognoscibile.

— El a condus trăsura, spuse Julia fără nicio expresie. Nu am auzit niciodată cum îl cheamă.

Gândindu-se că era păcat că nu fusese împuşcat Crockett, Randall spuse:

— Townsend e judecător, ceea ce ne va prinde bine ca să rezolvăm povestea asta.

Îi întoarseră spatele bărbatului mort şi porniră spre vechea căsuţă a Juliei, dar ea mai aruncă o ultimă privire spre mare. Randall intui că, în viitor, nu avea să mai simtă la fel în privinţa plajei ei private.

Capitolul 17

Julia se aşeză cu atenţie în baia de şezut cu un oftat de recunoştinţă. Ziua fusese lungă şi obositoare, dar soţii Townsend instalaseră o mare varietate de dispozitive menite să ofere confort în Conacul Hartley de când Charles câştigase domeniul la cărţi. Baia spaţioasă, ascunsă după un paravan într-un colţ al dormitorului lor, se număra printre acestea.

Cât timp Julia curăţase şi rebandajase braţul lui Mackenzie la căsuţă, se întorseseră şi Jenny şi Molly. Reîntâlnirea dintre cele două femei fusese grandioasă, cu îmbrăţişări şi lacrimi. Deşi Jenny era încântată de faptul că cea care o învăţase era în siguranţă, Julia îşi dădu seama că ucenica ei începea să se descurce pe cont propriu ca moaşă în zonă. Jenny Watson avea să fie foarte bună pentru Hartley.

După ce femeile îşi luară rămas-bun cu lacrimi în ochi, Julia şi însoţitorii ei se îndreptară spre conac. Soţii Townsend se întorseseră acasă exact în dimineaţa aceea. Charles Townsend fusese pe punctul de a-i anunţa pe ducele şi pe ducesa de Ashton despre răpirea Juliei, când apăruse Randall şi îi asigurase că aceasta era în siguranţă.

O mare parte din restul zilei se scurse cu explicaţii despre rangul Juliei şi despre recentul ei mariaj. Sarah Townsend, sora geamănă a lui Mariah, găsi întreaga poveste extrem de romantică. Julia speră ca tânăra să nu aibă parte de o astfel de „poveste romantică” în viaţa ei.

În vreme ce Julia se îmbăia, Randall şi Mackenzie se retrăseseră cu Charles Townsend să discute detaliile tulburi ale uciderii ticăloşilor din Hartley. Julia se întrebă care dintre bărbaţi trăsese focul ucigaş, apoi decise că prefera să nu ştie. Amândoi fuseseră soldaţi. Amândoi făceau ceea ce trebuia făcut.

Cum avea să fie viaţa în viitor? Spera că Randall avea dreptate când considera că Daventry urma să înceteze vânătoarea după ce afla că Julia era acum soţia lui Randall. N-ar fi putut suporta să-şi trăiască restul vieţii în umbra violenţei. Şi mai îngrozitor era gândul că şi alţii ar putea suferi de pe urma furiei lui Daventry.

Închise ochii, savurând uleiul de lavandă parfumat ce fusese adăugat în apa fierbinte. Aţipise probabil, căci se trezi tresărind când se deschise uşa dormitorului.

— Julia? o strigă Randall.

Deşi baia de şezut era în spatele unui paravan, se jenă să se ştie goală în aceeaşi cameră cu soţul ei. Se ridică în grabă, încercând să nu stropească apă pe covor.

— Savuram cam prea din plin apa fierbinte, spuse ea, întinzându-se după un prosop.

Se auzi un clinchet de sticlă ciocnindu-se de lemn.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti, spuse el. Townsend mi-a oferit baia de şezut din camera lui de baie, aşa că m-am îmbăiat şi eu.

Cămaşa de noapte a Juliei şi halatul erau întinse peste paravan, prin urmare, se îmbrăcă în grabă şi ieşi de după el, desfăcându-şi părul din ace. Randall se instalase într-un fotoliu. După ce se îmbăiase, îşi pusese doar pantalonii, lăsându-şi cămaşa nelegată. Părul lui blond căpătase o nuanţă mai întunecată datorită umezelii şi arăta relaxat, fericit şi de o frumuseţe fatală.

— Supravieţuieşti mult mai bine decât mine tentativelor de asasinat, spuse Julia tristă.

— Ca în majoritatea activităţilor, totul ţine de exerciţiu. Arătă spre masa dintre cele două fotolii pe care se afla un pahar de brandy şi o cană aburindă. Am adus coniac pentru mine, plus un amestec despre care bucătăreasa zicea că îţi place. Cred că e lapte cald cu mirodenii şi ceva tărie.

— Punciul cu lapte fierbinte al lui Mariah, spuse Julia încântată. Îşi luă peria de păr de pe masa de toaletă şi se aşeză în fotoliul aflat faţă în faţă cu cel al lui Randall. Ce drăguţ din partea doamnei Beckett! Mariah a învăţat de la bunica ei diverse leacuri de făcut în casă, inclusiv pe acesta. E delicios şi are un efect calmant după o zi grea. Poate vrei să guşti şi tu.

Randal privi neîncrezător cana, în vreme ce ea luă o înghiţitură.

— Poate altădată.

Julia lăsă cana de punci şi începu să-şi descâlcească nodurile din părul ud.

— Vor fi ceva probleme legate de uciderea omului lui Crockett?

— Townsend consideră că trei martori respectabili, precum tu, eu şi Mackenzie, sunt suficienţi pentru a declara moartea lui o ucidere justificată, zâmbi larg Randall. Deşi e cam mult spus să-l numeşti pe Mac respectabil.

— Cu toate că îl tachinezi, ai încredere în el, spuse Julia gânditoare. În mod cert, a avut bine grijă de mine azi.

— Ştiam că aşa va fi. Gândeşte sănătos în probleme importante. Randall se încruntă, urmărind-o cum îşi peria părul. Eviţi să te uiţi în oglinzi mai mult decât orice altă femeie frumoasă pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea înlemni, simţind un nod în stomac. Îi luă câteva clipe până răspunse.

— Asta fiindcă nu sunt frumoasă. Găsesc că e… mai confortabil să evit oglinzile.

— Dar tu eşti frumoasă, Julia, spuse el încet. Ştiu că ai fost nevoită să te ascunzi preţ de mulţi ani, dar acum nu mai trebuie.

Mâinile Juliei se încleştară pe peria pe care o ţinea în poale.

— De la noaptea aceea din Edinburgh am încercat să mă împac

cu… felul în care am fost desfigurată. Va… dura o vreme.

— Nu eşti desfigurată, spuse el ferm. Da, ai cicatrici pe trupul tău minunat, dar frumuseţea nu are nevoie de perfecţiune, iar cicatricile tale nici măcar nu sunt vizibile.

— Nu pot uita că sunt acolo şi mă fac să mă simt urâtă, spuse ea tensionată, dorindu-şi ca Randall să renunţe la subiect şi să nu-l mai pomenească niciodată.

Îl auzi sorbind din paharul de coniac.

— Îmi pare rău că mă consideri urât, spuse el. Speram să par cel puţin prezentabil în ochii tăi.

Privirea ei se ridică brusc spre el:

— De ce spui o asemenea prostie? Eşti de o frumuseţe clasică. Înspăimântătoare. E imposibil să nu ştii asta.

— Dacă cicatricile sunt sursa urâţeniei, eu trebuie să fiu respingător, spuse el rece. Ai văzut în ce hal de nedescris e partea dreaptă a trunchiului meu şi piciorul, dar acelea nu sunt nici pe departe singurele mele cicatrici. Se ridică în picioare şi îşi trase cămaşa peste cap, dându-şi la iveală bustul gol. Mă îndoiesc că te-ai mai aflat vreodată în preajma unui bărbat care să aibă atât de multe cicatrici ca mine.

Julia îl ţintui cu privirea când Randall se întoarse să-şi expună spatele, înainte de a reveni cu faţa spre ea. Umerii lui laţi, trupul cu musculatură puternică şi talia zveltă erau toate frumoase – şi marcate de cicatrici cât se poate de diverse. Unele erau mai palide, altele ieşeau mai puternic în evidenţă. Erau linii subţiri şi noduri neregulate de ţesut incomplet vindecat. Partea dreaptă îi era marcată de fragmentele de şrapnel care îi provocaseră răni atât de cumplite la picior. Corpul lui era ca o hartă de durere şi de răni.

Cu buzele uscate, ea atinse o cicatrice lungă şi subţire ce se curba în jurul umărului lui drept.

— Asta cum ai căpătat-o?

— De la sabia unui francez, în timpul retragerii spre Corunna. Eu am sângerat, el a murit. Se încruntă privindu-şi corpul. Cu siguranţă, fiecare cicatrice are o poveste a ei, dar, sincer să fiu, nu mai ţin minte cum m-am ales cu toate. Răni minore, de cele mai multe ori. Mă vindec repede, dar îmi rămân mereu urme.

— Ai o paletă uimitoare de cicatrici, recunoscu ea. Cele mai multe dintre ele nu sunt niciodată vizibile în public.

Randall îşi arcui ironic sprâncenele.

— Dar dacă şi cicatricile ascunse te fac urât…

— E altceva pentru tine! Cicatricile tale sunt semne onorabile ale curajului.

— Sunt dovada faptului că m-am priceput întotdeauna să mă feresc. Îngenunche în faţa ei. Înainte ca ea să-şi dea seama ce

intenţiona să facă, Randall trase cămaşa şi halatul desfăcute de pe umerii ei şi îi prinse sânii în palmele lui mari şi calde.

Julia oftă scurt, simţindu-se ca lovită de trăsnet.

— Nu!

— Când am hotărât iniţial să ne căsătorim, mi-ai acordat permisiunea de a te atinge, spuse el încet. Te deranjează atât de mult? îţi jur că n-am să te siluiesc. Inspiră adânc. Deşi asta îmi pune la încercare voinţa. Atingerea e cea care te tulbură? Sau faptul că cicatricile tale sunt expuse?

Julia simţi impulsul să fugă. Sau să-l lovească pe nenorocitul acela. În schimb, îşi coborî privirea spre cicatricile care-i poceau curbele superioare ale sânilor şi se forţă să-şi analizeze reacţia.

— Atingerea ta nu… e neplăcută. De fapt, chiar îi plăceau căldura şi atingerea palmelor lui tari pe pielea ei moale ascunsă. Dar cicatricile mă fac să mă simt imperfectă. Desfigurată.

— Ceea ce ai avut de suferit e mai urât decât cel mai negru coşmar. Dar asta nu te face *pe* ti*ne* urâtă. Începu să-i mângâie sfârcurile cu degetele mari, încet şi blând.

Ea simţi un nou fior electric, de data aceasta de plăcere de netăgăduit. Sânii pe care îi detesta încă erau capabili de o reacţie senzuală.

— Sunt sigur că, dacă te-ai fi căsătorit cu un bărbat rezonabil şi ţi-ai fi trăit viaţa într-o societate normală, ai fi fost oricum o femeie încântătoare şi bună la suflet. Dar nu ai avea forţa şi individualitatea care te fac atât de specială.

Gura ei se schimonosi.

— Ar trebui să fiu recunoscătoare că am fost torturată? Că am fost obligată să mă prefac moartă şi să fug, alegând să trăiesc în sărăcie?

— Recunoscătoare? Nu. Dar toate aceste evenimente fac parte din tine la fel de mult ca frumosul tău păr castaniu şi încântătoarea, catifelata – înghiţi în sec –, fina ta piele. Viaţa ne face ceea ce suntem. A ta a fost grea, dar persoana creată de acele evenimente e… fascinantă.

Ea, fascinantă? I-ar fi plăcut să creadă asta, dar gândul era prea nou şi prea neobişnuit.

— Îţi… îţi mulţumesc pentru ceea ce încerci să faci, spuse nesigură, împingându-i mâinile. Dar nu pot suporta mai mult în seara asta.

Acceptând acest lucru, Randall îi trase din nou, cu blândeţe, cămaşa şi halatul peste umeri, înainte de a se ridica în picioare şi de a se îndepărta. Julia oftă uşurată.

Fiindcă pieptul gol al lui Randall îi distrăgea atenţia, Julia sorbi prelung din punciul care începea să se răcească, înainte de a se întoarce la periatul părului.

— Nu sunt sigură dacă ai să-mi salvezi sufletul sau ai să mă aduci

în pragul nebuniei, Alexander, spuse ea cu tristeţe.

— Prima, sper eu.

Deschise cufărul de haine şi îşi scoase halatul albastru indian. Acoperit, trupul său frumos era mai puţin năucitor, însă culoarea îi scotea şi mai mult în evidenţă părul blond şi ochii albaştri. Julia îşi plecă din nou privirea.

— Vreau ca mariajul nostru să fie unul adevărat, domniţa mea, şi cred că asta se va întâmpla doar dacă ne vom accepta amândoi cicatricile. Cele din suflet şi pe cele de pe trup. Zâmbi uşor. Asta înseamnă că ai dreptul să mă înfrunţi când încerc să neg ceea ce e de netăgăduit.

Ochii ei se îngustară.

— Din moment ce tu ai dreptul să mă atingi în fiecare zi, poate că te voi întreba şi eu, zi de zi, care e originea uneia dintre cicatricile tale.

— Poţi s-o faci liniştită, deşi nu cred că m-ar tortura la fel de mult precum ceea ce îţi fac eu ţie. Medită puţin. Cu toate că unele dintre cicatricile astea reprezintă şi suferinţă emoţională, nu doar fizică. Dacă mă întrebi despre una anume, s-ar putea să-mi produci o cantitate satisfăcătoare de durere.

— Despre care anume vorbeşti? întrebă ea curioasă.

— Va trebui să le descoperi tu printre celelalte.

Randall scoase două pături din cufărul de haine şi le puse pe podea.

Julia îşi dădu seama că intenţiona să-şi aştearnă din nou patul pe jos:

— Nu, spuse ea. Aş vrea să dormim iarăşi în acelaşi pat, deşi… nu mai mult de atât.

— Atunci, tot am avansat puţin, spuse el cu un zâmbet ce aproape o făcu să se topească.

Randall o considera fascinantă. Îi plăcea ideea, chiar dacă ea nu credea asta.

Randall trecu în spatele paravanului pentru a se schimba în hainele de noapte. Fiind mult mai înalt decât Julia, paravanul îi lăsa la vedere umerii superbi.

Având nevoie de calm, nu de confuzie, Julia îşi abătu privirea, împletindu-şi părul şi terminându-şi cana de punci.

— Am să adorm imediat ce mă bag în pat.

Se ridică în picioare şi-şi dezbrăcă halatul, apoi se strecură în aşternuturi, retrăgându-se în partea ei de pat.

Randall ieşi din spatele paravanului şi începu să stingă luminile.

— Ai vrea să mai stăm o zi aici? Charles Townsend a sugerat să mai rămânem şi, astfel, ai avea mai mult timp să-ţi iei rămas-bun.

— Mi-ar plăcea, dacă nu ţii morţiş să ajungi imediat la Londra.

Julia îşi înăbuşi un căscat. Nu glumise când spusese că era obosită.

După ce stinse luminile, Randall i se alătură în pat. Salteaua se lăsă sub greutatea lui, iar Julia alunecă pe cearşafurile fine în partea lui Randall.

— Lartă-mă!

Dădu să se împingă înapoi în jumătatea ei de pat.

— Nu-i nevoie să fugi. Îşi strecură braţul pe după gâtul ei şi o strânse lângă el. De ce să dormim în acelaşi pat dacă stăm la margini opuse şi nu ne atingem?

Îmbrăţişarea lui era mai degrabă prietenoasă decât carnală, aşa că se instală în braţele lui. Deşi Branford îşi dorise adesea sex, nu apelase niciodată la îmbrăţişări pline de afecţiune. Julia se simţea bine, relaxată şi în siguranţă.

Asta până când îşi mişcă mâna, iar palma îi trecu peste mădularul lui întărit. Randall tresări cu respiraţia tăiată şi se crispă, iar Julia se dădu la o parte cu un scâncet aproape isteric.

— N-am făcut-o intenţionat!

— Ştiu. N-o trase înapoi lângă el, dar o prinse de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei. Deşi am făcut ceva progrese, încă mai e mult de muncă pentru amândoi. Degetele i se strânseră peste ale ei. Ţi-am spus vreodată cât de mult îţi admir curajul de a-ţi înfrunta iadul personal?

Ea zâmbi chinuit în întuneric.

— Nu cred că am dat dovadă de prea mult curaj. De fiecare dată când m-ai forţat, am simţit impulsul să fug. Se gândi puţin. Deşi în seara asta, pentru o scurtă clipă, mi-a trecut prin gând şi să te lovesc.

Randall râse, adânc şi cu poftă.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, dar decizia de a lupta în loc de a fugi e un semn bun, cred. Chiar eşti o femeie uluitoare. Devenim mai puternici trecând prin dificultăţi. Aşa se explică de ce Mariah e mai interesantă decât Sarah, deşi sunt surori gemene şi la fel de drăguţe şi de amabile. Inocenţa pur şi simplu nu stârneşte prea mult interes.

— Cu siguranţă, prea puţini bărbaţi ar fi de acord cu tine!

El ridică din umeri.

— Gusturile sunt diferite. Îmi plac femeile care au trecut prin perioade întunecate.

— Fiindcă te înţeleg mai bine? întrebă Julia încet.

Se scurseră mai multe clipe de tăcere, înainte ca el să răspundă:

— Presupun că o căsnicie implică doi oameni care reuşesc să se strecoare unul în sufletul celuilalt. Eşti destul de bună la asta.

— La fel şi tu. Simţindu-se mai curajoasă în întuneric, îl întrebă: Nu e teribil de dureros să… să fii stârnit aşa cum eşti şi să n-ai parte de satisfacţie?

— Simt vocea lui Branford în spatele acelui comentariu, spuse el sec. Da, să fii în permanenţă stârnit e oarecum inconfortabil, dar nicidecum de nesuportat. Un bărbat în toată firea n-ar trebui să se lase

condus de poftele lui carnale.

Branford aşa făcuse. Iar ea fusese cea căreia îi revenise obligaţia legală de a satisface acele pofte.

— Ca moaşă, mi-am petrecut o mare parte din ultimii ani în preajma femeilor şi a copiilor mici, spuse ea pe un ton meditativ. Încep să-mi dau seama cât de puţine ştiu despre bărbaţii în toată firea.

— Învеţi repede. O strânse din nou de mână. Cel puţin, *pe mine* începi să mă cunoşti. Cât despre faptul că sunt stârnit – sunt mai multe avantaje decât dezavantaje. Îmi aminteşte că sunt în viaţă. Multă vreme am uitat asta.

Juliei nu-i plăcea să se gândească la suferinţele lui personale. Dar dacă nu le-ar fi îndurat, nu ar fi înţeles-o sau nu ar fi dorit-o. Se rostogoli spre el şi depuse un sărut uşor pe obrazul lui.

— Somn uşor, Alexander.

El şopti:

— Somn uşor, domniţa mea.

Răspunsul lui o însoţi în vise.

Capitolul 18

Julia se foi obosită pe scaunul trăsurii. Petrecuse vreo zece ani trăind liniştită în sate îndepărtate, fără a călători pe distanţe mai mari de câţiva kilometri de casă. Nu mai era obişnuită cu drumurile lungi. Randall şi Mackenzie erau mult mai rezistenţi.

Randall aruncă o privire pe fereastră:

— Am avansat rapid azi. Intrăm în Grantham acum.

Privi şi ea pe fereastra ei şi nu remarcă nimic neobişnuit:

— Presupun că ai călătorit suficient dintr-un capăt în celălalt al Marelui Drum al Nordului cât să recunoşti toate semnele din tren. Ne vom opri aici sau mergem la următoarea haltă?

— Ai fost foarte răbdătoare în toate aceste zile lungi de călătorie, zâmbi el înţelegător. Grantham are unul dintre cele mai bune hanuri de poştă din regiunea Midiands, aşa că e un loc potrivit pentru a petrece noaptea.

Mackenzie era aşezat în faţa lor, aruncând zarurile pentru a-şi trece timpul, cu mâna dreaptă petrecută peste cea stângă. Fără a ridica privirea, spuse:

— Mama mea a murit în Grantham.

— Nu ştiam asta, spuse Randall, părând surprins.

— Nici nu aveai de unde. Mac luă în mână zarurile, şi le scutură între palmele făcute căuş. După cum ştii, era actriţă. Ne îndreptam spre nord, pentru a se alătura turneului de teatru care-şi avea bazele în York. Moartea ei a fost foarte neaşteptată.

Juliei i se tăie respiraţia, amintindu-şi că Mac era foarte mic atunci când murise mama lui.

— Ai fost de faţă? Cât de îngrozitor pentru tine!

Mackenzie aruncă zarurile pe scaunul de lângă el şi studie rezultatele. Expresia de pe chipul său era neverosimil de neutră:

— Din fericire, slujnica mamei mele era o femeie foarte descurcăreaţă. S-a ocupat ca mama mea să fie îngropată în cimitirul parohiei, apoi mi-a făcut bagajele şi m-a dus la casa de la ţară a tatălui meu.

— Îl mai văzuseşi pe lordul Masterson înainte? întrebă Julia.

— O dată sau de două ori. Îmi amintesc că mi-a spus că semăn mult cu fiul lui, Will, dar fără bune maniere. Mackenzie rânji. Asta nu s-a schimbat niciodată.

Râseră toţi, dar Julia spuse:

— Ai avut noroc că servitoarea mamei tale a ştiut unde să te ducă şi că a şi făcut-o.

— Şi-a păstrat bijuteriile şi hainele mamei mele drept răsplată pentru eforturi, spuse Mac sec. Dar, da, am avut noroc că nu m-a

abandonat în grija parohiei de aici, din Grantham.

— Ai avut noroc şi că lordul Masterson te-a recunoscut drept fiul lui, adăugă Randall. Chiar dacă tatăl lui Will Masterson n-a fost tocmai un model de comportament moral, îi plăceau băieţii. Am petrecut câteva vacanţe, în timpul anilor de şcoală, cu Will, cu Mac şi cu restul familiei.

Julia ghici că acesta fusese modul în care îl evitase pe Branford. O năpădi o amintire:

— Nu m-am mai gândit la asta de ani buni, dar Branford a avut un fiu nelegitim care s-a născut cu puţin timp înainte să aflu eu că sunt grea. Mă tachina de multe ori fiindcă îmi lua atât de mult să produc un copil, din moment ce el era în mod evident capabil să o facă. Mă întreb ce s-a întâmplat cu băiatul acela. Trebuie să aibă doisprezece sau treisprezece ani acum.

Mac se încruntă.

— Copilul a rămas cu mama lui?

Julia se gândi, apoi clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, da, însă nu-mi amintesc alte detalii.

Mac se încruntă şi mai tare.

— Sper că băiatul nu a fost neglijat după moartea tatălui său. Era, probabil, încă sugar.

— Se presupune că mama ar fi putut apela la Daventry dacă ajungea în dificultate după moartea lui Branford, spuse Randall.

Avea, fără îndoială, dreptate, dar, cu toate acestea, Julia se întrebă ce se alesese de băiat. Orice copil merita o casă decentă.

Se aflau pe strada principală din Grantham, când Mackenzie îi făcu semn vizitiului să oprească.

— Cred că o să cobor acum şi o să străbat pe jos restul distanţei, să-mi dezmorţesc picioarele. Am să vă ajung din urmă la han. Îmi rezervaţi vă rog şi mie o cameră? Presupun că intenţionaţi să staţi la „Înger şi Rege”.

Randall dădu din cap.

— Dacă nu mai au locuri, vom merge la următorul han de pe strada principală. Am uitat cum se numeşte, dar e chiar în spatele hanului „Înger şi Rege”.

— Am să-l găsesc.

Trăsura opri zgomotos, iar Mackenzie sări din ea.

După ce închise uşa şi porni pe jos, Julia spuse:

— Sunt tentată să-l urmez pe dl Mackenzie. Mi-ar plăcea şi mie să-mi dezmorţesc picioarele.

— Mă îndoiesc că şi-ar dori compania ta. Randall arătă pe fereastră spre o turlă de biserică neobişnuit de înaltă şi subţire. A spus că mama lui a fost îngropată în cimitirul parohiei. Eu presupun că s-a dus să-i viziteze mormântul.

— Atunci am să-l las în pace. Se instală din nou pe scaunul ei. Am mai stat la hanul „Înger şi Rege”, deşi asta a fost cu mult timp în urmă, desigur. Familia mea se oprea frecvent în Grantham când călătoream spre nord, până când tatăl meu s-a înfuriat pe hangiu, dintr-un motiv oarecare. După aceea, am stat la alte hanuri. Clătină din cap uluită. Numele hangiului era Beaton. E ciudat că îmi amintesc asta.

— Actualul domn Beaton e probabil fiul celui pe care ţi-l aminteşti. Randall o prinse de mână, fiindcă erau singuri. Se întâmpla adesea ca tatăl tău să fie furios?

— Nu sunt sigură dacă l-am văzut vreodată *altfel* decât furios. Din acest motiv, i-a fost foarte uşor să fie furios pe mine când m-am dovedit o asemenea sursă de ruşine pentru familia Raines.

Trăsura opri în faţa faţadei late de piatră a hanului „Înger şi Rege”. Randall coborî şi o ajută şi pe Julia să coboare.

— Furia e o emoţie atât de istovitoare. Să refuzi să mai vii la un han excelent e de-a dreptul stupid.

— Probabil tu călătoreşti frecvent pe drumul acesta de vreme ce ai prieteni în nord, remarcă Julia, intrând în han şi aşteptând apariţia hangiului.

— Chiar prea des. De regulă, Marele Drum al Nordului se pierde într-o învălmăşeală anostă de câmpii şi sate, şi staţii de poştă. Rânji cu o nuanţă de tachinare. De departe cea mai neplăcută călătorie pe care am făcut-o vreodată prin Anglia a fost când i-am însoţit pe Mariah şi pe Ash de la Hartley la Londra, iar tu erai prezentă ca damă de companie a lui Mariah. Îmi doream să fiu oriunde altundeva.

Ea râse.

— Mă priveai atât de urât, de parcă ţi-ai fi dorit ca *eu* să fiu altundeva.

— Călătoria e cu mult mai plăcută de când mi-am acceptat soarta şi m-am căsătorit cu tine. Vocea îi era în continuare lejeră, dar privirea – serioasă. Distanţele sunt în continuare lungi, iar drumurile rele, dar paturile sunt mult mai confortabile.

Julia roşi, dar îi răspunse cu un zâmbet. De când începuseră iar să doarmă în acelaşi pat, Randall se dovedise un gentleman care-şi respecta promisiunile şi nu o asaltase cu atenţii nedorite. Randall fusese de-a dreptul jenat în dimineaţa când se treziseră amândoi, iar mâna lui era pe sânul ei. Ştiind că gestul se petrecuse neintenţionat în timpul nopţii, Julia îi îndepărtase calm mâna şi mai rămăseseră îmbrăţişaţi încă preţ de câteva minute înainte de a se ridica din pat. Cu cât avea mai mare încredere în el, cu atât era mai uşor de crezut că, într-o bună zi, aveau să devină amanţi. Deşi nu încă.

Îşi făcu apariţia şi hangiul, un bărbat mai tânăr decât cel pe care şi-l amintea Julia, dar cu aceeaşi expresie amabilă.

— Domnule maior Randall, ce plăcere să vă avem din nou printre noi. Staţi mult?

— O singură noapte, răspunse Randall. Am nevoie de o cameră pentru mine şi soţia mea şi o alta pentru domnul Mackenzie, care va sosi în scurt timp.

Chipul lui Beaton se lumină de o reală plăcere când se înclină în faţa Juliei.

— Daţi-mi voie să vă felicit, domnule maior Randall. Felicitările mele, doamnă Randall. Hangiul consultă cartea de oaspeţi. Aveţi noroc. Se aşteaptă un grup mai mare, dar camera din colţ care vă place dumneavoastră e disponibilă şi există şi o cameră mai mică la două uşi distanţă, pentru domnul Mackenzie.

De afară se auzi uruitul zgomotos al unor trăsuri care opreau. Julia ghici că era vorba de grupul mai numeros pe care îl aştepta Beaton. În vreme ce Randall semnă în registru, Julia îşi scoase boneta, gândindu-se că, dacă aveau noroc şi vreme bună, urmau să ajungă la Londra peste o zi şi jumătate. Îşi dorea cu fervoare acest lucru.

Un lacheu elegant intră în han şi se întoarse să-i deschidă uşa stăpânului său. Un bărbat masiv, impunător, de o aroganţă înnăscută, intră val-vârtej în „Înger şi Rege", lăsând să se vadă vag în spatele lui grupul ce îl însoţea.

Privirea Juliei o întâlni pe a lui şi scoase un sunet slab de sufocare, de-abia venindu-i să-şi creadă ochilor. Doamne

Dumnezeule, nu! Dintre toate hanurile din Anglia, de ce tocmai acesta?

Nou-sositul se opri brusc, cu chipul sfâşiat de surpriză, de neîncredere şi, în cele din urmă, de furie. Secundele se prelungiră până scuipă o replică:

— Ar fi trebuit să fii moartă!

Julia îşi dori să poată leşina pentru a scăpa de oroarea acelei întâlniri, dar nu exista cale de scăpare. Cu un tremur în voce, spuse:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, tată.

Privirea dispreţuitoare a ducelui de Castelton se opri asupra lui Randall, care se întorsese auzind vocea Juliei.

— Ăsta e actualul tău amant, Julia? o întrebă tatăl său batjocoritor. Presupun că ţi-ai câştigat existenţa stând pe spate, din moment ce numai pentru asta eşti bună.

Violenţa din tonul lui fu ca o lovitură fizică. Julia se clătină, pe punctul de a se prăbuşi. Apoi, mâna mare şi caldă a lui Randall o prinse strâns de cot. Cu ochii îngustaţi, acesta spuse:

— Chiar dacă sunteţi duce şi tatăl Juliei, nu am să-i permit nici unui bărbat să îmi insulte soţia.

— Ţi-a spus că şi-a ucis primul soţ, un tânăr gentleman cât se poate de distins? izbucni ducele. Din câte ştiu eu, a mai ucis încă o duzină

de soţi de atunci!

— Asta e o absurditate, şi o ştiţi bine, spuse Randall calm. Orice tată normal s-ar bucura să vadă că fiica lui pierdută e în viaţă, dar, dacă aţi fi fost un tată normal, nu aţi fi abandonat-o în ghearele cruzimii. Sunteţi o adevărată ruşine pentru numele şi pentru familia dumneavoastră.

Ducele rămase cu gura căscată.

— Cum îndrăzneşti, domnule! Cine eşti tu?

Randall se înclină uşor în faţa lui, în batjocură.

— Sunt maiorul Randall. Dacă doriţi să vă ofer satisfacţie, vă voi face bucuros pe plac. Dar ţineţi cont că sunt considerat în general un excelent mânuitor al pistolului şi al săbiei.

Ochii ducelui se îngustară.

—Eşti înrudit cu Daventry?

— Sunt nepotul şi moştenitorul lui. Randall îi aruncă un zâmbet strălucitor. Deci fiica dumneavoastră va fi, într-o bună zi, contesă de Daventry, dar cu un soţ ales de ea, nu de dumneavoastră.

Cu o privire înveninată, ducele mârâi:

— Beaton, scoate afară creaturile astea. Refuz să stau sub acelaşi acoperiş cu ele.

Hangiul, care urmărise scena cu o fascinaţie şocată, spuse politicos:

— Îmi pare rău, Excelenţa Voastră, dar s-au înregistrat deja ca oaspeţi. Vă asigur că nu va fi deloc nevoie să-i vedeţi din nou, din moment ce aveţi camere în colţuri opuse ale casei.

Ducele se holbă la Beaton, nevenindu-i să creadă.

— Preferi să-i ai pe ei de oaspeţi în locul *meu!*

— Nu am niciun motiv să-i dau afară pe maiorul Randall şi pe Lady Julia, spuse hangiul. Iar ei sunt politicoşi.

Sugestia că ceilalţi oaspeţi nu erau la fel era imposibil să treacă neobservată.

— Eşti la fel de rău ca tatăl tău! scuipă ducele.

— Sunt onorat de comparaţie, spuse Beaton, rămânând netulburat. L-am admirat din toate punctele de vedere.

— N-am să mai pun niciodată piciorul în acest loc împuţit! Privirea de gheaţă a ducelui se mută asupra Juliei. Te-am respectat într-o oarecare măsură când am crezut că ţi-ai luat singură viaţa drept ispăşire pentru păcatele tale. Constat acum că eşti mincinoasă şi laşă. Nu eşti fiica mea.

Ducele se întoarse, dând să iasă ţanţoş din han, când Randall spuse pe un ton dur:

— Juliei îi este mai bine fără un astfel de tată denaturat, Castleton. Dar are drepturi asupra proprietăţii pe care nu i le puteţi nega. Pregătiţi-vă să îndepliniţi aceste obligaţii. Avocatul meu va lua legătura cu al dumneavoastră.

Tatăl ei aruncă o privire fulgerătoare peste umăr înainte de a ieşi din han trântind uşa, urmat de însoţitorii săi. După o clipă de tăcere grea, Beaton spuse blând:

— Excelenţa Sa a încetat să mai vină aici pe vremea tatălui meu, dar a hotărât să-mi mai ofere o şansă când am moştenit eu hanul. Încă o dată, „Înger şi Rege" nu a reuşit să se ridice la înălţimea standardelor ducale.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită de hanul tău, spuse Randall.

Hangiul ridică din umeri.

— Castleton nu trece prea des pe aici şi s-a dovedit dintotdeauna un oaspete dificil. Dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră sunteţi vizitatori frecvenţi şi întotdeauna aşteptaţi cu drag. Trecu din nou la aspectele practice. Aţi dori să luaţi cina într-o sală privată în seara aceasta?

Randall studie chipul Juliei:

— Vom lua cina în camera noastră. Voi comanda eu mai târziu.

Julia aprobă din cap recunoscătoare. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să intre în vizuină, asemenea unei vulpi vânate.

Randall adăugă:

— Te rog să-i spui domnului Mackenzie ce s-a întâmplat, când soseşte, dar aş prefera să nu discuţi subiectul cu nimeni altcineva.

— Fireşte, nimeni nu doreşte ca problemele de familie să fie făcute publice, murmură Beaton. Fiţi buni şi urmaţi-mă, domnule maior, Lady Julia.

Julia urcă scările aproape fără să-şi dea seama, simţind doar mâna lui Randall care o susţinea în partea de jos a spatelui. Nu era singură.

Când se întâmplase ultima dată ca un bărbat să-i ia apărarea?

Niciodată.

Capitolul 19

De îndată ce Beaton îi lăsă singuri în dormitorul spaţios, Julia se întoarse în braţele lui Randall, îngropându-şi faţa în umărul lui. Trupul ei zvelt părea fragil. Randall o învălui, dorindu-şi s-o fi putut scuti de acea scenă oribilă.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva, spuse ea pe un ton monoton.

— Nu tu eşti cea care ar trebui să-şi ceară scuze, răspunse Randall cu înverşunare. Îi luă boneta dintre degetele amorţite şi o aruncă pe pat. Dintotdeauna a fost atât de rău tatăl tău?

Ea se gândi.

— Nu sunt sigură. În copilărie, aveam un comportament prea corect pentru a deveni ţinta mâniei lui. Îl vedeam rar, iar atunci când se întâmpla, era întotdeauna foarte sever şi oficial. De regulă, mă gândeam la el ca fiind „ducele", nu tatăl meu. Nu cred că îi plac prea mult femeile. Fu străbătută de un fior. Apoi m-am dus la el, după moartea lui Branford, iar el… el s-a dovedit foarte rău. Nu ştiusem că era capabil de o asemenea răutate.

— Acum înţeleg mai bine de ce ai fugit şi ai renunţat la viaţa ta. Randall îşi înăbuşi o dorinţă puternică de a-l căuta pe Castleton şi de a-l bate măr. Dar nu se cuvenea ca un bărbat să-i facă aşa ceva socrului său, oricât de mult ar fi meritat-o. În schimb, scoase acele din părul Juliei şi i-l desfăcu peste umeri, pieptănându-l cu degetele lui. Faptul că nu te-ai aruncat cu adevărat în mare e o mărturie a forţei tale.

— Am fost tentată. Foarte tentată. Râse scurt, înăbuşit. Dar eram prea încăpăţânată ca să mă dau bătută. Nu sunt sigură dacă e acelaşi lucru cu a fi puternic.

— E cam la fel.

Începu să-i maseze pielea capului cu buricele degetelor şi fu recompensat când chipul ei tensionat păru să se relaxeze.

— Ştiam că tatăl meu avea să fie scandalizat când urma să-mi fac din nou apariţia printre cei vii, dar am presupus că avea să afle pe alte căi, spuse Julia plină de regret. Surpriza de a mă vedea în viaţă a scos la iveală tot ce-i mai rău din natura lui. Bănuiesc că o mare parte din furia lui e cauzată de faptul că l-am înşelat, doar înscenându-mi sinuciderea.

— Cel puţin, s-a terminat ce era mai rău. Randall îşi plimbă palma caldă pe coloana ei, într-un gest de alinare. Mă îndoiesc că altcineva, chiar şi Daventry, ar putea să te tulbure la fel de mult.

— E adevărat.

Acum, că era mai calmă, o întrebă:

— Vrei să plec?

— Nu, de data asta.

Îşi strânse braţele în jurul taliei lui, de parcă s-ar fi temut că cineva ar fi încercat să i-l smulgă. Randall se simţi cât se poate de satisfăcut.

— Din moment ce nu vrei să mă alungi, aş zice că am înregistrat un oarecare progres. O luă pe sus pe Julia şi se instală pe canapeaua mică, ţinând-o în poale. Ea scânci uşor, înduioşător, înainte de a se relaxa, sprijinindu-se cu capul pe umărul lui. Castleton, Daventry, Branford. Oare toţi bărbaţii din viaţa ta au fost atât de dificili? Cum rămâne cu fratele tău?

— Anthony? Nu ştiu sigur cum va reacţiona când va afla că sunt în viaţă. Am fost apropiaţi în copilărie, dar nu l-am mai văzut de atâta timp. A fost trimis la Eton imediat ce a atins vârsta necesară şi avea doar paisprezece ani când m-am căsătorit şi am plecat de acasă. Îşi muşcă buza. Am refuzat să mă gândesc la Anthony. A fost un frăţior iubitor, dar, după ce şi-a petrecut atâţia ani ca marchiz de Stoneleigh, s-ar putea să fi devenit la fel de nesuferit ca tatăl meu.

— Ce gând deprimant! îmi închipui că vei afla în curând. Randall se încruntă. Până acum, nu m-am gândit prea mult care vor fi raporturile tale cu familia ta după ce ajungem la Londra. Fiindcă Stoneleigh e cea mai apropiată rudă, poate ar fi bine să-i scrii direct lui, în loc să-l laşi să afle de la tatăl lui.

Ea se cutremură.

— Ai dreptate. Am să-i trimit o scrisoare lui Anthony cu poşta de dimineaţă, deşi s-ar putea să nu ajungă la el înainte de a afla vestea de la duce. Ar trebui să-i scriu şi bunicii mele. Trebuie să o anunţ că îi voi face o vizită foarte curând şi că acum poate dezvălui celorlalţi că sunt în viaţă.

— Vei fi cel mai senzaţional subiect de conversaţie din înalta societate preţ de cel puţin o săptămână, prezise Randall. Poate chiar două săptămâni întregi.

— Cu siguranţă, nu atât de mult. Julia ridică bărbia pentru a-i privi chipul. Cu părul întunecat desfăcut peste umeri, arăta tânără şi încântătoare. De unde ai ştiut că am dreptul la o parte din banii familiei? Când am renunţat la viaţa aceea, mi-am scos din minte moştenirea şi nu m-am mai gândit la asta de atunci.

El ridică din umeri, trecându-şi mâna peste curba fină a şoldului ei.

— Cu siguranţă, mama ta a fost de familie nobilă, deci probabil a existat o înţelegere la căsătorie prin care se alocau părţi din avere fiecăruia dintre copiii rezultaţi din căsnicie. Poate că ai moştenit şi alte proprietăţi.

— Mama mea se trăgea din familia Howard. Julia zâmbi fără umor. Prin venele mele curge un sânge albastru cum rar se mai întâlneşte în Anglia. Cu mult mai nobil decât cel al parveniţilor din familia de

Hanovra, care se află în prezent pe tron.

Deci era înrudită cu ducele de Norfolk, cel mai de seamă duce din Anglia. Randall nu era surprins:

— Contractul de căsătorie al părinţilor tăi a fost probabil la fel de complex precum un tratat între două ţări mici.

— Sunt sigură că ai dreptate. O notă seacă se strecură în vocea ei. Căsătoria cu mine s-ar putea dovedi foarte profitabilă, din moment ce proprietăţile unei soţii îi aparţin soţului.

— Nu-ţi port pică fiindcă eşti prudentă în ceea ce priveşte motivele bărbaţilor, Julia. Ochii lui Randall se îngustară când îi surprinseră privirea. Sunt cât se poate de capabil să ofer susţinere financiară unei soţii fără moştenirea ta sau averea lui Daventry. Dar acum, că l-am cunoscut pe tatăl tău, consider că ai nevoie să-ţi formezi propria situaţie pentru a nu mai fi nevoită niciodată să simţi că depinzi de un bărbat. Orice proprietate smulsă din mâinile tatălui tău va fi plasată într-un fond destinat exclusiv ţie.

Ea îşi feri capul, cu sângele urcându-i în obraji.

— Ştiu că nu eşti un vânător de averi, Alex. Prezenţa tatălui meu scoate la iveală tot ce-i mai rău din mine, după cum şi eu am acelaşi efect asupra lui.

— Izbucnirile tale nu sunt nimic în comparaţie cu efectul pe care îl are Daventry asupra nervilor mei, o linişti el. Mâna cu care o mângâia îi trecu peste şold. Julia era mărunţică, dar fiecare parte din ea era perfect proporţională. Ai vizitat-o pe bunica ta când ai venit la Londra cu Mariah? Presupun că e bunica din partea mamei.

Ea aprobă din cap.

— Bunica e singura persoană din familie care ştia că sunt în viaţă. S-a simţit foarte rău la începutul acestui an şi mi-era teamă că n-aveam s-o mai văd niciodată. Acesta a fost, în mare parte, motivul pentru care am riscat să merg la Londra.

— Probabil în cursul acelei vizite a descoperit Daventry că eşti în viaţă şi l-a trimis pe Crockett după tine.

— Da, spuse ea încet. Dar nu-mi pare rău. Cu tot tumultul din ultimele câteva săptămâni, mă bucur că voi putea să-mi trăiesc din nou viaţa cu adevărata mea identitate.

Randall nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Julia dacă ar fi refuzat să fie dama de companie a lui Mariah.

— Dar dacă ai fi fost în siguranţă în Hartley, nu ai fi fost nevoită să te căsătoreşti pentru a te pune la adăpost.

Julia îşi dădu capul pe spate şi îi studie chipul cu o expresie serioasă în ochii ei cenuşii.

— Eşti singurul bărbat care m-a apărat vreodată, spuse ea încet. Singurul. Nici nu ştiam cât de mult îmi doream asta.

Se întinse şi îl sărută.

Era un sărut serios, cu buzele deschise, nu doar unul de formă. El răspunse la fel. Julia era o femeie întreagă, caldă şi senzuală, iar stăpânirea de sine pe care o tot exersase de când o eliberase din mâinile răpitorilor începu să cedeze când mâinile îi alunecară peste curbele ei tentante.

Ei i se tăie respiraţia.

— Mă simt ca o pisică mângâiată.

— Şi, precum o pisică, îmi închipui că ai să pleci când ai să te saturi. Se aplecă să sărute pielea gingaşă din spatele urechii ei. Dar, Julia, poţi deocamdată să îmi acorzi suficientă încredere cât să te relaxezi şi să vezi dacă îţi pot oferi plăcere? Deşi e prea devreme să devenim amanţi, aş vrea să văd dacă te pot convinge să mai faci câţiva paşi în acea direcţie.

— Mintea şi trupul meu încă au temeri, dar inima mea are încredere în tine, spuse ea, aşezând o mână pe obrazul lui.

Mângâierea uşoară a degetelor ei îi provocă o senzaţie surprinzător de erotică.

Ţinându-şi în frâu reacţia, îi prinse din nou buzele, aprofundând sărutul până când limba lui se atinse de a ei. Ezitarea ei începu să pălească şi îi simţi respiraţia accelerându-se. Căptuşeala matlasată a corsetului ei era fermă sub palma lui. Fiind în costum de călătorie, corsetul era o versiune mai lejeră ce se încheia la talie. Prin urmare, când îşi coborî mâna peste trupul ei, simţi curba bogată a şoldului ei şi lungimea fermă a coapsei sub doar două straturi de material.

Julia deveni tensionată când mâna lui i se opri pe genunchi, prin urmare, Randall se concentră să descopere cât era de sensibilă urechea ei elegantă. Foarte sensibilă, după cum se dovedi. Când el îi desenă conturul cu limba, Julia expiră într-un oftat de plăcere.

Când mâna lui alunecă în sus pe coapsă, sub fustă, simţi cum era străbătută de un tremur abia perceptibil, dar nu încercă să-l oprească. Senzaţia mătăsoasă a ciorapilor fu înlocuită de căldura fină a cărnii de femeie.

Când pielea lor veni în contact direct, Randall îşi opri din nou mâna, pentru ca ea să se obişnuiască. Julia îşi lăsă capul să cadă pe spate, cu sânii ridicându-i-se şi coborând, în vreme ce el îşi plimbă buzele în jos pe gâtul ei. Simţi torsul ei de plăcere sub limba lui.

Îşi strecură mâna între coapsele ei, urcând încet, cu mângâieri frământate. Ea tresări şi icni când el îi atinse pentru prima dată fierbinţeala şi umezeala ascunse la îmbinarea coapselor.

— E neplăcut? îi şopti, apăsând uşor cu marginea mâinii între cutele delicate. Vrei să mă opresc?

— Nu e… neplăcut, spuse cu voce nesigură. Nu. Te opri.

— Cum doreşti, domniţa mea.

O mângâie tot mai profund şi mai intim, modificând presiunea şi

ritmul când respiraţia ei deveni tot mai grea, iar picioarele se desfăcură pentru a-i permite să ajungă mai bine. Şi respiraţia lui deveni la fel de grea, căci excitarea ei o stârnea şi pe a lui.

Julia îşi arcui spatele, cu ochii închişi, şi începu să-şi legene şoldurile într-un ritm neîncetat, involuntar.

— Alex… spuse, încordată şi plină de dorinţă.

Apoi strigă, înfigându-şi unghiile în braţul şi în spatele lui, zvârcolindu-se în jurul mâinii sale drepte. Căldura şi parfumurile sexualităţii aproape îl copleşiră. Mai mult decât orice pe lume, îşi dorea să se unească cu ea, să guste alături de ea din acea plăcere sălbatică.

Nu încă, nu *încă.* Dar se simţea încântat şi satisfăcut că o adusese în acel punct. Cu siguranţă, avea să vină şi ziua în care să poată face şi ultimul pas şi să se îngroape în ea.

Julia deschise ochii cu o privire uluită.

— N-am ştiut, gâfâi ea. Atâtea femei pline de dorinţă pe care le-am îngrijit de-a lungul anilor, şi nu am înţeles niciodată la ce se refereau când spuneau cât de mult îşi doreau bărbaţii.

— Ăsta e doar un pas, Julia. Îi sărută fruntea umedă. Există multe altele.

Posteriorul ei rotund, minunat îl apăsa peste mădularul erect, stârnindu-l până la limitele stăpânirii de sine. Se foi, simţindu-se inconfortabil, dar încercând să n-o tulbure pe Julia.

Chiar şi ghiftuită de plăcere, Julia rămase receptivă. Se lăsă să alunece din braţele lui, aşezându-se pe canapea lângă el, dar rămânând în semicercul format de braţul lui.

— Îmi pare rău. Tu m-ai făcut să uit de întâlnirea cu tatăl meu, iar eu, în schimb, îţi provoc neplăceri.

Randall o strânse mai tare pe după umeri.

— Neplăcerea e minoră în comparaţie cu satisfacţia de a-ţi fi oferit plăcere.

— Oricum…

Strânse ochii, studiindu-i pantalonii întinşi. Apoi inspiră adânc şi începu să-i deschidă nasturii de la prohab.

— Dumnezeule mare, Julia! înlemni, cu vinele străbătute de fulgere, strângându-şi puternic degetele peste carnea bărbăţiei ce îi pulsa. Nu… nu eşti obligată să faci asta.

— Ştiu. Muşcându-şi buza, se ridică şi îl încălecă pe Randall aşezându-i-se în poală, cu fustele revărsându-i-se peste amândoi. Tocmai de asta pot s-o fac.

Se coborî uşor peste el, oprindu-se cu un icnet. Înainte ca el să apuce să reacţioneze, spuse:

— Sunt bine. Atâta că… eu sunt strâmtă şi tu eşti mare.

Îşi roti uşor şoldurile, făcându-l aproape să explodeze. Mâinile lui

se prinseră strâns pe şoldurile ei, iar corpul îi fu cuprins de valuri de senzaţie.

Când Julia începu din nou să se lase în jos, alunecară lin împreună. Randall era prea paralizat de şoc şi de dorinţă răvăşitoare pentru a se putea mişca.

Julia se aplecă în faţă, lipindu-şi obrazul de al lui.

— N-a fost chiar aşa de rău.

Vocea îi era tremurătoare, dar hotărâtă.

— Nu… n-a fost rău deloc.

Îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, sigur că acea intimitate era foarte dificilă pentru ea. Însă n-ar fi putut suporta ca acel extaz vinovat, ce-i adormea raţiunea, să se încheie dacă ea ar fi hotărât să se retragă.

Preţ de câteva bătăi de inimă, se strânseră în braţe, adaptându-se atât fizic, cât şi mental schimbării irevocabile din căsnicia lor. Apoi, Julia ridică bărbia pentru a-l săruta, îi copleşi toate simţurile cu senzaţii tactile, gusturi şi miresme. Soţia lui, împlinirea după care tânjise şi pe care se temuse că nu avea s-o cunoască niciodată.

Şi-ar fi dorit ca acel moment să dureze la nesfârşit, dar ea se legănă deasupra lui, murmurând:

— Mă întreb…

Apoi el fu cuprins de flăcări, iar ea deveni cenuşă, când frenezia îl pârjoli. Se cutremură, cu mintea copleşită de senzaţii.

Furtuna de foc se sfârşi, lăsând fiecare fibră din trupul lui să vibreze plină de o conştiinţă fierbinte:

— Dumnezeule mare din ceruri, reuşi să mai spună, strângând-o cu forţă la pieptul lui.

Julia râse uşor.

— Cred că iei numele Domnului în deşert.

— Nu. Îşi îngropă faţa în părul ei întunecat. Rugăciunile vin în multe forme. Tu eşti răspunsul la rugăciuni pe care nu ştiam că le înălţasem.

— Asta e ori cât se poate de romantic ori un adevărat sacrilegiu.

Julia se desprinse blând, pentru a se putea ridica în picioare, apoi luă două prosoape de pe lavoar.

Acceptând unul, Randall spuse:

— Nu mă aşteptam ca asta să se întâmple în noaptea asta. Îi studie chipul. Eşti bine? Nu ţi-am făcut rău?

Ceea ce voia să ştie de fapt era dacă îi părea rău, dar nu era sigur că voia să audă răspunsul.

Inima îi fu cuprinsă de tristeţe când ea se încruntă, dar, când vorbi, în voce i se simţi o notă de seriozitate, nu de tulburare:

— A existat un oarecare disconfort, dar nu mai mult decât ar fi firesc. Se curăţă, apoi îşi întinse şi îşi aranjă fustele. Mă bucur că s-a

terminat. Data viitoare va fi mai uşor.

Era o afirmaţie de un romantism zdrobitor, dar, cel puţin, se gândea că avea s-o facă din nou.

— Data viitoare va fi şi mai bine, îi promise el, încheindu-şi nasturii de la prohab.

— Chiar şi în seara asta a fost foarte plăcut. Ridică privirea spre a lui şi vocea i se încălzi. Mi-ai oferit cu adevărat plăcere. Şi, ceea ce e şi mai important, mi-ai alungat temeri ce m-au stăpânit mult prea mult timp.

Era un început bun. Simţindu-se optimist, se ridică în picioare, trecându-şi un braţ pe după umerii ei, trăgând-o spre el într-o îmbrăţişare.

— Să comand cina şi să pun să ni se pregătească o baie?

— Ar fi minunat. Se întoarse cu spatele spre el. Ai putea, te rog, să-mi desfaci rochia şi corsetul? De-abia aştept să petrec o noapte liniştită şi relaxată cu tine. Aruncându-i o privire peste umăr, adăugă şoptit: îşi mulţumesc pentru bunătate, Alex. Pentru răbdarea ta.

El începu să-i dezlege şireturile.

— Eşti demnă de răbdare, domniţa mea.

Julia roşi şi îşi plecă uşor capul. Părul îi dezgoli ceafa, iar Randall se aplecă şi o sărută, copleşit de tandreţe. Avea încredere în el.

Se simţea cu adevărat căsătorit.

Capitolul 20

Era aproape întuneric când trăsura ajunse la Casa Ashton. Julia uitase cât de mare era conacul ducal. Ghicindu-i gândurile, Randall spuse:

— Clădirea asta uriaşă şi lăbărţată e considerată cea mai mare casă particulară din Londra, motiv pentru care Ash îşi permite să-mi cedeze un apartament şi nici să nu-mi simtă prezenţa.

— Am să mă bucur să rămân într-un singur loc mai multe zile la rând, spuse Julia cu fervoare, în vreme ce soţul ei o ajută să coboare din trăsură.

Câţiva lachei bine pregătiţi sosiră să le ia bagajele.

Mackenzie coborî din vehicul pentru a-şi lua rămas-bun de la ei.

— Lady Julia, a fost o plăcere să te cunosc. Îi sărută galant mâna. Deşi sunt profund dezamăgit că această călătorie a fost atât de lipsită de evenimente.

Ea ridică din sprâncene:

— Vrei să spui că o încercare evidentă de a mă ucide înseamnă o lipsă de evenimente, domnule Mackenzie?

— De-a dreptul plictisitor, confirmă el. Problemele sunt ca o a doua natură pentru mine, să ştii.

Randall râse şi îi scutură mâna lui Mackenzie.

— Mulţumesc că ne-ai escortat, Mac. Şi pentru toate celelalte.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse celălalt bărbat, pe un ton serios de data aceasta. Îţi eram dator cu o favoare sau două.

— În acest caz, fiindcă cineva o să organizeze neapărat un bal pentru a saluta revenirea Juliei în societate, o să participi dacă primeşti o invitaţie? întrebă Randall.

— Nu-ţi sunt dator cu o favoare chiar aşa mare!

Râjind răutăcios, Mackenzie sări din nou în trăsură şi făcu semn să pornească.

Julia îl prinse pe Randall de braţ, urcând împreună scările de la intrare.

— Domnul Mackenzie e obligat să nu apară în societate din cauza naşterii sale nelegitime?

— Nu chiar. Tatăl lui a fost un lord, este recunoscut de Will Masterson şi de restul familiei şi a fost popular printre celelalte odrasle nobile dificile de la Academia Westerfield. Dar a preferat dintotdeauna să se ţină departe de mulţime. Randall se strâmbă. Aşa am făcut şi eu, dar asta nu mai e posibil.

— Ai fost ofiţer în activitate, ceea ce ţi-a oferit cea mai bună scuză pentru a sta departe de clubul nobililor. Ridică privirea spre chipul lui din profil. Frumosul ei soţ, al cărui exterior intimidant ascundea o

bunătate şi o răbdare remarcabile. O mare parte din motivul pentru care am venit la Londra o reprezintă dorinţa să fiu reintrodusă în societate, dar asta înseamnă că şi tu vei fi nevoit să participi la baluri şi la întruniri ale gloatei. O să-ţi displacă foarte tare?

— Nu sunt sigur, recunoscu el, în vreme ce uşile mari se deschiseră larg în faţa lor. Nu mi-am petrecut niciodată prea mult timp în astfel de cercuri. În cantităţi moderate, rutina socială ar putea fi amuzantă. Ţi-a fost dor de plăcerile înaltei societăţi?

— Fiindcă am acceptat o căsătorie aranjată încă de când eram tânără, iar apoi am fost izolată la ţară, habar nu am dacă o să mă bucur de atmosferă. Dacă da, probabil voi prefera să o fac în cantităţi moderate, aşa ca tine. Mâna ei se strânse peste braţul lui. Avem noroc că am ajuns aici la începutul sezonului de toamnă. Sezonul de primăvară ar putea fi prea mult pentru mine.

Majordomul se apropie afişând acel zâmbet uşor ce însemna, după standardele lui, o bună dispoziţie debordantă

— Domnule maior Randall, dnă Bancroft, ce plăcere să vă văd din nou. Ducele şi ducesa iau cina acasă în seara aceasta. Îi voi informa despre sosirea dumneavoastră.

— Nu-i întrerupe dacă sunt aşezaţi la masă, Holmes, spuse Randall. E suficient dacă îi informezi după cină.

— Nu aş fi demn de postul meu dacă nu i-aş informa imediat despre sosirea dumneavoastră, spuse majordomul cu o expresie severă.

Randall îi aruncă o privire Juliei, cu un licăr de umor în ochi.

— În acest caz, spune-le că tocmai au sosit maiorul Randall şi soţia sa.

Holmes fu atât de surprins, încât ridică involuntar din sprâncene înainte de a spune:

— Chiar aşa voi face.

Se înclină şi se retrase.

— Asta îi va aduce pe amândoi rapid, prezise Julia, dându-şi jos boneta. În special pe Mariah.

Previziunea ei se dovedi exactă. Până să-şi dezbrace mantia, auzi sunetul unor paşi grăbiţi şi uşori ce se apropiau. Ducesa le strigă veselă:

— Randall, pungaşule! Te-ai răzgândit în privinţa surorii mele, Sarah, şi-ai dus-o pe sus în Gretna Green?

Mariah intră val-vârtej în holul de la intrare, natura ei luminoasă umplând holul cu tavan înalt de o căldură aurie. Întunecat şi rezervat, Ashton o urma la câţiva paşi distanţă, dar zâmbetul lui era la fel de primitor.

Văzându-i pe nou-sosiţi, ducesa se opri atât de repede, încât soţul ei aproape se ciocni de ea.

— Julia! Tu şi Randall v-aţi căsătorit?

— Chiar aşa e, spuse Julia blând.

— Adam, îmi datorezi cinci guinee! Mariah se aruncă în braţele Juliei, îmbrăţişând-o cu entuziasm. Ţi-am spus că Randall o place.

— În vreme ce eu, bărbat fiind, aveam impresia că nu se pot suferi. Ashton îl prinse pe Randall de umăr, dându-i mâna. Drăguţ din partea ta s-o aduci în familie pe cea mai bună prietenă a lui Mariah.

— Julia nu părea interesată, dar, după ce mi-a vindecat piciorul rănit, am hotărât că trebuie să mă căsătoresc cu ea pentru a fi disponibilă data viitoare când mă stric singur, îi explică Randall.

— Umbli destul de bine. Ochii verzi ai lui Ashton trădau amuzamentul. Înţeleg bine de ce ţi-ai dori-o pe Julia. Mai surprinzător e faptul că a acceptat ea.

Julia îşi aminti că ducele era un bărbat cu un remarcabil spirit de observaţie.

— Eram mulţumită cu statutul meu de văduvă, dar Randall m-a făcut să mă răzgândesc. Se strâmbă. Au existat nişte circumstanţe… extenuante.

— Pare interesant, spuse Mariah. Trăgeţi-vă sufletul câteva minute după drum, apoi veniţi să luaţi cina cu noi. Nu trebuie să vă schimbaţi hainele. Cinăm foarte neoficial în seara asta.

— Zece minute atunci. Randall îi oferi braţul Juliei. Adresându-i-se lacheului, spuse: Du bagajele lui Lady Julia în apartamentul meu.

— Lady Julia? exclamă Mariah.

— Ţi-am spus că e complicat, îi aruncă Julia peste umăr, începând să urce scările.

Nu văzuse apartamentul lui Randall când vizitase Casa Ashton la începutul anului, prin urmare, privi în jurul ei cu interes când el o introduse în salon. Era spaţios şi bine mobilat, în nuanţe odihnitoare de albastru şi de crem, cu ferestre ce dădeau spre grădina din spatele casei.

— E minunat! Nici nu-i de mirare că te simţi atât de bine aici.

— E incredibil de generos din partea lui Ash să-mi dea voie să folosesc această casă ca şi cum ar fi a mea, consimţi Randall. Dormitorul e pe acolo, iar uşa aceea duce la o cameră de serviciu.

Uşa camerei de serviciu se deschise şi un bărbat vânjos, cu părul de culoare închisă îşi făcu apariţia, având împăturată peste braţ una dintre hainele lui Randall.

— Bun venit acasă, domnule maior. Apoi o observă pe Julia. O cunoştea din cursul vizitei sale anterioare la Londra, iar chipul i se însufleţi de curiozitate când se înclină în semn de salut. Doamnă Bancroft. E o adevărată plăcere, doamnă.

— Nu mai e doamna Bancroft. Randall îşi aşeză mâna la baza spatelui ei. Acum e Lady Julia Randall. Soţia mea.

Julia ştia că valeţii se simţeau adesea geloşi când stăpânii lor se

căsătoreau, dar, din fericire, ea şi Gordon fuseseră în raporturi cordiale. Deşi afişă o expresie surprinsă, nu părea supărat.

— Felicitări, domnule! Se înclină din nou. Am s-o cunosc în scurt timp şi pe camerista domniei voastre, Lady Julia?

— Mă bucur să te văd din nou, Gordon. După vreo zece ani în care avusese singură grijă de ea, Julia aproape uitase că se impunea să aibă o cameristă. Nu am o cameristă în acest moment, dar presupun că îmi voi căuta una în scurt timp.

Aruncă o privire scurtă spre soţul ei.

Randall aprobă din cap:

— Din moment ce îţi vei achiziţiona o garderobă nouă, o cameristă e esenţială.

Gândul de a discuta cu potenţiale cameriste o făcu pe Julia să se simtă obosită:

— Poate că ducesa are o slujnică pregătită să avanseze în rang.

Gordon păru plin de speranţă.

— Cunosc o tânără care ar putea fi potrivită, Lady Julia. Nu are la fel de multă experienţă ca altele, dar se pricepe la haine, e expertă la cusut, inteligentă, cu un temperament plăcut şi dornică să muncească.

Randall rânji.

— Asta e fata pe care mi-o ridicai în slăvi în Portugalia?

Gordon roşi.

— Da, domnule. Dar cred sincer că Elsa ar fi potrivită pentru domnia voastră, Lady Julia.

— Atunci, în mod cert am să discut cu ea, consimţi Julia.

— Vă mulţumesc, doamna mea! Se poate prezenta mâine după-masă pentru discuţie. Se înclină. Bagajele v-au fost aduse. Veţi sta împreună în acest apartament?

— Da, răspunse Randall. După ce ai despachetat bagajele pentru amândoi, poţi să-ţi iei liber în seara asta. A fost un drum lung şi ne vom retrage devreme.

— Da, domnule.

Gordon lăsă haina curată pe spătarul unui scaun şi se retrase.

De îndată ce rămaseră singuri, Randall o trase spre el, într-o îmbrăţişare.

— Presupun că va merge să-i spună drăguţei Elsa că e posibil să ajungă să lucreze în aceeaşi familie. Aş putea să-ţi spun mai multe decât ţi-ai dori vreodată să ştii despre fată, despre cum arată, cine îi sunt rudele şi cum s-au cunoscut ea şi Gordon.

Julia râse.

— Atunci, sper să mi se potrivească. Se relaxă în braţele lui Randall, savurând familiaritatea tot mai intensă a îmbrăţişării lui, parfumul şi forţa lui. Dacă nu se supără nimeni, am să adorm aici, murmură ea.

— Ai nevoie de mâncare şi de companie plăcută, şi ambele te aşteaptă jos. Mâinile lui îi mângâiară şoldurile, trăgând-o mai aproape. Călătoria a fost obositoare, dar uşoară în comparaţie cu tot ce avem de făcut aici, în Londra. O să-mi prindă bine să mă retrag devreme.

Dându-şi seama că nu la somn se referea, ea spuse ezitant:

— Şi mie îmi va prinde bine să dorm.

Sesizând unda de ezitare din spusele ei, Randall zise:

— Cum doreşti.

Julia detectă o schimbare subtilă în îmbrăţişarea lui. Era în continuare plină de afecţiune, dar nu se mai simţea anticiparea a altceva.

— Ai atât de multă răbdare cu progresele mele lente, spuse ea cu tristeţe. Mă tot gândesc că un soldat şi-ar dori să cucerească.

El râse.

— Un soldat are nevoie de răbdare mai mult decât de abilitatea de a ataca. Eram dispus să aştept un an întreg sperând că vei dori să te culci cu mine, deci cred că avansăm foarte bine.

— Asta e adevărat, spuse ea gânditoare. Poate peste încă două săptămâni, sfiala mea va dispărea pentru totdeauna şi vei putea să mă seduci oricând doreşti.

— Eu sper că, la două săptămâni după aceea, tu să fi cea care mă seduce pe mine.

Îi sărută punctul sensibil de sub urechea stângă.

Julia îşi ţinu respiraţia, înfiorată de dorinţă. Deşi nu şi-ar fi imaginat că ar putea iniţia chiar ea un contact intim, ideea îi trezea curiozitatea în egală măsură cu teama.

— E un gând interesant, Alexander. Deocamdată însă, ar trebui să ne aranjăm puţin şi să ne alăturăm gazdelor noastre.

— Cât de mult vrei să ştie ei? o întrebă Randall, dându-i drumul din braţe şi scoţându-şi haina pe care o purtase toată ziua.

Ea se gândi.

— Totul, în afară de detaliile cele mai sordide, cred. Nu despre cicatrici şi despre… faptul că sunt stearpă, dar ar trebui să afle despre răpire şi despre circumstanţele de care se leagă moartea lui Branford.

— Poţi avea încredere în ei să le împărtăşeşti tot adevărul pe care eşti dispusă să-l dezvălui. Turnă apă în lighean pentru a-şi spăla faţa. După ce se uscă, adăugă: Presupun că povestea oficială va fi mai discretă. Trebuie să ne punem de acord asupra detaliilor.

Julia îşi perie părul şi îl prinse din nou, nespus de recunoscătoare că avea prieteni în care se putea încrede că aveau să fie de partea ei. Randall se afla pe primul loc între aceşti prieteni, dar Mariah şi Ashton îl urmau îndeaproape:

— Putem spune lumii că Branford a murit în urma rănilor suferite

în timpul unei căderi, ceea ce e adevărat. Am fost atât de devastată, încât am fugit de acasă, lăsându-i pe toţi să creadă că sunt moartă, ceea ce e, într-o oarecare măsură, adevărat.

— Suficient de adevărat cât să fie uşor de ţinut minte, consimţi Randall. Care va fi explicaţia oficială pe care o vom oferi în legătură cu faptul că ne-am căsătorit?

— Putem spune că ne-am întâlnit în Hartley, iar eu ţi-am dezvăluit cine sunt după ce am aflat că eşti vărul răposatului meu soţ. Se stropi cu apă pe faţă. După doisprezece ani de doliu, eram pregătită să mă gândesc din nou la căsătorie, şi cum aş fi putut să-ţi rezist?

Randall îşi dădu ochii peste cap.

— Nu uita că trebuie să alegem o variantă aproape de adevăr. Cu cât mai puţine detalii, cu atât mai bine. Fiindcă nu ai ieşit în societate data trecută când ai venit în Londra, vei fi o surpriză ce va trezi curiozitatea societăţii.

Julia îl tachinase când spusese că era irezistibil, dar era adevărat. Savurând felul în care cămaşa lejeră de pânză îi dezvăluia trupul zvelt şi puternic, admise că orice femeie normală ar fi fost cucerită de la prima vedere. Julia nu fusese normală când se cunoscuseră – dar natura ei feminină îşi revenea treptat.

Randall îmbrăcă o haină curată, apoi îi oferi braţul şi coborâră să li se alăture soţilor Ashton în salonul mic. Mariah arăta radioasă când sosiră.

Julia îşi studie prietena când intră alături de Randall şi recunoscu acea strălucire.

— Eşti grea!

— De unde ştii? exclamă Mariah. Dar fireşte că îţi dai seama. Mă bucur mult că eşti aici. Sunt încântată, dar puţin speriată.

— La fel şi eu! adăugă Ashton cu fervoare.

Înăbuşindu-şi invidia dureroasă, Julia o linişti, spunând.

— Naşterea unui copil e cel mai firesc lucru din lume. Ai să te descurci excelent.

— Felicitări! Randall îi strânse mâna lui Asthon şi o sărută pe Mariah pe obraz. Familiile voastre sunt, probabil, foarte mulţumite.

— Vor fi când vor afla, consimţi Mariah. Încă nu am spus nimănui. Dar mă bucur că Julia a ghicit, iar acum pot vorbi despre asta!

— Acum, că v-am împărtăşit veştile noastre, doriţi să bem un vin de Xeres, după cum cere moda, întrebă ducele, sau să ne aruncăm cu lăcomie asupra cinei?

— A doua opţiune! Sunt în permanenţă flămândă acum. Mariah se strâmbă. Mai puţin dimineţile, când am greţuri.

Râzând, ambele cupluri trecură în camera de zi, care era mult mai confortabilă decât maiestuosul salon oficial pentru masă. Conversaţia se învârti în jurul unor subiecte generale şi uşoare până la sfârşitul

cinei. După ce Mariah porunci să se aducă ceai pentru doamne şi vin de Porto pentru domni, Ashton îşi trimise servitorii afară, ca să poată discuta în intimitate:

— Ce e cu acele complicaţii? Sunt neplăcute, presupun.

Randall îi aruncă o privire scurtă Juliei. Ea dădu din cap, făcându-i semn să înceapă povestea.

— Prima complicaţie a fost când am ajuns în Hartley şi am aflat că Julia tocmai fusese răpită.

După ce la captă atenţia soţilor Ashton, Randall continuă să-i ţină cu sufletul la gură, povestindu-le pe scurt cum o salvase pe Julia şi cum se căsătoriseră în Edinburgh. Ducele miji ochii, semn că blândeţea lui ascundea o inimă de oţel.

Când Randall încheie, Mariah spuse cu glas şoptit:

— Slavă Domnului că ai vizitat Hartley la momentul potrivit. Oare Daventry ar fi ucis-o pe Julia?

— Nu cred că ar plănui să o ucidă cu sânge rece. Dar, dacă şi-ar pierde cumpătul… Randall clătină din cap cu o expresie gravă. Julia, tu l-ai cunoscut. Ce crezi că intenţiona să facă dacă Crockett te lăsa pe mâinile lui?

— Presupun că Daventry a poruncit să fiu răpită pentru a putea să ţipe, să înjure şi să-mi spună ce femeie ticăloasă sunt. Julia încercă să păstreze un ton calm, de parcă subiectul nu ar fi fost cu nimic mai important decât o discuţie despre vreme. Probabil nu plănuia să mă ucidă, dar ar fi putut cu uşurinţă să-şi piardă controlul.

Ashton întrebă:

— Daventry va renunţa la persecuţie când va afla că Julia e soţia moştenitorului său?

— Aşa cred, răspunse Randall pe un ton dur, dar nu sunt sigur. Dacă nu o va face… Ei bine, voi face tot ceea ce e nevoie pentru a-mi proteja soţia. Ar trebui să fie în Londra acum, aşa că îi voi trimite un mesaj pentru a-i cere să ne întâlnim cât de curând doreşte el.

Julia inspiră adânc.

— Când mergi să-l întâlneşti, vin cu tine.

Randall se încruntă.

— Daventry îşi va ieşi cu totul din pepeni când va afla că m-am căsătorit cu tine. E posibil ca prezenţa ta să agraveze izbucnirea lui.

— Tot trebuie să mă întâlnesc odată cu el, zâmbi ea plină de tristeţe. Dacă tot e să fim amândoi jupuiţi de vii în urma întâlnirii, ar putea fi mai uşor dacă am fi împreună.

Expresia lui se relaxă.

— Probabil ai dreptate.

— Ajunge cu problemele. E timpul să vorbim despre distracţii, anunţă Mariah. Trebuie să vă prezentăm pe amândoi în societate cu un bal. Peste circa două săptămâni, ca să apuci să-ţi faci o rochie

superbă, Julia. Am să-i cer croitoresei să vină aici. Randall, tu va trebui să apari în uniformă. Felul în care arăţi în costumul regimentului e de-ajuns să le facă până şi pe femeile puternice să leşine.

Randall oftă auzind-o, însă Julia îi dădu dreptate în gând. Lgnorându-l, Mariah continuă:

— Adam, recunoaşterea de care te bucuri în societate e suficient de puternică pentru a compensa faptul că Julia a fost renegată de Castleton?

— Aşa cred. Ashton îi zâmbi afectuos soţiei sale. Castleton nu e foarte bine privit, în vreme ce tu, ducesa mea de aur, eşti considerată un mare succes în lumea nobilă.

— Ducesă de aur? întrebă Randall.

— Lumea bună adoră să acorde porecle, explică Mariah, zâmbind larg. Având în vedere educaţia mea destul de ciudată, mi se pare cât se poate de amuzant faptul că sunt considerată la modă.

Juliei îi veni o idee.

— Ar ajuta dacă bunica mea ar contribui şi ea la organizarea balului? Asta ar demonstra că nu toată familia m-a renegat.

Mariah dădu din cap.

— O idee excelentă. Cine e bunica ta?

— Ducesa moştenitoare de Charente.

Ashton, care cunoştea cel mai bine societatea din Londra, izbucni în râs: -Cea mai rafinată, mai rezervată şi mai dorită femeie de viţă nobilă din Londra! Prezenţa ei îţi va netezi cu siguranţă calea, dacă e dispusă să coopereze.

Randall ridică din sprâncene.

— Văd că n-ai glumit când ai spus că ai cel mai nobil sânge din Anglia, domniţa mea.

Julia ridică din umeri.

— Pentru mine, e pur şi simplu bunica. În timpul vizitei făcute data trecută a afirmat că e cazul să revin în lume, prin urmare, va fi de acord cu iniţiativele tale, Mariah.

Ochii prietenei sale se aprinseră.

— Societatea e un joc, iar noi tocmai am primit un set de cărţi cu care putem organiza cel mai discutat bal al sezonului de toamnă!

Capitolul 21

Randall ti trimise o notă lui Daventry la prima oră a dimineţii următoare, explicându-i că se căsătorise şi că voia să-l viziteze împreună cu soţia sa. Unchiul său răspunse imediat, stabilind o întâlnire chiar pentru după-amiaza aceea.

Când Randall o ajută pe Julia să urce în trăsura lui Ashton, soţia lui spuse plină de admiraţie:

— Pari atât de calm. Eu mi-aş roade unghiile dacă nu aş avea mănuşi.

El se strâmbă.

— Dacă par calm, e o iluzie. În copilărie, când am fost trimis să trăiesc în casa lui Daventry, el era Dumnezeu şi diavolul la un loc. Preferam să mă joc cât mai departe de luptele lui înverşunate şi antrenante, deci nu aştept cu nerăbdare momentul.

Unchiul său îşi jucase cu siguranţă rolul de diavol atunci când Randall zăcuse, pe moarte, în mansarda Casei Daventry. Era oare posibil să aibă o relaţie civilizată şi adultă cu acel om? Probabil, nu. Decizia de a se căsători cu Julia ar fi putut pune capăt pentru totdeauna relaţiei lui Randall cu unchiul său.

Dacă aşa stăteau lucrurile, cu atât mai bine.

— Ai avut dreptate să vii, îi spuse el. Îl putem înfrunta mai bine împreună decât separat.

Ea îi zâmbi încordată când el o prinse de mână. Chiar şi prin mănuşi, degetele ei erau îngheţate. Nu vorbiră deloc tot restul drumului.

Când ajunseră la Casa Daventry şi coborâră din trăsură, Julia îl strânse pe Randall de braţ.

— Detest casa asta, spuse şoptit, începând să urce scările. Branford şi cu mine am stat aici câteva zile după nuntă, înainte de a ne muta pe moşia lui de lângă Bristol.

Lui Randall nu-i plăcea să se gândească la felul cum fuseseră noaptea nunţii şi luna de miere pentru Julia.

— Nici eu nu ţin prea mult la locul ăsta. Cred că face parte din domeniul inalienabil şi nu poate fi vândută, dar nimic nu mă împiedică să dau casa în chirie după ce o moştenesc. Putem să ne alegem o casă care să ne placă *nouă*.

Chipul Juliei se lumină.

— Ce idee excelentă!

Ajunseră la uşă, care se deschise larg pentru a-i lăsa să intre. Majordomul se înclină respectuos.

— Lordul şi Lady Daventry vă vor primi pe dumneavoastră şi pe soţia dumneavoastră în salonul de dimineaţă, domnule maior Randall.

Faptul că şi contesa era prezentă la întâlnire arăta că unchiul său hotărâse să-şi trateze politicos moştenitorul. Randall se întrebă cât timp avea să dureze politeţea lui Daventry după ce o recunoştea pe Julia.

Fură conduşi în salonul de dimineaţă. Contesa de Daventry era aşezată în spatele unei tăvi de ceai. Cea de-a treia soţie a contelui era o blondă atrăgătoare, de vârstă mijlocie, cu o eleganţă naturală şi cu o discreţie calmă. Îi salută din cap pe nou-veniţi, dar nu se ridică.

Daventry domina încăperea. Înalt, cărunt şi plin de forţă, îi amintea întotdeauna lui Randall de o rachetă scuipând foc, pregătită de lansare. Se ridică în picioare când intrară Randall şi Julia. Ea rămase puţin în spatele lui Randall, iar el ghici că amâna momentul în care recunoaşterea avea să fie inevitabilă.

— Ziua bună, Randall, spuse Daventry ţeapăn. Mă aşteptasem să te consulţi cu mine în alegerea unei mirese. Sper că ţi-ai ales o femeie potrivită.

Înăbuşindu-şi resentimentul familiar faţă de atitudinea dominantă a unchiului său, Randall răspunse:

— Eu sunt cel care trebuie să trăiască alături de soţia mea, deci am considerat că alegerea ar trebui să-mi aparţină. Dar nu încape îndoială că are rangul de nobleţe pe care îl aştepţi de la viitoarea contesă. Unchiule, Lady Daventry, permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, Lady Julia Randall.

Julia păşi în faţă, înfăţişându-se clar sub privirea socrului său:

— Bună ziua, Lord Daventry, Lady Daventry.

Contesa zâmbi afabil şi răspunse salutului, dar contele înlemni la vederea Juliei:

— Blestemat să fii, băiete! gemu Daventry. Cum *îndrăz- neşti* să o aduci pe ucigaşa asta în casa mea? E vreo glumă bolnavă?

Iritarea lui Randall crescu considerabil în intensitate, dar îşi păstră stăpânirea de sine.

— Câtuşi de puţin, domnule. Eu şi Julia ne-am căsătorit în Edinburgh.

Daventry revărsă un şuvoi violent de blesteme.

— Credeam că, în sfârşit, te-ai maturizat suficient cât să-ţi recunoşti responsabilităţile. În schimb, tu te-ai căsătorit cu nenorocita care l-a ucis pe fiul meu!

Sosise clipa să lămurească definitiv lucrurile. Randall o prinse pe Julia de mână, neştiind sigur care dintre ei avea nevoie de mai mult sprijin. Chipul ei era alb, dar nu-şi plecă privirea, în pofida furiei dezlănţuite în jurul ei.

— Moartea lui Branford a fost un accident produs în vreme ce Julia se lupta să-şi salveze viaţa, spuse Randall categoric. Branford a fost un monstru, Daventry, deşi tu ai refuzat dintotdeauna să vezi adevărul.

Rănea oamenii din plăcere. Am avut noroc să scap din casa ta cu viaţă. Julia aproape a murit, lăsată pe mâinile fiului tău.

— Minţi! urlă Daventry. Branford a fost cel mai bun fiu, plin de respect şi supus. Ai fost întotdeauna invidios pe forţa şi pe superioritatea lui. Cum îndrăzneşti să-l ponegreşti când el nu e prezent să se apere?

— A fost plin de respect faţă de tine fiindcă tu controlai banii, îi replică Randall. Faţă de tot restul lumii a fost o brută şi un bătăuş. După moartea lui, ai formulat acuzaţii împotriva Juliei, în urma cărora a fost renegată de tatăl ei. O strânse mai tare de mână. A reuşit să supravieţuiască în pofida celor mai negre rele pe care i le-aţi făcut tu şi Castleton. Acum e soţia mea şi n-am să-ţi mai permit să-i faci rău pe nicio cale.

— Deci târfa cea vicleană te-a îmbrobodit cu minciunile ei. Daventry o fixă cu privirea pe Julia, cu gura schimonosită amar. Arată la fel de tânără şi de inocentă ca în ziua în care s-a căsătorit cu fiul meu. Să nu dai vina pe mine când o să decidă că s-a plictisit de tine şi o să ucidă din nou.

Iritarea lui Randall crescu vertiginos, dar Julia fu cea care izbucni.

— *Ajunge!*

Desfăcându-şi mâna dintr-a lui Randall, porni semeţ spre Daventry, o siluetă măruntă şi furioasă.

— Acum doisprezece ani am fost mai îngăduitoare, socotind că durerea ţi-a înceţoşat judecata, dar nu mai e cazul! îi aruncă ea. Branford aproape a reuşit să mă ucidă. Vara trecută, mai că l-ai ucis pe Randall din cauza neglijenţei tale furioase. Branford era nebun şi îmi era milă de el aproape la fel de tare pe cât îmi era teamă. Dar tu nu eşti nebun, domnule. Eşti o *brută* egoistă, arogantă şi violentă, ceva mult mai malefic decât nebunia!

Daventry se dădu înapoi în faţa cuvintelor ei.

— Ştiai că blânda ta soţie e o scorpie atât de periculoasă, Randall? Dacă i-ai crezut minciunile, eşti un prost chiar mai mare decât aş fi crezut!

— Vrei să vezi dovada a ceea ce a făcut fiul tău nevinovat şi onorabil? Priveşte-o cu ochii tăi! Julia îşi smulse eşarfa înfăşurată peste rochie, expunându-şi cicatricile teribile de pe curba superioară a sânilor. Branford şi-a înscris iniţialele pe corpul meu în noaptea în care era cât pe ce să mă ucidă. Vocea îi deveni o şoaptă sumbră. Noaptea în care m-a lovit până am pierdut copilul pe care îl purtam. Noaptea în care a murit.

Contesa icni surprinsă şi-şi puse mâna peste gură.

— Dumnezeule mare!

— Ţi-ai făcut asta singură ca să-ţi atragi simpatia, spuse Daventry după o pauză provocată de şoc, dar vocea îi era, ezitantă.

Privirea îi rămase fixată pe cicatrici.

— Nu fi prost şi ticălos, Daventry. Înăbuşindu-şi impulsul de a-l trânti pe unchiul său la pământ, Randall îşi petrecu braţul pe după umerii tremurători ai Juliei, în vreme ce ea îşi aranjă la loc eşarfa desfăcută. Julia nu e singura care poartă urmele nebuniei lui Branford. Să îţi arăt cicatricile pe care le-a sculptat în mine pe când eram doar un băiat pe jumătate cât el?

Chipul lui Daventry se schimonosi de furie şi de teamă, dar contesa spuse:

— Ştiu că l-ai iubit, dragul meu, dar Branford nu era… normal. O expresie de dezgust trecu peste chipul ei preţ de o clipă. Şi eu am constatat că era mai bine să nu rămân singură cu el.

În vreme ce soţul ei se răsuci spre ea s-o privească, ea continuă:

— Deşi Branford putea fi încântător, prea mulţi oameni aveau poveşti înfiorătoare, nu puteau fi toate false. Servitorii care fugiseră din casa lui veneau la mine, la fel şi vânzătorii şi arendaşii lui. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să meargă la tine, fiindcă tu refuzai să asculţi. Privirea ei plină de compasiune se opri asupra Juliei. Încetează s-o mai învinovăţeşti pe această biată fată pentru ceea ce s-a întâmplat.

Cu o expresie de vulnerabilitate, Daventry spuse:

— *Et tu,* Louisa?

— E timpul să nu mai priveşti spre trecut, spuse ea pe un ton blând. Mâna îi alunecă spre burtă. Viitorul e mai important decât trecutul.

— Ai dreptate, draga mea. Chipul lui Daventry fu străbătut de emoţii contrare. Triumful învinse. Se întoarse spre vizitatorii săi. Randall, eram dispus să te accept ca moştenitor al meu în ultimă instanţă, dar am aflat recent că pot să te reneg. Louisa, ridică-te.

Contesa se ridică, devenind vizibil faptul că sarcina era mult avansată. Vestea fu o adevărată lovitură pentru Randall. Dar, pe toţi dracii, nu avea să trădeze asta. Făcu o pauză preţ de câteva bătăi de inimă, pentru a-şi recăpăta cumpătul, apoi spuse:

— Felicitările mele, domnule, şi dumneavoastră, doamnă, spuse rece. E o veste foarte bună pentru voi.

— Dar nu şi pentru tine. Vocea lui Daventry era plină de convingere. Va fi un fiu. Ştiu asta. Toţi copiii mei au fost băieţi, iar acesta va fi sănătos. Voi avea din nou un moştenitor pentru Daventry, sânge din sângele meu!

Profitând de schimbarea de dispoziţie a unchiului său, Randall spuse:

— Eşti liber să mă renegi, dar trebuie să încetezi s-o mai persecuţi pe soţia mea. Spune-le lui Crockett şi oamenilor lui să înceteze vânătoarea.

Îi aruncă o scurtă privire contesei, ghicind că aceasta nu ştia ce

făcuse soţul ei.

— În această ultimă lună, Julia a fost răpită din casa ei, terorizată şi a devenit ţinta gloanţelor oamenilor tăi. Toate acestea fiindcă ai refuzat să accepţi adevărul despre Branford. După cum a spus Julia: *Ajunge!*

Miji ochii, aruncându-i cea mai aspră privire războinică a sa, cea în faţa căreia păleau chiar şi bărbaţi înarmaţi.

— Dacă nu, se va vărsa sânge, şi nu va fi al Juliei sau al meu.

— Maiorul are dreptate, Daventry, spuse contesa, părând îngrozită de declaraţia lui Randall. Chiar nu se poate să o terorizezi pe soţia nepotului tău. E cât se poate de contrar uzanţelor.

Contele se schimonosi de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie, dar, după o scurtă privire spre soţia lui, spuse morocănos:

— Am să-i spun lui Crockett s-o lase în pace.

— Îmi dai cuvântul tău de gentleman în privinţa asta? întrebă Randall.

— Da, la naiba, ţi-l dau! mârâi Daventry. Acum ieşiţi din casa mea şi, pentru numele lui Dumnezeu, sper să nu vă mai văd pe niciunul vreodată. Să nu te aştepţi să moşteneşti niciun penny de la mine!

— Nu mi-ai oferit niciodată nimic în trecut, spuse Randall, dându-şi pe faţă furia. Nu m-am aşteptat niciodată la nimic nici pentru viitor. Faptul că mă renegi doar face să fie oficial acest lucru.

— Blestemaţi să fiţi amândoi! Daventry le aruncă vizitatorilor săi o ultimă privire fulgerătoare, ieşind valvârtej, furios, din cameră.

Contesa fu cea care rupse prima tăcerea.

— Asta cu siguranţă n-a fost plăcut. Doriţi să luaţi ceaiul alături de mine? E un ceai cu bune proprietăţi calmante, iar bucătăreasa mea face fursecuri excelente.

Randall şi Julia schimbară o privire. Furia şi extenuarea lui se reflectau şi pe chipul ei, dar dădu din cap, acceptând.

— Vă mulţumim, Lady Daventry, spuse Randall. Ne-ar prinde foarte bine. N-aţi întâlnit-o până acum pe Lady Julia, cred?

— Nu şi sunt foarte nerăbdătoare s-o cunosc. Vă rog, luaţi loc.

Contesa arătă spre fotoliile aflate de cealaltă parte a măsuţei de ceai. La distanţă atât de mică, Randall observă ridurile fine din jurul ochilor ei şi tensiunea chinuită de pe chipul ei, dar graţia îi era impecabilă.

— Doriţi ceai oolong? Mâna contesei oscilă între două ceainice arătoase. Am şi nişte ceai lapsang souchong foarte bun. E specialitatea mea favorită.

Manierele ei calme păreau mai degrabă o nebunie, date fiind circumstanţele, dar Randall presupuse că abilitatea de a ignora izbucnirile violente era o calitate esenţială pentru a putea trăi cu Daventry.

— Aş dori nişte ceai lapsang souchong, vă rog.

Deşi se îndoia că ar fi încercat să otrăvească ceaiul, nu strica să bea acelaşi lucru ca şi ea.

Poate cuprinsă de acelaşi gând, Julia spuse:

— Şi eu tot asta aş vrea.

Lady Daventry turnă ceaiul, lăsând lichidul parfumat să se arcuiască graţios în ceşti.

— Lady Julia, te rog să accepţi în dar şalul de mătase aşezat pe fotoliul tău. Culoarea îţi vine bine.

— Mulţumesc, Lady Daventry. Julia îşi petrecu şalul pe după umeri, acoperind complet eşarfa şifonată. Eşti foarte generoasă.

— Măcar atât să fac. Contesa le întinse ceştile de ceai. Am cunoscut-o pe mama ta pe când eram copilă, domnule maior Randall, şi am admirat-o foarte mult. Semeni cu ea.

Randall simţi un nod neaşteptat în gât când acceptă ceaşca delicată de porţelan:

— Mulţumesc. Mă bucur că semăn cu familia ei.

— Aşa şi trebuie. Familia Blair e mai de încredere decât familia Randall. Contesa amestecă zahărul în propria ceaşcă, ţinându-şi privirea coborâtă asupra linguriţei de argint. Dar Daventry nu e nebun, să ştiţi, nici malefic. Orbirea lui se datorează faptului că pune atât de mult suflet.

— Chiar dacă o orbire atât de profundă nu e malefică, produce totuşi rezultate malefice, spuse Randall sec. Branford a fost cu siguranţă nebun, dar faptul că tatăl său nu l-a ţinut deloc în frâu a accentuat mult caracterul său distructiv. Amestecă în ceai, producând un clinchet când linguriţa se lovi de porţelanul delicat. A-i da de soţie o copilă nevinovată precum Julia a fost o faptă ticăloasă.

— Chiar aşa a fost. Privirea contesei se mută asupra Juliei. M-am bucurat atât de mult când Daventry mi-a spus că eşti în viaţă. Din poveştile pe care le auzisem despre Branford, îmi imaginez ce oroare trebuie să fi fost să împarţi patul cu el.

— Nu, spuse Julia încet, cu o privire goală. Chiar nu poţi.

Lady Daventry încremeni.

— Presupun că nu. A fost o mare greşeală din partea soţului meu să aranjeze o căsătorie pentru Branford, dar îl chinuie o teamă disperată că sămânţa lui va pieri. Teama lui nu e nejustificată. Toate cele trei soţii ale sale, inclusiv eu, au pierdut mai multe sarcini sau au născut copii morţi. De data asta, nu i-am spus că sunt grea până nu am avansat suficient cât să fiu sigură că acest copil se va naşte la termen.

— Nebunia lui Branford se trăgea de la familia Randall? întrebă Julia.

Contesa clătină din cap.

— I se trăgea de la familia mamei sale. E puţin zis că aceasta a fost

uşor nebună, dar se pare că avea un farmec intens, ce o făcea irezistibilă. Daventry o consideră iubirea vieţii lui. A murit în chinurile facerii.

Uluit de detaşarea lui Lady Daventry, Randall spuse:

— Cu toate acestea, unchiul meu s-a căsătorit încă de două ori.

Ea le întinse o farfurie de fursecuri glazurate.

— Era hotărât să se asigure că sângele lui se transmite mai departe. Nutrea speranţe mari legate de fiul său mai mic, Rupert, care a trecut cu bine de primii ani ai copilăriei, dar bietul băiat a fost dintotdeauna bolnăvicios. Daventry a fost înnebunit de durere când Rupert a murit la zece ani. Chipul contesei se întunecă. Şi mie mi-a părut rău. Era un băiat bun. Nici urmă de nebunie în el. Se născuse din cea de-a doua căsnicie a lui Daventry.

Julia întrebă tăios:

— Pari o femeie rezonabilă. Unde erai atunci când soţul tău îl lăsa pe Randall să moară, din neglijenţă, chiar sub acest acoperiş?

Lady Daventry îşi îndreptă privirea direct spre Randall.

— Eram la Turville Park, refăcându-mă după pierderea unei sarcini, atunci când ai fost adus din Spania rănit, domnule maior. Te rog să mă crezi că nu aş fi permis o asemenea purtare urâtă şi o astfel de neglijenţă. Am fost oripilată când am aflat mai târziu de la servitori ce se întâmplase. Îţi ofer cele mai sincere scuze.

Deci, pe lângă faptul că Daventry îşi pierduse singurul fiu în viaţă, soţia sa pierduse o sarcină, accentuând sentimentul disperat de pierdere care îl apăra pe conte. Nici nu era de mirare că detestase abilitatea tenace a nepotului său de a supravieţui. Dar furia sa clocotitoare aproape că-l făcuse pe Randall să-şi piardă viaţa.

— Vina nu ţi-a aparţinut, Lady Daventry, spuse Randall. Dar aş fi murit dacă Ashton nu ar fi asediat casa şi nu m-ar fi dus de aici.

— Aceea a fost o vară îngrozitoare pentru toată lumea. Regret sincer felul în care ai fost tratat şi mă bucur mult că ai un prieten ca Ashton. Contesa se întoarse spre Julia cu o expresie concentrată pe chip: Lady Julia – Daventry spunea că ai fost moaşă. E oare adevărat?

Deci spre asta se îndreptase conversaţia. Ospitalitatea lui Lady Daventry era reală, dar interesul ei faţă de talentele de moaşă ale Juliei era arzător.

— Chiar aşa e. Julia luă o bucată de turtă dulce, dar privirea îi rămase aţintită asupra gazdei sale. Cu mare plăcere am să discut despre starea ta, dar cu siguranţă există vreun doctor pe aici, nu-i aşa?

— Sir Richard Croft, considerat cel mai bun doctor din Londra pentru astfel de probleme. Contesa fărâmiţă o turtă de seminţe între degetele ei agitate. Când eram tânără, i-am născut pe ceilalţi fii ai mei fără probleme, nici pentru ei, nici pentru mine. Îmi mai doream un copil. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu

Daventry. Dar acum… am peste patruzeci de ani.

— Am avut mai multe paciente care au adus pe lume copii în siguranţă la vârsta ta, spuse Julia pentru a o linişti. Nu e chiar atât de neobişnuit.

— Sperasem că vom avea ocazia de a discuta în particular.

Contesa îi aruncă lui Randall o privire piezişă.

Julia aprobă din cap, iar o umbră de zâmbet îi licări în priviri:

— Randall, acesta este genul de conversaţie care îi pune pe fugă până şi pe bărbaţii puternici.

El nici măcar nu voia să-şi imagineze ce anume aveau să discute. Îşi luă ceaşca de ceai şi o farfurioară cu fursecuri.

— Uşa aceea dă spre un salon, din câte îmi amintesc, nu-i aşa?

— În prezent, e cabinetul meu privat. Daventry nu intră niciodată acolo, răspunse contesa. Probabil s-a dus la clubul lui, unde e departe de femei. Sau poate goneşte călare prin parc.

Randall speră ca nenorocitul să-şi rupă gâtul, dar diavolul nu l-ar fi lăsat pe unul de-ai lui să piară. Retrăgân- du-se în cabinetul particular al contesei, se rugă să nu mai fie nevoit să intre vreodată în acea casă.

Capitolul 22

Julia ieşi din Casa Daventry cu nervii întinşi.

— A fost cea mai ciudată întâlnire la ceai din viaţa mea, spuse după ce uşa trăsurii lor se închise, iar vehiculul intră huruind în traficul sfârşitului de după-amiază. Îşi dădu jos boneta şi-şi trecu degetele ţepene prin păr, scoţând o parte dintre ace.

— Cu adevărat ciudată. Expresia lui Randall era la fel de impenetrabilă ca atunci când se întâlniseră pentru prima dată în Hartley. Cum stă Lady Daventry cu sănătatea?

— Rezonabil de bine. Copilul e foarte activ şi suficient de dezvoltat cât să supravieţuiască, probabil, şi dacă se naşte înainte de termen. Julia se gândi la loviturile vioaie pe care le simţise la îndemnul contesei. Mai mult de-atât nu pot spune. S-ar părea că sămânţa lui Daventry suferă de o oarecare slăbiciune, care l-a împiedicat să conceapă un copil cu adevărat sănătos.

— Contesa e în pericol? Părea foarte îngrijorată.

— E înspăimântată că naşterea o va ucide. Julia îşi strânse mai tare în jurul umerilor şalul pe care i-l oferise Lady Daventry. Şi s-ar putea să fie aşa, desigur. Se pot întâmpla multe rele.

— Ai spus că ai ajutat multe femei de vârsta ei să nască în siguranţă.

— Da, dar am şi pierdut câteva. Uneori, Julia le visa – sau avea coşmaruri cu pacientele care muriseră. Oricât te-ai strădui, uneori nu e suficient. Lady Daventry a fost foarte bolnavă după ce a pierdut ultima sarcină. Această naştere va fi, probabil, mai dificilă pentru ea.

— Dar cum rămâne cu doctorul scump pe care l-a adus Daventry? spuse Randall destul de sec. Preţiosul său moştenitor se va bucura, cu siguranţă, de cea mai bună îngrijire posibilă.

— Sir Richard Croft are o reputaţie excelentă. I-a luat sânge şi a trecut-o pe o dietă de slăbire. Eu nu asta aş recomanda. Ştiu că e la modă să naşti asistată de doctori bărbaţi, dar o moaşă competentă e la fel de bună sau chiar mai bună decât un doctor. Desigur, eu nu pot fi obiectivă.

— O femeie ar manifesta mai mult respect faţă de fenomen, spuse Randall cu un zâmbet uşor. Sper ca Lady Daventry să scape cu bine. Sunt uluit că o femeie şi l-ar putea dori pe Daventry de soţ, dar se pare că ea îl vede aşa cum e şi totuşi îl place. Clătină din cap. Femeile sunt cu adevărat extraordinare.

Julia râse.

— Bărbaţii şi femeile par adesea un mister unii pentru de alţii. Am cedat curiozităţii vulgare şi am întrebat-o de ce s-a căsătorit cu el. A fost destul de sinceră. L-a găsit atrăgător, aducând puţin cu un erou al

lui Byron.

— Byron? întrebă Randall, nevenindu-i să creadă.

— După cum spui, femeile pot fi creaturi bizare şi sunt adesea atrase de bărbaţii puternici. După ce a rămas văduvă, doamna noastră nu s-a simţit pregătită să se retragă în monotonia brodatului şi a actelor de caritate. Iar prin căsătoria cu Daventry a devenit contesă, cu bogăţii şi cu influenţă. Şi asta a atras-o, desigur.

— Desigur.

Tonul său sec se accentuase.

Julia îşi mută gândurile de la sănătatea contesei la consecinţele pe care Randall trebuia să le suporte.

— Te tulbură faptul că ai fost alungat şi renegat?

— Eu cred că ne-am descurcat destul de bine. Profilul lui era ca de marmură când îşi îndreptă privirea spre strada aglomerată. În interval de trei zile, noi doi am fost renegaţi de doi dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia.

— Tatăl meu mă renegase, practic, cu doisprezece ani în urmă, deci faptul că am auzit asta oficial nu schimbă cu nimic situaţia mea, remarcă Julia. Dar tu nu ai fost doar renegat, ci ai pierdut, probabil, şi un titlu de conte. Asta contează.

Afară, o voce ridicată strigă cu accent londonez la un alt birjar. Se auziră mai multe schimburi de insulte înainte ca Randall să spună:

— Începusem să mă obişnuiesc cu ideea de a deveni următorul conte. Găseam o oarecare justiţie divină în asta. Întoarse capul dinspre fereastră şi o prinse de mână. Mi-aş fi dorit să te fac contesă.

— Ar fi fost un rang inferior celui cu care m-am născut, aşa că, pentru mine, nu e o pierdere importantă, spuse ea relaxată. Dar tu ai fi fost un conte foarte bun. Drept, înţelept şi obişnuit să poruncească oamenilor.

Randall ridică din umeri, ignorând complimentul, -în cea mai mare parte a vieţii mele, nu m-am gândit niciodată la posibilitatea de a-l moşteni – erau prea mulţi cei care aveau întâietate faţă de mine. Deci nu ar trebui să-mi ia prea mult să mă obişnuiesc din nou cu statutul de simplu maior.

— Rangul din armată ţi l-ai câştigat, ceea ce nu e valabil şi în cazul unui nobil.

— Titlurile nobiliare ţin exclusiv de moştenire, consimţi el. Chiar şi atunci când eram moştenitor prezumtiv, am fost mereu conştient că domeniul mi-ar reveni mie doar fiindcă aveam dreptul la el. Daventry nu mi-ar fi lăsat niciodată de bunăvoie ceva din averea lui personală. Deci, ca şi în cazul tău, faptul că am fost renegat vine doar să oficializeze o realitate care exista deja.

Simţind că vocea lui părea uşor schimbată, Julia îi studie chipul. Trăsura se legăna înaintând, iar lumina soarelui se revărsa pe

fereastră, dezvăluindu-i clar expresia. Fu şocată de ceea ce văzu în ochii lui.

Chiar dacă Randall nu era excesiv de îngrijorat de pierderea titlului de conte, Daventry rămânea bărbatul puternic care îi dominase călătoria. Deşi Randall înfruntase neclintit furia şi insultele unchiului său, nu rămăsese neatins de ele. Exact aşa cum nici ea nu reuşise să ignore furia şi repulsia tatălui său.

Un spirit rănit putea produce o suferinţă mult mai îndelungată decât rănile fizice. Acceptarea posacă a lui Daventry atunci când îl considerase pe Randall moştenitorul său nu însemna prea mult, dar Julia ghici că era singura formă de aprobare de care se bucurase soţul ei din partea tutorelui său. Iar în acea zi, Daventry sfărâmase fragila legătură în ţăndări însângerate.

Randall nu ar fi putut fi la fel de sensibil ca ea dacă nu ar fi avut o copilărie dificilă, care să-i stârnească acea conştiinţă de sine. Şi-l imagină copil, un băiat prudent, întotdeauna atent la ce se petrecea în jurul său pentru a se putea feri, exact aşa cum şi ea fusese vigilentă când Branford se afla prin preajmă. Acum, Randall suferea. Era timpul să aibă grijă de el, aşa cum el avusese grijă de ea.

— Drumul până acasă va dura mult la ora asta. Julia coborî storul ferestrei din dreptul ei, apoi se întinse peste Randall şi coborî şi storul de pe partea lui. Hai să folosim timpul ăsta pentru a uita de vizita noastră cam dificilă la Casa Daventry.

În lumina palidă, observă că Randall ridică din sprâncene.

— Ce sugerezi?

— Mă gândeam să ne sărutăm. Ezitând uşor, ridică bărbia şi îşi lipi buzele de ale lui. Am fost dintotdeauna cea sărutată, nu cea care sărută, aşa că sper că n-ai să te retragi speriat.

— De ce aş vrea să fac ceva atât de stupid şi să mă retrag când am tot făcut eforturi să te ademenesc cât mai mult?

Randall deschise gura, iar sărutul deveni mai profund.

Julia savură atingerea şi alunecarea limbilor, senzaţie ce o ajuta să uite de vocile bătrânilor furioşi. Realitatea era *acest* bărbat, care făcea ca pulsul să-i gonească nebuneşte când trupurile lor erau lipite. Mâinile lui o mângâiară cu forţă pe spate, făcând-o să-şi înfigă degetele în braţele lui, cuprinsă de o plăcere fierbinte. Nici nu era de mirare că damele de companie încercau să le apere pe fete de sărutări. O astfel de plăcere îmbătătoare îţi întuneca judecata. Dar acest bărbat periculos de atrăgător era soţul ei, deci nu era nevoie să rămână raţională.

Sub şalul viu colorat dăruit de contesă, mâinile lui se curbară peste sânii Juliei, iar cu degetul mare îi trezi la viaţă, prin mângâieri, carnea sensibilă ce tresări ascunsă sub mai multe straturi de material. Dorindu-şi să-i exploreze şi ea trupul, Julia îşi strecură mâna de-a

lungul trunchiului lui, savurând senzaţia cărnii şi a oaselor tari sub hainele fin croite ale unui gentleman londonez.

Încheietura mâinii îi mângâie accidental prohabul. Spre propria ei surpriză, fu încântată, nu alarmată, de acea dovadă de necontestat că o găsea atrăgătoare. Fascinată de efectul pe care îl avea asupra lui, începu să-i deschidă nasturii de la pantaloni.

El o prinse de mână.

— Nu trebuie să faci asta, domniţa mea, spuse răguşit. E de-ajuns că mă săruţi.

Ea îşi dădu capul pe spate şi-i surprinse privirea.

— Alex, până acum căsnicia asta a fost centrată în cea mai mare parte pe mine şi pe temerile mele. Acum, vreau să fac ceva pentru tine.

El inspiră nesigur.

— Dacă eşti sigură…

— Cât se poate de sigură.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra nasturilor, eliberând mădularul încordat şi tare şi prinzându-l în mână. Ştia din experienţă că acea carne bărbătească putea fi folosită ca armă, dar acea constatare era doar o amintire îndepărtată, care nu mai conta.

Ceea ce conta era felul în care mâinile lui o strânseră de umeri, desfătarea imensă pe care o simţea oferindu-i plăcere în vreme ce îi mângâia şi strângea mădularul, jucându-se cu el. Încă de la începutul primului său mariaj, învăţase cum să satisfacă un bărbat.

Lecţiile fuseseră dure, dar învăţase bine. Mai târziu, se folosise de acele abilităţi pentru a se apăra, sperând că, dacă Branford era satisfăcut, nu avea s-o rănească.

Acum, îşi amintea lucrurile senzuale pe care le ştia şi era cu un bărbat care nu avea s-o rănească. Când îşi dădu seama că îi putea oferi şi mai multă plăcere, ezită, nefiind sigură că era pregătită pentru o asemenea intimitate. Îi luă câteva clipe lungi până când admise că dorinţa de a-i oferi plăcere era mai puternică decât ezitările ei. Inspiră adânc, apoi se aplecă şi îi prinse mădularul în gură.

— Dumnezeule mare, Julia!

Mâinile îi tresăriră spasmodic pe umerii ei.

Speriată, Julia ridică capul.

— Vrei să încetez?

— *Nu*! Respiraţia îi era gâfâită. Doamne, Dumnezeule, nu!

Încântată, Julia se aplecă din nou, gura şi limba ei amintindu-şi tehnicile subtile pe care nu le mai folosise de atâta timp. Spre surprinderea ei, savura această intimitate, nu doar datorită plăcerii pe care i-o oferea lui, ci şi datorită puterii pe care o simţea ca sursă a acelei plăceri. Chiar şi aerul din trăsură era încărcat de pasiune, căci propria ei excitare o reflecta pe a lui. Gâfâitul lui aspru şi trupul rigid

o făcură să se simtă egala lui din punct de vedere sexual, cu adevărat o parteneră, nu o victimă sau un recipient pasiv.

În entuziasmul său, Julia îi declanşă orgasmul mai repede decât intenţionase s-o facă. El strigă şi-şi înnodă mâinile în părul ei, legănându-şi pelvisul. Când tremurul trupului îi încetă, Julia îşi sprijini capul pe pântecul lui, cât se poate de încântată de ea însăşi.

Degetele lui Randall se relaxară în părul ei, începând să o mângâie:

— Eşti o femeie cu totul extraordinară, Julia, spuse el, cu o voce deloc egală. Dacă îmi dai voie… O ridică, aşezând-o în poala sa. Ai dimensiunile perfecte pentru a fi ţinută în braţe.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea, instalându-se confortabil în braţele lui. Sper că ai uitat de vizita noastră la Casa Daventry.

— Nici n-am auzit vreodată despre locul acela, răspunse el prompt. Mâna lui stângă coborî mângâietor pe piciorul ei, urmărind conturul pulpei şi al gleznei înainte de a aluneca în sus pe genunchi, strecurându-se sub fustele ei.

Juliei i se tăie respiraţia când palma lui caldă pe interiorul coapsei sale o smulse din starea de mulţumire, stârnindu-i dorinţa. Îşi depărtă genunchii pentru ca mâna lui să poată ajunge tot mai sus. Şocul senzual o făcu să ofteze adânc când el îi atinse carnea cea mai ascunsă. Senzaţia îi învălui mintea într-o ceaţă când mângâierile lui pătrunseră tot mai adânc. Dar, de data aceasta, plăcerea nu mai era o surpriză. Era… aşteptată.

Randall ştia ce îşi dorea ea chiar mai bine decât ea, iar orgasmul fierbinte îi străbătu fulgerător întregul trup. Degetele ei se înfipseră în el, iar pelvisul i se legănă sălbatic, lipit de el, atunci când dorinţa de nesuportat atinse punctul maxim, apoi se relaxă subit, prăbuşindu-se peste el.

— O, vai, şopti ea. Am fost răsplătită regeşte pentru dorinţa de a-ţi oferi plăcere.

— E mai bine când plăcerea e reciprocă. Îi sărută tâmpla umedă. Data viitoare ar trebui să încercăm asta într-un pat. E mai confortabil şi putem să adormim după aceea.

— Ar fi plăcut. Îşi ascunse un căscat, închizând ochii şi simţind, cu obrazul lipit de pieptul lui, bubuitul uniform al inimii lui. Sper ca ăsta să fie cel mai îndelungat blocaj de circulaţie din istoria Londrei şi să nu ajungem înapoi la Casa Ashton decât la miezul nopţii.

Randall râse şi ridică puţin storul din dreptul lui:

— N-avem noroc. Am scăpat de ce a fost mai rău din trafic şi vom ajunge acasă în câteva minute.

Dar niciunul dintre ei nu se grăbea să se mişte. Julia îşi dădu seama uluită că nu era doar mulţumită. Era fericită.

Era, totodată, şi curioasă. Randall ştia tot ce avea nevoie să ştie despre singurul bărbat cu care îşi împărţise ea patul, dar ea nu ştia

aproape nimic despre experienţa lui în dragoste.

— Probabil n-ar trebui să întreb, dar unde ai învăţat atât de multe despre cum să-i oferi plăcere unei femei?

— Nu a existat un şir nesfârşit de amante, dacă asta te întrebi. Mâna lui o mângâie leneş pe ceafă. Un ofiţer aflat în campanie are puţine ocazii.

— Puţine, dar nu lipsesc cu totul?

— Am evitat fetele care veneau prin tabără, fiindcă nu-mi doream bolile lor, îi explică el. O decizie mai degrabă practică decât morală. Dar am avut o singură aventură importantă în acei ani. Am salvat-o pe văduva unui ofiţer francez şi pe camerista ei din mâinile partizanilor spanioli care voiau să se răzbune pe oricine era francez, inclusiv pe două femei fără apărare.

Maiorul Randall, protectorul. Desigur.

— Doamna a fost probabil foarte recunoscătoare.

— Aşa a fost, dar cea cu care am avut o aventură a fost camerista ei. Zâmbi amintindu-şi. Celeste era drăguţă, obraznică şi foarte franţuzoaică. Mi-a spus că nu sunt genul ei, dar că îi era dor să fie cu un bărbat şi că avea să se mulţumească o vreme cu mine. Ea şi stăpâna ei şi-au petrecut o iarnă lungă încartiruite în Portugalia, lângă regimentul meu, până au putut să se întoarcă în Franţa, la familiile lor.

Julia îşi dădu seama cu regret că pe ea nu o considerase nimeni obraznică.

— Probabil că experienţa cu Celeste s-a dovedit foarte educativă pentru un gentleman englez.

— Aşa a fost, rânji el. Cel mai bun sfat pe care mi l-a dat a fost să fiu atent la ceea ce spune o femeie – şi la ceea ce nu spune.

— O femeie înţeleaptă. Sper că au ajuns amândouă înapoi în Franţa în siguranţă.

— Au ajuns. Doamna mi-a trimis un bilet care a reuşit, în cele din urmă, să treacă de liniile inamice. Se întorseseră amândouă acasă şi erau în siguranţă, în Lyon. Celeste s-a căsătorit cu un tânăr pe care îl cunoştea de mulţi ani şi care fusese trimis acasă din armata lui Napoleon pe motiv de invaliditate.

— Pare să fi fost foarte amuzantă şi necomplicată.

Din nou, atribute ce nu i se aplicau în general Juliei.

— Dar tu eşti mult mai interesantă. Vocea i se schimbă. Intrăm pe poartă acum. Treci încoace. O aşeză pe scaunul de lângă el. E timpul să devenim cât de cât prezentabili.

— Pot să-mi netezesc părul, dar nu cred că mă pot descotorosi de zâmbetul de mâţă prinsă cu botul în oala de smântână, spuse Julia, aranjându-şi hainele.

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Şi eu am o astfel de expresie, cred.

— Aproape mi te imaginez lingându-ţi smântâna de pe mustăţi, consimţi ea.

— Lingând?

Julia roşi, jenată, dar şi mai încântată.

— N-am să mai pot urca niciodată într-o trăsură fără să-mi amintesc de călătoria asta, şopti el provocator, când vehiculul se opri şi un lacheu deschise uşa.

Mulţumirea Juliei dură până intrară în Casa Ashton, iar majordomul se apropie de ei.

— Lady Julia, aveţi un oaspete care vă aşteaptă în salonul mic. Îi întinse o carte de vizită. A refuzat să plece fără a vă vedea.

Un oaspete? Surprins că cineva din Londra ştia că era în viaţă, Julia citi cartea de vizită. Sângele i se scurse din obraji. *Lord Stoneleight.*

— Dumnezeule mare, şopti ea. E fratele meu, Anthony.

— Nu trebuie să-l primeşti dacă nu vrei. Privirea lui Randall era fermă. Iar dacă vrei să-l vezi, nu eşti obligată să-l înfrunţi singură.

Julia se gândi disperată la cum arăta. Îşi spuse că arăta probabil ca o slujnicuţă bine tăvălită, cu obrajii roşii şi hainele şifonate. Dar era o altă întâlnire pe care nu putea s-o evite.

Cu o expresie de fermitate, îşi strânse în jurul umerilor şalul primit de la Lady Daventry, ca pe o armură protectoare.

— E mai bine să termin şi cu asta. Te rog… vii cu mine?

— Desigur. Eşti foarte curajoasă, domniţa mea. Randall îşi puse mâna pe spatele ei într-un gest de încurajare. Mergem în salonul mic. Sper că fratele tău nu seamănă prea mult cu Castleton.

La fel spera şi ea.

Capitolul 23

Când Julia şi Randall intrară în salonul mic, ea se opri brusc, şocată de cât de mult crescuse fratele ei, care ajunsese să semene cu tatăl lor.

— Anthony, şopti disperată.

Fratele ei fusese doar un copilandru de şcoală ultima dată când îl văzuse, cu mâini şi picioare încă prea mari faţă de restul corpului. Acum era un bărbat în toată firea, bogat şi aristocrat până în măduva oaselor. Era mai înalt decât tatăl ei, dar avea trăsăturile şi tenul familiei Raines, – şi o furie ce pârjolea întreaga încăpere. Julia îşi dori să izbucnească în lacrimi. Sau să fugă.

Randall îşi puse o mână caldă la baza spatelui ei, amin- tindu-i că nu era singură. Oricât de mult ar fi dispreţuit-o propria ei familie, Randall era de partea ei. Acea convingere îi permise să rămână neclintită în faţa furiei fratelui său.

Randall vorbi pentru a sparge tăcerea când văzu că ea nu reuşea s-o facă:

— Lord Stoneleigh? spuse pe un ton lejer, închizând uşa în urma lor. Sunt maiorul Randall. Îi întinse mâna. Presupun că ai auzit că suntem cumnaţi acum.

Ignorându-l pe Randall ca şi cum ar fi fost invizibil, Anthony veni în faţă cu paşi mari, fără a-şi dezlipi nicio clipă privirea de pe chipul Juliei. Cu colţul ochiului îl observă pe Randall lângă ea. Era calm şi stăpân pe sine – şi pregătit discret să îl oprească brusc pe fratele ei dacă bărbatul mai tânăr ameninţa să-i facă rău.

— Chiar tu eşti, Julie, spuse Anthony încordat. Nu mi-a venit să cred când ducele mi-a scris să-mi spună că eşti în viaţă.

Ea încercă să zâmbească.

— Chiar eu sunt, Anthony. Cu doisprezece ani mai în vârstă. Sper că şi puţin mai înţeleaptă. Eu… m-am gândit adesea la tine.

— Atunci de ce m-ai lăsat să cred că eşti moartă? strigătul lui ce ţâşnise din adâncul sufletului făcu ţăndări faţada lui rafinată, scoţându-l la iveală pe băiatul care fusese cel mai drag prieten al ei. Un băiat care suferise foarte mult când îşi pierduse singura soră şi care, acum, se simţea trădat.

Julia clipi pentru a-şi împiedica lacrimile să curgă, dar nu-şi coborî privirea.

— Nu am îndrăznit, Anthony. Era un secret prea mare pentru a-l arunca pe umerii unui frate mai mic.

— Poate că ai avut dreptate atunci. Gura i se schimonosi. Dar în toţi ani scurşi de atunci?

— Singurul mod în care puteam supravieţui era întorcând spatele trecutului, spuse ea şovăielnic. Şi… mi-era teamă că dacă ai fi aflat că

sunt în viaţă, m-ai fi dispreţuit pentru înşelăciunea mea. Se pare că am avut dreptate.

— Fir-ar să fie, Julie! Cu vocea frângându-i-se, Anthony făcu un pas în faţă şi o prinse într-o îmbrăţişare febrilă. Creştetul ei de-abia ajungea la bărbia lui. Cum ai putut să crezi că mi-aş dispreţui propria soră?

— Ai… ai crescut, reuşi Julia să spună înainte de a izbucni în lacrimi de uşurare. Fiindcă nu se aşteptase la nimic bun din partea tatălui ei, dispreţul lui fusese dureros, dar previzibil. Dar ea şi Anthony fuseseră apropiaţi. Dacă el ar fi respins-o, Julia ar fi fost devastată.

După ce lacrimile se mai potoliră, Randall spuse:

— Presupun că asta înseamnă că, deşi tatăl vostru a dezmoştenit-o pe Julia, tu n-ai să te prefaci că n-o cunoşti dacă vă veţi întâlni în societate.

— Bineînţeles că nu. Vocea lui Anthony era înecată când se dădu puţin înapoi, să studieze chipul Juliei. Ochii îi moştenise de la tatăl său, dar expresia afectuoasă provenea de la mama lor. Eşti sora mea, Julie, şi sunt mândru să spun asta lumii. Castleton poate să te ignore, dar nu poate să te renege efectiv, fiindcă moştenirea ta e din partea mamei.

— Nu mă interesează ce crede Castelton despre reaua mea purtare. Aproape ameţită de uşurare, Julia se aşeză pe canapea, trăgându-l pe Anthony să vină lângă ea. Ceea ce contează e că tu mă primeşti cu braţele deschise.

— Am să discut cu avocatul familiei în legătură cu transferul moştenirii tale. Anthony îi aruncă lui Randall o privire precaută. Desigur, va trebui redactată o înţelegere.

Precauţiile lui erau de înţeles. Fiindcă Julia şi Randall se căsătoriseră deja, acesta avea dreptul legal de a controla complet toate proprietăţile ei. Dacă ar fi fost o căsătorie organizată cum se cuvine, ar fi existat negocieri şi un contract înainte de nuntă. Julia avea încredere în Randall că avea să fie onorabil, dar Anthony nu-l cunoştea.

— Nu m-am căsătorit cu sora ta pentru vreo posibilă moştenire, spuse Randall rece. Am să renunţ oficial la pretenţiile mele pentru ca ea să-şi poată controla singură moştenirea.

Anthony se relaxă.

— E un gest onorabil din partea ta, Randall. Prea mulţi bărbaţi ar fi nerăbdători să pună mâna pe averea ei.

— Cât de mult îmi revine mie? întrebă Julia. Nu mi s-a spus niciodată.

— Nu cunosc suma exactă. Fratele ei se gândi o clipă. Dar se apropie de o sută de mii de lire.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Randall, privind-o năucit pe Julia. Eşti probabil cea mai bogată moştenitoare din Anglia.

— Nu aveam habar că e atât de mult, ridică ea din umeri jenată. Mi-e greu să-mi imaginez o asemenea sumă când eu mi-am oferit serviciile pe păsări şi ouă.

Anthony clipi surprins.

— Cum ai supravieţuit în toţi aceşti ani, Julie?

— Am fost moaşă în Cumberland. Julia zâmbi strâmb. E o poveste lungă.

— Una pe care vreau s-o aud, spuse el ferm. Vreau să ştiu *totul*.

— Voi doi aveţi multe de discutat. Randall îşi puse mâna caldă peste umărul Julie înainte de a se îndepărta. Vă las acum.

Julia ridică privirea spre el, sperând că în zâmbet avea să i se citească recunoştinţa.

— Îţi mulţumesc, Alex. Pentru tot.

Apoi, se întoarse spre fratele ei pentru a-şi împărtăşi poveştile din ultimii doisprezece ani.

Amorţit, Randall închise uşa salonului. Într-o zi cu mult prea mult dramatism, mărimea moştenirii Juliei reprezenta cel mai mare şoc. Se bucurase că putea să îi ofere o viaţă confortabilă şi o moşie modestă, dar plăcută. Era înspăimântător să-şi dea seama că ea era de câteva ori mai bogată decât el.

Se întoarse şi o văzu pe ducesa de Ashton aşteptând în hol, cu o expresie îngrijorată:

— Cum decurge întâlnirea dintre Julia şi fratele ei? întrebă Mariah. Presupun că nu ai fi lăsat-o singură dacă s-ar fi purtat urât.

— Stoneleigh e supărat că Julia l-a lăsat să creadă că e moartă preţ de atâţia ani, dar, după ce au rezolvat asta, s-au îmbrăţişat, îi relată el pe scurt. Deşi tatăl ei se va preface că nici nu o cunoaşte, Stoneleigh nu-i va urma exemplul. Julia e fericită şi uşurată şi probabil vor vorbi ore întregi.

— O, bine. Îl prinse pe Randall de braţ şi îl conduse înapoi spre holul de la intrare. Ridicând privirea spre el, spuse: Pari incredibil de împietrit. Daventry?

Randall ridică din umeri.

— S-a lăudat cu soţia lui gravidă şi m-a anunţat că nu doar am fost înlocuit ca moştenitor, ci voi fi şi renegat. O interacţiune tipică pentru mine şi unchiul meu. Sper din tot sufletul că e ultima dată când voi mai avea de-a face cu el.

Mariah se crispă.

— Ai avut o zi mult prea plină de evenimente.

— Chiar aşa. Punctul culminant avusese loc în trăsură, dar nu prea putea să-i povestească lui Mariah despre acel lucru. Cel mai mare şoc

a fost când am aflat cât de multă avere îi revine Juliei. Lumea va spune că a făcut o căsătorie sub rangul ei.

— Ce prostie! pufni ea dispreţuitor. Cui îi pasă de ce zice lumea? Când ea era moaşa din Hartley, societatea ar fi spus că tu ai fost cel care a făcut o căsătorie sub rangul tău. Dar amândoi sunteţi, şi acum, aceiaşi oameni care eraţi şi atunci.

Mariah avea dreptate, dar Randall şi-ar fi dorit oricum ca zestrea soţiei sale să fi fost mai puţin extravagantă. Evident, ar fi preferat să se simtă ca un protector generos şi descuiat la minte, nu ca un vânător de averi.

— De fapt, eu nu sunt acelaşi om. Când sunt în preajma Juliei, sunt într-o dispoziţie mai bună.

— Am remarcat, spuse Mariah cu un zâmbet.

Păşiră în holul de la intrare exact în clipa în care Holmes conducea înăuntru un oaspete, o doamnă cu părul alb, înveşmântată în mătase neagră şi purtând perle strălucitoare. Aceasta intră în forţă în hol – scundă şi zveltă, frumoasă şi cu o prezenţă impunătoare, rivalizând cu cea a generalului Wellington.

— Excelenţa Sa, ducesa de Charente, anunţă Holmes.

Mariah scoase o exclamaţie înăbuşită, înainte de a se apleca într-o reverenţă adâncă:

— Excelenţă. Bine aţi venit în casa mea. Nu mă aşteptam să răspundeţi atât de curând biletului meu.

— Fireşte, doresc să-mi văd nepoata, acum că e din nou, oficial, în viaţă, spuse femeia mai în vârstă cu un accent franţuzesc caustic. Ridică-te, fată. Respectul faţă de cei mai în vârstă e un lucru bun, dar o ducesă n-ar trebui niciodată să se umilească în faţa alteia.

— Îmi recunosc greşeala. Mariah se ridică, cu ochii dansându-i, dar cu o notă de modestie în glas. Însă eu sunt cea mai nouă şi cea mai puţin experimentată dintre ducese. Nu ajung nici pe departe la… la nobleţea dumneavoastră.

— Ai să ajungi, în timp, spuse bătrâna cu grandoare, dar buzele îi tremurară într-un zâmbet amuzat.

Randall se aşteptase ca bunica Juliei să fie o femeie fragilă, poate chiar neputincioasă. Era evident că sănătatea doamnei se refăcuse de la vizita Juliei din primăvară. Julia semăna cu bunica ei – şi avea să fie la fel de frumoasă când ajungea la vârsta ducesei.

Mariah continuă:

— Julia şi fratele ei se află în salonul mic, învăţând din nou să se cunoască după atâţia ani în care au fost separaţi.

Ducesa adulmecă aerul.

— Stoneleigh e aici? Sper că se poartă cum se cuvine.

— Se bucură de întoarcerea surorii sale, spuse Randall. Au fost foarte apropiaţi şi cred că vor fi din nou.

Ducesa îşi întoarse privirea sfredelitoare spre Randall.

— Presupun că sunteţi maiorul Randall, soţul Juliei?

Acesta se înclină.

— Aşa e, doamnă.

— Moştenitorul lui Daventry, cred?

— Moştenitor prezumtiv, răspunse el, dar e puţin probabil să-l moştenesc eu. Daventry şi soţia sa aşteaptă un eveniment binecuvântat.

Privirea ochilor căprui se ascuţi.

— Nu ştiam asta. Păcat că ţi se ia locul. Julia ar trebui să fie cel puţin contesă. Ce te face să crezi că eşti suficient de bun pentru nepoata mea?

— Nu sunt, spuse Randall. Dar, uneori, zeii se arată îndurători.

— Aşa a fost în cazul tău, spuse bătrâna doamnă sec. Nepoata mea e cea mai bogată moştenitoare din Anglia.

— Nu m-am căsătorit cu cea mai bogată moştenitoare din Anglia, spuse el pe un ton la fel de sec. M-am căsătorit cu o moaşă fermecătoare, care nu avea mai mult decât acoperişul de deasupra capului.

Ducesa râse scurt.

— Eşti în regulă, domnule maior Randall. Acum, duce-ţi-mă la nepoţii mei.

Randall le însoţi pe Mariah şi pe ducesa de Charente în salon. Era curios cum aveau să reacţioneze Julia şi Stoneleigh la apariţia ei.

Când uşa se deschise, două voci rostiră în cor:

— Bunico!

Privind peste capetele celor două ducese, Randall îl văzu pe Stoneleigh sărind în picioare şi înclinându-se. Julia se ridică şi se plecă plină de graţie, oferindu-i o reverenţă oficială de curte, înainte de a se apropia pentru a-şi îmbrăţişa bunica. Era mai înaltă, dar nu cu mult.

Preţ de o clipă, lacrimile sclipiră în ochii asprei ducese de Charente.

— Mă bucur atât de mult că ai ieşit din umbră, draga mea, îi şopti ea. Apoi clipi şi se dădu înapoi să îşi studieze nepoata. Arăţi bine, Julia. Mai puţin speriată. Presupun că ar trebui să-i mulţumesc bărbatului acesta solid cu care te-ai căsătorit?

— Într-adevăr ar trebui, bunico. Julia aruncă o privire peste umărul ducesei, oferindu-i lui Randall un zâmbet pe care îl simţi visceral. E un bărbat uluitor de tolerant, care a dorit să mă ia de soţie chiar şi după ce i-am explicat toate motivele pentru care nu ar trebui s-o facă.

— Nu e tolerant. E înţelept, spuse ducesa aprobator. Atenţia i se mută asupra nepotului ei. Nu ai de gând să te porţi cu Julia precum nesăbuitul ei tată, nu-i aşa, Stoneleigh?

— Ar fi o lipsă de respect din partea mea să consimt la părerea ta despre tatăl meu, bunico, răspunse acesta cu strălucire în ochi. Dar te

asigur că o voi susţine pe sora mea prin toate mijloacele posibile.

La fel ca Julia, era evident că îşi respecta bunica fără a fi intimidat de ea.

Ducesa aprobă din cap.

— Foarte bine. Se întoarse spre Mariah. Noi două avem de organizat un bal. Am să le permit copiilor să mai povestească puţin. Apoi vei veni să ne ajuţi la organizare, Julia. Privirea ei alunecă spre Randall. Tu vei ajuta cel mai mult evitând să ne stai în cale. Astea sunt treburi de femei.

— N-aş îndrăzni să intervin, spuse Randall cu patos. Ducesa de Ashton m-a informat deja că trebuie să apar la bal în ţinuta regimentului. Vă stau la dispoziţie pentru orice alte porunci doriţi să daţi.

Ducesa de Charente chicoti.

— Eşti un ticălos, maiorule. Ordinele îţi vor parveni după ce mă sfătuiesc cu aghiotanţii mei. Acum, tai-o!

Randall se supuse. Nu mai fusese numit ticălos niciodată. Venind din partea ducesei, presupunea că era un fel de compliment.

Luă mai multe scrisori pe care Holmes le pregătise pentru el şi se retrase în apartamentul său. O parte dintre scrisori îl urmaseră până în Spania şi înapoi. Ştiind că multe erau de la administratorul afacerilor sale, adăugă noile scrisori la grămada de corespondenţă ce aterizase pe biroul lui în timpul aventurilor prin ţinutul de nord. Era timpul să se liniştească şi să se comporte ca un proprietar responsabil.

Luă un pumnal spaniol din sertarul pupitrului şi începu să deschidă peceţile, dar îi veni greu să se concentreze pe problemele de rutină legate de afaceri. Îşi începuse ziua ca moştenitor al unui titlu de conte, cu o mireasă deosebită, interesantă şi săracă lipită pământului. Acum, era un gentleman fără niciun titlu şi cu un venit modest, care se căsătorise cu o femeie moştenitoare a unei averi aproape de neimaginat.

Se spunea că Sarah, Lady Jersey, intrase în căsătorie cu o sută de mii de lire, fiindcă mama ei era fiica unică a lui Robert Child, fondatorul băncii familiei Child. Lady Jersey fusese principala moştenitoare a bunicului ei şi considerată o partidă extraordinară în cercurile de peţitoare. Tăcuta lui Julia, care scosese fragmente de şrap- nel din coapsa lui rănită, era la fel de bogată.

Le spusese atât Juliei, cât şi lui Mariah că nu conta prea mult faptul că fusese înlocuit ca moştenitor, dar se părea că totuşi îi păsa. Deşi îşi trăise cea mai mare parte din viaţă fără a se gândi la posibilitatea de a moşteni titlul de conte, în ultimele câteva săptămâni se obişnuise cu ideea. Chiar ajunsese să-i placă acea perspectivă. Era prea orgolios pentru a recunoaşte asta în faţa oricui altcuiva, dar, în liniştea propriei minţi, era nevoit să fie sincer.

Ce se întâmpla atunci când cavalerul rătăcitor îşi salva domniţa, iar după aceea se dovedea că ea nu mai avea nevoie de el?

Capitolul 24

La sfârşitul după-amiezii, Julia se întoarse în apartamentul lor. Se opri în pragul uşii, admirând imaginea oferită de Randall lucrând la birou, lângă fereastră. Lumina soarelui din acea după-amiază târzie presăra nuanţe de auriu şi de argintiu în părul lui şi arunca o strălucire încântătoare asupra trăsăturilor sobre şi pline de forţă ale chipului său. Simţi un fior interior plăcut la gândul că începea să cunoască foarte bine acel corp zvelt, musculos.

El ridică privirea.

— Arăţi ca o fată care tocmai a ieşit din clasă, remarcă Randall. Tânără, fericită şi încântată de gândul noilor posibilităţi.

— Aşa mă şi simt. Se apropie de Randall şi se aplecă să-l îmbrăţişeze. Ştiam că bunica avea să se bucure să mă vadă, dar îmi era teamă că Anthony o să mă renege pentru totdeauna.

— E un om mai bun decât tatăl tău. Randall îşi petrecu un braţ pe după talia ei şi o trase lângă el. Cum stătea aşezat, capul i se sprijinea foarte plăcut, într-o parte, pe sânii ei.

Energia care o însufleţise se evaporă, lăsând-o obosită, dar mai fericită decât fusese… vreodată.

— Îmi pare rău că întâlnirea cu familia mea a fost mult mai satisfăcătoare decât cea cu a ta.

— Aşteptările mele legate de Daventry au fost dintot- deauna scăzute, spuse Randall. Ceea ce contează e că i-a poruncit lui Crockett să stea departe de tine, aşa că vei putea trăi fără a fi nevoită să te fereşti mereu.

— Mă simt de parcă mi s-a luat o greutate imensă de pe umeri. Îşi trecu uşor vârfurile degetelor prin părul lui blond şi des, gândindu-se cât de multe îi datora soţului ei. Având în vedere că m-am lăsat cu greu convinsă să mă căsătoresc, ca o copilă sfioasă, am avut remarcabil de mult de câştigat de pe urma căsătoriei cu tine. Spera că Randall avea să spună că şi el avusese de câştigat, dar, când nu o făcu, ea continuă: Ce părere ţi-ai format despre bunica mea?

— Îi place să înspăimânte oamenii, răspunse el prompt. Dar, ocazional, simţul umorului subminează aceste încercări.

Julia râse.

— O citeşti. A spus că nu semeni deloc cu un Randall, ceea ce înseamnă că i-ai plăcut.

Randall zâmbi din colţul gurii.

— Ăsta chiar e un compliment. Cred.

Fiindcă Randall nu părea prea dornic s-o tragă la el în braţe, Julia se aşeză în fotoliul alăturat, pentru a-şi continua discuţia. Randall arăta calm şi frumos – şi prea al naibii de detaşat, având în vedere ce

făcuseră în trăsură mai devreme.

Amintindu-şi că detaşarea era expresia lui firească, Julia spuse:

— Drăguţa lui Gordon, Elsa Smith, s-a prezentat să discut cu ea. E puţin cam lipsită de experienţă, dar deşteaptă şi dornică să înveţe. Cred că va fi foarte bună pentru mine.

Randall aprobă din cap:

— Gordon va fi în extaz. Poate să înceapă repede?

— De mâine. Julia se încruntă amintindu-şi discuţia cu fata. Actualul ei stăpân îi face zile negre, aşa că e disperată să plece. I-am spus că se poate muta aici în seara asta şi o să compensez pentru simbria pierdută din cauză că nu l-a anunţat la timp. Ea şi Gordon au plecat imediat spre fosta ei casă, să-şi strângă lucrurile.

Randall o privi curios.

— Dată fiind situaţia ei grea, ai fi angajat-o şi dacă nu ar fi părut o cameristă promiţătoare?

— Probabil că da, recunoscu Julia. Detestam să ştiu că e nevoită să se ferească de avansurile stăpânului ei. Cel puţin, ea e liberă să plece, spre deosebire de o soţie.

— Spre deosebire de majoritatea soţiilor, tu eşti liberă să pleci, remarcă el. Te-ai asigurat de asta înainte de a accepta oferta mea.

— Trebuia să ştiu că am o portiţă prin care să scap dacă aveam nevoie. Să fi trecut oare doar câteva săptămâni de când insistase ca Randall să-i ofere o scrisoare prin care să-i acorde divorţul dacă şi l-ar fi dorit? Cât de repede ajunsese să capete încredere în el! Julia continuă: Situaţia Elsei m-a pus pe gânduri. Dacă, într-adevăr, am această sumă uriaşă de bani, aş vrea să folosesc o parte din ea ca să înfiinţez adăposturi pentru femeile care au nevoie să fugă de violenţa bărbaţilor, dar nu au niciun loc sigur în care să meargă. Nu toate femeile pot să-şi însceneze propria moarte.

— Şi majoritatea nu ar avea atâta noroc, încât să fie adoptate de cineva ca doamna Bancroft a ta. Expresia lui Randall era gânditoare. E un plan ambiţios, dar astfel de adăposturi ar ajunge efectiv să salveze vieţi. Ai vrea să le înfiinţezi în toate oraşele mari?

— Încă nu m-am gândit atât de departe. Ar trebui să fie larg răspândite, fiindcă femei abuzate există peste tot.

— Ce-ar fi dacă adăposturile ar fi afiliate bisericilor parohiale? sugeră el. Acestea chiar se găsesc peste tot.

Julia se încruntă.

— Da, dar nu sunt sigură că ar fi cel mai bun plan. Biserica e condusă de bărbaţi, iar ideile bărbaţilor despre locul unei femei sunt adesea diferite de ideile femeilor. Presupun că aş putea discuta cu arhiepiscopul de Canterbury. E un fel de văr de-al meu.

— Fireşte că arhiepiscopul de Canterbury ţi-e rudă, spuse Randall cu un amuzament trist. Ar fi trebuit să ghicesc.

— Niciuna dintre slăvitele mele rude nu m-a ajutat atunci când am avut nevoie, spuse ea caustic. Bunica a fost singura care ar fi putut să mă primească la ea, dar soţul ei era pe moarte atunci şi nu puteam să-i mai arunc încă o povară pe umeri.

Iar Julia nici nu se simţise în stare să înfrunte dificultăţile de a rămâne în vechea ei lume.

Amuzamentul lui Randall păli.

— Deci ai rămas cu Branford până când aproape te-a ucis. Ai dreptate, ar trebui să existe refugii pentru femei, ca să poată fugi înainte de a fi prea târziu. Poate te-ar interesa să colaborezi cu bisericile metodiste. Nu sunt la fel de larg răspândite ca parohiile anglicane, dar au deja adăposturi în care strâng femeile de pe stradă şi le oferă calificare şi educaţie, ca să-şi construiască o viaţă mai bună.

Julia simţi o tresărire de entuziasm.

— Ai dreptate, metodiştii ar putea fi parteneri mai buni. Îmi dai te rog o bucată de hârtie şi un creion, să-mi notez câteva idei personale?

Randall scoase hârtia şi creionul şi i le întinse:

— Poate vrei să începi prin a discuta cu Mariah şi cu bunica ta. Vor fi de acord şi îţi vor da idei bune, sunt sigur. Ţi-ar oferi şi susţinerea lor plină de influenţă.

— O altă idee bună. Notă şi acest lucru, în vreme ce, în minte, începură să îi încolţească şi alte idei. Am să încep cu Mariah.

— Asta va fi o cale de a ajuta mult mai multe femei decât ai ajutat ca moaşă, spuse Randall cu o privire caldă. Ai trecut prin multe greutăţi ca să ajungi aici, dar, astfel, ai devenit o femeie mai bună, mai plină de compasiune.

— Aşa îmi place să cred. Ezită, încercând să evite să alunge acea căldură. Este ceva ce m-a tulburat toată ziua. Lady Daventry a menţionat obsesia contelui de a asigura supravieţuirea neamului său. Când am discutat în particular, am întrebat-o dacă nu rămăsese vreun copil nelegitim în urma lui Branford. Ea nu ştia de niciunul, deci poate că Branford nu i-a spus tatălui său.

Expresia lui Randall se înăspri.

— Iar tu îţi faci griji în privinţa acelui băiat.

Julia îşi muşcă buza.

— Cu puţin noroc, trăieşte fericit cu mama lui şi se bucură de susţinere financiară din partea lui Daventry, dar m-aş simţi mai bine dacă aş şti că e bine.

— Asta presupunând că e în viaţă, remarcă Randall. Mulţi copii mici nu mai apucă să ajungă la maturitate.

— Da, şi dacă aşa stau lucrurile, băiatul e în mâinile lui Dumnezeu acum. Dar dacă e în viaţă şi are de suferit?

Julia ştia că unii dintre copiii nelegitimi ai nobililor se bucurau de un tratament rezonabil, precum Mackenzie. Dar alţii nu aveau la fel

de mult noroc.

— De ce îţi pasă de soarta unui copil al cărui tată a fost un bătăuş abuziv, care aproape te-a ucis? spuse Randall exasperat. Dacă e în viaţă, s-ar putea să fie un monstru, asemenea tatălui său.

— Poate, dar, după cum spuneai, cu siguranţă Branford nu ar fi fost atât de rău dacă ar fi fost crescut mai bine. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre Daventry însuşi.

— Băiatul ăsta ar avea, cât, doisprezece sau treisprezece ani? Probabil, caracterul lui e deja format.

Julia căută cuvintele care l-ar fi putut convinge pe Randall.

— Poate. Dar, indiferent de caracter, fiecare copil merită să fie îngrijit cum se cuvine. Deşi Daventry s-a dovedit un tutore rău pentru tine, cel puţin ai avut mâncare şi un acoperiş deasupra capului şi ţi s-a oferit o educaţie. Cine are grijă de fiul lui Branford? Nu ai niciun motiv să-l iubeşti pe Branford, dar băiatul e şi văr cu tine. Un Randall prin sânge. Cineva ar trebui să vegheze să îi fie bine.

Randall oftă.

— Poate că Daventry o face, dar nu putem afla sigur, fiindcă soţia lui nu ştie de existenţa băiatului şi nu prea am cum să-l întreb pe el direct. Prea bine, m-ai convins, deşi nu pe deplin, că am o oarecare responsabilitate faţă de copilul din flori al lui Branford. Ce măsuri vrei să se ia? Ai vreo idee unde se află băiatul?

Julia încercă să-şi amintească replicile de batjocură ale lui Branford.

— Cred că băiatul s-a născut pe la începutul anului, acum doisprezece ani, probabil lângă domeniul lui Branford, Upton Hill, lângă Bristol. Bănuiam că mama lui era oservitoare care locuia în zonă, dar nu lucra la conac. Se mai gândi puţin. Poate o servitoare dintr-un han. Mi-a spus în repetate rânduri că sunt o mică târâtură costelivă, care ar trece neobservată dacă în cameră s-ar afla şi o slujnică de han.

— Demonstrând încă o dată cât de nesocotit era, spuse Randall cu înverşunare, luând şi el notiţe pe o altă bucată de hârtie. Branford şi-ar fi dorit o femeie care să-i stea la dispoziţie când venea la Upton Hill, deci e o zonă bună în care am putea începe căutarea.

— E suficientă informaţie cât să-l găsim pe băiat? Aş fi dispusă să merg la Upton să-l caut, dar nu ştiu dacă m-aş pricepe la asta.

— Prietenul meu, Rob Carmichael, face parte din forţele de poliţie. [2] El e bun la astfel de lucruri. Randall îşi mai notă o observaţie. Am să aranjez o întâlnire cu el.

— Mâine-dimineaţă va sosi croitoreasa lui Mariah, să mă pregătească pentru societate. Julia se strâmbă. Vor fi prezente şi bunica, şi Elsa Smith, şi Mariah, desigur. Bănuiesc că toate vor avea păreri foarte ferme despre noua mea garderobă.

— Se pare că ar trebui să plec din oraş. Randall lovi uşor hârtiile din faţa lui. Trebuie să vizitez moşia Roscombe. Intendentul meu e bun, dar există unele lucruri de care trebuie să mă ocup personal. Plănuisem să merg acolo după ce îl vizitam pe Kirkland în Scoţia, dar, după cum ştii, atenţia mi-a fost distrasă în altă parte. În ochi îi apăru o licărire. În cel mai interesant mod posibil.

Julia simţi un junghi la gândul că Randall avea să plece, dar spuse veselă:

— Câtă vreme te întorci înainte de bal. Mariah nu va ierta niciodată o absenţă. Cred că nici eu. Nu voi fi o soţie solicitantă, dar… voi avea nevoie de tine atunci.

— Bineînţeles că mă voi întoarce până la bal, Julia. Ăsta e scopul pentru care am muncit amândoi – să-ţi asigurăm securitatea şi să te readucem la poziţia ta de drept. Tonul lui era la fel de relaxat ca al ei. După bal, nu vei mai avea nevoie de mine.

— Cred că două săptămâni de frivolităţi vor fi suficiente. După aceea, voi tânji să mă instalez la Roscombe.

Se întrebă ce fel de viaţă aveau să-şi construiască împreună, dar descoperi că îi era teamă să-l întrebe. El chiar credea că nu va mai avea nevoie de el?

Sau ceea ce voia să spună, de fapt, era că *el* nu va mai avea nevoie *de ea.*

După ce luară cina alături de Mariah şi de Ashton, Julia se retrase devreme şi adormi aproape imediat. Simţi vag aplecarea patului şi o îmbrăţişare caldă când Randall i se alătură, dar când se trezi, el plecase deja, lăsând doar o urmă în saltea.

Când se ridică din pat, descoperi pe lavoar un bilet scurt în care îi spunea că pleca devreme pentru a se întâlni cu Rob Carmichael. După întâlnirea respectivă, avea să pornească spre Roscombe. Nu era nici urmă de sentiment în acele câteva cuvinte. Avea să-i fie dor de ea? Ei cu siguranţă avea să-i fie dor de el.

Nu avu timp să se cufunde în gânduri negre, fiindcă Elsa, noua ei cameristă, intră timid în încăpere pentru a-şi începe sarcinile. Fata era rapidă şi plăcută şi se pricepea la aranjatul părului. Julia coborî la micul dejun simţindu-se puţin mai mult o doamnă londoneză.

Mariah era singură în salonul pentru micul dejun. Ridică privirea din farfurie cu un zâmbet:

— Ce bine, am companie! Adam a plecat să facă ceva util, în vreme ce eu mănânc tot ce-mi cade sub ochi. Desigur, mi-a fost rău când m-am trezit, aşa că acum trebuie să umplu spaţiile goale. Cât o să dureze faza asta?

— Vreo trei luni. Apoi, vor fi vreo trei luni de energie nestăpânită, urmate de cele mai lungi trei luni din istoria lumii. Julia studie mâncărurile ţinute calde pe bufet. Îmi recomanzi ceva anume?

— Cârnatul e foarte bun, răspunse Mariah. La fel şi kedgeree-ul ăsta.

Julia dădu la o parte capacul de argint şi văzu un amestec de orez şi de peşte, deasupra căruia fuseseră turnate bucăţi de ouă fierte tari, totul parfumat plăcut cu mirodenii exotice. Lângă încălzitor se afla un mic platou cu murături indiene de culoare portocalie.

— Arată bine. Felul kedgeree e de origine indiană, nu-i aşa? Tatăl meu nu permitea niciodată să se servească ceva atât de străin în casa noastră.

— Atunci s-a lipsit de nişte bucate foarte gustoase, spuse Mariah. Am luat un ajutor de bucătar cu experienţă în India ca să putem oferi şi diferite tipuri de curry pe lângă mâncărurile englezeşti. Partea indiană a familiei lui Adam adoră să ia masa aici. Mama lui tot ameninţă că ne va răpi bucătăreasa.

Julia zâmbi, luând o lingură de kedgeree, adăugând pâine prăjită şi un ou fiert moale, pentru orice eventualitate. Dar kedgeree-ul era gustos, la fel şi murăturile de mango.

Mariah termină de mâncat prima. Aruncând o privire spre ceas, îşi mai turnă nişte ceai şi îşi întinse marmeladă pe o felie de pâine prăjită.

— Avem cam o oră până soseşte croitoreasa. Eşti pregătită pentru calvar?

— Aşa cred. Julia chicoti. Simplul fapt de a fi pomenit de croitoreasă l-a făcut pe Randall să-şi ia tălpăşiţa spre moşia lui azi dimineaţă, devreme.

Simţind ceva în vocea Juliei, Mariah întrebă:

— V-aţi certat? Pari puţin tensionată.

— N-a fost o ceartă. Julia îşi făcu de lucru cu linguriţa de ceai, întrebându-se cât de mult să spună. Dar ieri a fost o zi dificilă. Nu sunt sigură dacă pe Randall l-a tulburat mai mult faptul că a fost dat la o parte de la moştenirea titlului de conte sau vestea că sunt moştenitoarea unei sume importante.

— Dacă e supărat, e în legătură cu moştenirea ta, spuse Mariah perspicace. Nu plănuise niciodată să devină conte, deci poate să ignore problema asta destul de uşor. Dar faptul că tu ai devenit atât de bogată e mult mai deranjant. Dumnezeu ştie că mi s-a părut înspăimântătoare averea lui Adam. Aş fi fericită dacă ar avea mai puţin. Însă lumea bună e plină de femei invidioase, care mă văd ca pe o vânătoare de averi care a cunoscut succesul.

— Dar tu nu ştiai că Adam era duce când l-ai cunoscut, remarcă Julia. Şi nici el nu ştia.

— Nimeni nu vrea să lase faptele să stea în calea unei poveşti interesante. Tinerele domnişoare mai ambiţioase au început să-mi copieze stilul vestimentar şi să încerce să-mi cumpere camerista ca să

le spună ce parfum folosesc. Mariah râse. O văduvă moştenitoare teribilă, în vârstă, m-a studiat prin lornietă înainte de a anunţa: „Frumuseţe în schimbul averii”. Apoi s-a îndepărtat semeaţă.

Nu sunt sigură dacă a fost un compliment sau o insultă, dar l-a nedreptăţit pe Adam. E destul de frumos şi el, deşi ar suferi dacă aş spune asta în public.

— Logica bătrânei moştenitoare mi s-ar putea aplica şi mie, spuse Julia cu tristeţe, Randall cu frumuseţea, iar eu, cu averea. Dar niciunul dintre noi nu s-a aşteptat să primesc această moştenire. Îşi încrucişă meticulos cuţitul şi furculiţa în farfurie. Randall mi-a promis că se va întoarce la timp pentru bal.

— Iar tu îţi faci griji că nu va fi aşa? spuse Mariah surprinsă. Are doar nevoie de timp să se obişnuiască cu noua situaţie. Motivele pentru care s-a căsătorit cu tine rămân la fel de valabile ca întotdeauna.

Julia clătină din cap.

— S-a căsătorit cu mine în special pentru a mă proteja de Crockett şi de Daventry. Acea protecţie nu mai e necesară.

— Ar fi putut să te protejeze şi fără să vă căsătoriţi. E tipul de bărbat nobil, dar nu şi-ar fi luat o soţie pe care să n-o dorească, spuse Mariah vioaie. Deşi averile voastre nu sunt egale, el a fost educat ca gentleman, iar tu, ca doamnă. Sunteţi mai apropiaţi ca origine socială decât am fost eu şi Adam.

Cum căsnicia soţilor Ashton părea înfloritoare, Julia speră că Mariah avea dreptate.

— Am inventat un plan de a scăpa de o parte din acei bani deranjanţi. Aş vrea să creez adăposturi pentru femei, în care să se refugieze atunci când sunt ameninţate sau abuzate.

Mariah clipi surprinsă.

— Ce idee minunată! Pot să mă număr printre ctitori?

— Desigur, spuse Julia surprinsă. Ducesa de Ashton va conferi strălucire acestei iniţiative. Dar de unde începem?

— De aici. Chiar acum, spuse Mariah cu o licărire în ochi. Dă-mi detalii!

Făcând schimb de idei cu Mariah, nervii Juliei începură să se calmeze. Nu era sigură cât de bună avea să fie ca soţie sau ca doamnă de societate, dar când era vorba să ajute femei, la asta se pricepea.

Capitolul 25

Julia ajunse la cea de-a treia ceaşcă de cafea şi tocmai îşi spunea cu regret că, în scurt timp, avea să sosească şi croitoreasa, când uşa salonului pentru micul dejun se deschise. O femeie frumoasă intră în cameră cu fustele costumului de călărie de culoare purpurie formând valuri în jurul ei.

— Bună dimineaţa, Mariah! spuse veselă nou-sosita. A început să plouă, aşa că m-am gândit să mă refugiez aici şi să văd dacă nu cumva aveţi puţin kedgeree delicios. Se opri brusc. Îmi cer mii de scuze! Nu mi-am dat seama că ai companie, Mariah.

— Eşti întotdeauna bine-venită, Kiri. Mariah se ridică în picioare şi o îmbrăţişă pe tânăra femeie. Julia, ai cunoscut-o pe sora lui Adam, Lady Kiri, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Primăvara trecută. Julia se ridică zâmbind. La fel ca Ashton, Lady Kiri era pe jumătate hindusă şi avea, tot ca şi el, păr întunecat şi ochi de un verde surprinzător. Spre deosebire de fratele ei, era sociabilă mai degrabă decât rezervată, iar vocea ei avea o tentă de accent muzical. Londra pare să-ţi priască, Lady Kiri.

— Doamnă Bancroft, spuse încântată femeia mai tânără, rămâi mai mult în Londra de data aceasta? Mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine.

— Acum e Lady Julia Randall, spuse Mariah. Ea şi prietenul lui Adam, maiorul Randall, s-au căsătorit în Scoţia şi au venit acum la Londra pentru sezonul de toamnă.

Kiri făcu ochi mari.

— Chiar sper că nu toţi prietenii arătoşi ai lui Adam se vor căsători înainte să apuc şi eu să arunc o privire! Bravo,

Lady Julia. Randall e cu adevărat un specimen superb. Dar… *Lady* Julia?

— Tatăl meu e ducele de Castleton, dar m-a renegat. Julia arătă spre bufet. N-aş vrea să te reţin de la kedgeree. Mariah spunea mai devreme că jumătatea indiană a familiei adoră să ia masa aici.

Lady Kiri râse, luând o farfurie şi servindu-se.

— Nici eu, nici felul kedgeree nu suntem cu totul indieni, dar e mult mai gustos decât terciul de ovăz.

Mariah turnă ceai pentru cumnata ei.

— Va trebui să plecăm în curând, când soseşte croitoreasa. Organizez un bal pentru Julia şi Randall peste două săptămâni, aşa că trebuie să-şi comande cât de repede o rochie potrivită. Eşti invitată şi tu, desigur.

— Minunat! Kiri se aşeză şi începu să înfulece cu poftă din kedgeree. Mi-era dor de ceva interesant. Pot să rămân şi cât stă

croitoreasa să ia măsurile? îmi place foarte mult să mă uit la palete de ţesături şi de stiluri.

Mariah păru gânditoare.

— Te-ar deranja, Julia? Kiri are un ochi excelent la culori. Prepară şi parfumuri personalizate, inclusiv parfumul pe care toate tinerele vânătoare de averi vor să-l copieze.

— Ţi-ar plăcea dacă aş prepara un amestec personalizat de parfum pentru tine, Lady Julia? o întrebă Kiri. Ca dar de nuntă.

Kiri păru atât de dornică s-o facă, încât Julia spuse:

— Mi-ar plăcea mult. Ceea ce însemna că trebuia să-i permită fetei să participe la probele făcute de croitoreasă. Nu că Lady Kiri ar fi fost tocmai o fetişcană; avea probabil puţin peste douăzeci de ani. Dar stilul ei direct şi vesel era tineresc. Când Julia avusese puţin peste douăzeci de ani, se simţise cu mii de ani mai bătrână.

Croitoreasa, *Madame* Hélier, sosi tocmai când Kiri îşi termina cel de-al doilea mic dejun şi începu măsurătorile în salonul privat al lui Mariah. Croitoreasa era însoţită de trei asistente încărcate cu ţesături, cu ţinute şi cărţi de modă. Doi lachei ai Casei Ashton fură şi ei convinşi să care alte suluri de materiale la etaj.

Elsa îşi făcu şi ea apariţia, părând intimidată de toate acele doamne impunătoare. În vreme ce îşi căuta un loc într-un colţ al camerei, bunica Juliei intră în forţă în salon, luă în stăpânire cel mai confortabil fotoliu şi o atrase pe croitoreasă într-o conversaţie într-o franceză rapidă.

Din fericire, era un salon încăpător.

Mariah dădu la iveală un scăunel de lemn solid, pe care Julia să stea în picioare pentru a-i permite cusătoresei să lucreze mai bine.

— Binevoiţi să păşiţi pe altarul de sacrificiu, doamna mea?

Julia râse şi urcă pe scăunel:

— Mă simt mai degrabă ca un miel pregătit pentru abator. De fapt, singurul motiv pentru care mă aflu aici e ca să ofer un pretext acestei întâlniri.

— Prostii, spuse bunica sa ferm. Eşti aici pentru a deveni absolut uluitoare. Fată – îi atrase atenţia Elsei cu o privire –, ajut-o pe stăpâna ta să-şi dezbrace rochia, ca să putem începe să o învăluim în ţesături. Mare noroc că nu eşti o tânără copilă, nevoită să poarte rochii din insipida muselină albă, Julia.

— Un albastru-închis, intens, sugeră Lady Kiri. Cu o uşoară nuanţă de verde. Traversă încăperea, apropiindu-se de sulurile de ţesături şi bătu uşor într-unul cu degetul ei lung. Acesta.

— O culoare excelentă, spuse *madame* Hélier aprobator, îi făcu semn uneia dintre asistente, care ridică supusă sulul ales de Kiri şi alte câteva ţesături în nuanţe de albastru.

Julia întinse braţele, ca Elsa să poată descheia rochia şi să i-o tragă

peste cap. Julia nu era neinteresată de haine, dar, în acel moment, cea mai mare parte din atenţia ei era dedicată planurilor legate de adăposturi. Eventual, o femeie cu copii ar fi putut fi mutată într-un alt oraş dacă exista riscul ca un soţ brutal s-o urmărească. Ce fel de aranjamente ar fi fost necesare pentru aşa ceva?

Bunica Juliei spuse:

— Ai o siluetă micuţă foarte frumoasă, *ma petite,* şi ar trebui să o scoţi în evidenţă. Fată, îndoaie în jos cămaşa de corp a stăpânei tale, ca să semene cu o rochie de bal.

Julia aproape că nici nu observă degetele blânde ale Elsei întorcând spre interior marginea cămăşii de corp. Apoi, camerista icni surprinsă, provocându-i Juliei un şoc ce o readuse în prezent. Coborî privirea şi descoperi oripilată că fata îi dezvelise cicatricile.

Julia simţi impulsul să se acopere şi să fugă. În schimb, strânse din pumni şi rămase complet nemişcată, bucuroasă că era întoarsă cu spatele spre majoritatea femeilor. Doar Elsa şi Mariah puteau vedea pielea urâţită de cicatrici.

Ochii căprui ai lui Mariah trădară o clipă de şoc, urmat rapid de înţelegere. Îi aruncă Elsei o privire ascuţită, impunându-i să-şi ţină gura, înainte de a spune relaxat:

— Nu cred că Julia ar trebui să poarte un decolteu adânc. Se apropie şi trase în sus cămaşa de corp a Juliei, peste cicatrici. Are un soţ cât se poate de bun şi nu e nevoie să-şi scoată în evidenţă toate atuurile. Cred că un stil de o eleganţă bogată, dar modestă i se va potrivi cel mai bine. Rânji. Nu ca în cazul meu. Eu prefer să arăt ca o desfrânată rafinată.

— Excelenţă! exclamă oripilată *madame* Hélier. Niciodată, absolut niciodată nu v-ar numi cineva desfrânată!

Kiri râse.

— Desfrânată, da, dar cu siguranţă una cât se poate de rafinată. E un stil la care aspir şi eu!

Bunica Juliei îşi permise să clatine amuzată din cap.

Comentariile lui Mariah deturnaseră atenţia femeilor de la Julia, lucru pentru care îi era profund recunoscătoare. Elsa nu putea să-i fie cameristă fără a afla despre cicatrici, dar Julia n-ar fi putut suporta umilinţa ca întreaga lume să afle despre ele.

După ce-şi calmă respiraţia, Julia întrebă:

— Dacă mi se permite o opinie, mie îmi place sugestia lui Mariah. Mă simt mult mai în largul meu cu o eleganţă discretă, decât ca o strălucitoare prinţesă a balului. Îşi înclină capul spre Mariah. Sau ca o ducesă de aur.

Toate cele şapte femei o studiară, cântărindu-i cuvintele. Julia se simţi ca o bucată de carne căreia i se stabilea preţul pe piaţă. *Madame* Hélier, neintimidată de atâtea ducese şi fiice de duci, aprobă hotărât

din cap.

— Très *bien.* Un decolteu modest, dar poate tăiat în spate mai adânc decât de obicei, fiindcă aveţi o piele atât de frumoasă, Lady Julia. Ca porţelanul. Uşoara dezvelire a spatelui va fi mai subtilă, dar de un efect deosebit. Betsy, drapează mătasea chinezească în jurul umerilor lui Lady Julia.

O asistentă veni în faţă pentru a îndeplini porunca, iar Julia se alătură discuţiei pentru a se asigura că nu sfârşea gătită ca un ponei de circ. Rochia de bal fu prima asupra căreia se opriră, optând pentru un stil extrem de simplu, potrivit staturii ei mărunte. Julia fu înfăşurată în cel puţin o duzină de ţesături, dar, într-un final, toată lumea aprobă mătasea pe care o indicase Lady Kiri.

Echipa de modă merse mai departe, punând la cale rochii pentru plimbări şi mantii, costume de călărie şi toate celelalte ţinute ale unei doamne de seamă. La amiază, Mariah sună şi porunci să se servească gustări pentru toată lumea, de la ducesa moştenitoare la asistente şi la cameriste. Atmosfera de frivolitate feminină era atât de intensă, încât ar fi înnebunit orice bărbat, după cum se dovedi atunci când Ashton veni în salon, aruncă o privire oripilată şi porni apoi spre o zonă mai sigură.

După ce se luară toate deciziile legate de ţesături, de stiluri şi de croieli, Julia coborî de pe scăunelul ei. Ridicând un sul de material, aruncă o bucată peste umărul lui Mariah.

— Te-am observat cântărind din priviri această mătase de Mantua cu ape. Felul în care verdele capătă străluciri aurii se potriveşte perfect cu tine. Aruncă o privire spre celelalte femei. Vedeţi cum auriul scoate în evidenţă picăturile de aur din ochii Excelenţei Sale?

Mariah mângâie mătasea.

— Adam spune că ar trebui să cheltuiesc mai mult pentru mine.

— Chiar te rog, cheltuieşte mai mult din banii fratelui meu. Lady Kiri zâmbi poznaş. Se va bucura foarte mult să te vadă îmbrăcată în acea mătase. Cu smaralde.

— Urcă pe scăunel, Mariah, porunci Julia. Acum e rândul tău.

Mariah se supuse, alegând un stil care avea să se potrivească şi după ce i se îngroşa talia. Înainte să plece *madame* Hélier şi asistentele sale, bunica Juliei şi Lady Kiri îşi aleseră şi ele ţesături şi îşi comandară rochii.

Julia îşi turnă o ceaşcă de ceai.

— Fiindcă nu am avut niciodată la dispoziţie un sezon propriu-zis înainte de a mă căsători, nu mi-am dat seama de câte eforturi e nevoie pentru a te îmbrăca precum o mare doamnă!

— Lumea bună trebuie să-ţi recunoască rangul, proclamă bunica ei. După aceea, poţi să te îmbraci oricât de prost doreşti şi vei fi considerată doar excentrică.

— Îmi doresc să fiu discretă, nu excentrică, bunico, oftă Julia. Sper să nu mai trebuiască să fac asta vreodată.

— N-ar trebui să mai fie necesar acum, că ai pus bazele unei garderobe adevărate, spuse Mariah pe un ton liniştitor. Ţi-ai ales stiluri clasice, care vor arăta întotdeauna superb.

Bunica se ridică şi o îmbrăţişă pe Julia.

— *Madame* Hélier a fost informată că trebuie să-mi trimită mie nota de plată pentru sesiunea de azi, spuse ea încet. Darul meu pentru nepoata mea favorită.

— Bunico, e prea mult! spuse Julia cu respiraţia tăiată.

— Au trecut mulţi ani pentru care trebuie să compensez. Vocea ei trădă un tremur. Nu am mai avut o zi atât de plăcută de când… de când a murit mama ta, *ma petite.* Deşi sunt mândră de felul în care te-ai descurcat în toţi aceşti ani, mă bucur atât de mult că te-ai întors acasă.

Julia clipi pentru a-şi stăvili lacrimile.

— Şi eu mă bucur, bunico. Şi eu.

Randall uitase pe jumătate cât de frumoasă era moşia Roscombe. Îşi opri calul pe o colină ce dezvăluia ochilor porţiuni întinse din dealurile Cotswold şi conacul de piatră discret, în care se născuse. Moşia Roscombe era căminul unui gentleman, nu un castel grandios. Aici trăiseră generaţii întregi din familia mamei sale.

După ce părinţii lui muriseră, iar Daventry devenise tutorele său, Randall petrecuse prea puţin timp la Roscombe. Cât trecuse de la ultima vizită? Doamne, Dumnezeule, mai mult de doi ani, încă de dinainte să fie rănit.

Începu să coboare dealul călare. Cea mai mare parte a procesului de vindecare se desfăşurase în Londra. De acolo, călătorise în Scoţia, în căutarea lui Ashton, iar după aceea, se îmbarcase din nou spre Peninsulă.

Însă, deşi îşi petrecuse prea puţin timp la Roscombe în ultimii ani, moşia aceasta încă reprezenta căminul lui şi niciun alt loc nu ar fi putut rivaliza cu el. Trecu călare printre vechile porţi de fier care nu erau niciodată închise, apoi străbătu aleea lungă ce ducea la conac şi la anexele sale.

Câteva mici căprioare domestice fugiră din calea lui, fără a părea neobişnuit de speriate de prezenţa sa. Totul era în ordine şi bine îngrijit. Trebuia să recunoască meritul lui Daventry de a fi angajat un om bun ca să administreze moşia. Caldwell era atât de competent, încât Randall nu se gândise niciodată să-l înlocuiască.

Dimineaţă, avea să-i facă o vizită lui Caldwell, pentru a discuta despre colibele arendaşilor şi despre sistemul de canalizare, precum şi despre costul unor noi utilaje agricole. Probabil avea să accepte toate

sugestiile lui Caldwell fiindcă acesta păstrase moşia Roscombe profitabilă şi ogoarele înfloritoare timp de mai bine de douăzeci de ani.

Această călătorie nu fusese cu adevărat necesară, dar Randall îşi dorise să scape din Londra preţ de câteva zile. Gordon păruse trist aflând că va fi abandonat din nou, dar avea să-şi revină în scurt timp, având-o pe Elsa sub acelaşi acoperiş.

Randall ocoli casa, oprindu-se la grajduri, şi descălecă, ducându-şi înăuntru calul istovit. Rândaşul, Willet, se afla în încăperea unde se ţineau harnaşamentele, reparând o bucată. Îşi înălţă privirea şi se ridică ieşind în întâmpinarea stăpânului său, de parcă Randall ar fi fost pe acolo doar cu o săptămână în urmă.

— Ziua bună, domnule maior. Staţi mult de data aceasta?

— Nu mult, dar, în scurt timp, voi veni să locuiesc aici. Randall dădu jos şaua de pe cal şi începu să-l ţesale, savurând acest ritual de călăreţ. Piciorul îl durea după atâta timp petrecut călare, dar nu exista riscul să se prăbuşească. În curând, avea să considere această recuperare firească. M-am căsătorit, aşa că voiam să mă asigur că Roscombe e în stare bună şi că o poate primi pe proaspăta mea mireasă.

Expresia lui Willet deveni mai atentă.

— Veţi avea nevoie de mai mulţi servitori în casă. Fiica mea cea mică e aproape pregătită să intre în serviciu.

— Soţia mea se va ocupa de angajări, dar am să-i spun că fata ta – Randall îşi scotoci în memorie – Nancy, oare? — ar putea fi interesată.

— Da, Nancy a mea e. Aveţi o memorie bună, domnule maior. Rândaşul se întoarse în camera pentru har- naşamente, adăugând. Bine aţi venit acasă, domnule. E timpul ca această casă să fie locuită.

Sosise timpul de mult. După ce se ocupă de calul său, Randall intră în casă, surprinzându-şi bucătăreasa-intendentă în bucătărie. Pregătea o plăcintă ciobănească pentru ea şi soţul ei, iar Randall o asigură că o felie din acea plăcintă avea să fie excelentă şi pentru el.

Apoi, rătăci prin încăperile familiare, încercând să le vadă cu ochii Juliei. Casa fusese bine întreţinută. Nu existau locuri în care apa să picure din tavan, nici lemn putrezit, nici carii.

Dar nici nu se făcuseră eforturi de a decora locuinţa după moartea părinţilor săi. În rarele sale vizite, Randall savurase sentimentul de familiaritate dat de faptul că nimic nu se schimbase în casa în care copilărise. Din acest motiv, vopseaua începuse să pălească, mobila avea nevoie să i se refacă tapiţeria, iar o parte dintre covoare erau uzate. Erau multe lucruri ce ar fi putut oferi ocupaţie unei stăpâne a casei.

Randall intră în salonul mare şi privi pe fereastră valea deluroasă, cu mâinile strânse la spate. Cum ar fi fost viaţa lui dacă părinţii lui nu

ar fi murit? Ar fi copilărit aici, poate ar fi avut fraţi sau surori mai mici. Nu ar fi devenit un băiat atât de dificil, încât să fie trimis la Academia Westerfield.

Însă prieteniile pe care le formase acolo îi îmbogăţiseră viaţa nemăsurat de mult. Ar fi devenit la fel de apropiat de colegii săi de clasă dacă ar fi fost trimis la una dintre şcolile obişnuite pentru rangul familiei sale? Probabil că nu. Elevii cu probleme ai lui Lady Agnes avuseseră mai mare nevoie unii de alţii decât majoritatea băieţilor de şcoală.

Ar fi ales să intre în armată? Puţin probabil. Dacă ar fi crescut aici, nu şi-ar fi dezvoltat acea vână furioasă de violenţă, ce făcea ca bătăliile să-i pară atât de atrăgătoare. Nici nu ar fi simţit o dorinţă atât de aprinsă de a se îndepărta de Anglia.

S-ar fi dus la universitate şi ar fi trăit ca majoritatea tinerilor bărbaţi de rangul său. Ar fi învăţat de la tatăl său cum să se ocupe de moşia de aici, de la Roscombe, şi ar fi petrecut ceva timp la Londra, trăind aventuri cu diverse femei. S-ar fi căsătorit până acum, probabil ar fi avut şi copii. Dar mama copiilor săi nu ar fi fost Julia.

Nu avea niciun rost să se gândească la ce fel de viaţă ar fi dus. Viaţa pe care o trăise includea cicatrici, prieteni la fel de apropiaţi ca fraţii şi pe Julia.

Încercă să şi-o imagineze locuind acolo. Ar fi citit în micuţa bibliotecă? Ar fi pus conserve în cămară? Nu avea să se audă râset de copii din odaia ce le-ar fi fost rezervată lor, iar acest gând îi produse mai multă suferinţă decât ar fi crezut cu o lună în urmă c-ar fi posibil.

Julia făcuse din căsuţa ei un loc cald şi primitor. Putea face acelaşi lucru şi aici. Însă îi venea greu să şi-o imagineze în acele încăperi. Să fi fost din cauză că nu-l ajuta imaginaţia sau fiindcă era o prostie din partea lui să creadă că ar putea vreodată să locuiască aici împreună?

Din unele puncte de vedere, căsnicia lui mergea bine. Mai bine decât se aşteptase. Dar nu putea ignora faptul că Lady Julia era moştenitoarea unei mari averi. Bogăţia îi asigura libertate şi posibilităţi la care prea puţine femei ar fi putut visa. Ar fi putut să-şi cumpere o moşie proprie dacă dorea. Sau propria ei casă în Londra. Sau ar fi putut călători.

Cu o sinceritate pură, recunoscu faptul că îşi dorise ca ea să depindă de el pentru susţinere financiară şi pentru protecţie, fiindcă, Dumnezeu îi era martor, el chiar avea nevoie de ea. Nu prea voia ca Julia să aibă de ales dacă acest lucru însemna să nu-l aleagă pe el.

Simţi o apăsare pe picior şi, coborând privirea, văzu o pisică mare şi încrezătoare sprijinindu-se de glezna lui. Animalul era în cea mai mare parte tigrat, cu dungi de culoare închisă, pieptul şi labele albe, şi în acel moment nu pregeta să-l acopere de păr alb pe stăpânul moşiei Roscombe.

Randall zâmbi trist şi ridică pisica în braţe. Animalul începu să toarcă fierbinte sub degetele lui mângâietoare. Mama lui avusese dintotdeauna pisici, iar aceasta era probabil, una dintre urmaşe. Chiar dacă Julia nu mai venea niciodată, nu avea să fie singur.

Capitolul 26

Pregătirile pentru prezentarea ei în societatea londoneză o ţinură ocupată pe Julia pe parcursul următoarelor câteva zile, deşi nopţile se simţea destul de singură. Îi plăcea să doarmă în acelaşi pat cu soţul ei, chiar şi atunci când vremea era caldă. Odată ce sosea iarna, urma să aibă nevoie permanentă de el.

La patru zile după plecarea lui Randall, primi o scrisoare de la el, adusă de Elsa pe tava de ceai de la micul dejun. Acesta spunea pe scurt că se ocupa de problemele practice de la Roscombe şi că de-abia aştepta să o ducă şi pe ea acolo cât de curând.

Julia zâmbi melancolic după ce o citi. Omul acela era un soldat şi un protector în adevăratul sens. Nu ar fi trebuit să se aştepte şi la cuvinte romantice din partea lui.

Cel puţin, acest bilet era ceva mai personal decât cel pe care i-l scrisese în dimineaţa plecării sale.

Julia şi Mariah plănuiseră să iasă la cumpărături în ziua aceea. Scopul oficial era ca Julia să-şi cumpere câteva mărunţişuri de care avea nevoie, dar obiectivul principal era să se distreze. Anthony îi deschisese un cont la banca lui, astfel că Julia avea acum bani de buzunar. Urma să aibă acces la întreaga ei moştenire peste o lună sau două.

Fratele ei o informase că tatăl lor era furios, dar Castleton nu avea niciun drept legal să o împiedice pe fiica lui să-şi primească moştenirea. În plus, avocaţii familiei recunoscură cu prudenţă că viitorul se afla în mâinile lordului Stoneleigh, deci nu încercară să-i pună beţe în roată.

După ce se îmbrăcă, Julia trecu în salonul ei particular, în trecut acesta fusese un dormitor, cu o uşă ce dădea spre camera de zi a lui Randall, dar, acum, spaţiul îi fusese cedat Juliei. După ce patul fusese scos din cameră, Mariah şi Julia scotociseră podul casei pentru a alege mobilier şi accesorii. Noul ei salon deveni o cameră încântătoare, amenajată în nuanţe de crem şi roz-deschis şi era puţin mai mare decât camera principală a Juliei din căsuţa ei din Hartley.

Se aşeză la delicatul pupitru francez de scris şi aruncă o privire spre lista de cumpărături. Într-o bună zi, avea să considere că banii din poşeta ei erau un drept firesc, dar, deocamdată, reprezentau un lux delicios. Dacă ar fi trăit întreaga viaţă în cercurile aristocrate în care se născuse, nu ar fi înţeles niciodată pe deplin cât era de norocoasă.

Julia tocmai voia să coboare să ia micul dejun, când lumina soarelui îi atinse verigheta, făcând să strălucească rotocoalele modelelor celtice tăiate în aur. Îi veni o idee şi îl chemă pe Gordon.

Valetul apăru aproape imediat.

— Aveţi să-mi daţi o sarcină, doamna mea? o întrebă el plin de speranţă. N-am prea avut de lucru.

Ea râse.

— Cu siguranţă, eşti ocupat să o înveţi pe Elsa despre treburile casei.

El zâmbi.

— Da, dar simt că nu-mi îndeplinesc datoria faţă de domnul maior.

— Când se va întoarce, va avea nevoie să-l faci frumos pentru societatea din Londra.

Gordon clătină din cap.

— Nu are nevoie de ajutor pentru a fi frumos. Eu doar mă asigur că hainele lui arată bine.

Cât se poate de adevărat. Randall era uluitor de frumos, indiferent ce ar fi purtat. Sau n-ar fi purtat. Amintindu-şi să se ocupe de aspectele practice, Julia spuse:

— Vreau să cumpăr un inel pentru soţul meu. Poţi să-mi aduci un inel pe care bijutierul să-l poată folosi pentru a determina mărimea?

— Vă voi aduce unul chiar acum.

Gordon se înclină şi se retrase; câteva minute mai târziu se întoarse cu un inel de aur cu pecete.

Julia băgă inelul în săculeţul ei de damă. Randall făcuse atât de multe pentru ea. Voia să-i ofere şi ea, în schimb, un semn al aprecierii sale.

În vreme ce un lacheu al Casei Ashton preluă un pachet de ciorapi de mătase, Julia remarcă:

— Uitasem cât e de convenabil să ai pe cineva care să care totul pentru tine.

— Şi să ducă totul la trăsură, care trebuie să fie aproape plină, presupun. Nu că nu aş fi contribuit şi eu la umplerea ei! Mariah îşi ascunse cu mâna un căscat. Obosesc uşor zilele astea. Am ajuns la capătul listei tale de cumpărături?

— Mai trebuie să ne oprim, într-un loc. Vreau să merg la un bijutier sau la un aurar să comand un inel pentru Randall. Unul cu acelaşi model ca verigheta mea. Julia zâmbi sfioasă. Sper că nu va considera teribil de sentimental gestul meu.

— Ce idee excelentă! Cred că lui Adam i-ar plăcea dacă i-aş oferi un inel-pereche, spuse Mariah gânditoare. Chiar mi-ar plăcea să-l marchez ca fiind *al meu.*

— Mi se pare corect, din moment ce femeile poartă inele pentru a evidenţia faptul că aparţin cuiva, consimţi Julia. Unde ar fi un loc bun să facem inelele?

— Există un meşter aurar chiar după colţ. Mariah o conduse pe strada Bond. Domnul Rose a confecţionat verigheta mea şi ştie ce

mărime poartă Adam. Îşi scoase mănuşa şi îi arătă Juliei inelul. Deşi arată ca o verighetă simplă de aur, în interior e gravat un model indian ce încorporează şi iniţialele noastre. Am să ţi-l arăt când ajungem la magazin.

— Poate vom da naştere unei mode de verighete-pere- che. Julia îi zâmbi poznaş prietenei sale. În fond, tu eşti Ducesa de Aur, foarte, foarte la modă.

Mariah râse.

— Moda nu va dura mai mult de un sezon sau două, dar asta – ridică mâna stângă fără mănuşă, cu inelul de aur la fel de luminos ca părul ei strălucitor – e pentru totdeauna.

Fireşte, domnul Rose fu încântat să primească două doamne de rang înalt în magazinul său. Comandarea inelului pentru Adam fu simplă, căci bijutierul îl confecţionase şi pe cel al lui Mariah, dar un inel pentru Randall era mai greu de realizat. Domnul Rose examină cu atenţie verigheta:

— Pentru a putea copia exact modelul, va trebui să păstrez inelul timp de o zi sau două.

— Nu! Degetele Juliei se strânseră în jurul inelului. Zâmbi, ca pentru a-şi cere scuze. Îmi pare rău, dar nu îl am de prea multă vreme.

Ochii întunecaţi ai domnului Rose sclipiră.

— Înţeleg, doamna mea. Şi soţia mea ar simţi exact la fel. Dacă vă puteţi despărţi de el preţ de jumătate de oră, voi face un mulaj din ceară.

Julia îi aruncă o privire lui Mariah, care părea obosită, înţelegând corect mesajul, bijutierul spuse:

— Am un salon privat, unde puteţi să aşteptaţi şi să vă odihniţi.

— Mulţumesc, ar fi minunat.

Julia şi Mariah fură conduse într-un salon plăcut, aflat la etaj. Puteau urmări confortabil acel du-te-vino al figurilor elegante din strada de dedesubt.

După ce o servitoare le aduse o tavă cu ceai şi prăjituri, Julia îşi întrebă prietena:

— Te-ai obişnuit să te bucuri de o astfel de servire peste tot? După atâţia ani în care am fost o văduvă cu mijloace modeste, mi se pare ciudat să fiu tratată cu un asemenea respect.

— Încă nu m-am obişnuit nici eu, recunoscu Mariah. Îşi mângâie talia încă subţire. E ciudat când mă gândesc că acest copil şi alţii pe care i-am putea avea eu şi Adam vor fi crescuţi într-un asemenea lux. Va trebui să facem mari eforturi pentru a ne asigura că generaţia viitoare îşi dezvoltă corect simţul perspectivei. Poate va fi ceva mai uşor pentru tine şi pentru Randall, deoarece copiii voştri nu se vor naşte cu titluri.

— Noi nu vom avea copii, spuse Julia încet. Fărâmiţă o turtă de

ovăz. Îşi dorise să-i mărturisească lucrul acesta lui Mariah, dar încă mai era dureros să rostească acele cuvinte. Eu… nu pot să am.

Mariah tresări surprinsă.

— Îmi pare foarte rău. Tăcu preţ de câteva clipe, apoi adăugă: Presupun că Randall ştie.

Julia aprobă din cap.

— E unul dintre cele câteva motive pe care i le-am oferit pentru a-i explica de ce nu ar trebui să mă ia de soţie. A spus că nu contează.

— Iar tu îţi faci probleme că nu e romantic. Mariah deveni gânditoare. Deşi nu e exact la fel ca a avea propriul copil, dacă vrei să creşti unul, există întotdeauna prunci care au nevoie de un cămin. Te-ai descurcat minunat cu toţi copiii pe care i-ai întâlnit prin intermediul muncii tale şi erai absolut încântată de fiica lui Jenny Watson, Molly.

Julia se încruntă.

— Nu prea m-am gândit la asta. Nu sunt sigură ce părere ar avea Randall să crească un copil care nu e al lui. Dar merită să mă gândesc.

— Personal, cred că ar fi excelent să te alegi cu un copil fără să suferi de greţuri matinale, spuse Mariah cu fermitate. Metoda obişnuită lasă mult de dorit!

Julia râse.

— Te asigur că vei fi uluitor de încântată de tine însăţi când îţi vei ţine în sfârşit copilul în braţe.

— Presupun că ai dreptate. Mariah coborî privirea spre ceaşca de ceai. Când va sosi vremea să nasc, vei fi lângă mine, Julia? Te rog?

— Dacă mă vrei alături, bineînţeles că voi fi acolo, răspunse Julia. Sunt onorată.

— Mulţumesc. Mariah zâmbi melancolic. Cred că sunt totuşi moderată în neliniştea mea, dar asta înseamnă destul de multă nelinişte.

Înainte ca Julia să apuce să o liniştească şi mai mult, domnul Rose intră în încăpere:

— Lady Julia, poftiţi verigheta dumneavoastră. Inelul domnului va fi gata peste o săptămână.

Îi mulţumiră şi coborâră în stradă, unde le aştepta Timms, lacheul Casei Ashton. Acesta se înclină:

— Voi merge după colţ să chem trăsura, Excelenţă.

— Pornim şi noi în direcţia aia şi ne întâlnim acolo.

Mariah părea obosită, iar Julia îşi spuse că era de dorit ca prietena ei să ajungă acasă cât mai repede, să se odihnească. Mergeau pe stradă, una lângă cealaltă, în urma lacheului.

— O, uite ce bonetă minunată! revenindu-şi brusc, Mariah făcu stânga spre vitrina unei modiste bine-cunoscute. Crezi că i s-ar potrivi lui Kiri? M-a ajutat atât de mult cu organizarea balului, încât mi-ar

plăcea să-i ofer un semn al aprecierii mele.

Julia i se alătură, imaginându-şi confecţia viu colorată de panglici şi de flori aşezată peste părul de culoare întunecată al lui Lady Kiri.

— Stilul i s-ar potrivi, dar culorile acelea nu sunt chiar cele mai adecvate, aş zice eu. Ar trebui să aibă panglici verzi, care să scoată în evidenţă culoarea ochilor ei uimitori.

Mariah se gândi, apoi aprobă din cap:

— Ai dreptate. Am s-o aduc pe Kiri aici după bal şi, dacă îi place stilul, putem alege cele mai bune culori pentru ea.

Când ieşiră din nou pe trotuar, vocea lui Timms se ridică într-un strigăt înspăimântat în faţa lor:

— Doamnele mele, fiţi atente! În spate!

Şi alte voci strigau. Julia se răsuci şi privi în spate, spre locul de unde veniseră. Îi stătu inima în piept când văzu că o trăsură scăpase de sub control şi era pe punctul de a sări pe trotuar. La doar câţiva metri distanţă, caii cu priviri speriate se îndreptau spre ele cu o viteză ameninţătoare.

Mariah era doar pe jumătate întoarsă, iar privirea ei nu surprinse pericolul. Pentru Julia, timpul păru să încetinească, aşa cum se întâmpla întotdeauna când dezastrul devenea iminent în cazul unuia dintre pacienţii săi.

Magazinul modistei. Două vitrine proiectându-se pe trotuar cu uşa adâncită între ele.

Ştiind că era singura lor speranţă, Julia se aruncă spre dreapta, trecându-şi un braţ în jurul lui Mariah, pentru a o trage şi pe ea într-un loc sigur. Boneta Juliei îşi luă zborul, iar ele se rostogoliră lovindu-se de uşa magazinului cu doar o fracţiune de secundă înainte ca trăsura şi caii să treacă tunător pe lângă ele.

Trăsura lovi din lateral vitrinele, iar sticla se făcu ţăndări pe ambele părţi, în vreme ce Julia şi Mariah căzură la pământ. Caii trecură atât de aproape, încât Julia simţi căldura corpurilor lor. Roţile îmbrăcate în fier ale trăsurii trecură şi mai aproape.

Apoi, trăsura se îndepărtă de ele. Julia rămase nemişcată preţ de o clipă, în vreme ce aşchiile de sticlă se loveau de trotuar cu un clinchet, la doar câţiva centimetri de ele. Dându-şi seama că era întinsă peste prietena ei, se ridică atentă în şezut.

— Mariah, eşti bine?

— M-am lovit, dar, în rest, sunt bine, cred, spuse prietena ei cu glas tremurător şi se ridică sprijinindu-se de uşa magazinului. Slavă Domnului că ai reacţionat atât de rapid! Am văzut odată căruţa unui vânzător ambulant strivită de o trăsură scăpată de sub control. Oamenii uită cât de periculoase pot fi străzile.

— Am trăit în liniştea satelor prea mult timp, cred, spuse Julia melancolică. Uită-te la biata mea bonetă. Azi am purtat-o pentru

prima dată, iar acum, e zdrobită şi distrusă.

Mariah simţi că i se taie respiraţia, iar chipul îi căpătă o paloare de mort:

— Ai urme de roţi pe fustă! Dacă ai fi fost puţin mai aproape de stradă…

Se înfioră.

Julia se uită la dungile lungi şi întunecate de pe ţesătura gri-porumbel. Simţise că fustele îi fuseseră smucite puternic când trăsura trecuse huruind pe lângă ea. Roţile înaintaseră la doar câţiva centimetri de picioarele ei. Ar fi fost zdrobită la fel de necruţător ca frumoasa ei bonetă.

Lacheul, Timms, ajunse la ele alb la faţă ca varul.

— Excelenţă, doamna mea, aţi fost rănite? Le întinse mâna. Fiţi atentă la sticla spartă, doamna mea.

Julia se schimonosi de durere când tânărul o ajută să se ridice, ştiind că avea să rămână cu vânătăi mari.

— Sunt bine, mulţumită avertizării tale.

Aruncă o privire în lungul străzii, în vreme ce Timms o ajută pe Mariah să se ridice în picioare. Trăsura dispăruse după colţ.

— Trăsura nu s-a făcut zob, deci probabil că vizitiul a reuşit să recapete controlul asupra cailor. Apoi şi-a continuat drumul pentru a nu fi nevoit să suporte consecinţele faptului că s-a dovedit atât de neîndemânatic pe capră.

— Va fi destul de scump pentru modistă să-şi repare vitrinele, consimţi Mariah. Dar slavă Domnului că n-a fost nimeni rănit!

Lacheul ridică boneta distrusă a Juliei şi le conduse pe ambele femei prin mulţimea care se adunase. Julia era recunoscătoare că braţul lui puternic o susţinea, căci genunchii ei erau moi.

Chiar mai tulburătoare decât accidentul era teama că nu fusese, de fapt, vorba de un accident.

Cu eficienţa specifică a Casei Ashton, ducele fu informat despre accident înainte ca Julia şi Mariah să apuce să intre în casă. Acesta veni în grabă din camera sa de lucru şi le întâmpină chiar la uşă. O prinse în braţe pe Mariah cu atâta râvnă, încât o ridică de la podea.

— Mariah, eşti bine?

— Sunt bine, iubitule, spuse ea râzând, deşi nu se desprinse din îmbrăţişarea lui nici când picioarele îi reveniră pe pământ. Mulţumită Juliei. A reuşit într-o clipită să ne dea pe amândouă la o parte.

— Slavă Domnului! Ashton îşi petrecu un braţ în jurul Juliei şi o strânse într-o îmbrăţişare. Julia se sprijini de el, bucuroasă că era suficient de puternic cât să susţină două femei zdruncinate.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face Randall dacă ai fi rănită cât timp te afli sub acoperişul meu, Julia, spuse el cu un zâmbet

strâmb. Veniţi în camera mea de lucru, vă ofer puţin coniac.

Cu câte un braţ petrecut în jurul celor două femei, Ashton le conduse în camera sa de lucru.

Julia se cufundă într-o canapea adâncă, tapiţată cu piele, în vreme ce ducele turnă trei pahare de brandy. După ce le împărţi, se aşeză pe canapeaua din faţa ei, cu braţul petrecut în jurul soţiei sale.

Julia înghiţi o gură de coniac.

— Lacheul tău, Timms, a strigat să ne atenţioneze. Dacă n-ar fi făcut-o, n-am fi reuşit să ne dăm la o parte din calea trăsurii.

— Voi avea grijă să fie răsplătit, spuse Ashton, studiind cu perspicacitate chipul Juliei. Mai e ceva ce îţi întunecă gândurile?

Julia oftă.

— Mă întreb dacă a fost un accident sau o încercare intenţionată de a da peste noi. De a da peste mine.

— Şi eu m-am gândit la asta, spuse Mariah încet. Îşi fixă privirea asupra paharului de coniac, fără să bea. Caii scăpaţi de sub control au mai degrabă tendinţa să gonească prin mijlocul străzii decât să se apropie atât de mult de clădiri.

Expresia ducelui deveni sumbră.

— Crezi că Daventry a încercat să te ucidă?

Julia se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— A spus că-şi va pune câinii cu botul pe labe şi cred că vorbea serios. Dar poate câinii lui nu ascultă prea bine poruncile.

Ashton se încruntă, iar Julia îşi aminti cât de periculos putea fi.

— Am să cer să fie investigat incidentul, spuse ducele. Trebuie să fi existat mai mulţi martori. Până nu ştim exact ce s-a întâmplat, vă sugerez să le cereţi furnizorilor voştri să vină să vă întâlnească aici.

— Excelentă idee! Mâna lui Mariah se mută fără voia ei peste pântec. Sunt prea multe lucruri în joc pentru a ne permite să fim neatenţi.

Julia fu de acord. Avea să se bucure foarte, foarte tare când Randall îşi termina treburile şi se întorcea.

Randall îşi luă corespondenţa de dimineaţă aşteptând parcă să primească ceva anume. Julia îi scrisese câte un bilet scurt în fiecare zi, întotdeauna o descriere amuzantă a încercărilor şi a chinurilor presupuse de transformarea într-o mare doamnă în doar câteva zile.

Scrisoarea din acea zi îi prezenta vizita croitoresei, însoţită de asistentele ei, pentru ultimele retuşuri la rochia de bal. Julia încheia cu următoarele cuvinte:

Mâine, pentru a ne răsplăti, eu şi Mariah vom merge la o sesiune de cumpărături cât se poate de frivolă. Viaţa în Londra subminează fără îndoială caracterul moral al unei persoane.

Randall rânji, auzindu-i vocea răsunând luminoasă printre cuvinte, apoi puse scrisoarea deoparte şi se întoarse spre restul corespondenţei. Erau câteva scrisori ce ţineau de probleme de rutină, dar, mai interesant, era şi o scrisoare de la Rob Carmichael.

Rupse sigiliul şi citi mesajul succint al poliţistului.

Nu am avut timp să-ţi scriu pe larg, dar cred că l-am găsit pe băiatul tău pierdut lângă Upton. N-aş lăsa niciun câine în situaţia lui. O să-l scot eu de acolo dacă tu eşti prea ocupat. Gândeşte-te cât eşti dispus să faci pentru un tânăr văr pe care nu l-ai întâlnit niciodată. Rob.

Randall se încruntă citind. Adevărul era că nu voia să aibă nimic de-a face cu niciun copil de-al lui Branford, dar băiatul îi era rudă de sânge. Dacă Rob considera că situaţia era atât de gravă, încât era dispus să-l salveze el însuşi pe băiat, însemna că lucrurile erau cu adevărat foarte rele.

Fiindcă era greu să dea de Rob de la distanţă, venise timpul să se întoarcă la Londra.

Capitolul 27

Presupunând că Randall avea să se întoarcă la Londra cu o zi înaintea balului, Julia credea că mai avea de aşteptat trei zile până la întoarcerea lui. Oftând, se cufundă în baia de şezut, care era suficient de mare cât să încapă în ea cu totul. Apa din care se ridicau aburi grei era înmiresmată de parfumurile florale eliberate de uleiul de baie şocant de scump pe care şi-l cumpărase cu o zi în urmă de pe strada Bond.

Deşi Ashton plănuia să amenajeze mai multe săli de baie luxoase în conac, deocamdată Julia era mulţumită cu baia de şezut. Apa fierbinte îi alină vânătăile de pe şoldul şi cotul drept. Acelaşi efect îl avu şi paharul de vin de Porto ce se odihnea pe o măsuţă aşezată la îndemână. Ridică paharul şi sorbi, simţind cu încântare că se răsfăţa.

Se făcuse târziu, iar Elsa primise permisiunea de a se retrage. Fata se dovedea potrivită pentru ea. Amabilitatea o făcea o prezenţă plăcută şi era util să aibă o cameristă care să se ocupe de garderoba ei, care devenea rapid din ce în ce mai bogată.

Însă, după atâţia ani petrecuţi în singurătate, Julia prinsese gustul intimităţii. Fiindcă soţul ei era plecat, avea să se răsfeţe cu pace, apă fierbinte şi vin. Oftă mulţumită şi mai savură o înghiţitură din dulceaţa îmbătătoare a vinului de Porto.

Vinul se terminase, iar Julia aproape că aţipise în apa ce începea să se răcească atunci când auzi deschizându-se uşa apartamentului. Se trezi imediat. Nici Gordon şi nici Elsa nu ar fi venit la acea oră fără să fie chemaţi, iar Mariah şi Ashton ar fi bătut dacă s-ar fi hotărât s-o viziteze.

Se scurseră câteva secunde şi uşa dormitorului se deschise. O voce delicată, joasă strigă:

— Julia?

Randall!

Se ridică în pripă din baia de şezut, înfăşurându-se într-un prosop de baie mare şi luxos, şi dădu buzna dincolo de paravan. O singură lampă era aprinsă, dar era suficientă cât să vadă că soţul ei se descălţase, probabil pentru a nu o trezi dacă dormea. În lumina scăzută, părul lui auriu şi silueta zveltă, cu umeri laţi îi evocară din nou un zeu nordic.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

Julia îi sări direct în braţe şi mai să-l răstoarne în entuziasmul ei.

Expresia lui ostenită dispăru. Râzând, se dădu un pas în spate pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar braţele lui o cuprinseră cu o viteză satisfăcătoare:

— Am lipsit mai puţin de o săptămână, domniţa mea. Nu că m-ar

deranja o astfel de întâmpinare. Îşi îngropă faţa în părul ei umed, pe care şi-l prinsese în vârful capului. Mmmm… miroşi ca un buchet de primăvară.

El mirosea ca… el însuşi. Familiar, sigur şi masculin. Toate simţurile Juliei se treziră cu intensitate, absorbindu-i lacome prezenţa. Îşi dădu capul pe spate şi îl sărută cu plăcere nereţinută. După o clipă de surprindere, Randall îi răspunse imediat cu pasiune. O sărută cu o intensitate egală cu a ei, trăgându-i acele din păr până când acesta se revărsă senzual peste umerii ei goi.

Trupul Juliei fu cuprins de fierbinţeală, concentrată sub pântece şi în sâni. Simţise şi înainte fiori de dorinţă faţă de el, dar acum era un foc dezlănţuit pe deplin. Femeia calmă şi rezervată care se formase în anii petrecuţi în exil dispăruse, fiind înlocuită de o fetişcană dornică şi lipsită de ruşine.

Mâna lui se strecură seducător pe spatele ei gol, pe sub prosop:

— Nu porţi prea multe, spuse gâfâind uşor şi strângându-i fesele în palme.

— Iar tu porţi prea multe.

Îşi puse mâinile pe reverele hainei, dezbrăcându-i-o de pe umeri. Prosopul înfăşurat nu foarte strâns în jurul ei i se desfăcu şi căzu până la talie.

El deveni ţeapăn, zgâindu-se la ea.

— Dacă ai dubii unde va duce asta, domniţa mea, acum e momentul să te retragi.

Dar ea nu voia să se retragă.

— Nu am dubii, Alex, spuse încet. În noaptea asta, vreau să ne unim ca doi amanţi care nu au cunoscut niciodată întunericul.

El inspiră adânc.

— Mi-aş dori asta mai mult decât orice pe lume.

Ea zâmbi şi dădu drumul prosopului, lăsându-l să se strângă pe podea lângă picioarele ei goale. Nu se simţea ca o tânără fată perfectă şi fără cicatrici. Se simţea feminină, experimentată şi puternică.

Cicatricile ei nu erau importante, erau o rămăşiţă a trecutului. *Prezentul* era pulsaţia fierbinte a dorinţei, ce îi atrăgea laolaltă ca şi cum ar fi fost doi poli opuşi ai unui magnet:

— Spuneai ceva de hainele alea…

Trase de haina lui, dezbrăcându-l complet de ea, în vreme ce el îşi dezlegă cravata şi o aruncă. Cu mişcări rapide, Julia îi descheie nasturii de la gât şi se întinse să-i sărute pielea netedă, uşor sărată. Pulsul lui bătu nebuneşte sub buzele ei şi scoase un sunet înăbuşit de plăcere.

Cât se poate de încântată de ea însăşi, îi atacă şi restul hainelor. Fiindcă şi el făcea acelaşi lucru, mâinile li se încâlciră şi degetele rătăciră într-o învălmăşeală fermecătoare de atingeri şi de chicoteli. În

ceea ce priveşte dezbrăcarea, eforturile lor reciproce păreau lipsite de eficienţă, dar era un amuzament delicios, iar absenţa fricii reprezenta cel mai puternic afrodiziac pe care îl încercase vreodată.

Dezbrăcat, era de o frumuseţe masculină dură, ce i-ar fi făcut de ruşine pe sculptorii greci. Julia îşi trecu mâinile peste umerii şi peste trunchiul lui, pipăind texturile schimbătoare ale pielii, ale cicatricilor şi ale părului blond.

— Nu te-am văzut niciodată cu totul, şopti ea. Ce am aşteptat oare?

— Momentul potrivit. O ridică în braţe şi o aşeză în mijlocul patului. Cum azi am călărit mult, sunt flămând. Iar tu, domniţa mea, eşti ca un banchet şi un buchet deopotrivă.

Înainte ca Julia să fi apucat să se instaleze pe saltea, Randall se întinse alături, cu tot corpul lipit de ea, de la coaste la pulpe. Se aplecă asupra ei, oferindu-i un sărut profund, cu buzele întredeschise. Degetele ei de la mâini şi de la picioare se înfiorară de voluptatea nestăpânită a întâlnirii dintre limbile şi buzele lor.

Sărutul se prelungi până rămaseră amândoi fără suflare. Randall ridică bărbia.

— Ai un gust delicios, de vin de Porto înţepător, produs de Ballard.

Julia râse ameţită.

— Poţi identifica şi producătorul?

— Ashton nu ia decât de la Ballard, fiindcă e produs de un prieten, spuse Randall rânjind. Şi e un vin de Porto excelent. Dar gustul tău e mai dulce şi mai îmbătător decât al celor mai fine licori.

Îşi apăsă buzele pe gâtul ei, sprijinindu-şi mâinile pe sâni.

Când degetul lui mare îi mângâie sfârcul, ea se arcui lipindu-se de palma lui. Randall începu s-o muşte mărunt, coborând pe trupul ei cu un foc lent de sărutări.

Julia oftă când gura lui se strânse peste sânul ei stâng şi supse cu forţă din sfârc. Şoldurile începură să i se legene, lipindu-se de el. După ce-i sărută şi celălalt sân cu la fel de multă intensitate, gura lui coborî tot mai mult peste pântecul ei.

Doar nu avea de gând să… scânci înăbuşit şi aproape îi sări inima din piept când buzele şi limba lui îndemânatice ajunseră la cele mai intime părţi ale corpului ei.

— *Alex!*

Învăţase cum să-şi folosească gura pentru a-i oferi plăcere unui bărbat, dar nu se gândise niciodată cum ar fi să primească, la rândul ei o astfel de plăcere. Degetele el se împletiră strâns în părul lui Randall, în vreme ce trupul i se arcui tot mai strâns şi mai strâns, şi mai strâns, cuprins de o dorinţă atât de aprinsă, încât era aproape dureroasă.

Descărcarea o sfâşie cu o forţă zdrobitoare. Îşi strigă plăcerea, cu fiecare muşchi din corp cuprins de încordare. Când valul de senzaţii

scăzu în intensitate, Randall îşi sprijini capul pe coapsa ei, respirând uşor peste pubisul ei.

— Cu adevărat eşti Alexandru cel Mare, spuse ea şoptit, desfăcându-şi mâinile din părul lui şi dându-i blând la o parte buclele groase de păr auriu de pe fruntea lui. Nici nu-i de mirare că ţi-a plăcut atât de mult când ţi-am făcut eu asta.

— „Plăcere" e un cuvânt mult prea inexpresiv pentru o astfel de experienţă. Îşi dădu capul pe spate pentru a-i surprinde privirea. Mi-am dorit să te gust cu lăcomie încă de prima dată când te-am văzut.

Julia simţi o roşeaţă fierbinte, încântată, urcându-i în obraji.

— Mă bucur că n-am ştiut. Erai şi aşa destul de înfricoşător în postura de soldat care nu mă plăcea. Îi desenă cu degetul conturul urechii. Dar, cu siguranţă, suntem abia pe la jumătate.

— Dacă ai avut timp să-ţi recapeţi respiraţia… Se ridică deasupra ei, folosind un deget pentru a mângâia faldurile umede de carne, intens sensibilizate, dintre picioarele ei.

Mici fiori de plăcere o străbătură când el descoperi centrul senzaţiilor.

— Eşti gata să-mi oferi al doilea fel, domniţa mea?

— Şi când mă gândesc că-ţi citeam scrisorile şi mi se părea că nu există nici urmă de poezie în sufletul tău! spuse ea râzând.

— Poate nu poezie. Dar un apetit profund şi statornic, pe care doar tu îl poţi sătura.

Se instală atent între picioarele ei, mângâind-o cu o îndemânare desăvârşită până când ea începu să se zvârcolească sub degetele lui.

— Acum? o întrebă.

— Acum!

Îl trase cu forţă în jos, peste ea, ridicându-şi şoldurile pentru a-l primi. Era uimitor cât de mult tânjea să-l simtă împlântându-se în ea după atât de mulţi ani în care se temuse de asediul bărbaţilor. Dar când el se îngropă în ea, nu se mai simţi asediată. Se simţi completă.

Se legănă cu el, surprinsă să constate că dorinţa începea să ajungă la intensitatea pe care o simţise înainte. Dar, de această dată, valul îi răpi pe amândoi, ritmurile înnebunite ale trupurilor lor ajungând să se potrivească până când el se cutremură şi se descărcă în ea cu un geamăt profund. Ea răspunse în ecou descărcării lui, fără a şti sigur care dintre ei ajunsese primul la punctul culminant.

Respiraţia lui chinuită încetini şi se rostogoli pe spate, trăgând-o şi pe ea într-o îmbrăţişare strânsă. Julia se relaxă cu faţa sprijinită de umărul lui şi cu braţul trecut peste talia lui. Cândva se simţise recunoscătoare pentru celibatul ei. Nu ar fi crezut niciodată că ar fi putut să cunoască o asemenea explozie uluitoare de dorinţă. Dar corpurile lor goale, împletite stăteau mărturie că nu era totul doar un vis.

Randall îşi curbă mâna peste capul ei, strecurându-şi degetele în părul ei încâlcit.

— Mă întreb dacă am intuit că eşti capabilă de o asemenea pasiune generoasă, murmură el. Sau sunt, pur şi simplu, cel mai norocos bărbat de pe pământ?

— Eu sunt cea norocoasă, râse Julia înăbuşit. Norocoasă şi egoistă. Probabil chiar ţi-e foame, dacă ţi-ai petrecut toată ziua călare. Iar eu m-am apucat să-ţi distrag atenţia.

— De fapt, m-am oprit prin bucătărie să îmbuc ceva înainte de a urca. Îi masă blând capul. Dar chiar de n-aş fi făcut-o, eşti o hrană mai satisfăcătoare decât orice altceva aş fi putut găsi.

— Asta e bine, fiindcă n-am forţă să cobor două rânduri de scări pentru a da iama în cămară. De-abia am energie cât să aleg o cicatrice pe care să mi-o identifici, deşi sunt atâtea dintre care pot să aleg. Trasă cu arătătorul o linie peste coastele lui. Asta, dacă îmi amintesc corect, e de la o tăietură de baionetă cu care te-ai ales în timpul retragerii din Corunna.

El aprobă din cap.

— Jumătate dintre campaniile militare din ultimii cincisprezece ani sunt înscripţionate pe pielea mea. Am avut noroc că, în tot acest timp, am suferit o singură rană gravă.

Ea se înfioră.

— Încerc să nu mă gândesc la toate acele dăţi când ai fi putut fi ucis, Alex. Nu te-aş fi cunoscut niciodată.

— Asta înseamnă că nici nu mi-ai fi dus lipsa, remarcă el, cu un zâmbet în voce.

— Refuz să mă pierd în filosofii în noaptea asta. Se încruntă când degetele ei coborâră spre regiunea lui inghinală. Nu-l mai văzuse gol niciodată, iar acum, descoperea noi cicatrici. Liniile astea palide sunt ciudate. Par să fie o duzină sau poate mai multe şi sunt aproximativ paralele. Îşi trecu uşor vârfurile degetelor peste carnea crestată a zonei inghinale. Ce armă din lumea asta ar fi putut produce o astfel de rană? Dacă era cu vreo câţiva centimetri mai spre stânga nu ne-am fi putut bucura de o seară atât de încântătoare.

— Nu a fost o armă. Oftă. Branford.

Atenţia ei se trezi pe deplin şi se ridică sprijinindu-se într-o mână, pentru a putea studia cicatricile mai îndeaproape.

— Doamne, Dumnezeule, te-a tăiat intenţionat?

— S-a întâmplat când am ajuns pentru prima dată la Turville. Vocea lui Randall era lipsită de inflexiuni. Declara că porneşte la vânătoare şi începea să mă gonească. Când mă ajungea din urmă, iar asta se întâmpla întotdeauna, fiindcă era mai mare, mai înalt şi mai rapid, mă ţintuia la pământ. Apoi, îmi trăgea pantalonii şi mă tăia cu pumnalul său mic. De fiecare dată când se întâmpla, tăia puţin mai

aproape. Îmi spunea că, atunci când va ajunge la sculă, mi-o va tăia cu totul.

Juliei i se tăie respiraţia de groază, acoperindu-şi gura cu mâna.

— De ce nu l-a oprit nimeni?

— El era tânărul stăpân. Nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească.

— Deci ai învăţat să te lupţi şi să te porţi urât ca să fii alungat.

Îşi lipi buzele peste cicatricile lui, suferind când şi-l imagină copil, chinuit şi neavând la cine să apeleze. Nici nu era de mirare că Randall devenise atât de protector.

Sărutându-i cicatricile, îl simţi reacţionând şi agitân- du-se puţin. Randall spuse trist:

— Te poţi baza pe Branford să distrugă un moment perfect chiar şi acum. Trebuie să discutăm, domniţa mea, iar asta înseamnă că ar fi bine să te îmbraci cu ceva, altfel nu voi fi în stare să mă exprim raţional.

— Atunci şi tu trebuie să te acoperi, domnule maior, spuse ea aspru. Crezi că femeile sunt imune la astfel de privelişti ce distrag atenţia?

— Mă bucur că tu nu eşti, spuse el cald, mângâindu-i trunchiul. Doamne, Dumnezeule, ce ai păţit pe şold? Nu-mi vine să cred că n-am observat vânătăile astea mai devreme!

— Lumina era scăzută, iar noi eram ocupaţi cu altele. Julia se ridică, conştientizând mai clar rana. O trăsură scăpată de sub control aproape ne-a lovit pe mine şi pe Mariah ieri, când făceam cumpărături. Am căzut când m-am dat la o parte. Inspiră adânc, dorindu-şi să nu fie nevoită să strice atmosfera. A fost probabil un accident, dar… nu suntem sigure. Ashton a cerut ca accidentul să fie investigat.

Randall expiră zgomotos.

— Nu poţi uita de lume nici măcar preţ de o noapte, se pare. Mai există vreun loc rămas sigur? Avem chiar mai mult de discutat decât credeam.

Capitolul 28

Fiindcă avea la dispoziţie o baie de şezut plină cu apă, Randall se spălă rapid înainte de a-şi îmbrăca hainele de noapte, apoi turnă două pahare de vin de Porto şi i se alătură Juliei în pat. Părul ei întunecat era pieptănat într-o coadă împletită cu grijă, ce-i cădea pe un umăr, iar o cămaşă de noapte modestă din muselină o acoperea cu totul, dar chiar şi aşa, era atât de atrăgătoare, încât îi distrăgea atenţia.

De fapt, ştiind ce se afla sub acea muselină, o găsea şi mai atrăgătoare. Poate că şi reciproca era valabilă, căci ea îl privea cu o încântare nestingherită, deşi acum era la fel de îmbrăcat ca şi ea.

Îi întinse vinul, apoi se strecură sub plapumă lângă ea. Sprijininduse de pernele aşezate grămadă, îşi petrecu un braţ în jurul ei:

— Să beau vin în pat cu o femeie frumoasă e visul oricărui soldat, mai ales când se târăşte prin noroiul unei campanii militare.

Ea zâmbi.

— Vinul e primul lucru la care se gândeşte un soldat?

— Al doilea.

O sărută prelung, punând capăt sărutului cu multă ezitare. Acum, că obstacolele din calea intimităţii fuseseră anihilate, îşi dorea să facă dragoste cu Julia până ajungea atât de slăbit, încât să nici nu se mai poată da jos din pat.

Amintindu-şi că aveau să se bucure şi de alte nopţi, o întrebă:

— A găsit Ash vreun martor pentru incidentul cu trăsura?

— Da, dar deocamdată nimic care să demonstreze dacă a fost sau nu intenţionat. Sorbi din vinul de Porto, în- cruntându-se. Dacă a fost o încercare de a mă ucide, nu văd cum ar fi putut fi plănuită. Nici măcar eu şi Mariah nu ştiam că ne vom afla în acel loc în momentul respectiv.

— Un bărbat care v-ar fi urmărit ar fi putut găsi atunci o oportunitate neaşteptată de a ataca şi să fi acţionat spontan, spuse Randall încet.

— Poate că asta e, consimţi ea. De regulă, străzile acelea sunt prea aglomerate pentru ca o trăsură să poată prinde viteză, dar incidentul s-a petrecut în timpul uneia dintre acele pauze în trafic care mai apar uneori. Un urmăritor ar fi putut decide să profite de ocazia de a mă călca. Degetele i se strânseră pe pahar. Ar fi putut s-o omoare şi pe Mariah.

Mariah şi copilul din pântecele ei. Dacă cele două femei ar fi fost rănite, Randall şi Ashton s-ar fi întrecut să facă dreptate şi să-l pedepsească pe vinovat.

— Îl cunoşti pe Crockett. Ar fi posibil să ignore porunca lui Daventry de a te lăsa în pace dacă şi-ar dori în continuare să se

răzbune?

— E posibil. Crockett îi era loial lui Branford. Exista între ei un ataşament ciudat, pe care nu l-am înţeles niciodată.

Expresia Juliei era tulburată.

Randall o prinse mai strâns de după umeri.

— Cât timp investighează Ash accidentul, eu aş putea să încep de la celălalt capăt, încercând să urmăresc mişcările lui Crockett. Pare cel mai probabil ca el să fie cel care îţi doreşte răul.

Julia oftă.

— Mi-ar plăcea să cred că acea trăsură chiar a scăpat accidental de sub control, iar Crockett nu se află nicidecum în apropiere de Londra. Nu vreau să fiu nevoită să mă tem pentru viaţa mea.

— Nu ar fi trebuit să te las singură aici.

— Fiind instalată în mijlocul Casei Ashton, nu prea se poate spune că am fost singură, remarcă ea. Nimeni nu a avut de suferit, cu excepţia unei bonete drăguţe, şi am comandat o alta la fel pentru a o înlocui. Dar tu? Şi tu aveai ceva de discutat, parcă?

Randall roti paharul de vin, unnărind cum lumina lămpii se reflecta în lichidul roşu-auriu.

— La Roscombe am primit o scrisoare de la Rob Carmichael. Crede că l-a găsit pe fiul lui Branford lângă Upton. Mi-a recomandat ca băiatul să fie salvat imediat din situaţia actuală.

Julia se ridică în capul oaselor atât de brusc, încât aproape îşi vărsă vinul. Nici măcar nu observă când Randall stabiliză paharul.

— Ce altceva a mai spus? în ce fel de situaţie dificilă se află băiatul?

— Ştii la fel de multe ca mine, răspunse Randall. Rob nu scrie prea mult nici în cele mai bune momente ale sale şi, din câte am înţeles, era pe fugă când mi-a mâzgălit biletul ăsta. Va trebui să dau de el, ceea ce ar putea dura câteva zile. Am avut noroc că l-am găsit atât de repede înainte de a pleca la Roscombe.

— Trebuie să mergem la Upton şi să luăm copilul, spuse Julia cu pasiune.

— Nu înainte de balul lui Mariah – nu ne-ar ierta-o niciodată. Randall se încruntă. Julia, de ce îţi pasă atât de mult de copilul din flori al unui soţ pe care l-ai detestat? Există numeroşi copii în situaţii dificile, iar dacă îţi vei înfiinţa adăposturile, îi vei ajuta pe foarte mulţi dintre ei. De ce anume acest copil?

— Nu… nu sunt sigură. Dar băiatul are, neîndoielnic, nevoie să fie îngrijit. Îşi muşcă buza. Are aproape aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o acum copilul meu.

Iar Julia nu avea să mai aibă vreodată un alt copil. Randall reuşi să înţeleagă vag de ce se simţea legată tocmai de acest băiat pierdut. Dar era copilul lui Branford.

— Julia, spuse Randall. Dar dacă băiatul e nebun, ca tatăl său?

— Sper că nu e. Julia îi adresă o privire rugătoare. Dar chiar dacă e tulburat… Alex, ai spus chiar tu că, dacă Branford ar fi fost crescut mai bine, poate că n-ar fi fost atât de distrugător.

— Poate că nu. Dar poate ar fi fost un depravat indiferent de educaţie. Randall îşi aminti teroarea de a fi ţintuit la pământ, în vreme ce vărul său masiv agita vesel micul pumnal strălucitor. Buzele i se strânseră. Dacă băiatul e ca Branford, nu cred că aş suporta să locuiesc sub acelaşi acoperiş cu el. Tu ai putea?

Julia închise strâns ochii.

— Nu ştiu, şopti. Dar chiar dacă e dificil, cu siguranţă îi putem găsi un loc mai bun decât cel în care se află acum. Ce-ai zice de Academia Westerfield? Aţi ridicat toţi în slăvi miracolele făcute de Lady Agnes.

— Doar dacă în spatele comportamentului deviat se află un material uman sănătos, spuse Randall. Destul de mulţi băieţi ajung la academie într-un moment în care sunt pe punctul de a exploda, dar depăşesc momentul dacă sunt trataţi bine. Lady Agnes nu ar accepta un elev care simte plăcere să le facă rău altora.

— Presupun că nu. Dar e singurul nepot al unchiului tău. Cu siguranţă, Daventry şi-ar dori să-l ia pe băiat în grija lui, nu-i aşa?

— Poate că da, poate că nu. De ce ar trebui să-i pese de un copil nelegitim necunoscut, acum, când soţia lui e pe punctul de a-i oferi fiul pe care şi l-a dorit de atâta timp? Chiar dacă ar fi dispus să îşi facă datoria faţă de băiat, Daventry l-ar putea transforma pe copilul acesta într-un monstru la fel de îngrozitor ca Branford, spuse Randall fără ocoliş. Dacă băiatul e violent, cea mai bună soluţie ar fi să-i impunem să intre în serviciul militar. Pe un vas al Marinei, ar învăţa să respecte disciplina pentru a supravieţui.

Julia se înfioră.

Mai blând, Randall spuse:

— Nu toată lumea poate fi salvată, Julia. Sunt dispus să îl caut. După cum ai spus, e vărul meu. Dar dacă e un monstru, la fel ca tatăl său, n-am să-i permit să pună în pericol alţi oameni.

— Ştiu că ai dreptate, spuse ea atât de încet, încât de-abia se auzi. Dar sunt şanse mari ca băiatul să fie normal. Trebuie să aflăm. Putem merge în ziua următoare balului?

— Asta depinde de cât de repede reuşesc să-l găsesc pe Rob Carmichael. Randall o trase spre el. Ea se relaxă la pieptul lui cu un oftat. Pentru următoarele câteva zile, nu te gândi la băiatul ăsta. Concentrează-te pe bal, pe prietenii tăi şi pe noua ta viaţă.

— E un sfat bun. Îşi ascunse un căscat. Deocamdată, sunt pregătită să dorm.

Şi el era. Avea să doarmă şi s-o viseze pe Julia.

Randall se trezi cu Julia cuibărită la pieptul lui, ţinându-şi mâna într-un loc foarte intim. Trupul lui reacţionă şi el. Se foi puţin, frecându-se de mâna ei, iar ea se trezi.

Julia deschise ochii. După o foarte scurtă clipă de surpriză, mâna ei se strânse încet în jurul lui. Randall simţi că i se taie respiraţia şi deveni tare ca piatra:

— Sper că nu intenţionai să te dai jos din pat imediat, spuse el cu glas sugrumat.

— Cu siguranţă, nu. Zâmbetul ei era jucăuş, iar mâna şi mai şi. Sunt doisprezece ani de compensat, Alexander.

— Am să fac tot ce pot ca să te ajut să recâştigi timpul pierdut. Dar, în dimineaţa asta, tu trebuie să faci toată treaba.

O prinse de talie şi o trase peste el.

Distinsa, eleganta şi curajoasa lui soţie chicoti. Apoi se aplecă să-l sărute, mulându-şi corpul moale după al lui.

Făcură dragoste lent, cu satisfacţie, până la sfârşit, care nu fu lent deloc.

După ce-şi ostoiră pentru moment pasiunea, rămaseră lipiţi, cu părul ei revărsându-se peste gâtul lui:

— Nu ştiam de ce mă lipsesc, şopti ea. Nu ştiam.

Randall cunoscuse pasiunea, dar niciodată atât de strâns împletită cu tandreţea. Îi masă uşor spatele, de la umerii fini şi talia subţire la posteriorul desăvârşit. La destul de scurt timp după ce începuseră, îşi aruncaseră deoparte hainele de noapte, astfel că stăteau acum întinşi goi.

— Am ştiut că te doresc încă din prima clipă în care te-am întâlnit, domniţa mea. Râse. Nu am înţeles atunci de ce. Acum, da.

Rămaseră întinşi, satisfăcuţi, preţ de încă vreo câteva minute, apoi Julia spuse cu regret:

— Trebuie neapărat să ne sculăm. Tu trebuie să-l cauţi pe domnul Carmichael, iar eu trebuie s-o ajut pe Mariah la câteva mii de detalii legate de bal. Se dezlipi de Randall şi se ridică în capul oaselor, ca o delicioasă nimfă goală. În plus, Lady Kiri va trece pe aici în dimineaţa asta, parţial pentru kedgeree şi parţial pentru a-mi da un parfum pe care l-a conceput special pentru mine. Mariah spune că se pricepe foarte bine la asta.

— Mă îndoiesc că te poate face să miroşi mai bine decât miroşi acum.

Se târî de-a buşilea prin aşternut, ţinându-se după Julia. Ea râse şi coborî din pat.

— Încerci să-mi subminezi planurile pentru ziua de azi, domnule maior.

— Chiar asta fac. Dar avea şi el multe de făcut. Nu mă întorc până la cină.

— Anthony vrea să semnezi o declaraţie de renunţare, prin care să cedezi drepturile tale de soţ asupra averii mele. Julia păru puţin jenată. Tu ai spus c-o vei face.

— Desigur.

Nu-l deranja să semneze un document prin care să renunţe la dreptul său legal asupra banilor ei. Dar şi-ar fi dorit ca ea să nu aibă acei bani.

*

Lady Kiri sosi chiar în timp ce Julia şi Mariah serveau o ultimă ceaşcă de ceai la micul dejun şi înainte ca kedgeree-ul să fie luat din sala de mese. Julia îi zâmbi femeii mai tinere.

— Ai un instinct excelent să soseşti cât încă mai este mâncare.

— Misterioasa înţelepciune a Orientului, spuse Kiri mândră, servindu-se cu o porţie din mâncarea indiană şi adăugându-şi o felie de pâine prăjită. După ce puse jos farfuria, scoase din săculeţul ei o sticluţă de cristal minunată. Poftim parfumul pe care l-am preparat pentru tine, Lady Julia. Sper sincer să-ţi placă.

Julia nu şi-ar fi permis niciodată să fie nepoliticoasă în privinţa acceptării unui cadou, în special când era însoţit de expresia neliniştită a celui care îl oferea. Mariah îi spusese că tânăra Kiri îşi lua foarte în serios parfumurile.

— Nu am mai primit niciodată un parfum făcut special pentru mine, deci, cu siguranţă, are să-mi placă foarte mult.

Kiri păru în continuare îngrijorată.

— De regulă, când prepar un parfum pentru cineva, îi ofer femeii respective diferite arome pe care să le testeze şi discutăm despre ceea ce îi place. Dar Mariah vorbeşte des despre tine, aşa că te cunosc puţin. Când te-am văzut ieri dimineaţă, m-a lovit inspiraţia şi am început să amestec arome ca un pictor din Ţara Lacurilor[3] cuprins de nebunie cu acuarelele sale. Îi dădu Juliei sticluţa. Asta e doar prima versiune. Parfumurile reacţionează diferit pe persoane diferite, de aceea trebuie adesea ajustate, în cazul lui Mariah, a fost nevoie de mai multe încercări până am obţinut combinaţia perfectă.

— Cinci, dar a fost o experienţă minunată. Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji, Kiri, spuse Mariah liniştitor. Sunt sigură că nu s-a întâmplat niciodată ca parfumurile tale să nu placă.

— Nimeni nu mi-a spus asta în faţă, răspunse Kiri aspru. Dar oamenii mint tot timpul. În special cei din înalta societate.

Hotărând că era cazul să pună capăt îngrijorării lui Kiri, Julia scoase dopul sticluţei şi îşi puse o picătură de parfum pe încheietura mâinii. Apoi mirosi parfumul ameţitor.

Înlemni şi se lăsă transportată înapoi în copilărie. În gât i se formă

un nod, iar în ochi i se strânseră lacrimi.

— O, vai… şopti.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca cineva să plângă mirosind parfumul meu! exclamă Kiri îngrozită, îmi pare atât de rău, Lady Julia!

Se întinse după sticluţă, dar Julia clătină din cap.

— Mirosul îmi aminteşte de mama mea, spuse pe o voce sugrumată. Era frumoasă şi luminoasă şi… şi-mi oferea siguranţă.

După ce murise mama ei, Julia nu mai trăise timp de mulţi ani sentimentul de siguranţă. Nu până acum, cu Randall.

— E bine atunci. Kiri se relaxă şi luă o înghiţitură de kedgeree. Îţi evocă şi alte lucruri?

Julia mirosi din nou parfumul, încercând să fie mai analitică:

— Par a fi mai multe straturi de miresme. Florale, dar mai complexe. Îmi aminteşte de liliac, care îmi place foarte mult, dar are şi o aromă mai bogată de trandafir şi un foarte subtil parfum de… de pădure întunecată în timpul nopţii. Îşi ridică din nou încheietura. Şi totul e străbătut de ceva sălbatic şi fragil, ce îmi aminteşte de un oboi croindu-şi drum printre viori şi violoncele.

Kiri dădu din cap satisfăcută.

— Descrii foarte bine, Lady Julia. Îmi doream o astfel de complexitate pentru tine. Acum, să vedem cum se simte pe pielea ta.

Mariah luă sticluţa şi inhală.

— Mmm, minunat, Kiri. Zâmbi poznaş. Lui Randall o să-i placă, Julia.

— Aşa cred şi eu. Julia zâmbi pentru sine. Soţul ei avea să aprecieze parfumul în mod deosebit dacă îl purta fără nimic altceva pe ea.

Capitolul 29

Rob Carmichael răspunse biletului lui Randall stabilind o întâlnire acasă la el, în dimineaţa balului. Randall se bucură că avea să se întâmple în timpul zilei. Zona de lângă Covent Garden nu era cea mai rea din Londra, dar, cu siguranţă, nici cea mai bună.

Taxiul închiriat de Randall îl lăsă pe o stradă din apropiere şi străbătu pe jos distanţa corespunzătoare ultimelor câteva blocuri. Cartierul era liniştit în miezul dimineţii, dar el rămase atent.

Însă nu suficient de atent. Aproape ajunsese la casa lui Rob, când simţi un obiect tare înfigându-i-se în spate. O voce groasă mârâi:

— Banii sau viaţa!

Randall îndesă un cot în coastele atacatorului. Bărbatul scoase un sunet gâtuit.

Răsucindu-se pe călcâie, Randall lovi picioarele atacatorului, care căzu ca şi cum ar fi fost secerat, apoi îi scoase cuţitul pe care îl ţinea ascuns. Bărbatul, un muncitor în haine sărăcăcioase, pică lat pe jos. Ashton îşi învăţase colegii de clasă *Kalarippayattu,* un stil de luptă indian, când erau copii. Mai târziu, Randall acumulase experienţă practică în bătăi pe câmpul de luptă. Rezultatele erau, de obicei, cele scontate.

Randall băgă cuţitul în teacă, dându-şi seama, la o privire mai atentă, cine era muncitorul zdrenţuit.

— Noroc că te-am recunoscut înainte să te rănesc grav, Rob, spuse el cu un amuzament sec.

— Întotdeauna subestimez cât eşti de rapid, spuse poliţistul pe tonul său normal, ridicându-se uşor în picioare. Credeam că o să ajung acasă să mă spăl înainte să soseşti la întâlnire, dar treaba pe care am avut-o înainte mi-a luat mai mult decât m-am aşteptat.

— Şi, fireşte, n-ai rezistat ispitei de a mă pune la încercare. Randall îşi studie prietenul, în vreme ce porniră din nou. Ţi-aş strânge mâna, dar mi-e teamă să nu iau vreo boală dezgustătoare. Ce mi-ai înfipt în coaste?

— Un *kottukampu.* E un baston scurt, folosit în *Kalarippayattu.* Rob îi arătă o bucată de lemn şlefuit, de grosimea unui deget mare şi lung cam cât o mână.

Randall îl studie cu interes.

— Nu l-am văzut niciodată pe Ashton folosind ceva de genul ăsta.

— E o tehnică avansată, pe care el nu o cunoştea. Rob ascunse mica armă în interiorul hainei. Am învăţat să-l folosesc cât am fost în India. Prefer să îl ţin la îndemână în locul unui cuţit, fiindcă riscul să ucid pe cineva din greşeală e mai mic.

— Şi se mai spune că soldaţii duc o viaţă periculoasă, remarcă

Randall. Bănuiesc că viaţa în armata lui Wellington e paşnică în comparaţie cu munca ta.

— Majoritatea zilelor mele sunt destul de paşnice. Dar un poliţist care se aşteaptă să trăiască în siguranţă va avea o carieră scurtă.

Clădirea veche în care locuia Rob avea o casă de amanet la parter şi un apartament deasupra. Rob descuie uşa de la casa scării de lângă amanet şi îl pofti pe Randall înăuntru.

Urcară un şir de trepte şubrede, trecură de o altă uşă încuiată şi ajunseră la locuinţa lui Rob. Sufrageria principală era surprinzător de confortabilă şi mobilată cu un simţ al ordinii milităresc. Servitorul lui Rob, Harvey, veni să vadă cine sosise. Bătut de soartă şi cu trupul vânjos plin de muşchi, Harvey era formidabil, în ciuda piciorului său de lemn.

Recunoscându-l pe Randall, îl salută din cap.

— Ziua bună, domnule maior.

Apoi, dispăru în partea din spate a apartamentului.

— Lasă-mi câteva minute să îmi reintru în piele, spuse Rob, ieşind după Harvey.

Randall se instală într-un fotoliu lângă fereastră şi luă din teancul de pe măsuţa de lângă el unul dintre ziarele zilei, dar nu reuşi să se concentreze asupra ştirilor. În seara aceea se ţinea marele bal al Juliei şi avea să savureze momentul mai bine după ce se lămurea nesiguranţa legată de fiul nelegitim al lui Branford. Randall era şi el curios în privinţa băiatului, chiar dacă nu-şi dorea să fie.

Zece minute mai târziu, Rob se întoarse purtând o tavă cu un ceainic aburind pentru cafea şi două ceşti. Nu mai avea părul ciufulit şi se descotorosise de hainele murdare şi zdrenţăroase. Prietenul său purta haine curate, ce nu ieşeau în evidenţă, specifice unui gentleman cu mijloace modeste. Şi acest costum era tot o deghizare, la fel ca hainele de cerşetor, dar era o ţinută ce îi permitea să se mişte şi în înalta societate, şi în păturile de jos, fără a atrage prea mult atenţia. Constituţia zveltă şi părul castaniu nu se remarcau cu nimic. Doar ochii lui albaştri şi reci sugerau că era mai mult decât părea.

Randall acceptă o ceaşcă de cafea şi îşi amestecă frişcă în ea. După o înghiţitură, îşi dădu seama ca era foarte fierbinte şi suficient de tare cât să doboare un bou. Adăugă şi zahăr:

— Povesteşte-mi despre tânărul meu văr cu origini obscure. A fost greu să dai de el?

— Nu prea. Rob îşi turnă şi lui cafea fără a adăuga nimic care să-i atenueze gustul. Amintirile lui Lady Julia s-au dovedit corecte. Mama băiatului, Sally Thomas, era într-adevăr slujnică într-o cârciumă. Lucra la o tavernă aflată la câţiva kilometri la nord de Upton. Nu era niciun secret cine era tatăl copilului. Branford a vizitat-o pe Sally Thomas cu regularitate ani la rând, iar copilul seamănă cu el suficient

cât să nu fie pusă la îndoială relaţia dintre ei.

Deci băiatul arăta ca Branford. Un fapt deloc atrăgător. Dar Randall se îndoia că acest lucru avea să-i stea în cale Juliei. Nici nu putea s-o critice pentru sufletul ei cald şi protector, căci şi el se bucura de avantaje. Considerând că era cazul să nu-i mai spună doar „băiatul", Randall întrebă:

— Cum îl cheamă?

— Benjamin Thomas. Numit şi Ben sau Benny bastardul. Rob dădu pe gât jumătate de ceaşcă de cafea fierbinte dintr-o singură înghiţitură, apoi îşi umplu din nou ceaşca. A locuit cu mama sa la tavernă până la nouă ani. Ea a murit în timpul unei naşteri, iar Benjamin e singurul ei copil care a supravieţuit. Sally Thomas era o femeiuşcă bună şi puternică, mi s-a spus, şi aparent dispusă să tolereze trăsăturile de caracter mai urâte ale lui Branford. A venit de undeva din West Country, dar nimeni nu ştie de unde anume. Nu are rude de care să se ştie, aşa că Benjamin a rămas singur pe lume.

— Unde e acum?

— Parohia nu a vrut să-i ofere susţinere financiară, aşa că a fost, practic, vândut ca sclav de muncă celui mai brutal fermier din zonă. Chipul lui Rob se întunecă. Nimeni nu-l vrea pe băiat. Nimănui nu-i pasă dacă trăieşte sau moare.

Randall simţi o tresărire nedorită de simpatie.

— A încercat cineva să-l informeze pe Daventry că are un nepot?

— Nu, din câte am aflat eu. Dacă a încercat cineva, a dat greş dintr-un motiv sau altul. Rob luă încă o înghiţitură mare de cafea. Fermierul, Jeb Gault, e o creatură monstruoasă. A avut o soţie, dar l-a părăsit. Nu prea reuşeşte să-şi păstreze muncitorii, de aceea s-a oferit cu generozitate să-l ia în casa lui pe băiatul flămând pentru ca parohia să fie scutită de cheltuiala de a-i asigura traiul.

— Pare o situaţie grea pentru orice copil. Randall se gândi din nou la asemănarea dintre băiat şi tatăl său. Benjamin a moştenit violenţa nebună a tatălui său?

— Nu ştiu. Nu am vorbit personal cu el. Rob se încruntă. Dar unul dintre localnicii cu care am discutat mi-a spus că toată lumea se aşteaptă ca, mai devreme sau mai târziu, Gault să îl ucidă pe băiat sau băiatul să îl ucidă pe Gault.

Un bastard care arăta ca Branford şi care s-ar fi putut dovedi un ucigaş. Minunat. Randall oftă.

— Am să merg la Gloucestershire, să-l iau de la fermă. După aceea, totul depinde de cum e tânărul Benjamin. Promit că va ajunge într-o situaţie mai bună decât cea în care e acum.

Rob îşi mai turnă cafea.

— Familia poate fi un iad.

Foarte adevărat. Dar rămânea, totuşi, familie.

Julia primi calmă veştile despre Benjamin Thomas.

— Să plecăm mâine dimineaţă la prima oră, Alex.

El râse.

— Îţi garantez că vei fi extenuată după balul din această noapte. La fel şi Mariah. Îşi va dori să petreacă o zi liniştită, discutând în detaliu evenimentele serii, iar tu, ca o bună prietenă, ar trebui să-i faci pe plac. Vor fi şi oaspeţi care vor veni să-şi exprime aprecierea faţă de bal. Nu cred că se va putea să plecăm mâine.

Julia se încruntă.

— Cred că ai dreptate. Poimâine atunci.

O parte din Randall îşi dorea să amâne acea călătorie cât de mult posibil. Cealaltă parte, mai bună, voia să-l salveze pe tânărul său văr necunoscut, cu origini umile, din mâinile fermierului brutal. Niciun copil nu ar trebui să fie victima violenţei.

Ironia faptului că Randall fusese brutalizat tocmai de tatăl tânărului Benjamin era prea puternică pentru a rămâne neobservată.

*

În vreme ce Julia se pregătea de bal, salonul ei privat se umplu de oameni veniţi să se asigure că avea să arate cât de bine posibil pentru debutul ei în societatea londoneză. Julia stătu răbdătoare în picioare până când *madame* Hélier şi o cusătoreasă o îmbrăcară în rochia de bal şi făcură mici ajustări. Modista îi interzisese Juliei să se apropie de vreo fereastră până când nu ajungea să arate perfect.

Fireşte, camerista personală a lui Mariah era prezentă şi ea pentru a o ajuta pe Elsa la măreaţa pregătire. Mariah, arătând superb în brocart auriu, sosi să ofere încurajări. Lady Kiri apăru şi ea, splendidă în stacojiu. Teoretic, venise să-şi ofere ajutorul în caz că era nevoie, dar, de fapt, recunoscu ea veselă, voia să participe la distracţie. În cele din urmă, intră şi bunica Juliei, arătând mai regal decât regina, îmbrăcată în satin negru, tivit luxos cu dantelă argintie asortată cu părul ei.

În vreme ce Elsa îi prindea părul Juliei cu agrafe, aceasta îi murmură lui Mariah:

— Cred că sunt deja în plus. Dacă aş pleca pe furiş, nu ar observa nimeni.

— Ar observa la un moment dat, spuse Mariah râzând. Aruncă o privire spre ceasul de pe masa de toaletă. Trebuie să cobor să întâmpin primii oaspeţi. Să nu-ţi faci apariţia încă un sfert de oră, iar când vii, asigură-te că intri cu Randall. Împreună, veţi arăta chiar mai bine decât separat.

Julia închise ochii.

— E prea târziu să fac o criză de plâns pentru a scăpa de

participare?

— Cu siguranţă, e prea târziu! Mariah îşi mângâie prietena pe braţ. Ştiu că nu-ţi place să te afli în centrul atenţiei dar îţi promit că seara va decurge bine. Ai prieteni aici iar până la sfârşitul serii, îţi vei face şi alţii noi.

Mariah le luă pe Lady Kiri şi pe bunica Juliei şi le conduse politicos afară din cameră. Elsa termină de aranjat părul Juliei, în vreme ce camerista lui Mariah folosi un pămătuf din labă-de-iepure pentru a-i întinde o umbră discretă de fard pe obraji. O pomadă roz de aceeaşi nuanţă îi fu aplicată pe buze.

— Foarte bine, Lady Julia, spuse aprobator madame Hélier. Puteţi să vă priviţi. Sunteţi cu adevărat superbă Julia traversă încăperea, apropiindu-se de oglinda înaltă. Imaginea reflectată era a unei străine – o străină surprinzător de stilată. Mătasea albastră cu nuanţe marine pe care o alesese Lady Kiri îi venea perfect Juliei, scoţând în evidenţă culoarea delicată a chipului său şi nuanţele discrete de roşcat din părul ei de culoare închisă. Croiala decolteului era ridicată pentru o rochie de bal, dar, după cum promisese modista, spatele avea o croială atât de îndrăzneaţă, încât fusese nevoie de un corset şi de o cămaşă de corp făcute anume pentru acea rochie.

Liniile rochiei erau simple, iar singurele bijuterii erau un colier de perle şi cercei asortaţi. Acestea fuseră primite în dar de la bunica ei, care le moştenise de la propria ei bunică.

Un şir de perle mai mici fusese împletit prin părul ei prins sus, alături de boboci de trandafir minusculi, confecţionaţi din aceeaşi mătase ca şi rochia. O singură buclă jucăuşă se încolăcea pe gâtul ei până la umăr. Efectul era exact ceea ce îşi dorise Julia: un aspect modest, dar elegant, atrăgător, dar fără a sări în ochi. Întorcându-se spuse călduros:

— Vă mulţumesc tuturor. Arăt mai bine decât mi-aş fi imaginat vreodată că pot arăta.

Madame Hélier zâmbi satisfăcută.

— Dacă îmi veţi permite şi în continuare să vă îmbrac, Lady Julia, veţi fi considerată una dintre marile frumuseţi ale lumii bune.

Chiar dacă rochia era modestă, modista nu era. Înăbuşindu-şi un zâmbet, Julia le ceru cameristelor şi lui madamee Hélier să se retragă. Aplică parfumul lui Lady Kiri la baza gâtului şi pe ceafă. Apoi porni să-şi caute soţul.

Trecu din salonul ei privat în sufragerie exact în clipa în care Randall intră. Respiraţia i se tăie când îl văzu. Îl considerase dintotdeauna remarcabil de frumos, chiar şi atunci când se întâlniseră pentru prima dată, iar el stătuse încruntat jumătate din timp. Arăta chiar mai bine acum, când îşi amintise să zâmbească.

Mariah avusese dreptate. Îmbrăcat în uniforma sa de gală, Randall

era o privelişte ce le-ar fi putut da pe spate chiar şi pe femeile puternice. Jacheta stacojie ajustată pe corp îi scotea în evidenţă umerii laţi, iar pantalonii de călărie din piele se mulau pe picioarele sale musculoase, în vreme ce lumina lumânărilor dădea strălucire părului său auriu şi îi sculpta trăsăturile fine ale chipului. Un zeu nordic, şi era *al ei*.

Randall se opri brusc când o văzu, ţintuind-o cu privirea.

— Arăţi… superb. Îşi drese vocea. Deşi te-am dorit încă de la început, de-abia acum îmi dau seama cât eşti de frumoasă, domniţa mea.

Julia râse încântată:

— Nu am fost niciodată o frumuseţe, dar mă bucur dacă tu crezi asta. Se apropie şi îl prinse de braţ. Tu, domnule, vei face ca femeile impresionabile să te urmeze peste tot prin sala de bal, ca nişte răţuşte ameţite. Doreşti să coborâm la bal?

Ignorând comentariul ei, Randall se aplecă şi-şi apăsă buzele pe ceafa ei, apoi coborî cu sărutul până la umăr.

— Miroşi ucigător de delicios. Doreşti să întârziem la bal?

O dorinţă ascuţită şi dulce o străbătu.

— Ştiu că doar mă tachinezi, spuse Julia cu respiraţia tăiată, dar ai grijă. S-ar putea să intru în joc.

El păru însufleţit de speranţă.

— Îţi stau întotdeauna la dispoziţie, domniţa mea.

Julia se gândi la nopţile pe care le petrecuseră împreună de când se întorsese la Londra, iar dorinţa se intensifică. Acum, că barierele fuseseră doborâte, descopereau noi modalităţi îmbătătoare de a-şi oferi reciproc plăcere.

— Nu mă ispiti, Alexander! Prea mulţi oameni au muncit să organizeze acest bal. Trebuie să ne îndeplinim rolurile.

Randall zâmbi şi o conduse la uşă.

— Suntem chemaţi la datorie. Întotdeauna suntem chemaţi, amândoi. Dar te avertizez că, după ce se termină balul, am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a te ademeni în patul meu.

Râzând, coborâră împreună scările largi.

Capitolul 30

Julia ştia că ea şi Randall arătau extraordinar coborând scările largi ce duceau la holul de la intrare – orice femeie ar fi arătat extraordinar la braţul lui Randall. Dar avea un nod în stomac şi se simţea de parcă avea să fie cuprinsă de greaţă. Toată durerea, respingerea şi suferinţa din prima ei căsnicie şi izgonirea din casa părintească ajunseseră să se împletească în această grandioasă reîntoarcere în societate.

Mariah ridică privirea spre scări şi îi făcu semn Juliei să vină lângă ea pentru a întâmpina grupul de oaspeţi ce se formase la intrarea în sala de bal. Ashton era acolo, povestind cu bunica Juliei, a cărei prezenţă arăta lumii că îşi susţinea nepoata multă vreme pierdută. Randall o conduse până la ultima treaptă şi se instală lângă ea. Era înconjurată de prieteni, iar temerile îi dispărură în câteva clipe.

— Nu e prea rău, nu? îi şopti Mariah în timpul unei pauze după sosirea unui prim val de oaspeţi.

— Nu e rău deloc, recunoscu Julia. Mă bucur că m-ai obligat să fac asta, Excelenţă.

Mariah râse, apoi mai întâmpină un oaspete. Lumea era cât se poate de curioasă în privinţa fiicei de duce care se întorsese din morţi, dar Julia nu detectă deloc ostilitate. După cum spusese Ashton, tatăl ei nu era prea popular în societate, iar ducesa moştenitoare de Charente inspira adoraţie. Lumea bună era pregătită să o placă pe Lady Julia Randall.

— Anthony! exclamă când apăru fratele ei. Îl îmbrăţişă fierbinte. Ai să dansezi cu mine mai târziu?

El râse şi o îmbrăţişă la rândul lui.

— Da, chiar dacă mă calci pe toate degetele. Presupun că nu prea ai dansat în regiunile rurale sălbatice din nord.

— Nu, dar Mariah mi-a adus un instructor care m-a pregătit fără milă. Îl studie pe Anthony, care arăta frumos şi elegant, aşa cum i se impunea unui viitor duce. Dacă nu ai fi fratele meu, aş spune că arăţi înnebunitor de atrăgător.

Ochii lui Anthony sclipiră.

— Şi eu aş spune acelaşi lucru dacă nu ai fi sora mea.

Anthony se apropie apoi de Randall. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi se angajară într-o conversaţie uşoară.

Următorul oaspete, spre surpriza nemăsurată a Juliei, fu Lady Daventry. I se trimisese o invitaţie şi ei, şi soţului ei, dar Julia şi Randall se aşteptaseră ca acesta din urmă să facă bucăţi invitaţia şi s-o arunce în foc.

Însă iată că sosise contesa de Daventry, arătând pe cât de elegant era posibil pentru o femeie cu o sarcină foarte avansată, într-o rochie

albastru azur, cu nişte safire superbe. Sosise la braţul unui tânăr arătos. După o privire rapidă peste umărul contesei, Julia spuse plină de căldură:

— Cât de mult mă bucur să te văd din nou, Lady Daventry.

— Nu-ţi face griji, spuse contesa cu un zâmbet poznaş. Soţul meu nu se află aici. A fost nevoit să plece la Turville pentru câteva zile. Îşi mângâie burta. Nu am voie să călătoresc, desigur. Dar când am primit invitaţia, nu am rezistat ispitei de a veni.

— Mă bucur că ai venit. Julia îl studie pe tânărul care o însoţea pe contesă. Bănuiesc că acest tânăr arătos este unul dintre fiii tăi, nu-i aşa? Seamănă foarte mult cu tine.

Tânărul roşi, iar Lady Daventry spuse:

— Da, fiul meu cel mare, Lord Morton. Se va întoarce la Oxford în scurt timp, dar a fost de acord să-şi însoţească bătrâna mamă în această seară.

Lordul Morton zâmbi.

— Mama mea face nişte remarci teribile. Îmi face mare plăcere să vă cunosc, Lady Julia.

Când privirea lui plină de admiraţie alunecă spre Randall, Julia ghici că tânărul era, probabil, înnebunit după urmată. Îi făcu cunoştinţă cu soţul ei, apoi se întoarse spre Lady Daventry.

— Daventry va fi furios când va afla că aţi venit la bal, deşi el l-a renegat pe soţul meu, nu-i aşa?

— Da, dar nu e prima dată când îi trezesc furia, spuse contesa aspru. Tună şi fulgeră furios, dar niciodată nu a ridicat mâna asupra mea la mânie. Nu aş tolera aşa ceva.

Cel puţin, contele nu era la fel de nebun pe cât fusese fiul său.

— Eşti o femeie curajoasă, Lady Daventry.

Entuziasmul contesei păli şi îşi întinse mâna peste burtă.

— Nu sunt curajoasă deloc.

— Cum te mai simţi? o întrebă Julia brusc preocupată.

— Uriaşă. Înceată. Lady Daventry înghiţi un nod. Eram foarte tânără când s-a născut primul meu fiu, iar ceilalţi au apărut în următorii cinci ani. Corpul meu nu mai e la fel de puternic sau de rezistent cum era atunci.

Julia luă mâna contesei.

— Asta nu înseamnă că nu vei putea naşte în siguranţă un copil frumos şi sănătos. Ai încredere, Lady Daventry. Un spirit plin de speranţă va încuraja un deznodământ favorabil.

— Mi-e greu să-mi păstrez speranţa, spuse femeia mai în vârstă, cu glas şoptit. Mâna ei se strânse peste a Juliei timp de o clipă, înainte de a-i da drumul. Dar ajunge cu discuţiile despre mine. Când ne-am întâlnit prima dată, spuneai că eşti curioasă dacă Branford a lăsat în urmă vreun copil nelegitim. Mi-am pus şi eu întrebarea asta.

Cu atenţia stârnită, Julia spuse:

— L-ai întrebat pe soţul tău?

— L-am iscodit pe Daventry pe această temă, dar el a spus că nu. Din păcate. Contesa oftă. Ar fi fost o consolare să ştiu că putea avea urmaşi sănătoşi. Ai noroc că soţul tău a moştenit sângele sănătos al familiei mamei sale.

Cu alte cuvinte, Randall ar fi putut concepe, probabil, copii puternici… dacă ar fi avut o altă soţie. Julia îşi înăbuşi gândul. Se părea că Daventry nu ştia de existenţa lui Benjamin Thomas. Poate avea să fie dispus să-l accepte pe băiat. Julia aşa spera.

Dar, mai întâi, trebuiau să-l găsească.

Randall îşi luă pe sus soţia, dând tonul primului vals.

— E evident că orele în care ai exersat cu instructorul de dans îşi spun cuvântul. Dansezi foarte bine şi încă n-ai greşit niciun pas.

Soţia sa râse, cu o expresie de încântare vie.

— Îmi place la nebunie să dansez! Chiar cred că învăţ să savurez viaţa socială a Londrei. Mai ales când mă pot bucura de primul vals şi de dansul festiv cu tine.

Câteva şuviţe diafane din părul ei întunecat se desprin- seseră din agrafe, alunecându-i în jurul feţei şi pe umeri. Efectul era surprinzător de erotic. Şi-ar fi dorit să-i lingă gâtul subţire, dar se mulţumi să spună:

— Dacă tot suntem căsătoriţi, putem să dansăm mai mult de două dansuri fără a provoca un scandal.

— Pentru a-mi îndeplini cum se cuvine datoria de invitat de onoare, n-ar trebui să petrec prea mult timp cu tine, zâmbi ea poznaş. Lumea ar putea crede că încerc să te seduc. Ar fi oare teribil de grosolan din partea mea dacă aş recunoaşte că aşa e?

Randall râânji:

— Probabil că, la sfârşitul nopţii, vom fi amândoi prea obosiţi ca să ne mai pese, dar putem rămâne în pat până târziu mâine-dimineaţă.

Ea se apropie puţin mai mult de pieptul lui, cu o privire arzătoare.

— Ai avut dreptate. Nu vreau să pornesc spre Gloucestershire mâine-dimineaţă la prima oră. Va fi bine şi poimâine.

Nu mai spuseră altceva, dar el savură căldura dintre ei. Văduvele moştenitoare aveau dreptate să se împotrivească valsului – plăcerea de a te învârti într-o sală de bal cu o femeie frumoasă în braţe îţi stârnea într-adevăr pasiunea. Conştientizarea faptului că aveau să ajungă în pat mai târziu era singurul lucru ce-l împiedica s-o ademenească pe terasă pentru a-i fura câteva sărutări.

Dansul tocmai se încheiase, iar Randall o conducea pe Julia la marginea ringului de dans, când un bărbat cu un chip familiar şi piele întunecată veni spre ei.

— Ballard! exclamă Randall, strângându-i mâna prietenului său. Credeam că eşti deja în Portugalia la ora asta.

— Afacerile m-au reţinut. Plec mâine, aşa că, în seara asta, pot fi aici. Ballard se întoarse spre Julia. Iar această fiinţă minunată trebuie că e soţia ta.

După ce Randall făcu prezentările, Julia îi întinse mâna lui Ballard:

— E o mare plăcere să te cunosc, spuse cald. Începe să-mi placă tot mai mult vinul de Porto produs de Casa Ballard.

Ballard râse.

— O femeie cu gusturi fine! Eşti un bărbat norocos, Randall. Muzicienii începură o nouă bucată, iar Ballard îi oferi Juliei braţul său. Îmi oferi acest dans, Lady Julia?

— Cu plăcere. Îi aruncă lui Randall o privire ştrengărească, lăsându-se condusă de Ballard. Vreau să-mi spui poveşti ruşinoase despre soţul meu.

Randall o urmări plecând, simţind cum inima i se strângea în piept. Râdea şi era radioasă, potrivindu-se perfect cu mediul acesta. Decolteul rochiei era modest, dar tăietura îndrăzneaţă a spatelui aţâţa dorinţe, iar corsajul strâns pe trup dovedea că silueta ei nu era lipsită de feminitate.

Acum, că îşi învinsese temerile şi îşi descoperise natura pasională, atrăgea atenţia oricărui bărbat care o vedea. Lady Julia Raines era frumoasa balului. Se născuse cu un rang înalt, era frumoasă, avea un farmec îmbătător şi o avere exorbitantă. Ar fi putut avea orice bărbat dorea. Această constatare îi stătea ca un nod greu în stomac.

Faptul că avea în prezent un soţ era doar un impediment minor, de vreme ce se asigurase de posibilitatea de a pune capăt căsniciei după un an, dacă dorea. Semnase un act de cedare, prin care renunţa la drepturile sale de soţ asupra averii ei. De ce ar fi rămas Julia căsătorită cu un bărbat fără mare avere sau rang?

Era adevărat că se dovediseră a fi foarte compatibili ca amanţi. Dar, când o privi râzând cu Ballard, recunoscu sumbru că i-ar fi uşor să găsească satisfacţie şi cu altcineva. Nu era gelos pe Ballard, care nu ar fi trădat niciodată un prieten, dar lumea era plină de bărbaţi care ar fi fost încântaţi să se culce cu o femeie atât de fermecătoare şi de senzuală ca Julia. Putea oare căsnicia lor să supravieţuiască, ţinând cont că exista o diferenţă atât de mare între averile lor şi de faptul că nu aveau să se nască copii care să-i ţină uniţi?

Dându-şi seama că gândea pesimist şi absurd, se sili să nu-şi mai privească soţia. Întorcându-le spatele dansatorilor, o văzu pe Lady Agnes, cea care fondase Academia Westerfield. Înaltă şi autoritară, stătea la marginea ringului de dans, urmărindu-i pe ceilalţi oaspeţi cu un amuzament benign.

— Lady Agnes! Traversă încăperea până la ea şi se înclină. Ashton

mi-a spus că v-a invitat, dar nu credea că veţi reuşi să ajungeţi.

După ce se ridică din plecăciune, Lady Agnes îl îmbrăţişă.

— Arăţi foarte bine, Randall. Culese un fir de aţă de pe mâneca lui stacojie. Oricât ai fi de superb în această uniformă, mă bucur că te-ai retras din armată. Ştii că îmi fac griji.

Lady Agnes era o directoare vizionară şi o profesoară talentată, dar cel mai important lucru era afecţiunea pe care le-o acorda elevilor ei, care veneau adesea la ea furioşi şi neglijaţi. Nu era chiar ca o mamă pentru băieţii ei, dar era o mătuşă minunată.

— Ce vă aduce la Londra? întrebă el. Doar balul sau şi alte probleme?

Ea râse:

— Oricât de mult mi-aş iubi băieţii, aveam nevoie de câteva zile de conversaţii cu adulţi. E vară, iar în şcoală nu mai rămas doar o mână de băieţi, aşa că am decis să vin în oraş. Stau în casa fratelui meu şi mă răsfăţ. Privirea îi alunecă spre soţia lui. Am discutat puţin cu Lady Julia primăvara trecută când am fost aici. O tânără care gândeşte foarte sănătos. S-a transformat dintr-o omidă tăcută într-un fluture strălucitor în lunile care s-au scurs de atunci. Asta e opera ta?

— Poate, puţin. Dar, în cea mai mare parte, e meritul Juliei. S-a născut într-un astfel de mediu, iar acum, în sfârşit, îşi revendică dreptul la el. Îi oferi braţul. Îmi daţi voie să vă conduc la o îngheţată?

Ea îl prinse de braţ.

— Băiat poznaş! Ştii cât de mult îmi place îngheţata.

Îndreptându-se spre masa cu gustări, Randall spuse:

— S-ar putea să am un elev pentru dumneavoastră. Se pare că vărul meu, Branford, a avut un fiu nelegitim despre care familia nu a ştiut. Rob Carmichael crede că l-a găsit pe băiat, Benjamin Thomas. Julia şi cu mine vom merge în Gloucestershire să-l vedem.

— Fiul nelegitim al primului bărbat al soţiei tale? Lady Agnes ridică din sprâncene. Ştia despre violenţa lui

Branford din povestirile lui Randall din timpul cursurilor la academie. Era cât se poate de capabilă să deducă ce însemnase acest lucru pentru Julia. Lady Julia are un spirit foarte generos, dacă vrea să-l ajute pe acel copil.

— Julia e generozitatea în persoană, mai ales că se pare că băiatul e supus unor tratamente dure.

Randall luă două porţii de îngheţată şi două linguri de pe masa cu gustări, apoi îşi conduse însoţitoarea la o măsuţă aflată sub un palmier înalt. După ce se aşezară, continuă:

— Parohia locală l-a dat pe tânărul Benjamin pe mâna unui agricultor brutal, ca să-l folosească la muncă. Probabil că băiatul nu are nici urmă de educaţie sau de bune maniere. Ştiu că aveţi reputaţia de a înfăptui miracole, dar orice are o limită. Aţi fi dispusă să îl

acceptaţi pe băiat?

— Mama lui Branford avea origini nesănătoase. Lady Agnes păru intrigată. Dar asta nu înseamnă că băiatul lui Branford e nebun. Trebuie să aibă doisprezece sau treisprezece ani acum, nu-i aşa?

— Din câte ştim, da.

— Tânărul Benjamin ar fi o provocare, dar nu o misiune imposibilă, dacă ar fi dispus să facă eforturi. I-am putea oferi lecţii în particular, dacă e nevoie, spuse Lady Agnes gânditoare. După ce ai băiatul în mâinile tale, adu-l la mine să vorbesc cu el. Dacă nu are pregătire şi înclinaţie spre domeniul academic, presupun că l-ai putea plasa ca ucenic undeva sau i-ai putea găsi o altă situaţie potrivită.

Uşurat de acceptarea ei calmă, Randall spuse:

— Sperasem că veţi fi dispusă să-l examinaţi. Staţi mult în oraş?

— Cam două săptămâni, cred. Luă o înghiţitură din îngheţata ei de lămâie şi zâmbi fericită. Mă voi întoarce la Conacul Westerfield chiar înainte să înceapă trimestrul, de Sfântul Mihail.

— Atunci, am să vi-l aduc aici pe băiat, nu în Kent.

Odată lămurită problema, Randall se concentră pe îngheţata sa. Dar privirea lui continuă să o caute pe Julia pe ringul de dans.

Ce trebuia să facă nobilul cavaler când prinţesa nu mai avea nevoie de el?

Capitolul 31

Julia dansă fiecare dans, dar avea să fie nevoie de mai mult de-o noapte pentru a recupera toţi anii în care dusese lipsă de asta. Se retrăsese pe margine, studiindu-şi melancolică tivul rochiei, când Randall se apropie aducând două pahare de şampanie. Din felul în care îl urmăriră privirile femeilor, Julia înţelese că Mariah avusese dreptate când comentase cât de bine arăta în uniformă. Simplul fapt de a-l privi îi trezi un val de căldură în cele mai intime locuri.

Randall îi întinse un pahar de şampanie:

— Probleme cu rochia?

— Ultimul meu partener a călcat pe volanul de la baza rochiei şi s-a desprins. Acceptă şampania şi sorbi cu plăcere. Voi merge în salonul unde se retrag doamnele. Elsa lucrează acolo şi poate să-l prindă cu ace.

— Hai să urcăm în apartamentul nostru, sugeră el. Mă descurc eu dacă îmi dai ace. Mi-ar prinde bine o pauză de atât de mulţi oameni.

Expresia din ochii lui o făcu să simtă şi mai intens căldura. Îşi termină şampania dintr-o singură înghiţitură şi puse paharul pe o măsuţă din apropiere:

— Mi-ar plăcea. Îl prinse de braţ şi porniră să traverseze sala de bal. Am observat că ai dansat majoritatea dansurilor. Chiar te simţeai bine sau făceai eforturi să fii un oaspete bun?

— Mariah mi-a dat lista de ordine înainte de bal, îi explică el. Am dansat cu fiecare fată timidă şi cu fiecare văduvă zburdalnică din Casa Ashton.

— Sper că nu s-au îndrăgostit toate de tine.

Tonul ei era lejer, dar fusese foarte atentă la partenerele lui Randall. Deşi el susţinea că îşi făcuse doar datoria, unele dintre acele „fete timide” fuseseră tinere şi mai frumoase decât avea ea să fie vreodată.

— Dacă au fost atrase de uniformă, sunt convins că expresia mea severă a descurajat eventualele fantezii romantice. În cea mai mare parte, mă bucur că te-ai descurcat atât de bine să-mi repari piciorul, încât nu mă doare aproape deloc. Îi zâmbi. Te descurci foarte bine.

— Guvernanta pe care am avut-o în copilărie ar spune probabil că lecţiile mele de broderie au fost o bună pregătire pentru munca de chirurg, răspunse Julia. Încerca în permanenţă să mă convingă să mă ocup de lucruri mai potrivite pentru o doamnă.

Aerul mai răcoros din afara sălii de bal era o adevărată uşurare. Începând să urce scările, Julia îşi ridică fusta în locul în care volanul ajungea pe jos:

— E convenabil să locuieşti chiar în casa în care se ţine balul. Poţi

să te refugiezi din calea zgomotului şi a discuţiilor.

— Am fost pe câmpuri de bătaie care erau mai puţin zgomotoase decât un bal londonez în toi, consimţi Randall.

Ajunşi în capul scărilor, cotiră spre dreapta, spre apartamentul lor. Când Randall deschise uşa sufrageriei, Julia îşi dădu seama că se aflau exact deasupra sălii de bal. Auzea muzica şi îi simţea vibraţia sub picioare.

Închizând uşa, Randall spuse:

— Toată noaptea mi-am dorit să fac asta.

Se întoarse şi o trase în braţele sale.

— *O… da!*

Julia se întinse şi-şi prinse braţele pe după gâtul lui, iar pasiunea izbucni între ei ca un fulger de căldură. Toată noaptea fusese atentă la Randall, nu doar urmărindu-l unde se afla în sala de bal sau cât de splendid arăta, ci concentrată şi pe amintiri despre gustul lui, atingerea lui, capacitatea lui de a o face să se topească de dorinţă.

Randall se adăpă din ea ca dintr-o fântână, lacom precum cineva care moare de sete. Julia îşi dădu seama vag că era cu spatele lipit de uşă, în vreme ce gurile şi limbile lor se topeau împreună într-un foc fără început şi sfârşit.

Şoldurile ei se ridicară lipindu-se de el. Simţi o dezamăgire scurtă când el se retrase puţin, până îşi dădu seama că îi ridicase fusta. Aerul rece atinse carnea înfierbântată, în vreme ce el îi căută şi îi găsi cea mai sensibilă parte a corpului.

Oricât de delicioase ar fi fost senzaţiile, îşi dorea mai mult. Se chinui orbeşte cu pantalonii lui, descheindu-i nasturii cu degete neîndemânatice, până eliberă mădularul tare ce pulsa şi îl luă în mâna ei.

El gemu. Julia se aşteptase să o poarte în sărutări până la dormitor, dar el o prinse de talie şi o ridică mult de la pământ. Prinsă strâns între uşă şi trupul lui tensionat, Julia fu cuprinsă de o plăcere şocantă când el se strecură în profunzimile ei umede şi înfierbântate. Timp de o clipă, rămaseră amândoi nemişcaţi, acomodându-se.

Apoi Julia îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui şi se frecă frenetic de el. Unghiile i se înfipseră în braţele lui, iar dinţii îi muşcară din stofa stacojie de pe umăr, în vreme ce în urechi îi răsună respiraţia lui gâfâită. Mai mult, mai mult, *mai mult.*

O astfel de pasiune nu putea să dureze. Trupul i se zvârcoli şi îşi înăbuşi strigătul în umărul lui. O clipă mai târziu, Randall se descărcă în ea cu un geamăt smucit.

Descărcarea zguduitoare păli, iar raţiunea îşi reintră în drepturi. Randall plănuise o seducţie jucăuşă, nu o împreunare mânată de o asemenea dorinţă crudă. Respirând greu, o coborî pe Julia cu picioarele pe pământ.

— Îmi pare rău, gâfâi el. Sper că nu te-am rănit.

— N-ai făcut-o, Alex. Pulsul Juliei îi bătea nebuneşte în gât, în vreme ce îşi coborî blând palmele peste braţele lui, frământându-l cu degetele. Nu mi-ai făcut nimic ce nu mi-aş fi dorit.

Randall îi fu recunoscător pentru acest lucru. Deşi nu se aşteptase să fie cuprins de un asemenea foc şi o astfel de sălbăticie, cel puţin arseseră împreună. Dar când pasiunea începu să se retragă, îşi dădu seama cu tristeţe că posedarea fizică era ceva trecător. Julia îi aparţinea în acel moment. Dar în viitor?

Doar Dumnezeu ştia.

Julia se trezi greu în dimineaţa următoare balului. Dacă era într-adevăr dimineaţă. Ochii încă îi erau închişi şi ar fi putut la fel de bine să fie şi toiul amiezii. Muşchii o dureau după atâta dansat, iar în stomac avea o uşoară senzaţie de greaţă, probabil de la prea multă şampanie. Totul era cât se poate de minunat.

Corpul lui Randall era cald şi aproape, aşa că deschise leneş ochii. Era întins pe o parte, cu mâna trecându-i prin părul blond, ciufulit, studiind-o gânditor. Pieptul îi era gol şi la fel era şi ea, îşi dădu seama. Dumnezeule, amândoi erau goi puşcă! Se simţi delicios de indecentă.

O năpădiră amintirile. După ce îşi reveniseră din împreunarea sălbatică, se întorseseră sfioşi în sala de bal, pentru a lua cina. Ea fusese sigură că purtarea ei destrăbălată i se citea pe chip, dar nimeni nu păruse să observe nimic.

Când ea şi Randall se retrăseseră într-un sfârşit spre dimineaţă, la o oră absurd de târzie, se simţise gata să se prăbuşească în pat şi să doarmă preţ de câteva zile. Însă, când el o ajutase să se dezbrace, ea făcuse acelaşi lucru, aşa că hainele lor sfârşiseră toate grămadă pe covor.

Senzaţia pielii lui peste a ei fusese atât de plăcută, încât, atunci când se urcaseră în pat, nu reuşiseră să-şi ţină mâinile departe unul de celălalt. Oboseala dispăruse şi făcuseră dragoste încet şi atent. Julia adormise zâmbind.

Când deschise ochii, Randall o întrebă:

— Ai dormit bine?

— Probabil că da, din moment ce nu îmi amintesc nimic. Îşi acoperi un căscat. Ai idee cam cât e ceasul?

— Am auzit clopotele bisericii bătând de amiază nu cu mult timp în urmă. Mâna lui o mângâie pe braţ, apoi îi prinse sânul în palmă. Ai avut mare succes azi-noapte.

— Lumea a fost foarte bună. Mi-era teamă că oamenii se vor zgâi la mine nepoliticos sau, cel puţin, vor face comentarii caustice, dar, dacă s-a întâmplat într-adevăr aşa ceva, eu n-am auzit. Oftă de plăcere, simţindu-se ca o pisică bine mângâiată. Nu părea să-i pese nimănui că

tatăl meu m-a renegat.

— Susţinerea arătată de fratele şi de bunica ta au mai mare greutate decât dezaprobarea lui Castleton. Degetul mare al lui Randall îi mângâie blând sfârcul, provocându-i un fior de plăcere. După noaptea trecută, ai de unde să-ţi alegi amanţi. Jumătate dintre bărbaţii din aristocraţia londoneză te doresc.

Ea se smuci de parcă ar fi turnat apă rece ca gheaţa peste ea:

— Dumnezeule mare, Alex! De ce mi-aş dori amanţi? Tu ar trebui să ştii cel mai bine că sunt o femeie căsătorită.

Expresia din ochii lui era profund tristă:

— Totul s-a schimbat de când ţi-am cerut mâna în acea colibă din Cumberland. A fost înţelept din partea ta să-ţi doreşti o portiţă de scăpare din căsnicie dacă se dovedea a fi o greşeală. După ce ne asigurăm că nu mai există ameninţări la adresa siguranţei tale, nu mai e nevoie să rămâi căsătorită cu mine. S-ar stârni un oarecare scandal dacă am aranja un divorţ scoţian, dar nimic atât de grav încât o moştenitoare fermecătoare să nu-i poată face faţă din punct de vedere social.

Julia dădu să-i spună că ei *îi plăcea* să fie căsătorită cu el, dar stomacul ei agitat se dădu peste cap. Cu o senzaţie de ameţeală şi de confuzie, se târî din pat şi vărsă în oala de noapte.

Randall luă o pătură de pe pat şi o înfăşură în jurul ei.

— Îmi pare rău, spuse încet. N-am vrut să te supăr.

După ce îşi goli stomacul, se ghemui aşezată pe călcâie şi îşi strânse pătura în jurul ei.

— De ce presupui că o să-mi doresc să pun capăt acestei căsnicii? Eu credeam că ne înţelegem destul de bine.

— Deocamdată. O ridică în braţe şi o băgă înapoi în pat, învelind-o cu pătura şi cu tot restul. Apoi se îndreptă spre dulapul său de haine şi îşi scoase halatul. Îmbrăcându-l, continuă:

— Dar ce vei simţi după ce s-a scurs un an? S-au schimbat atât de multe în doar câteva săptămâni. Pe viitor vei cunoaşte şi alte schimbări.

— Ştie cineva ce va simţi peste un an? întrebă ea.

Salteaua se lăsă când Randall se aşeză pe margine lângă ea.

— Nu ai cum să ştii aşa ceva, consimţi el. Dar, având în vedere cât de mult ţi-a plăcut să dansezi, sa flirtezi şi să socializezi azi-noapte, s-ar putea să preferi o viaţă mondenă.

Julia închise ochii, dorindu-şi să fi dormit în continuare în pace. Flirtase într-adevăr? Poate că da, dar fusese doar un amuzament relaxat şi plăcut!

— Dacă flirtez, asta nu înseamnă că vreau să mă culc cu vreunul dintre partenerii mei de dans.

— Poate nu acum, dar de-abia începi să-ţi descoperi natura proprie.

S-ar putea să vrei să te culci cu alţi bărbaţi, iar eu chiar nu pot să accept asta cât timp eşti căsătorită cu mine, spuse el calm. Averea ta te plasează într-o poziţie rară. Poţi face acte de caritate, să-ţi iei amanţi, să-ţi găseşti un soţ care să ţi se potrivească mai bine decât mine sau toate aceste lucruri deodată.

Julia îşi dădu seama că ea crease acea situaţie prin insistenţa ei de a nu se angaja cu totul în căsnicia lor. I se păruse un pas logic la momentul respectiv şi credea că rămăsese la fel. Sau oare faptul că Randall era dispus, cu generozitate, să-i permită să plece ascundea propria lui dorinţă de a fi liber?

Cu glas tensionat, îl întrebă:

— Vrei să anulez căsătoria ca să-ţi poţi găsi o soţie care să-ţi ofere copii?

După o scurtă pauză, el spuse pe un ton uniform:

— Mi-ai spus de la început că nu e posibil. Am acceptat asta.

Ceea ce era adevărat, dar răspunsul lui se lăsase aşteptat preţ de câteva secunde.

— Ai dreptate, ne-am schimbat amândoi mult în ultimele câteva săptămâni, spuse ea obosită. Deci poate a fost înţelept să ne lăsăm o portiţă de scăpare. Dar de ce ai adus vorba despre asta în dimineaţa asta?

— Fiindcă situaţia ta s-a schimbat atât de dramatic noaptea trecută. Oftă. Te-ai căsătorit cu mine fiindcă eram cea mai bună opţiune dintr-o serie de opţiuni rele. Acum ai o viaţă plină de posibilităţi. De la bun început, ne-am străduit amândoi să fim sinceri unul cu celălalt, aşa că m-am gândit că cel mai bine ar fi să ne asigurăm că lucrurile sunt clare în această privinţă.

Nenorocit de bărbat onorabil! Julia se întoarse cu spatele la el şi se îngropă sub plăpumi. În mintea ei ştia că avea dreptate. Peste un an, poate avea să-şi dorească frenetic să scape din căsătoria în care intrase din disperare.

Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce îi venea să vomite din nou?

Capitolul 32

Randall opri cabrioleta şi citi semnul erodat de intemperii:

— Ăsta e drumul ce duce la ferma lui Jeb Gault.

— Vom afla în curând, spuse Julia cu vocea gâtuită.

Era cât se poate de adevărat. Dar ce anume aveau să afle? Randall o urmări pe Julia cu colţul ochiului, în vreme ce viră trăsura uşoară pe drumeag. Nu-i luase prea mult timp să-şi dea seama că prea multă sinceritate putea fi o greşeală într-o căsnicie. Cele două zile ce urmaseră discuţiei sale cu Julia despre viitor fuseseră pline de tensiune. Juliei nu-i stătea în fire să stea bosumflată, dar fusese foarte tăcută de atunci.

Când se băgaseră în pat în seara respectivă, ea se retrăsese pe partea ei, întorcându-i spatele. Mesajul păruse clar, însă, când îi atinsese umărul pentru a-i ura în tăcere noapte bună, ea se întorsese în braţele lui şi făcuseră dragoste cu disperare, fără cuvinte. În noaptea următoare, se întâmplase acelaşi lucru. Nu se putea plânge de lipsa pasiunii, dar îi lipseau conversaţiile care creaseră intimitate dincolo de raporturile lor fizice.

Şi-ar fi dorit să ştie la ce se gândea. Analiza ideea unor potenţiali amanţi după ce se sfârşea căsnicia lor? îşi exersa talentele senzuale pentru a le folosi cu viitori parteneri de amor? Nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva – talentul ei pentru pasiune era de neegalat. Sau era doar iritată de abordarea lui directă?

Gândul că Julia l-ar putea părăsi era ca o baionetă înfiptă în măruntaie, dar, după ce văzuse cât de bine se simţise la bal, îşi dăduse seama că probabil ar fi fost mai fericită alături de un bărbat mai vesel. Mai egal cu ea în rang şi avere. Aşa că se silea să fie raţional şi detaşat, fiindcă alternativa ar fi putut însemna să devină nebunesc de posesiv. Suferise destul din cauza posesivităţii cu Branford.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost s-o supere, dar asta făcuse. Şi nu putea să-şi retragă cuvintele.

După cum plănuiseră, plecară din Londra în căutarea lui Benjamin Thomas în dimineaţa celei de-a doua zi de după bal. De data aceasta, călătoriră pe picior mare, folosind două trăsuri pentru a-i transporta pe Gordon şi pe Elsa, şi bagajele lor. Deoarece Upton se afla la câteva ore distanţă dincolo de Roscombe, călătoriseră până la moşia lui şi îşi petrecuseră noaptea acolo.

În dimineaţa aceea, Julia fusese atât de încordată, încât nu mâncase decât o felie de pâine prăjită şi băuse o ceaşcă de ceai la micul dejun. După aceea, porniseră la drum în cabrioleta lui Randall.

Drumeagul ce ducea la ferma Gault's Hill era lung şi brăzdat de făgaşe. Randall conduse cu grijă şi descoperi că drumul dădea direct

spre terenurile fermei. Lângă hambar se afla un băieţel zdrenţuit, care dădea de mâncare la găini şi care ridică privirea neîncrezător la apariţia trăsurii.

Cu acel chip, băiatul nu putea fi decât Benjamin Thomas. Bastardul lui Branford semăna mult cu tatăl său la vârsta respectivă.

Randall îi aruncă o privire Juliei, ai cărei ochi cenuşii erau întunecaţi. Observase şi ea asemănarea.

Forţându-se să-şi amintească situaţia actuală, în care era adult, şi nu un copil încercând să fugă de un văr mai mare, violent, Randall sări din trăsură.

— Ziua bună.

Băiatul se dădu în spate.

— Domnu' Gault îi în casă.

Arătă spre casă.

— Nu-l caut pe domnul Gault. Randall îi dădu frâiele Juliei. Cred că pe tine te caut. Eşti Benjamin Thomas?

— Nu făcui nimica!

Băiatul se dădu şi mai mult înapoi, lipindu-se de zidul grajdului. Era mic pentru vârsta lui de treisprezece ani şi părea că nu mai mâncase zdravăn de câţiva ani. Picioarele îi erau goale, iar printr-o tăietură din cămaşă i se vedeau coastele osoase.

— N-a spus nimeni c-ai fi făcut ceva.

Vocea îi era blândă, dar privirea cercetătoare.

— Cred că tatăl tău a fost vărul meu, ceea ce înseamnă că şi noi doi suntem veri. Randall nu se apropie, căci băiatul era pregătit s-o ia la fugă. Dar, ca să fiu sigur, pot să te întreb cum îl chema pe tatăl tău?

— Un nenea pe nume Branford. Eu nu l-am văzut vreodată. Privirea lui alunecă spre cabrioletă. Mama zicea că e bogat. Ca tine.

Uşa casei de deschise şi un bărbat corpolent, cu un bici în mână ieşi în pas războinic. Duhnea a whisky, deşi nu era decât miezul zilei.

— Cine naiba sunteţi voi şi de ce vorbiţi cu băiatul meu?

— Numele meu este Randall. Presupun că dumneata eşti domnul Gault. Randall îşi arcui sprâncenele. Zici că e fiul tău?

— Nu, dar sunt responsabil pentru el. Benjamin era în grija parohiei, aşa că am zis că-l iau eu, să am grijă de el. Gault se încruntă spre băiat. E un mic bastard inutil.

— Nu aţi avut grijă de el prea bine, spuse Julia aspru. Poartă zdrenţe şi i-am putut număra coastele.

Gault îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Nu-i vina mea că îşi distruge hainele! Primeşte destulă mâncare, dar e în creştere şi de aia pare aşa slab. Haleşte ca un porc şi e prea puturos să muncească.

Benjamin scoase un sunet subţire, evocându-i lui Randall o pisică scuipând. Aruncă o privire spre băiat, care se zgâia la Gault cu o

expresie… ucigaşă. Prin găurile hainelor zdrenţuite, se vedeau crestături pe piele. Urme de bici.

— Atunci, sunteţi norocos azi, dle Gault, spuse Randall rece. Familia nu ştia despre existenţa lui Benjamin şi nu a aflat decât recent. Acum, că ştim, ne vom asuma responsabilitatea pentru el, fireşte.

Capul lui Benjamin se răsuci fulgerător şi se zgâi la Randall. În pofida asemănării cu Branford, lui Randall îi amintea de altcineva.

De el însuşi, când fusese un băiat speriat şi abuzat.

Sprâncenele lui Gault se încreţiră:

— Vreţi să plătiţi pentru întreţinerea lui? Ar fi cât se poate de onorabil din partea voastră. Sunt dispus să am în continuare grijă de el, pentru, să zicem – privirea îi alunecă spre cabrioleta scumpă – cincizeci de lire sterline pe an. E o adevărată pacoste, nu s-ar potrivi în casa unui gentleman, dar eu pot să-l ţin în frâu. Ar fi o cruzime să-l luaţi de la fermă după ce a stat cu mine patru ani. E ca propriul meu copil.

Suma era scandaloasă. Dacă Randall ar fi făcut prostia de a accepta acele condiţii, Benjamin nu s-ar fi ales niciodată nici măcar cu un penny.

— Generos din partea dumitale, domnule Gault, spuse el cu doar o umbră de sarcasm, dar nu e nevoie să ai grijă în continuare de el. Locul unui copil e alături de familia sa, aşa că eu şi soţia mea îl vom lua pe Benjamin acum. Te asigur că se va bucura de grija cuvenită.

Furia lui Gault umplu aerul.

— Parohia mi l-a dat mie! Nu puteţi să mi-l luaţi pur şi simplu!

— Sunt sigur că parohia se va bucura să scape de responsabilitatea de a îngriji un orfan. Randall se întoarse spre băiat. După cum ziceam, Benjamin, noi doi suntem veri. Ai şi un bunic. Nu eşti singur pe lume.

Chipul băiatului trădă gândurile ce îl chinuiau:

— Nu mai trebuie să rămân aici?

— Nu. Ai ceva lucruri pe care vrei să le iei cu tine?

— Blestemat să fii! tună Gault, strângând mâna pe bici. Nu poţi să-mi răpeşti argatul! Cine o să aibă grijă de animalele mele? Măcar la atâta e bun.

— Ia-ţi un alt argat. Randall se aşteptase ca Gault să nu renunţe de bunăvoie la băiatul care muncea pe gratis, aşa că venise pregătit. Scoase douăzeci de lire din buzunar şi ţinu bancnotele astfel încât bărbatul să le poată vedea. Cred că e suficient pentru câţiva ani de muncă.

Gault se zgâi la bani.

— Prea bine. Luaţi-l pe micul bastard şi tăiaţi-o!

Randall se întoarse spre băiat.

— Benjamin, vrei să ştii mai multe despre mine înainte de a urca în trăsura mea? îţi promit solemn că nu vei răbda de frig sau de foame şi

că nu vei mai fi biciuit niciodată.

— Aş merge cu oricine ca să scap de el! Băiatul îşi plimba privirea de la Randall la Lady Julia. Chiar sunteţi rude?

— Aşa e.

Privind mai atent chipul murdar al băiatului, Randall văzu o altă moştenire în afară de aceea lăsată de Branford. Bărbia lui Benjamin era mai pătrată, ochii de culoarea alunei, nu albaştri. Iar dacă avea porniri violente faţă de Gault, erau justificate:

— Ai nevoie de ajutor să-ţi aduci lucrurile la trăsură?

Clipind, Benjamin clătină din cap şi dădu buzna în hambar. Se auzi zgomot de paşi grăbiţi, urcând o scară, presupuse Randall. Gault spuse brusc:

— Daţi-mi banii!

— Când suntem gata de plecare. Randall îi aruncă fermierului cea mai intimidantă privire a sa, iar Gault se supuse.

În mai puţin de cinci minute, Benjamin ieşi cu o bocceluţă într-o mână şi cu o pisică alb cu negru întinsă peste umăr.

— Pisica e a ta? îl întrebă Randall.

Băiatul aprobă scurt din cap.

— Ar omorî-o dacă aş lăsa-o aici.

— Ba bine că nu, tună Gault. O bestie fără valoare.

— Atunci, pisica vine şi ea, consimţi Randall. Are nume, Benjamin?

— Miss Kitty.

Benjamin veni spre trăsură, ţintuindu-l prudent cu privirea pe Gault.

— E un nume drăguţ. Pare, într-adevăr, o lady. Julia luă în mâna stângă frâiele trăsurii. Vrei să mi-o dai mie până urci?

Fiindcă Benjamin nu putea să ţină pisica şi bocceluţa şi să urce în acelaşi timp, îi întinse ezitant pisica Juliei.

— N-o să fugă câtă vreme sunt cu ea.

— E foarte calmă. Julia mângâie pisica, iar aceasta se răsuci şi apoi se instală în poala ei. Era o pisică foarte mare, cu labe pufoase, uriaşe. Ce blană mătăsoasă minunată!

— O pieptăn în fiecare seară cu un pieptene pe care l-am făcut eu, spuse Benjamin mândru, punându-şi bocceluţa în spatele scaunului.

Păcat că Benjamin nu folosise pieptenele şi pe el, dar nu conta. Randall bănuia că un băiat care iubea o pisică şi ştia să aibă grijă de animale probabil nu moştenise violenţa tatălui său. Dar, chiar dacă ar fi fost aşa, Randall nu ar fi lăsat niciun arici turbat pe mâinile lui Jeb Gault.

În loc să urce în trăsură, Benjamin se întoarse şi luă de pe jos o piatră cât pumnul lui. Apoi traversă în fugă curtea şi aruncă piatra spre bărbia lui Gault.

Fermierul urlă când piatra îl lovi în bărbie. Prinzându-l îl aruncă la

pământ pe băiat, care încerca să împartă pumni şi picioare. Când Benjamin alunecă în noroi, Gault întinse biciul şi-l plesni violent peste braţ.

Fermierul era pe punctul de a lovi din nou, când Randall îi smulse biciul. Gault se întoarse spre Randall, încercând să-l lovească cu pumnul său uriaş. Randall se feri abil, apoi folosi o aruncare pe care o învăţase de la Ashton pentru a-l trânti pe Gault pe spate.

— La naiba! mârâi fermierul. Ai văzut cum m-a atacat bestia aia mică! Merită o ultimă bătaie înainte de a pleca!

Până să reuşească Gault să se ridice, Randall se aplecă şi îşi înfipse două degete în gâtul bărbatului, blocând fluxul de sânge spre creier. De la distanţă atât de mică, duhoarea de whisky era copleşitoare. Gault începu să gâfâie şi îşi pierdu impulsurile bătăuşe.

— Ajunge! izbucni Randall. Băiatul e acum problema mea, nu a ta!

Chiar în clipa în care Randall se ridică, Benjamin veni şi încercă să-l lovească pe Gault din nou cu piatra. Randall îl prinse de talie şi îl ridică în aer.

— Ajunge şi pentru tine! Dă drumul pietrei!

Benjamin se zvârcoli, încercând să se elibereze.

— O să i-o plătesc fiindcă m-a bătut!

— Nu!

Randall smulse piatra din mâna băiatului şi o aruncă. Surprinse privirea lui Benjamin şi îl obligă să se liniştească.

Când furia sălbatică începu să pălească din ochii săi căprui, Randall spuse încet:

— Învaţă să-ţi alegi cu atenţie bătăliile. Asta s-a încheiat. Pentru totdeauna. Pricepi?

Când Benjamin aprobă din cap, Randall îl puse jos, dar mâna îi rămase pe umărul băiatului. Adresându-i-se lui Gault, spuse sec:

— Ar trebui tu să mă plăteşti că îl iau, dar, fiindcă am avut o înţelegere…

Aruncă banii lângă fermier, apoi îl duse pe Benjamin la cabrioletă, unde Julia, îngrijorată, ţinea o mână pe frâie, iar cealaltă pe pisică. Îi zâmbi liniştitor.

— Toţi băieţii îşi mai ies din fire.

Ea dădu din cap, dar păru în continuare îngrijorată. În sinea sa, şi Randall era îngrijorat. Violenţa lui Benjamin ar fi fost de înţeles, date fiind circumstanţele, dar atacul sălbatic asupra lui Gault era tulburător venind de la fiul lui Branford. Pentru Julia, ideea era probabil îngrozitoare.

Randall se uită în jos spre băiat, care îi răspunse cu o privire sfidătoare:

— Uneori e nevoie să te lupţi, alteori, nu, Benjamin. Vom discuta mai mult despre asta mai târziu. Dar îţi spun de pe acum că, dacă

vreodată ridici mâna asupra soţiei mele sau încerci s-o răneşti în vreun fel, am să iau un cuţit şi-o să-ţi jupoi pielea de pe oase. Ai înţeles?

Benjamin se încruntă. Părea surprins în faţa unui adult care vorbea în loc să lovească.

— N-o s-o rănesc dacă ea nu mă răneşte.

Randall îşi spuse că era suficient pentru moment.

— E bine. Acum plecăm.

Îl urcă pe băiat în cabrioletă, apoi sări pe capră. Aşezat între adulţi, Benjamin îşi luă în primire pisica, mângâind-o cu degetele lui murdare.

Fermierul se ridică în picioare, clătinându-se.

— Tăiaţi-o de pe pământul meu şi să nu mai lăsaţi bastardul ăla mic să se mai apropie vreodată de mine!

Randall înclină din cap:

— O zi bună, dle Gault.

Apoi întoarse îndemânatic trăsura pe suprafaţa redusă a curţii şi porni înapoi pe drumeagul desfundat. Benjamin, care era aşezat între Randall şi Julia, spuse bătăios:

— N-ar fi trebuit să-i daţi bani. Până şi porcii lui erau hrăniţi mai bine decât mine.

— Nu-i merită, consimţi Randall. Dar banii au făcut ca totul să decurgă mai uşor şi mai rapid. Mai ales că tu ai sărit pe el şi ai fi putut fi acuzat de atac.

— Dar m-a bătut întruna.

— Da, şi foarte rău a făcut, spuse Julia. Dar uneori există o diferenţă între ceea ce e corect şi ceea ce prevede legea. Din punct de vedere legal, bărbaţilor li se permite, de regulă, să-şi disciplineze soţiile şi copii. O notă de amărăciune se strecură în vocea ei. Uneori, e mai bine să pleci.

Băiatul se încruntă, cântărind vorbele ei. Părea să existe o minte ascuţită în capul acela zdrenţuit. Avea potenţial – dacă nu cumva moştenise nebunia tatălui său.

Apropiindu-se de satul Upton, Randall spuse:

— Mă gândeam să ne oprim la tavernă să mâncăm înainte de a merge acasă.

— Să mănânc la o tavernă adevărată? spuse Benjamin, nevenindu-i să creadă. Oricât vreau?

— Nu chiar atât de mult, spuse Julia ferm. Fiindcă nu ai mâncat cum trebuie, probabil ţi s-ar face rău dacă ai mânca după pofta inimii. Dar ai să mănânci destul şi vei primi o cină consistentă când ajungem acasă.

— Acasă. Expresia de pe chipul băiatului deveni plată. Unde mă duceţi?

— La Roscombe, moşia mea, aflată la vreo două ore spre est de

locul acesta, răspunse Randall. O parte din hainele mele vechi o să-ţi fie bune până putem comanda la un croitor să-ţi facă altele noi.

— Haine noi? Băiatul strânse mai tare pisica placidă. Coada ei neagră şi stufoasă lovea uşor coapsa lui Randall. Şi după aia? O să vreţi să lucrez pe moşia voastră?

— Foarte multe depind de tine, Benjamin, spuse Julia cu seriozitate. Noi am prefera să te trimitem la şcoală. Ştii să citeşti?

— Bineînţeles că ştiu să citesc! Mama m-a învăţat să citesc şi să socotesc.

— Excelent! spuse Julia. Ai vrea să înveţi mai multe?

Tonul ei era atât de cald, încât ar fi scos din carapace şi pe cel mai suspicios copil.

Benjamin ezită.

— Poate. Depinde.

Lucrurile decurgeau promiţător. Randall avusese dubii legate de găsirea copilului din flori al lui Branford, dar acum, că băiatul căpătase un chip şi o personalitate, era imposibil să-l ignore. Dacă era dispus să înveţe, Lady Agnes avea să lucreze cu el până reuşea.

Benjamin ridică privirea spre Randall.

— Mi-ar plăcea să învăţ să mă lupt aşa ca tine. Ai vrea să mă înveţi?

Amintindu-şi că era normal ca băieţii să aibă impulsuri violente, Randall spuse:

— Poate, într-o bună zi. Dar nu înainte să înveţi să-ţi ţii în frâu izbucnirile violente şi să-mi demonstrezi că n-ai să fii bătăuş cu alţi oameni doar fiindcă poţi.

Benjamin se încruntă, dar cu o expresie gânditoare, Randall continuă:

— Am să opresc şi la biserica parohiei, să-ispun vicarului că ai fost revendicat de familia ta.

— Familia mea, spuse Benjamin, cântărind cuvintele. Povestiţi-mi despre tatăl meu.

Privirea lui Randall o întâlni pe cea a Juliei pe deasupra capului lui Benjamin. Discutaseră acest aspect şi hotărâseră că era mai bine să-i spună adevărul, dar fără a-i oferi detalii sordide.

— Asta mai poate aştepta o vreme. Intrăm în Upton acum.

Popasul lui Randall la biserica parohiei fu scurt. Vicarul se dovedi prea puţin interesat de faptul că familia lui Benjamin Thomas voia să-l ia de acolo. Nu i se ceru nicio dovadă. Faptul că Randall părea să aibă o situaţie financiară bună fu suficient.

Conducând cabrioleta spre taverna din sat, Randall îşi spuse că găsirea băiatului fusese partea uşoară. Să hotărască ce să facă în privinţa lui avea să fie mai dificil.

Capitolul 33

După prânz, Randall se gândi să caute o cuşcă sau o cutie pentru Miss Kitty, dar aceasta părea mulţumită să călătorească în braţele lui Benjamin. Pisica avea o faţă albă frumoasă, cu ochii verzi uriaşi scoşi în evidenţă de o pată neagră în vârful capului şi de un cerc negru, caraghios pe bărbie. Nu le făcu probleme, deşi se presupunea că motanul care era stăpân peste Conacul Roscombe nu avea să fie încântat să o vadă.

Pe drumul spre Roscombe, Julia începu o discuţie cu Benjamin. Pe măsură ce acesta se relaxa ascultându-i întrebările blânde, răspunsurile lui deveneau tot mai lungi.

Se părea că Sally Thomas fusese o mamă plină de afecţiune şi îi oferise fiului ei o educaţie de bază solidă. Lucrase ca slujnică la un bar de poştă, iar Benjamin începuse să ajute la bucătărie şi ca băiat în casă imediat ce crescuse suficient de mare. Interacţiunile cu diverşi călători îi lărgiseră orizonturile şi îl făcuseră mai învăţat cu lumea decât ar fi fost dacă şi-ar fi petrecut întreaga viaţă la Hill Farm.

Ambiţia lui fusese să devină vizitiu de poştă. Apoi mama sa murise şi fusese dat pe mâna lui Gault. Se gândise să fugă, dar era suficient de inteligent cât să-şi dea seama că nu avea unde să meargă. Mai ales cu o pisică după el.

Benjamin făcu ochii mari când intrară pe moşia Roscombe şi opriră lângă conac. O strânse pe Miss Kitty fără un cuvânt. Rândaşul, Willett, preluă trăsura, iar Randall, Julia, Benjamin şi Miss Kitty intrară în casă.

— Benjamin, acum pune-o jos pe Miss Kitty, spuse Randall. Va fi în siguranţă aici şi îşi va dori să exploreze casa.

Benjamin se supuse, iar pisica o luă din loc. Cu un instinct fără greş, se îndreptă spre bucătărie, deşi fusese hrănită la tavernă cu două ore în urmă.

Randall continuă:

— Lady Julia va pregăti o cameră pentru tine. Dar primul lucru de rezolvat e să ţi se facă o baie.

Benjamin păru îngrozit.

— N-am nevoie de baie! Un lighean şi o bucăţică de săpun îmi ajung.

— Baie, spuse Julia ferm. Eventual în spălătorie? Este o vană mare acolo şi e aproape de bucătărie, unde apa poate fi încălzită.

Benjamin dădu să se ferească, părând să regrete plecarea de la fermă.

— N-am nevoie de baie!

— Ba chiar ai.

Văzând că băiatul era pe punctul să o ia la fugă, Randall îl prinse de braţ. Benjamin se crispă şi încercă să se elibereze.

Ghicindu-i gândurile, Randall spuse cu blândeţe:

— Nu, n-am să te bat ca să te fac să asculţi, dar nu mă deranjează să-mi folosesc forţa superioară ca să te arunc într-o vană pentru rufe.

Benjamin încetă să se mai zbată pentru a scăpa, dar continuă să gâfâie uşor, arătând de parcă s-ar fi aşteptat în continuare la o lovitură.

Randall îi spuse Juliei:

— Pune-l pe Gordon să găsească nişte haine care să-i fie bune şi să mi le aducă la spălătorie. Întorcându-se spre Benjamin, spuse: Acceptă să faci baie şi vei primi ceai şi prăjituri după aceea. În cantităţi moderate.

Promisiunea funcţionă. Benjamin se îndreptă spre vana de rufe cu expresia unui martir legat pe rug, dar nu se împotrivi.

Randall îşi strânse buzele când Benjamin se dezbrăcă, dând la iveală un trup slab, marcat din belşug cu vânătăi şi cicatrici. Randall ar fi trebuit să-l biciuiască el însuşi pe Gault.

Baia dură mult, iar Randall îl ameninţă pe băiat că avea să-l frece cu o perie de bucătărie dacă nu se spăla temeinic. Fu nevoie de trei vane pline de apă caldă pentru a îndepărta toată mizeria strânsă. Randall rămase să-l păzească pentru a-l împiedica să fugă şi îi sugeră locuri în care trebuia să se spele mai cu sârg.

După ce se uscă, Benjamin îmbrăcă hainele pe care i le adusese Gordon. Acestea stăteau largi pe trupul lui subţirel, dar nu-i veneau rău. Când valetul îi tunse părul încâlcit, Benjamin tremură ca un ponei agitat, dar, din nou, toleră procesul.

Randall era din ce în ce mai optimist că băiatul avea inteligenţa necesară să profite de învăţătura la Academia Westerfield. Spălat şi îmbrăcat decent, arăta de-a dreptul prezentabil.

— Acum, e timpul pentru ceai şi prăjituri, spuse Randall, conducându-l pe Benjamin în sus pe scări, până la etajul principal. Le vom servi alături de Lady Julia în salonul de dimineaţă.

— Lady Julia?

Benjamin se încruntă lângă Randall.

— Soţia mea e fiica ducelui de Castleton, îi explică Randall. E un rang foarte înalt.

Intrând în salon, Benjamin spuse:

— Mama mi-a zis că tatăl meu a fost căsătorit cu o fată snoabă numită Lady Julia.

— Eu eram. Julia ridică privirea dinspre tava de ceai. Vă rog, staţi jos. Nu cred că eram snoabă, Benjamin. În cea mai mare parte eram tânără şi fusesem crescută cu o educaţie foarte strictă. Tu câţi ani ai acum – vreo treisprezece?

— Aproape. Se zgâi la ea, aşezându-se pe canapea. Peste câteva săptămâni.

— Eu aveam şaisprezece ani când m-am căsătorit cu tatăl tău. Turnă trei ceşti de cafea. Nu cu mult mai mare decât eşti tu acum.

Deşi cuvintele Juliei erau adevărate, ea fusese o tânără femeie neştiutoare. Benjamin era încă un copil. Poate că dezvoltarea îi fusese încetinită de foame şi abuzuri. Dar, în curând, avea să înceapă să crească fulgerător. Avea să devină puternic şi periculos. Randall spera că putea fi îmblânzit înainte să se întâmple acest lucru.

Benjamin acceptă ceaşca de ceai oarecum neîndemânatic, de parcă s-ar fi temut să nu scape delicata formă de porţelan.

— Mama mea spunea că l-ai omorât pe tatăl meu.

Pe chipul lui se vedea că îi venea greu să împace purtarea Juliei cu ideea că îl omorâse pe Branford.

Randall îi spuse Juliei:

— Trebuie să ştie. Preferi să-i spun eu?

Ea clătină din cap şi îi întinse lui Benjamin platoul cu prăjituri.

— Tatăl tău a fost un om foarte dificil. Semăna oarecum cu domnul Gault.

Băiatul se încruntă.

— Beţiv?

— Uneori, dar chiar şi când nu era băut, putea fi înspăimântător.

Julia îi întinse lui Randall platoul de prăjituri, iar el observă că mâna îi tremura.

Randall continuă explicaţia:

— Tatăl tău putea fi foarte deştept şi fermecător, Benjamin, dar era un bătăuş. După ce au murit părinţii mei, am fost trimis să locuiesc la Turville Park, domeniul familiei, şi am crescut în aceeaşi cameră cu Branford. El era mai în vârstă şi mai mare decât mine şi mi-a făcut viaţa un iad, spuse fără ocolişuri. Viaţa mea a fost foarte dificilă până am plecat la şcoală.

Benjamin îşi îndesă în gură prăjitura glazurată, de parcă s-ar fi temut că avea să-i fie luată. După ce o înghiţi, spuse:

— De asta l-ai omorât, Lady Julia?

Julia păli, dar nu încercă să se eschiveze de la răspuns.

— A fost un accident. Mă bătea şi eu voiam să scap. L-am împins. Băuse şi şi-a pierdut echilibrul. A căzut şi s-a lovit cu capul de colţul şemineului.

— Era ca Gault?

După o privire prudentă, Benjamin mai luă o prăjitură.

— Înspăimântător şi imprevizibil? spuse ea. Da.

Băiatul devoră şi cea de-a doua prăjitură la fel de repede ca pe prima:

— Se pare că a meritat să fie omorât. Uneori, mama mă mai pocnea

când eram rău. Nu mă deranja. Ştiam că meritam. Dar, când cineva te loveşte fără motiv – e altceva. Îl privi pe Randall. Ai fi putut uşor să-l omori pe Gault, dar n-ai făcut-o.

— Nu e greu să omori, spuse Randall. Dar nu e ceva ce poţi face cu inima uşoară.

Privirea lui Benjamin alunecă spre Julia.

— De ce ai venit să mă cauţi?

Ea inspiră adânc.

— Nu pot să schimb cu nimic moartea lui Branford, deci cred că a avea grijă de fiul lui e o cale de a compensa pentru asta. Aveam nevoie să ştiu că eşti bine.

Benjamin îşi îngustă ochii.

— Dacă ar fi trăit mama mea, m-aţi fi luat de lângă ea?

— Nu. Locul copiilor e alături de mamele lor. Dar ne-am fi asigurat că vă merge bine şi că nu vă lipseşte nimic, spuse Randall. Aş fi plătit taxele tale şcolare.

Băiatul se strâmbă.

— Iar şcoală. De ce?

— Pentru că educaţia îţi oferă posibilitatea unei vieţi mai bune. Îţi deschide uşi. Randall zâmbi. Şi îţi oferă ocazia să-ţi faci prieteni. Majoritatea celor mai buni prieteni ai mei sunt băieţi care mi-au fost colegi de şcoală.

— Aveam prieteni în sat când locuiam cu mama mea spuse Benjamin bătăios. Dar nu fu nimeni de vârsta mea la fermă.

— Atunci, s-ar putea să-ţi placă la şcoală. Julia duse platoul într-un loc unde Benjamin să nu poată să-l atingă înainte ca acesta să-şi ia o a cincea prăjitură.

Băiatul privi prăjiturile cu poftă, dar nu se întinse să-şi mai ia una.

— La ce şcoală m-aş duce?

— Aş vrea să te trimit la Academia Westerfield, spuse Randall. E şcoala la care am fost şi eu şi e un loc bun pentru băieţii care sunt uşor diferiţi.

— Vrei să merg la şcoala ta? spuse Benjamin surprins. În ce fel ai fost tu diferit?

— Eram încăpăţânat şi cu toane. Randall ghici că lui Benjamin îi venea greu să-şi imagineze că un adult care părea bogat şi încrezător fusese un copil-problemă. Îţi aminteşti că m-ai întrebat dacă o să te învăţ să te lupţi aşa ca mine?

Benjamin dădu din cap, iar Randall continuă:

— Poţi să înveţi asta la Academia Westerfield. Primul elev al şcolii a fost ducele de Ashton, care e pe jumătate indian, iar el era maestru în stilul de luptă indian Kala *rippayattu*. Şi-a învăţat şi colegii de clasă acest stil ca să aibă cu cine să-l exerseze. *Kalarippayattu* a devenit o tradiţie în şcoală, iar băieţii mai mari îi învaţă pe cei mai tineri odată

ce se consideră că sunt pregătiţi.

— Asta mi-ar plăcea, spuse Benjamin prudent. Dar, am să locuiesc la şcoală tot timpul?

— Nu, vei petrece vacanţele aici, la Roscombe. Randall fu uimit de cât de firesc îi făcea o promisiune atât de generoasă fiului lui Branford.

Ben părea că ar fi vrut să creadă, dar încă nu era sigur. Avea să fie nevoie de timp. Randall continuă:

— Trebuie să mergem la Londra săptămâna viitoare, pentru ca Lady Agnes Westerfield să poată discuta cu tine legat de şcoala ei.

— Londra! şopti Benjamin. Chiar voi merge la Londra? Randall aprobă din cap.

— Presupunând că Lady Agnes te acceptă, vom avea cam o săptămână pe care s-o petrecem în vacanţă la Londra. Să vezi leii, să vizitezi circul Astley's, să-ţi faci haine noi. Dar sunt şi alte sarcini de îndeplinit. Îi aruncă o privire rapidă Juliei, care aprobă scurt din cap. Va trebui să te prezentăm bunicului tău, contele de Daventry.

Benjamin se încruntă.

— Un conte? Asta nu e ceva foarte măreţ?

— Ba da, aproape la fel de măreţ ca un duce, spuse Julia pe un ton uşor sec.

— Va fi interesat să mă cunoască pe mine, un bastard? spuse Benjamin îngrijorat.

— Nu ştiu, recunoscu Randall. Daventry ţine foarte mult la familie şi a suferit că nu i-a supravieţuit niciun copil. Nu cred că Branford i-a spus vreodată despre naşterea ta. Daventry e… un om oarecum dificil, dar sunt sigur că ţi-ar fi asigurat susţinere financiară dacă ar fi ştiut că exişti.

— Oare nu ar fi mai bine să-i scriem lui Daventry în loc să-l ducem pe Benjamin să-l cunoască? Julia îşi muşcă buza. Acum, că Lady Daventry e pe punctul de a naşte, Daventry va fi distras.

— M-am gândit şi eu la asta, dar cred că e mai bine să se întâlnească, spuse Randall. Când se vor vedea, Daventry îşi va da seama imediat că Benjamin e nepotul lui.

Julia aprobă din cap, dar îşi păstră expresia îngrijorată. Randall era îngrijorat. Numai ca să ascundă existenţa fiului lui Branford l-ar fi înfuriat şi mai tare pe Daventry atunci când ar fi aflat, într-un final. Era mai bine să facă prezentările cât de curând posibil. Iar dacă Daventry îl respingea pe băiat, nu conta. Benjamin avea acum un cămin.

Întorcându-se din explorare, Miss Kitty intră în salonul de dimineaţă, fluturându-şi coada pufoasă. Veni spre Benjamin şi se întinse peste picioarele lui.

— E foarte bine-crescută, remarcă Julia.

Adoptând din nou un ton bătăios, Benjamin spuse:

— Doarme întotdeauna cu mine.

— Sunt sigur că vă place amândurora, spuse Randall. Când eram cu armata în Portugalia, am fost adoptat de un câine care dormea cu mine în fiecare noapte. Santa Cruz era o companie plăcută. Şi îmi ţinea de cald în nopţile friguroase.

Julia râse.

— Nu ştiam asta. De ce i-ai pus câinelui numele Sfânta Cruce şi ce s-a întâmplat cu el?

— Îl consideram crucea pe care o aveam de purtat, îi explică Randall. Când am fost rănit şi trimis acasă în Anglia, Santa Cruz şi-a dedicat afecţiunea unui sublocotenent din regimentul meu. Am aflat că şi sublocotenentul, şi câinele o duc foarte bine.

Benjamin chicoti, părând copil pentru prima dată de când îl întâlniseră.

Motanul Conacului Roscombe intră lent în încăpere. Era mai mic decât Miss Kitty, dar compensa prin aroganţă. Randall spuse:

— Acesta este Reggie T. Cat, care îşi petrece cea mai mare parte din timp în bucătărie. Sper că el şi Miss Kitty pot negocia un armistiţiu.

Reggie o observă pe Miss Kitty. Părând vesel, porni legănat spre ea. Visele lui de dominaţie se spulberară când ea se ghemui şi îi aruncă o privire furioasă, cu blana atât de zbârlită, încât semăna cu o oiţă alb cu negru.

Când mârâi cu o intensitate terifiantă, Reggie se opri brusc. Apoi se ghemui într-o poziţie identică cu a ei şi se fixară cu privirea.

Randall nu-şi putea da seama ce mesaje fără cuvinte se transmiteau între ei, dar duelul se încheie când Reggie îşi frecă prudent botul de cel al lui Miss Kitty. Apoi ieşi agale din cameră, cu coada în sus, arătând de parcă pierduse o luptă şi nu voia s-o recunoască.

— Politică pisicească în acţiune, spuse Julia râzând. Sper că asta înseamnă că nu se vor bate în toiul nopţii.

Benjamin îşi termină ceaiul şi se ridică în picioare.

— Pot să plec acum? Vreau s-o duc pe Miss Kitty în camera mea, ca să ştie unde e.

— Desigur, spuse Julia.

Benjamin luă pisica în braţe şi ieşi. După ce plecă, Julia întrebă:

— Ce părere ai despre copilul nostru sălbatic?

— Va fi bine, spuse Randall gânditor. E un mic diavol împieliţat, dar nu pare să fi moştenit nebunia lui Branford Eu l-am cunoscut pe Branford când era mai mic decât Benjamin şi era deja evident că ceva nu era în regulă cu el. Benjamin e colţuros. E speriat, şi pe bună dreptate, clar nu e nebun. E suficient de deştept astfel încât să aprecieze cât de mult s-a îmbunătăţit situaţia lui şi vrea să păstreze asta. Dacă i se vor oferi educaţie şi oportunităţi, cred că va ieşi un om

bun din el.

— Va semăna mai mult cu tine decât cu vărul tău, cu alte cuvinte, spuse Julia.

Ea aşa îl considera? Tensiunea care existase între ei se risipise, îşi dădu seama Randall.

— Cred că da. Sunt sigur că Lady Agnes va fi dispusă să se ocupe de el. Să petreacă aici câteva zile, apoi îl putem duce la Londra să o întâlnească.

Julia zâmbi.

— Ea îl va transforma într-un adevărat gentleman cât ai clipi.

— Poate nu chiar un gentleman. Zâmbi şi el. Dar pe-acolo.

Una dintre servitoarele din casă care avea fraţi mici se oferi să se ocupe de Benjamin, care era prea mare pentru a i se aduce o doică, dar trebuia învăţat cum să locuiască într-o casă adevărată. Julia nu fu surprinsă când află că, la Hill Farm, băiatul dormise în hambar pe o grămadă de fân, cu o pătură şi cu Miss Kitty.

Benjamin avusese o zi obositoare, prin urmare, Julia îl trimise la culcare imediat după cină. Acesta nici măcar nu încercă să se împotrivească, ceea ce nu-i stătea deloc în fire unui băieţel şi dovedea cât era de obosit.

După cină, Julia şi Randall petrecură o seară liniştită în bibliotecă. Ea citi, în vreme ce el scrise câteva scrisori. Nu făcu nicio sugestie prostească legată de faptul că şi-ar putea găsi noi amanţi, ceea ce fu o uşurare pentru Julia.

Când ceasul bătu de zece, ea se ridică şi îşi ascunse un căscat.

— Mă duc la culcare, dar o să văd ce face Benjamin mai întâi. Sper că nu i se pare prea ciudat să doarmă într-un pat adevărat.

Randall râmji.

— Câtă vreme are pisica lângă el, îmi închipui că va dormi bine.

Benjamin primise o cameră în aripa opusă celei unde se aflau camerele stăpânului casei. Ferindu-se să nu-l trezească, Julia deschise uşa fără să mai bată. Camerista lăsase o lampă de noapte aprinsă, ca să nu fie tulburat de locurile necunoscute în cazul în care avea să se trezească.

Benjamin forma o mică grămăjoară în pat. Miss Kitty era de cealaltă parte a lui şi înălţă capul pentru a vedea cine era intrusul. Julia era pe punctul de a se retrage când auzi un hohot de plâns înăbuşit.

Încruntându-se, traversă încăperea. Benjamin îşi trase imediat păturile peste cap, dar tot nu reuşi să se oprească din plâns. Julia se aşeză pe marginea patului şi îi puse o mână pe umăr.

— Ce-i cu tine, Benjamin? Prea multe schimbări?

Schimbările erau sursă de tulburare, chiar şi schimbările bune, după cum ştia şi ea.

Benjamin îşi trase păturile cât să-şi dezvelească faţa mânjită de lacrimi.

— Mă… mă gândeam la mama mea, spuse cu sughiţuri. Ce ar spune să mă vadă aici?

— Mama ta ar fi fericită, spuse Julia încet. Îşi dorea tot ce-i mai bun pentru tine.

— Mi-era cel mai bine *cu ea.*

— Ştiu. Julia oftă. Eu mi-am pierdut mama când aveam aproximativ vârsta ta. Îi mângâie umărul ascuns sub pături. Mi-a fost îngrozitor de dor de ea. Dar aveam alte rude care să aibă grijă de mine, iar acum, şi tu ai o familie.

Benjamin începu să fie scuturat de hohote şi mai intense. Învăţase să fie dur pentru a supravieţui la Hill Farm, dar era încă un băieţel. Julia se aplecă să-l sărute pe creştet, iar el se aruncă în braţele ei.

— Mama mea venea întotdeauna să mă sărute de noapte bună, spuse pe o voce groasă. Apoi a murit şi m-a lăsat singur.

— Acum nu eşti singur, Benjamin. Julia îl strânse mai tare în braţe. Deşi nu erau rude de sânge, începea să simtă că erau. Nu ca înlocuitor al copilului pe care îl pierduse, ci ca Benjamin: un copil pierdut, ce se chinuia să supravieţuiască. Îţi jur.

Plânsul lui încetă treptat, în vreme ce Julia îl mângâie pe cap, reuşind în cele din urmă să adoarmă. Julia îl băgă din nou sub pături, sub privirea rece a ochilor verzi ai lui Miss Kitty, care nu se mişcase deloc în timpul acestei scene dramatice. Pisica se adapta vieţii într-un conac mai uşor decât stăpânul ei.

Simţindu-se plină de speranţă, Julia se retrase la culcare.

Capitolul 34

După o săptămână la Roscombe, Benjamin Thomas se transformă într-un tânăr ce aducea destul de mult cu un gentleman. Julia era amuzată şi înduioşată de cât de atent îi urmărea Ben pe ea şi pe Randall, copiindu-le vocabularul şi manierele, şi avea oportunităţi din belşug, fiindcă toţi trei luau toate mesele împreună. Era uluitor de rapid. Accentul provincial îi dispărea rapid, deşi reapărea când era entuziasmat de ceva.

Mintea băiatului era la fel de flămândă ca trupul lui. Julia îi dădea lecţii după-amiaza, ajutându-l la citit şi la matematică şi oferindu-i o bază la istorie şi la geografie. Roscombe avea o bibliotecă bine dotată, iar Benjamin putea fi găsit acolo, de regulă, atunci când nu era prins cu altceva.

Dimineaţa, Randall îl ducea pe băiat să călărească. O anunţă că Benjamin avea o pasiune pentru cai şi urma să devină un călăreţ de prima mână.

La rândul lui, Benjamin îl adora pe Randall ca pe un erou. Julia ducea băiatul la culcare în fiecare noapte. Discutau despre cum îşi petrecuse ziua, Julia îi răspundea la o parte dintre întrebările ce nu se mai sfârşeau, apoi îl săruta de noapte bună. Trei zile fuseseră suficiente pentru ca Benjamin să renunţe la ambiţia din copilărie de a deveni vizitiu de poştă. Acum, îi mărturisi Juliei, voia să devină ofiţer de armată. Ea considera că ar fi putut fi o carieră bună pentru el. Dar mai avea timp suficient să hotărască.

Nici nu plecase încă la şcoală şi deja îi era dor de el.

Cu o zi înainte să plece la Londra, Randall anunţă la micul dejun:

— Benjamin, ai muncit din greu şi meriţi o vacanţă. Azi începe târgul din sat şi e atât de aproape, încât putem merge pe jos. Vrei să mergem în după-amiaza asta? Am putea organiza o ieşire în familie.

— O, da, domnule! răspunse Benjamin radiind.

Julia era la fel de încântată de ideea că ei trei formau o familie. Oare Benjamin avea să-i lege mai puternic pe ea şi pe Randall? Dacă da, era un motiv în plus să-l iubească pe băiat.

— Jur că băiatul a crescut vreo doi centimetri în săptămâna ce-a trecut, spuse Julia afectuos, privindu-l pe Benjamin, care râdea la un spectacol de teatru de păpuşi cu un grup de alţi copii.

— Cel puţin a mai pus câteva kilograme de care avea mare nevoie, aprobă Randall. Compensează pentru cât a răbdat de foame.

Gândindu-se la apetitul lui Benjamin, Julia îl întrebă:

— Mâncarea de la Academia Westerfield e bună?

— Foarte. Lady Agnes ştie că băieţii şi bărbaţii de orice vârstă sunt

mai puţin buclucaşi când sunt bine hrăniţi. Randall coborî vocea. Uite că vin alţi boiernaşi din vecinătate să se prezinte. Trezeşti mult interes, domniţa mea.

— E firesc. Tu eşti un proprietar important din zonă şi un erou la nivel local. Bineînţeles că oamenii se bucură că te instalezi în sfârşit la Roscombe.

Julia zâmbi cuplului mai în vârstă ce se apropia.

Bărbatul avu prezenţa de spirit să se prezinte pe el şi pe soţia sa ca sir Geoffrey şi Lady Bridges, ghicind probabil că, după atâţia ani în care fusese plecat, Randall nu le mai ştia, poate, numele. Dar familia mamei sale trăise în Gloucestershire generaţii întregi, iar el era considerat ca făcând parte din comunitate. Sir Geoffrey şi soţia sa se dovediră foarte primitori.

După câteva minute de conversaţie uşoară, soţii Bridges trecură mai departe, iar Julia îl prinse din nou de braţ pe Randall. Era o zi foarte frumoasă pentru un târg, însorită şi cu un uşor aer de toamnă. O zi bună pentru a sărbători progresele din ultima săptămână.

Julia începuse să se relaxeze de când Randall nu mai făcuse observaţii legate de încheierea căsniciei lor. Poate că nopţile lor tăcute şi mistuitoare îl făceau să se răzgândească. Julia şi-ar fi dorit să creadă că relaţia lor era specială. Dacă nu era aşa – prefera să nu ştie.

În următoarele câteva ore, Julia întâlni un număr ameţitor de oameni. Ea şi Randall îndepliniră activităţile tradiţionale pentru un târg, de la admirarea animalelor şi a jonglerilor la degustarea de mâncare de la vânzătorii ambulanţi. Julia nu gustă din cârnatul pe băţ fiindcă stomacul ei era tulburat, dar savură limonada proaspătă, tartele cu mere şi caşul prăjit pe pâine.

Benjamin venea să-i caute cam la fiecare jumătate de oră, de parcă s-ar fi temut că ar fi putut dispărea. După ce se liniştea, pleca din nou în fugă, să se joace cu băieţii din zonă.

După o astfel de vizită fulgerătoare, Randall comentă:

— Se pare că nu a fost afectat negativ de anii petrecuţi cu Jeb Gault. Faptul că se înţelege bine cu alţi băieţi e un semn bun pentru când va merge la şcoală şi pentru viaţă, în general.

Julia aprobă din cap.

— Meritul e al mamei sale, cred. L-a ţinut lângă ea în primii nouă ani de viaţă şi asta l-a pus pe drumul cel bun. Îşi acoperi un căscat. Sunt obosită. Din cauză că am întâlnit atât de mulţi oameni, presupun.

— Eşti gata să mergem acasă? întrebă Randall. Am văzut cam tot ce era de văzut şi se va înserа în curând.

— Mi-ar plăcea. Îşi puse mâna streaşină la ochi. Unde s-a dus Benjamin?

— Acolo, lângă chioşcurile cu jocuri. Se pare că îşi încearcă mâna la aruncatul mingilor. Randall luă braţul Juliei şi porniră spre băiat. E

destul de mare cât să rămână mai mult, pe cont propriu, dacă doreşte. Am să-i mai dau o jumătate de coroană dacă vrea să cumpere prăjituri pentru câţiva dintre noii lui prieteni.

Benjamin era concentrat pe ţintă şi nu îi văzu apropiin- du-se de chioşcul unde se aruncau mingi. Capete împăiate reprezentându-l pe Napoleon, de trei mărimi diferite, erau aşezate pe o bordură. Din prima lovitură, răsturnă cel mai mare cap de pe bordură. Izbucniră aplauze vagi.

Ridică cea de-a doua minge în aer de câteva ori pentru a se obişnui cu ea, apoi aruncă din nou spre capete. Paiaţa Napoleon de mărime mijlocie zbură în aer:

— Bravo, băiete! strigă proprietarul chioşcului. Crezi că-l poţi nimeri şi pe cel mai mic Boney? Ăla e cel mai greu, nu glumă.

Cu ochii îngustaţi, Benjamin testă greutatea celei de-a treia mingi, apoi îşi luă avânt şi o aruncă în chioşc. Mingea îl lovi pe Napoleon exact între ochi. De această dată, aplauzele fură mai zgomotoase. Dacă proprietarul era dezamăgit că avea un câştigător, îşi ascundea bine emoţia.

— Alege-ţi un premiu de pe raftul ăla. Poate un soldat de jucărie?

Benjamin privi cu jind la soldaţii mici, dar clătină din cap:

— Una dintre panglicile acelea. Cea albastru-verzui.

— Aha, ai o domniţă pe care vrei s-o vrăjeşti.

Proprietarul scoase panglica lungă albastru-verzui dintr-un mănunchi de panglici de diferite culori şi i-o oferi cu o înfloritură a mâinii.

Rânjind, Benjamin se întoarse, apoi clipi surprins când îi văzu pe Julia şi pe Randall în spatele lui. Maiorul. Spuse:

— Noi vom pleca acum, dar tu poţi să rămâi până la lăsarea întunericului, dacă vrei.

— Nu. Vin cu voi. Benjamin îşi luă rapid rămas-bun de la băieţii pe care îi cunoscuse, apoi porni la drum lângă Randall.

— Ai un braţ bun, spuse Randall, îndepărtându-se de târg şi intrând pe cărarea ce ducea prin păduri la Roscombe. Ai fost vreodată aruncător de crichet?

— Uneori, jucam în sat când eram mic. La Academia Westerfield se joacă crichet? întrebă Benjamin plin de speranţă.

— Da, se joacă. Se practică şi alte sporturi.

— O să-mi placă asta. Benjamin ridică privirea spre Julia cu o expresie timidă. Am luat panglica pentru tine. M-am gândit că nuanţa o să arate frumos în părul tău.

Julia simţi că i se topeşte inima când băiatul îi oferi panglica ieftină.

— Ce drăguţ! exclamă ea. Şi-o legă imediat în jurul unei şuviţe de păr. Ai gusturi bune. Fiica unui duce care se pricepe la modă a ales

aceeaşi culoare pentru rochia pe care am purtat-o la primul meu bal din Londra.

Benjamin păru gata să explodeze de mândrie. Porni în faţa lor pe cărare, săltând, iar Julia spuse încet:

— Chiar e un băiat bun. Se potriveşte atât de bine aici.

— N-aş fi crezut că Branford poate avea un fiu atât de bun, consimţi Randall. Sper ca Daventry să-l placă pe Benjamin. Şi să nu încerce să-l ia de la noi.

— Ar putea face asta legal? întrebă Julia, cu o îngrijorare apărută brusc.

— Nu sunt sigur. Nu a fost numit niciodată tutore legal. Fiindcă şi eu sunt rudă de sânge, aş putea ridica oarecare pretenţii dacă s-ar ajunge la o dispută. Tonul lui Randall deveni sec. Daventry va fi probabil atât de încântat de noul său moştenitor, încât nu-l va interesa prea mult un nepot bastard.

— Să sperăm.

Julia se întrebă din nou dacă nu ar fi fost mai bine să nu îi spună lui Daventry despre existenţa lui Benjamin. Dar, inevitabil, avea să afle în cele din urmă. La fel ca Randall, spera că Daventry avea să fie atât de preocupat de naşterea unui nou fiu, încât avea să-şi recunoască nepotul, dar fără a-şi dori să-l ia în grija lui.

Ridicând privirea spre Randall, văzu că expresia lui era foarte atentă şi că studia pădurea de ambele părţi.

— E ceva în neregulă? întrebă Julia.

El îi zâmbi scurt.

— Probabil că toată viaţa am să consider astfel de locuri teritorii propice pentru curse. Consecinţele unei cariere militare!

Julia privi în sus spre copaci, unde razele soarelui de sfârşit de după-amiază se cerneau printre ramuri. Păsările îşi cântau trilurile, iar o veveriţă sări de pe o creangă.

Era un peisaj cât se poate de paşnic, dar cuvintele lui Randall îi amintiră de incidentul cu trăsura din Londra. Era posibil ca pericolul să se ascundă printre acele tufişuri? După-amiaza păru ceva mai puţin paşnică.

Îşi propuse să nu fie absurdă, dar nu se putu abţine să nu studieze coliba veche, fără ferestre, de lângă cărarea din faţa lor. Era un fel de clădire pentru păstrarea recoltelor, dar, când Benjamin trecu vesel pe lângă ea, Julia îşi dădu seama că micuţa clădire ar fi putut adăposti răufăcători.

— Mare pacoste e imaginaţia, spuse cu tristeţe când se apropiară de colibă. Acum, că mi-ai atras atenţia la ce se poate întâmpla, văd pericole peste tot… Coliba sări în aer.

Capitolul 35

Cu urechile zbârnăindu-i din cauza detunăturii, Julia fu aruncată în aer, iar Randall sări spre ea şi se rostogoliră de cealaltă parte a cărării, departe de locul exploziei. Resturile căzeau potop în jurul lor, dar ea era în siguranţă sub corpul soţului ei, ce o apăra ca un scut. Cu excepţia sângelui, care se revărsa peste faţa ei. I se tăie respiraţia.

— Alex?

În liniştea bruscă ce urmă exploziei, Benjamin slobozi un ţipăt sfâşietor. Îi auzi picioarele bocănind înapoi pe cărare spre ei, în vreme ce ea se târî de sub corpul nemişcat al soţului ei.

Randall se rostogoli greoi pe spate, cu ochii închişi şi cu sângele scurgându-i-se dintr-o rană lungă, cu margini neregulate, de pe partea stângă a capului. Sângele era o privelişte mult mai şocantă în contrast cu părul blond decât cu cel de culoare întunecată, îşi spuse ameţită. Dar nu ar fi sângerat atât de tare dacă ar fi fost mort.

Aducându-şi aminte că rănile la cap sângerau ca naiba, Julia scoase o batistă împăturită din săculeţul ei de mână. Apoi, cu mâini tremurânde, îşi smulse eşarfa de pe bonetă şi o folosi ca bandaj pentru a lega batista împăturită peste rana ce sângera. Când Benjamin se lăsă în genunchi lângă ea, puse presiune pe batista folosită ca bandaj, sperând să oprească sângerarea.

— Lady Julia? Ce s-a întâmplat, întrebă Benjamin cu respiraţia tăiată şi cu o voce în care se simţea disperarea. A murit maiorul Randall?

Ochii lui Randall se deschiseră.

— Sunt bine… relativ. Nu mor.

— Dar vei muri. Rânjind de satisfacţie, Joseph Crockett ieşi din pădure ţinând în mâini o puşcă de vânătoare cu ţeavă dublă. Eşti rapid, Randall. Dacă n-ai fi prins-o pe curva de nevastă-ta şi n-ai fi sărit să te fereşti de explozie, ai fi deja hrană pentru păsări. Acum, ai ocazia să-ţi vezi moartea cu ochii.

În timp ce vorbea, un ajutor înarmat la fel ca el ieşi din pădure din stânga, cu un chip ca de granit. Julia îl recunoscu în bărbatul solid pe cel mai înspăimântător asociat al lui Crockett atunci când o răpiseră.

Privind ochii nebuni şi plini de ură ai lui Crockett, Julia se întrebă cum putuse vreodată să creadă că ar fi fost satisfăcut cu orice altceva în afară de moartea ei. Ameţitor şi tremurând, se ridică în picioare clătinându-se, ştiind că şansele de a-i salva pe Randall şi pe Benjamin erau foarte slabe, dar trebuia să încerce.

— Împuşcă-mă şi termină cu asta, Crockett. Dar lasă-i în pace pe soţul meu şi pe băiat. Ei nu ţi-au greşit cu nimic.

— Te înşeli. Ochii lui Crockett erau duri ca agatele. Scumpul tău

maior mi-a ucis unul dintre oameni şi mi-a provocat o iritare nesfârşită. Ai fi fost de mult moartă dacă n-ar fi intervenit el. Arătă spre Randall cu puşca de vânătoare. Şi, dacă îl las în viaţă, mă va urmări.

— Ai perfectă dreptate, spuse Randall cu o şoaptă aspră, întins pe spate şi pătat cu sânge, părea deja mai mult mort decât viu, dar privirea îi era de gheaţă, fixată asupra lui Crockett. Dar n-ai vrea să-l omori pe băiat.

— E bastardul tău, Randall? Privirea lui Crockett alunecă spre Benjamin, care îi răspunse cu o privire întunecată, de o intensitate sălbatică. O să-mi facă plăcere să-ţi distrug sămânţa. Desigur, poate că ai mai presărat şi alţi bastarzi pe ici, pe colo.

Îşi mută privirea asupra Juliei.

— Tu vei muri ultima, scumpă domniţă, fiindcă eşti lipsită de apărare. Abia aştept să te aud ţipând când îi vei vedea murind pe bărbaţii tăi.

— Benjamin nu e bastardul meu, Crockett, spuse Randall cu un zâmbet viclean. E al lui Branford. L-ai omorî pe singurul copil al lui Branford?

Crockett tresări surprins.

— Branford a lăsat în urma lui un fiu? Nu mi-a spus niciodată. Privirea lui lacomă se fixă pe chipul lui Benjamin. Dumnezeule, şopti. Spui adevărul. Maică-ta a fost slujnica cea rumenă de la cârciumă? Hai încoace, băiete! Pe tine o să te ţin. O să te cresc ca pe propriul meu fiu.

— Nu! îi aruncă Benjamin cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

— Fă cum spune el, Benjamin. Randall se ridică greu în capul oaselor. Luându-l pe Benjamin de mână, spuse încet: Dacă vrei să fii soldat, trebuie să înveţi să reduci pierderile. Crockett şi omul lui sunt înarmaţi, iar noi nu suntem, aşa că eu şi Julia nu avem nicio şansă. Dar vom muri mai fericiţi dacă ştim că tu eşti în siguranţă. Înţelegi ce zic? Deci du-te la Crockett! Se va purta cu tine mai bine decât a făcut-o Jeb Gault.

Benjamin clipi pentru a-şi opri lacrimile şi dădu din cap. Cu bărbia plecată şi cu mâinile îndesate în buzunar, trecu ezitant lângă Crockett.

Randall ridică privirea spre Crockett.

— Ai fost soldat, nu-i aşa?

— Ba bine că nu. Am fost sergent şi i-am urât dintot- deauna pe nenorociţii de ofiţeri ca tine!

Crockett ridică puşca de vânătoare în poziţie de tragere.

Vocea lui Randall tremură.

— Ca de la soldat la soldat, îmi vei permite să mor în picioare, în loc să fiu împuşcat ca un câine?

Crockett ezită, apoi aprobă scurt din cap.

— Dacă poţi să te ridici în picioare, am să te împuşc atunci. Dar mişcă-te repede. În scurt timp, sunetul exploziei va atrage lume aici.

Randall întinse mâna spre Julia, iar ea îl ajută să se ridice în picioare. Strânsoarea mâinii lui era surprinzător de puternică şi, în plus, ceva nu fusese în regulă legat de ceea ce-i spusese lui Benjamin. Oare Randall şi-ar fi recunoscut vreodată înfrângerea astfel?

Tocmai încerca să-şi dea seama ce i se părea în neregulă, când violenţele izbucniră din nou. Când Crockett îndreptă puşca de vânătoare spre Randall, Benjamin prinse ţeava puştii şi o trase cu o mână în jos. Cu cealaltă, şfichiui gâtlejul lui Crockett.

Sângele ţâşni violent în toate direcţiile, inclusiv peste Benjamin. Crockett scoase un sunet gâtuit oribil, cu o expresie uluită. Apoi se prăbuşi pe spate.

În aceeaşi clipă în care Benjamin îl atacă pe Crockett, Randall o împinse pe Julia, iar aceasta căzu din nou la pământ. Din aceeaşi mişcare se aruncă apoi asupra ajutorului lui Crockett. Puşca de vânătoare a acestuia bubui când se lăsă pe spate cu Randall deasupra lui şi se prăbuşiră amândoi la pământ.

Frunze fărâmiţate explodară deasupra cărării când alicele se înfipseră în copac, iar duhoarea acră de pulbere neagră umplu aerul. O clipă mai târziu, Julia auzi un sunet oribil de rupere şi văzu că gâtul bărbatului era răsucit la un unghi letal.

Julia vărsă, îngreţoşată de atâta violenţă. Dar nu era timp să se ocupe de stomacul ei sensibil. Se ridică în picioare împleticindu-se:

— Benjamin, eşti bine?

Benjamin tremura şi era alb la faţă, zgâindu-se la bărbatul pe care îl omorâse, apoi la sângele ce picura de pe cuţitul său mic. Scoase un sunet gâtuit şi aruncă pumnalul înainte de a se arunca în braţele Juliei. Strângându-şi braţele în jurul lui, strigă speriată:

— Alex, puşca te-a ratat?

— Da. La mustaţă. Randall se ridică cu greu, sprijinindu-se cu o mână de trunchiul unui copac când se clătină.

Crockett avea dreptate când a spus că oamenii vor fi atraşi de zgomot din clipă în clipă. Benjamin, ai fost extraordinar, dar să lăsăm lumea să creadă că eu am fost singurul care a ucis.

Benjamin îşi ridică faţa îngropată în umărul Juliei:

— De ce?

— Autorităţile se aşteaptă ca soldaţii să ucidă. Dar îşi fac mari probleme când copiii ucid, chiar dacă situaţia e justificată. Împleticindu-se, Randall veni spre ei şi se prăbuşi pe jumătate într-o îmbrăţişare cu Julia şi Benjamin. E mai bine să… nu-şi pună întrebări în privinţa ta.

Mai ales că băiatul era orfan şi copil din flori. Sângele Juliei îngheţă când se gândi ce i s-ar fi putut întâmpla lui Benjamin dacă

autorităţile ar fi decis că trebuia pedepsit. Spunându-şi că, după ce se termina totul, avea să verse din nou, întrebă:

— I-ai dat lui Benjamin cuţitul din cizmă atunci când l-ai prins de mână?

Randall aprobă din cap.

— A fost suficient de deştept să înţeleagă că trebuie să lucrăm împreună. Vei fi un ofiţer excelent într-o bună zi, Benjamin.

Băiatul închise ochii şi îi îmbrăţişă pe amândoi mai strâns. Randall îi şopti Juliei la ureche:

— E ca mine, Julia, nu ca Branford. A ucis fiindcă a fost nevoit.

Julia ştia că soţul ei avea dreptate. Într-un colţ îndepărtat al minţii sale era impresionată de cât de perfect colaboraseră Randall şi Benjamin pentru a evita dezastrul. Aproape ca tată şi fiu.

Dar, în acel moment, Julia nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să se retragă într-o mănăstire plină cu femei blânde şi iubitoare, care n-ar fi ridicat o mână nici împotriva unui ţânţar.

*

Julia reuşi să îşi păstreze sângele rece până se rezolvară toate problemele esenţiale. Câţiva bărbaţi sosiră în goană de la târg încă înainte să se fi risipit fumul de la pulberea neagră. Cum toţi trei erau răniţi şi mânjiţi de sânge, sir Geoffrey, care era magistratul local, acceptă fără alte întrebări explicaţia oferită de Randall despre ceea ce se întâmplase.

Julia fu impresionată în sinea ei de felul în care Randall reuşi să explice ce anume se întâmplase şi să sugereze că el îi omorâse pe amândoi bărbaţii fără a spune vreo minciună propriu-zisă. Ar fi fost un avocat foarte bun. Atât Julia, cât şi Benjamin păstrară în mare parte tăcerea. Ea era mai mult decât dispusă să joace rolul de femeie fragilă şi înspăimântată, iar Benjamin avea experienţă în a nu vorbi.

Era aproape întuneric când s-au finalizat declaraţiile oficiale. După ce se întoarseră la Conacul Roscombe, Julia îi ceru lui Gordon să îi facă o baie lui Benjamin. Când băiatul ieşi din baie, sosise şi chirurgul local să îi bandajeze capul lui Randall.

Benjamin nu protestă aproape deloc când îl trimiseră la culcare. Când Julia veni să-l învelească, băiatul îşi ţinea un braţ în jurul lui Miss Kitty şi părea suficient de obosit cât să doarmă neîntors până a doua zi dimineaţa. Julia îi mângâie pe spate părul castaniu.

— A fost o zi plină, nu-i aşa? Vom amâna cu o zi călătoria la Londra. Cu toţii avem nevoie să ne revenim.

— Nu vrei să scapi de mine? o întrebă Benjamin cu glas pierdut. Ţi-am văzut chipul când l-am omorât pe bărbatul acela.

Băiatul observa prea multe. Presupuse că această calitate se

dovedise necesară pentru a-i asigura supravieţuirea.

— Am fost tulburată, recunoscu ea. Munca mea a presupus dintotdeauna să mă lupt cu moartea. Dar prefer să-l văd pe Crockett şi pe omul lui murind decât să-i las să ne omoare pe tine, pe mine şi pe maiorul Randall. Ai fost foarte deştept şi foarte curajos. Chiar dacă soţul meu e abil în luptă, nu cred că ar fi putut să ne salveze dacă tu nu făceai ceea ce ai făcut.

Benjamin se întinse şi mângâie panglica pe care i-o dăduse, care era în continuare legată în părul ei.

— Bărbatul ăla, Crockett, merita să moară. Mă bucur că l-am omorât înainte să vă facă rău ţie sau maiorului.

Era o afirmaţie înfiorătoare din partea unui băiat atât de tânăr, dar cu adevărat înspăimântător de rezonabilă în acele circumstanţe. Julia spera doar că Randall avea dreptate, iar Benjamin nu era ca tatăl său.

După ce îl sărută pe Benjamin de noapte bună, porni să-l caute pe chirurg, care terminase examinarea lui Randall şi îi bandajase capul. Acesta declară că rana nu îi punea viaţa în pericol şi îi dădu Juliei instrucţiuni detaliate privind tratamentul. Ea nu se obosi să-i spună că, probabil, experienţa ei în domeniu era egală cu a lui.

Julia îl conduse afară pe chirurg şi se întoarse în dormitorul lor comun. Nu intenţiona să-l deranjeze pe Randall dacă dormea, dar el deschise ochii când Julia intră în cameră şi reduse intensitatea lămpii. Ea îl întrebă:

— Chiar ai nevoie de un chirurg personal. Cum te simţi?

— Am o durere de cap şi câteva vânătăi mărunte acolo unde au aterizat peste mine bucăţi de lemn, dar, în general, mă simt bine, spuse el somnoros. Dar tu? După ce ai fost trântită la pământ de două ori, cu siguranţă te-ai ales şi tu cu vânătăi.

— Câteva. Foarte puţin grave, având în vedere ce s-ar fi putut întâmpla. Se aşeză pe marginea patului. Ar fi trebuit să ştiu că Crockett nu avea să renunţe până nu m-ar fi văzut moartă. Nu mi-am dat seama că puneam în pericol viaţa ta şi pe a lui Benjamin.

— Dar n-ai făcut-o. Nu te învinovăţi. Chiar dacă am fi fost siguri că Crockett s-a aflat în spatele acelui accident de trăsură din Londra, ce am fi putut face în privinţa lui până nu ieşea la lumină? spuse Randall raţional. I-a fost probabil uşor să afle unde locuiesc. Apoi, nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte până deveneam vulnerabili. Îmi închipui că ne-a văzut mergând la târg şi s-a pregătit să ne ucidă când ne întorceam acasă. A fost o prostie din partea lui să arunce în aer coliba, dar poate că voia ca morţile noastre să pară accidentale.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Se poate întâmpla ca o colibă să explodeze singură?

— Uneori, în special dacă s-au înmagazinat grâne într-o clădire închisă. Îşi acoperi un căscat. Dar se întâmplă rar. Trebuie să existe

nişte condiţii speciale. Din fericire, instinctele m-au avertizat că ceva era în neregulă şi am reacţionat la timp, apucând să ne dăm la o parte din calea exploziei. Benjamin cum e?

— Tulburat, dar face faţă primului său omor mai bine decât aş face-o eu.

— Benjamin chiar are toate calităţile unui ofiţer de prima mână. Armata e un loc bun pentru un tânăr cu personalitate tăioasă. În cazul meu a funcţionat. Randall o luă de mână şi o trase să se întindă lângă el. Relaxează-te, domniţa mea. Eşti în siguranţă.

Istovită peste măsură, Julia îşi sprijini capul pe umărul lui şi închise ochii. Acum, că ea era în siguranţă, oare Randall avea să considere că nu mai avea nevoie de protecţia lui şi putea să plece la sfârşitul anului?

În seara aceea era prea obosită pentru a se gândi la acest lucru.

Capitolul 36

Ca întotdeauna, Lady Agnes Westerfield se dovedi o oază de calm neclintit. Randall şi Julia îl duseră pe Benjamin să o întâlnească la Casa Rockton, locuinţa din Londra a fratelui ei, ducele de Rockton. Benjamin era pus la patru ace şi îngrijorat, în pofida asigurărilor lui Randall că Lady Agnes avea să-l accepte cu siguranţă în şcoala ei. Îşi dorea atât de mult să fie ca ceilalţi băieţi.

Lady Agnes îi aştepta, prin urmare majordomul îi conduse în salonul de dimineaţă bogat mobilat. Lăsând deoparte ziarul, Lady Agnes se ridică în picioare. În rochia de culoare albastră, foarte la modă, avea un aer mai regal decât orice membru al familiei regale, dar expresia ei era primitoare.

— Ziua bună, Lady Julia, Randall. Privirea i se îndreptă spre Benjamin. Tu eşti, presupun, tânărul Benjamin Thomas, vărul maiorului Randall?

El dădu din cap:

— Da, Lady Agnes.

Accentul de provincie se simţea puternic în ziua aceea.

Randall întrebă:

— Să ne retragem, ca să puteţi discuta cu Benjamin între patru ochi?

— Nu ar trebui să fie nevoie. Vă rog, luaţi loc. Se instală din nou în fotoliu. Mă întorc în Kent mâine-dimineaţă, deci e bine că aţi reuşit să veniţi azi. Benjamin, de ce vrei să fii elev la Academia Westerfield?

Benjamin păru surprins de întrebarea ei directă.

— Ăăă… fiindcă şi maiorul Randall a fost elev acolo? Şi fiindcă el s-a gândit că ar fi o şcoală bună pentru mine.

Lady Agnes aprobă din cap.

— Randall ţi-a spus probabil că Academia Westerfield e neobişnuită, fiindcă toţi elevii au câte o ciudăţenie în firea lor. A ta care e?

Benjamin păru nesigur din nou.

— Ma… mama mea a fost slujnică într-o cârciumă, iar eu sunt bastard, spuse bâlbâindu-se. M-am născut şi am crescut într-o staţie de poştă până când ea a murit şi am fost încredinţat unui fermier ca să muncesc pentru el ca un sclav. Asta e ciudat.

— Nu ai fi primul copil nelegitim care să devină elev la Academia Westerfield şi au fost şi alţi elevi care au avut un trecut la fel de neobişnuit ca al tău, spuse directoarea zâmbind uşor. Biletul de ieri al maiorului Randall spunea că ai cunoştinţe de bază în materie de citit, de scris şi de matematică şi că îţi place foarte mult să citeşti.

— Da, dar nu ştiu deloc latină sau greacă, recunoscu el. Un

gentleman trebuie să ştie latină şi greacă.

— Poţi fi gentleman şi fără asta, dar sunt materii bine de ştiut. Cu lecţii în particular, ai putea să-i ajungi din urmă pe băieţii care s-au bucurat de educaţie mai tradiţională. Lady Agnes îl privi gânditoare. Întotdeauna am două întrebări pentru potenţialii mei elevi. Ce anume te-ar face fericit la şcoală? Şi ce ai urî cel mai mult?

— Am o pisică, spuse Benjamin ezitant. Aş putea s-o iau pe Miss Kitty la şcoală cu mine? Nu face probleme!

— Şi alţi elevi au animale. Cinci câini, trei pisici, papagal şi doi dihori domestici, în momentul de faţă, cred, răspunse Lady Agnes. Mai e loc pentru încă o pisică dacă nu face probleme şi dacă te ocupi tu de ea, deci asta se poate rezolva. Dar ce ai detesta?

Benjamin strânse buzele:

— Să fiu bătut fără un motiv temeinic!

— Te asigur că asta nu se va întâmpla. Lady aprobă din cap cu un gest scurt şi rapid. Cred că ai să te descurci foarte bine la Academia Westerfield, Benjamin. Şcoala începe de luni într-o săptămână. Majoritatea băieţilor vor ajunge în vinerea de dinainte pentru a se instala înainte de a se apuca de treabă. Randall va şti de ce ai nevoie – ridică un dosar de pe măsuţa de lângă fotoliu şi i-l întinse lui Benjamin dar găseşti aici informaţii generale despre şcoală.

Benjamin se holbă la dosar, fără a-l lua:

— Mai e ceva, Lady Agnes, spuse pe nerăsuflate. Am omorât un bărbat acum trei zile.

Timp de o clipă, salonul de dimineaţă fu cufundat într-o tăcere deplină. Randall şi Julia îşi ţinură răsuflarea, dar Lady Agnes întrebă calm:

— De ce ai făcut-o?

— Încerca să-i omoare pe maiorul Randall şi pe Lady Julia.

— Dacă aşa stau lucrurile, ai făcut ceea ce trebuia.

Lady Agnes îşi îndreptă privirea spre Randall, cerându-i fără cuvinte explicaţii.

— Un prieten al primului soţ al Juliei a avut mai multe tentative de a o ucide, spuse el succint. Acum trei zile, el şi un om al său ne-au atacat în vreme ce ne întorceam pe jos de la târgul din Roscombe, dar eu şi Benjamin i-am oprit. Versiunea oficială e că eu i-am ucis pe ambii atacatori, fiindcă era puţin probabil ca eu să sufăr consecinţe pentru aşa ceva. Dar Benjamin a fost foarte curajos şi foarte deştept. Sunt mândru de el.

— Părea mai bine ca Benjamin să nu fie considerat ucigaş, consimţi Julia. De ce i-ai spus acum lui Lady Agnes, Benjamin?

El îşi muşcă buza.

— Am considerat că ar trebui să ştie înainte să mă accepte ca elev.

— E un gest foarte onorabil din partea ta, Benjamin, spuse Lady

Agnes cu gravitate. Aş sugera să nu mai spui nimănui, din motivele pe care le-a menţionat Randall, dar apreciez faptul că ai fost sincer cu mine. Îi întinse din nou dosarul cu informaţii despre şcoală. Dar să ţii minte că, la Academia Westerfield, nu e permis să ucizi. Mai ai întrebări?

— Nu, doamnă!

Benjamin luă dosarul, părând mult mai relaxat.

— Atunci, ne vedem în Kent. Se ridică plină de graţie. Am multe de făcut înainte de a pleca de la Londra.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să discutaţi cu Benjamin, spuse Julia. Ieşind, îi spuse lui Randall: Mai există vreo directoare în Anglia care să accepte o astfel de veste cu atât de mult calm?

El râni.

— Mă îndoiesc. Tocmai de asta, şcoala lui Lady Agnes e unică şi constituie un loc perfect pentru Benjamin.

Instalându-se în trăsura familiei Ashton, Julia spuse:

— Bravo, Benjamin. Era să leşin când i-ai spus lui Lady Agnes despre Crockett, dar instinctele tale nu te-au înşelat. Sinceritatea e de preferat. Mai ales când nu atrage consecinţe negative.

— Una dintre regulile lui Lady Agnes, pe care le vei găsi probabil în acel dosar, e să spui întotdeauna adevărul, oricât ar fi de oribil. Randall îşi studie tânărul văr, uluit de integritatea lui înnăscută. O moştenise de la mama lui? Sau era un talent special, pe care doar Benjamin îl avea? Eşti încântat că ai fost acceptat?

— Aş prefera să fiu la Roscombe, dar trebuie să merg la şcoală dacă vreau să devin un gentleman, spuse Benjamin pragmatic, ocupând un loc faţă în faţă cu Randall şi cu Julia. La început, Lady Agnes mi s-a părut înspăimântătoare, dar are ochi strălucitori şi zice că o pot păstra pe Miss Kitty. Şi a avut şi alţi bastarzi printre elevii ei!

— Chiar aşa e, spuse Randall, gândindu-se la Mackenzie. Cei care au studiat la academie şi au mers mai departe s-au descurcat bine.

Julia îşi încreţi sprâncenele.

— Vreau să îţi ofer un sfat, Benjamin, dar nu sunt foarte sigură cum să mă exprim. În esenţă, e adevărat că trebuie să accepţi cu sinceritate cine eşti cu adevărat, dar nu e nevoie să demonstrezi asta făcând paradă de cine eşti.

— Nu sunt sigur că eu m-aş putea exprima mai bine, dar ai dreptate, spuse Randall încet. La Academia Westerfield, vei fi judecat în funcţie de ceea ce faci, nu pe baza trecutului tău. Eşti un prieten bun, un elev bun, un sportiv bun? Acestea sunt lucrurile care contează pentru colegii tăi de clasă.

Benjamin păru cufundat în gânduri.

— Cred că înţeleg. Dar ce voi spune când voi fi întrebat despre familia mea?

— Poţi să spui că tutorele tău e maiorul Randall de la Conacul Roscombe. Nu e un rang înalt, dar e respectabil, spuse Randall. Sau poţi spune că eşti rudă cu Lord Daventry. Dar asta ar putea da naştere la mai multe întrebări decât ţi-ai dori.

— Dar dacă oamenii vor crede că sunt bastardul tău? întrebă Benjamin.

— Aş fi onorat dacă ar crede asta, spuse Randall încet. Pe tine te-ar deranja? Suntem o familie, în fond. Relaţia exactă nu e decât un detaliu.

— O, nu, domnule! Benjamin păru gata să se topească de fericire. N-o să mă deranjeze.

Julia îi strânse mâna lui Randall şi îi zâmbi cu atâta căldură, încât el începu să calculeze cât avea să mai dureze drumul până la Casa Ashton. Din cauză că amândoi aveau vânătăi, se mulţumiseră doar să doarmă împreună în ultimele trei nopţi. Acum, simţea nevoia să-şi lipească pielea de a ei, realizând cea mai strânsă apropiere posibilă între doi oameni.

Tocmai se întreba dacă Julia ar fi putut fi convinsă să urce în apartamentul lor pentru un scurt episod romantic înainte de prânz, când ea spuse brusc:

— Casa Daventry e pe strada asta, nu-i aşa? Să ne oprim să vedem dacă Daventry e disponibil să-l întâlnească pe Benjamin.

— Acum? spuse Benjamin nesigur.

Randall se încruntă, spunându-şi că nu voia să strice o zi care decursese bine până în acel moment. Înţelegând expresia lui, Julia spuse:

— Poate contele nu e acasă. Dar dacă e, putem să scăpăm şi de întâlnirea asta înainte să apucăm să ne facem mai multe griji.

— Cred că ai dreptate, spuse Randall fără entuziasm.

— Aşa sper. Julia privi din nou pe fereastră, încruntată. Am un sentiment puternic că ar trebui să mergem acum.

Randall îi făcu semn vizitiului să oprească. El avea intuiţia formată pe câmpul de luptă, Julia avea intuiţie umană. Şi avea dreptate că era mai bine să scape odată.

Aşteptându-se la ce era mai rău, îi spuse lui Benjamin:

— Va fi bine dacă Daventry te recunoaşte ca fiind nepotul lui, dar ţine minte că nu ai nimic de pierdut nici dacă nu te recunoaşte.

Benjamin îşi încreţi nasul.

— Bătrânul vostru conte nu poate fi mai rău decât Jeb Gault.

Ceea ce însemna să priveşti lucrurile în perspectivă.

Nervii Juliei erau întinşi până aproape de limită când Randall bătu la uşa Casei Daventry. Mai trăise acea senzaţie, de regulă atunci când una dintre pacientele ei era pe punctul de a naşte. Profesoara ei,

doamna Bancroft, trăise aceleaşi senzaţii cu pacientele ei. Deşi Lady Daventry nu era pacienta Juliei, discutaseră despre sarcina femeii mai în vârstă. Dacă naşterea se declanşa mai devreme…

Gândurile îi fură întrerupte când un lacheu agitat deschise larg uşa.

— Slavă Domnului…! Expresia lui se schimbă când văzu cine se afla în prag. Credeam că e sir Richard Croft. Plecaţi, nu se primesc vizite.

Doctorul care trebuia s-o asiste pe Lady Daventry la naştere! Julia tocmai se întreba dacă era cazul să intre cu forţa, când un ţipăt răsună cu ecou sinistru prin casă. Tânărul lacheu îşi ţinu răsuflarea şi păru gata s-o ia la fugă.

— Lady Daventry e în chinurile facerii? întrebă Julia pe un ton ascuţit.

— Da, şi e teribil de îngrozitor! Cred că e pe moarte. Lacheul se crispă când se auzi un alt ţipăt. Lord Daventry a plecat să-l caute pe Sir Richard Croft.

— Eu sunt moaşă şi am discutat cu Lady Daventry despre sarcina ei.

Julia intră în forţă în casă, ca şi cum ar fi avut drepturi depline să se afle acolo.

— Dar… dar… se bâlbâi lacheul, neştiind sigur ce să facă.

Randall puse o mână pe spatele lui Benjamin şi intrară după ea:

— Bucură-te că a sosit o moaşă cu experienţă, spuse Randall aspru. Presupun că Lady Daventry e în apartamentul contesei, nu-i aşa?

— Da, dar…

Ignorând protestele servitorului, Randall spuse:

— Ştiu eu unde e, Julia.

Ea aruncă o privire în spate, spre Benjamin:

— Poate ar trebui să rămâi aici.

— Vin şi eu.

Cu o expresie hotărâtă, Benjamin urcă scările după Julia şi după Randall.

Julia nu avu nevoie să fie condusă. Îi era suficient să urmărească strigătele de durere ale lui Lady Daventry. Coti la stânga în vârful scărilor şi avansă pe coridor aproape alergând. Randall deschise uşa din capăt, iar Julia intră în grabă.

În mijlocul uriaşului ei pat cu baldachin, Lady Daventry se zvârcolea în agonie pe cearşafurile pătate cu sânge. O cameristă albă la faţă o ţinea strâns de mână pe contesă, cu o expresie neajutorată.

— Daţi-vă la o parte din calea mea, porunci Julia. Alex, am să-ţi spun dacă voi avea nevoie de ajutor. Benjamin, du-te la lacheu şi cere o sticlă de coniac şi un vraf de prosoape curate.

Aceştia se supuseră, iar Julia se apropie de pat. Petele terifiante erau mai degrabă roz decât roşii, arătând că femeii i se rupsese apa şi

sângera puţin. Era suficient cât să arate oribil, dar Julia ghici că situaţia părea mai gravă decât era cu adevărat.

— Lady Daventry, sunt Julia, spuse pe cea mai liniştitoare voce a ei. Totul va fi bine.

— Slavă Domnului că ai venit! După ce se încheie contracţia, Louisa o prinse pe Julia de mână. Chipul acoperit de sudoare îi era schimonosit de durere. Te rog, ajută-mă! Ceva e diferit de data aceasta. Acum nu mai era o contesă, ci o femeie disperată şi înspăimântată. O să mor?

— N-ai să mori, spuse Julia ferm. Lângă masă se aflau un bol de apă şi o cârpă, iar Julia umezi cârpa şi şterse sudoarea de pe chipul Louisei. Sunt moaşă, îi spuse cameristei. Iar tu eşti…?

Camerista era cam de aceeaşi vârstă cu Lady Daventry. Acum, că sosise cineva competent, încercă să-şi recapete cumpătul.

— Eu sunt Hazel, camerista doamnei, dar nu ştiu ce să fac. La ceilalţi copii, doctorul a sosit întotdeauna la timp.

Julia întrebă:

— De cât timp a început travaliul doamnei?

— Nu… nu sunt sigură, doamnă. O oră, poate? spuse camerista şovăind. I s-a rupt apa şi au apărut rapid contracţiile şi sângerarea. Azi, servitorii au jumătate din zi liberă, aşa că nu e aproape nimeni în casă. Excelenţi Sa, Lord Daventry, a plecat personal să caute ajutor.

În vreme ce Lady Daventry gemu chinuită de o altă contracţie, Hazel spuse îngrijorată:

— Se tot zvârcoleşte teribil de mult. De-abia am reuşit s-o ţin nemişcată.

— O femeie care naşte nu trebuie să stea nemişcată, spuse Julia. Louisa, celelalte naşteri ale tale au decurs rapid?

— Da. Privirea contesei se fixă pe cea a Juliei, dar păru ceva mai puţin înspăimântată. Cel mai mic fiu al meu s-a născut după doar câteva ore.

— Cât eşti de norocoasă, spuse Julia admirativ. Stai să-mi spăl mâinile în ligheanul ăsta, apoi am să te examinez. Întotdeauna mă spăl temeinic când aduc pe lume un copil. Moaşa care m-a învăţat spunea că n-are cum să strice şi ar putea chiar să ajute, căci curăţenia e soră cu sfinţenia. Şi avea dreptate. Doamna Bancroft nu a pierdut aproape niciodată un copil sau o mamă.

Julia continuă să vorbească în vreme ce se spăli, revărsând asupra contesei cuvinte calde, liniştitoare, care să-i calmeze teama. Un alt lucru pe care îl învăţase de l. T doamna Bancroft era că o femeie care nu se aştepta să moară avea şanse mai mari să supravieţuiască.

După ce termină cu spălatul mâinilor, Julia spuse:

— Am să te examinez acum, Louisa. E ruşinos, dar ai născut trei copii puternici şi sănătoşi până acum, deci ştii ce înseamnă să dai

naştere.

— Da… aaahh!

Louisa se zvârcoli, cuprinsă de o altă contracţie, strângându-şi mâna peste a lui Hazel până când încheieturile i se albiră.

— În scurt timp se va termina, spuse Julia liniştitor, în foarte scurt timp. Nu uita, corpul tău ştie cum să dea naştere şi ai trei băieţi voinici şi frumoşi ce stau mărturie. Fiindcă acest copil se naşte cu vreo câteva săptămâni mai devreme, va fi mai mic, iar naşterea va fi mai uşoară pentru tine.

Lumea se reduse doar la Louisa şi la patul pătat de sânge, în vreme ce Julia pipăi abdomenul dilatat al pacientei sale cu mâini abile. Se încruntă când simţi sfera tare a capului orientată în sus, nu în jos, lângă canalul cervical.

Văzându-i expresia, contesa o întrebă plină de teamă:

— E… e mort copilul?

Julia simţi o lovitură uşoară pe palma stângă:

— Nu, tocmai m-a lovit şi pare foarte viguros. Dar copilul e întors şi va ieşi cu picioarele înainte. De asta simţi că ceva e diferit.

Louisei i se tăie respiraţia.

— E o naştere pelviană? Asta e rău, nu-i aşa?

— Nu neapărat. După cum spuneam, corpul ştie ce are de făcut. O naştere pelviană fără complicaţii nu e cu nimic mai periculoasă decât una obişnuită.

— Nu suport să stau aşa întinsă, spuse Louisa, foindu-se agitată. Trebuie să mă ridic.

— Atunci, ridică-te, spuse Julia încurajator. O prinse pe Louisa de cealaltă mână. După cum ziceam, corpul unei femei ştie ce are de făcut. Hazel, ajut-o pe doamnă să se ridice. O să permitem gravitaţiei să ajute la naşterea acestui copil.

Capitolul 37

Randall rămase lângă uşă, bucuros că dormitorul era atât de mare, încât patul nu se vedea prea bine de acolo. Era mai mult decât călit în urma a ceea ce trăise pe câmpurile de bătălie şi a intervenţiilor chirurgicale brute de după bătălii, dar nu văzuse niciodată ceva mai chinuitor decât bătălia neînfricată, perfect calmă a Juliei de a salva viaţa lui Lady Daventry şi a copilului ei.

De a-l salva pe moştenitorul lui Daventry. Situaţia era cât se poate de ironică, dar avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, se concentra să-şi păstreze o expresie stoică şi să fie pregătit dacă Julia avea nevoie de el.

Benjamin se întoarse cu prosoapele şi cu o sticlă plină de coniac. Randall deschise sticla şi o aşeză alături de prosoape pe o masă lângă Julia. Fu tentat să ia o duşcă, dar presupuse că ea intenţiona să folosească băutura pentru a reduce riscul unei infecţii, aşa cum făcuse când îl operase pe el. Julia de-abia dacă îl observă, ocupată să-i vorbească în cuvinte liniştitoare contesei. Randall îşi feri privirea, simţind că nu se cuvenea să violeze intimitatea lui Ladv Daventry.

Se retrase la postul lui lângă uşă. Benjamin era alb la faţă, dar calm. Probabil văzuse multe lucruri trăind într-un han de poştă, iar mama sa murise în chinurile facerii. Era un băiat rezistent. Dar amândoi tresăreau de fiecare dată când Lady Daventry ţipa de durere.

— Eşti sigur că nu ai prefera să fii altundeva? O sală de naşteri nu e un loc potrivit pentru bărbaţi, spuse Randall încet. Trăsura te-ar putea duce înapoi la Casa Ashton.

Benjamin clătină din cap încăpăţânat.

— Nu. Vreau să stau cu voi.

Randall aprobă din cap şi îşi trecu un braţ pe după umerii băiatului. Chiar dacă nu era un loc potrivit pentru bărbaţi, simţea o bucurie egoistă în a-l avea pe Benjamin alături. Stâlpii masivi ai patului ascundeau o mare parte din scenă, dar Lady Daventry părea să stea îngenuncheată, susţinută de cameristă şi de Julia.

Uşa de la intrare se deschise din nou şi se auziră paşi tunători urcând scările. Sosise în sfârşit medicul preferat de înalta societate pentru naşteri?

Lordul Daventry dădu buzna în dormitor cu chipul răvăşit.

— Rezistă, Louisa, doctorul va ajunge în scurt timp!

Apoi o văzu pe Julia lângă pat şi se opri brusc:

— *Tu!* spuse veninos. Pleacă de lângă soţia mea, javră ucigaşă!

Contesa ţipă atât de puternic încât le îngheţă sângele în vine. Furios, Daventry dădu să traverseze încăperea.

Dându-şi seama de ce Julia îi ceruse să rămână să ajute, Randall

prinse braţul unchiului său într-o strânsoare de fier.

— Stai aici!

Capul lui Daventry se roti fulgerător şi i se tăie respiraţia de şoc când îl văzu pe Randall.

— Ar fi trebuit să ştiu că ai să fii şi tu aici, mârâi. Aţi venit să vă asiguraţi că moştenitorul meu moare, tu şi soţia ta născută din diavol! Ei bine, nu veţi reuşi, la naiba!

Se smuci, încercând să-şi elibereze braţul.

Randall îl ţinu ferm în continuare.

— Vino-ţi în fire! izbucni. Julia nu e moaşa pe care ai fi ales-o tu, dar, printr-un miracol, se află aici. Ar trebui să cazi în genunchi şi să mulţumeşti cerurilor că am decis să venim. Dacă soţia şi fiul tău vor supravieţui, va fi datorită ei.

Furios, Daventry dădu să-l plesnească pe Randall cu mâna liberă peste faţă. Acesta îl prinse de încheietură şi i-o răsuci, provocându-i o durere insuportabilă:

— Dacă vrei să îţi ajuţi soţia, poartă-te ca un bărbat, nu ca un sălbatic. Şi dacă *te apropii* măcar de Julia, îţi rup braţul.

Tremurând de furie, contele îi scuipă:

— Nu ai niciun drept să mă ţii departe de soţia mea!

Înainte ca Randall să apuce să răspundă, se auzi un plânset dinspre pat. De data aceasta, nu era un ţipăt de agonie al contesei, ci scâncetul slab al unui nou-născut. Daventry îşi îndreptă atenţia spre pat:

— Louisa?

Randall îi dădu drumul unchiului său şi îl urmă în încăpere, pregătit să-l oprească dacă o ameninţa pe Julia. Ajunseră împreună la căpătâiul patului chiar în clipa în care Julia rosti mângâietor:

— Te-ai descurcat excelent, Louisa! Ce-a fost mai greu a trecut, iar suferinţele ţi-au fost răsplătite.

În vreme ce camerista o ajută pe contesă să se întindă, Julia tamponă copilul cu un prosop curat pentru a-l usca. Nou-născutul era murdar de sânge şi cam mic, dar plin de vigoare şi cu plămâni impresionanţi.

— Fiul meu? Fiul meu e sănătos? croncăni Daventry.

— Felicitări, Lord Daventry. Julia îi aruncă o privire rece, aşezând nou-născutul pe braţul stâng al soţiei sale. Aveţi o fiică frumoasă şi sănătoasă. Adresându-i-se Louisei, spuse: Are nevoie de căldura ta şi să-ţi audă bătăile inimii, aşa că ţine-o lângă tine.

Chipul contesei era alb ca zăpada, dar îi străluci de bucurie când îşi privi copilul.

Daventry îşi ţinu răsuflarea, cu privirea aţintită asupra copilului care era, fără urmă de îndoială, fată.

— O fiică?

Randall tresări uluit. Fusese convins de siguranţa lui Daventry că

acest copil avea să fie băiat. Copiii concepuţi în trecut de conte susţinuseră această convingere, dar, ca întotdeauna, ultimul cuvânt îi aparţinuse lui Dumnezeu. Încă o dată, Randall era moştenitorul lui Daventry.

Contesa îi aruncă soţului ei o privire încruntată sfidătoare, strângând braţul peste nou-născutul ei:

— Ştiu că îţi doreai un fiu, dar eu am tânjit dintotdeauna să am o fiică. Am să-i pun numele Sophia. Dacă tu nu ne vrei, am s-o duc pe Sophia undeva unde nu vei fi nevoit să ne mai vezi niciodată, pe niciuna dintre noi.

Era o ameninţare clară.

Cu chipul schimonosit de emoţii, Daventry întinse o mână tremurătoare şi atinse degetele minuscule ale unui picioruş perfect. Sophia chiţăi şi îşi trase piciorul. Chipul contelui fu cuprins de veneraţie când îşi privi nou-născutul.

— O fiică pentru Daventry, murmură. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aş putea avea o fiică.

— Stă în firea lucrurilor să se nască şi fete, spuse Julia sec. Spuneai cândva că nu concepi decât băieţi, Lord Daventry, şi poate că tocmai asta era problema. Am cunoscut femei care au pierdut toate sarcinile de băieţi sau care au născut băieţi ce au murit la vârste fragede, în vreme ce fetele au dus-o foarte bine. E o slăbiciune în sămânţa masculină, cred. Chiar dacă Sophia nu-ţi va putea moşteni titlul, sângele tău se va transmite şi în generaţiile următoare.

Daventry mângâie părul soţiei sale cu o delicateţe diafană, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se spargă.

— Louisa va fi bine? A pierdut atât de mult sânge.

— Contesa va fi foarte slăbită o vreme, dar ar trebui să fie bine. Julia se întoarse spre lighean să-şi spele sângele de pe mâini. După ce îşi spălă şi uscă mâinile, începu să maseze abdomenul contesei cu gesturi blânde, dar ferme. Hazel, fii atentă ce fac, ca să poţi face şi tu acelaşi lucru. Frecţia ajută pântecul să se contracte. Aşa se reduce riscul să apară sângerări. Ai să poţi simţi diferenţa.

— Da, doamnă, spuse camerista plină de respect. Fac orice îmi spuneţi.

— Ne vei vizita, nu-i aşa? o întrebă Lady Daventry cu speranţă. Soţul meu nu va încerca să te împiedice. Nu-i aşa, dragul meu?

În ultimele ei cuvinte se simţea o notă tăioasă clară.

Pe un ton ce sugera că ar fi preferat să-i fie smulşi toţi dinţii din gură mai degrabă decât să fie nevoit să-i mulţumească Juliei pentru ceva, Daventry spuse ezitant:

— N-am s-o împiedic. Presupun că trebuie să-ţi fiu recunoscător, Lady Julia.

Benjamin se lipi de trunchiul lui Randall cu ochi mari şi curioşi.

Randall se gândi uluit că Sophia era mătuşa lui.

Amintindu-şi de ce veniseră el şi Julia iniţial, Randall spuse:

— Sângele tău se va transmite prin mai multe căi, Daventry. Julia şi cu mine am venit azi să ţi-l prezentăm pe nepotul tău, Benjamin Thomas. Fiul lui Branford, născut cu vreo câteva luni înainte de moartea lui Branford.

Daventry nu-l observase pe Benjamin, dar acum privirea îi căzu asupra băiatului.

— Vrei să mi-l bagi pe gât pe băiatul acesta pretinzând că e nepotul meu? tună el.

Suspiciunile şi furia neîncetată a unchiului său erau al naibii de obositoare. Randall spuse rece:

— Nu încearcă nimeni să-ţi bage nimic pe gât. Benjamin e fiul meu adoptiv şi locuieşte la Conacul Roscombe. Va începe şcoala la Academia Westerfield peste o săptămână. Nu are nevoie de tine, dar eu şi Julia am considerat că ai dreptul să-ţi cunoşti nepotul.

— Seamănă cu Branford, spuse contesa ameţită. Doar că mai drăguţ. Bună, Benjamin. Eu sunt bunica ta vitregă. Am un fiu nu cu mult mai mare decât tine.

Preţ de o clipă îndelungată, Daventry îl studie pe Benjamin. Expresia iniţială de îndoială se transformă într-o examinare minuţioasă intensă, urmată de recunoaştere.

— *Chiar* semeni cu Branford. Arăţi ca el în copilărie. Contele arăta ca un boxer care încasase prea multe lo vituri în cap. Clătină din cap şi reuşi să zâmbească strâmb. M-am ales pe neaşteptate cu o fiică şi cu un nepot în aceeaşi zi.

— Mama mea a fost slujnică în cârciumă, dar a fost o doamnă mai mult decât eşti tu gentleman. Benjamin se încruntă spre conte. Nu ştiu dacă te vreau de bunic. Eşti rău şi ţipi la toată lumea.

Surpriza lui Daventry fu atât de mare, încât Randall avu nevoie de întreaga sa stăpânire de sine pentru a nu izbucni în râs. Contele îşi găsise naşul.

— Da, ţip mult şi uneori am fost rău, spuse Daventry cu seriozitate. Dar, din moment ce, se pare, sunt bunicul tău, ar trebui să ne cunoaştem.

— E timpul ca toată lumea să plece, spuse Julia ferm. Lady Daventry are nevoie de odihnă.

Uşa se deschise şi un bărbat îmbrăcat la modă, cu o geantă neagră îşi făcu intrarea.

— Am venit cât de repede am putut, Lord Daventry, spuse îngrijorat. Cum se simte contesa?

— Contesa şi fiica ei sunt foarte bine, sir Richard. Louisa îşi acoperi un căscat. Mulţumită prietenei mele, Julia, care e moaşă.

Sir Richard Croft îşi umflă nările de parcă ar fi simţit un miros

neplăcut.

— O moaşă ţi-a adus pe lume copilul? Ai noroc că s-a sfârşit cu bine. O privi suspicios pe Julia. Cine *e* această femeie?

— „Această femeie" e Lady Julia Randall, moaşă cu experienţă şi fiică a ducelui de Castleton, spuse Randall, ghicind că medicul de naşteri al nobilimii era un snob.

Julia îşi dădu şi ea seama de acest lucru. Cu o sclipire jucăuşă în ochi, îi spuse lui Lady Daventry:

— În loc să-ţi iei o doică, Louisa, îţi sugerez s-o alăptezi chiar tu pe Sophia. E mai bine pentru copil şi mai bine pentru tine.

— Prea bine, dacă aşa zici tu, spuse Lady Daventry supusă.

Sir Richard păru oripilat.

— Doamnele nu-şi alăptează singure copiii.

— Poate că nu, spuse Julia. Dar mamele, da. Se aplecă şi o sărută pe contesă pe obraz. Somn uşor, Louisa. Ai muncit bine pe ziua de azi.

Se ridică şi se clătină uşor. Dându-şi seama că era extenuată, Randall îşi petrecu un braţ în jurul ei.

— Am să-mi duc soţia acasă acum.

Julia se sprijini de el, cu faţa pământie. Spuse şoptit:

— E bine că n-am mai mâncat de câteva ore.

Dacă se simţea rău era de dorit să ajungă acasă cât mai repede. I-ar fi displăcut profund să verse în acea companie. Făcu un semn din cap spre grup:

— Felicitări pentru fiica nou-născută, Lady Daventry. Odihnă plăcută. Vino, Benjamin.

Randall, Julia şi Benjamin străbătuseră deja jumătate din distanţa până la uşă când Daventry spuse:

— Staţi. Aş vrea ca… nepotul meu să rămână în după-amiaza aceasta, să ne cunoaştem mai bine. Când Randall ezită, contele adăugă: Am să-l trimit acasă înainte de cină.

— Benjamin, tu vrei? întrebă Randall.

Băiatul ridică din umeri.

— Cred că da.

Dar sclipirea din ochii lui sugeră că era încântat de interesul bunicului său.

— Prea bine. Ne vedem la cină.

Randall o ajută pe Julia să coboare scările şi o conduse afară. Strada era atât de puţin aglomerată, încât trăsura

Casei Ashton rămăsese să aştepte lângă bordură. Cât timp petrecuseră în casă? Mai puţin de două ore, calculă el. După ce urcară în trăsură şi porniră spre Casa Ashton, o întrebă:

— Te simţi mai bine?

Ea îi oferi un zâmbet strâmb:

— Aveam nevoie doar de aer proaspăt.

— Cât de gravă era starea lui Lady Daventry? o întrebă el. Pentru un ochi profan, situaţia părea foarte proastă.

— Fiindcă am fost eu acolo, totul a decurs bine, răspunse Julia. Îi era teamă din cauza vârstei, iar teama e periculoasă. Mai mult… spuse ea ezitant.

— Mai mult? o încurajă el.

— Poate nu e corect faţă de sir Richard să spun asta, dar, dacă el ar fi asistat naşterea, poate că deznodământul nu ar fi fost la fel de fericit, spuse ea fără prea mult entuziasm. Bărbaţii preferă adesea să acţioneze în loc să lase natura să-şi facă treaba. Să tragi de un copil care se naşte invers poate provoca probleme grave.

Dincolo de cuvintele ei rezervate, Randall intui că naşterea ar fi putut uşor să aibă un deznodământ fatal.

— Lady Daventry are mare noroc că-i eşti prietenă.

— Eu doar am făcut ceea ce am învăţat să fac. Sper ca Louisa să-şi alăpteze într-adevăr copilul. Chiar e mai bine pentru amândouă. Istovită, îşi sprijini capul pe umărul lui. Mă bucur că Benjamin a fost acceptat de Daventry. Are nevoie de toate rudele şi de acceptarea de care ar putea avea parte.

— Asta nu e valabil pentru toţi? spuse Randall cu tristeţe. Fiindcă Ash şi Mariah nu sunt la Londra, hai să ne petrecem după-amiaza împreună, în linişte, în apartamentul nostru. Ţie ţi-ar plăcea să faci o baie, sunt sigur, iar eu am să poruncesc să ni se aducă sus prânzul.

Julia zâmbi.

— Pare minunat.

Dar ziua nu se încheiase nici pe departe. Cuprinzând-o cu braţul său, Randall simţi că relaţia maritală dintre el şi Julia se schimbase.

Dar nu era sigur în ce fel.

Capitolul 38

Rochia pătată de sânge a Juliei stârni exclamaţii de surpriză când intră alături de Randall în Casa Ashton. În vreme ce el porunci să li se aducă în apartament apă pentru baie şi mâncare, ea aruncă o privire obosită spre tăviţa de argint pe care se afla corespondenţa lor.

Pe lângă scrisori se afla şi un pachet mic de la domnul Rose, meşterul bijutier. Ghicind că fusese adus de mână, deschise pachetul. Înăuntru se afla o cutiuţă de catifea cu inelul pe care îl comandase pentru Randall.

Admiră modelele celtice întortocheate, spunându-şi că inelul era un bun simbol al iţelor complicate ale căsniciei lor. Închise cutiuţa şi o ascunse în săculeţul de mână, apoi îl prinse pe Randall de braţ şi urcă scările.

Apa fierbinte sosi în cameră imediat cum ajunseră. Julia era încântată de eficienţa ce domnea în Casa Ashton.

După ce plecară servitorii, Randall veni în spatele ei, să-i dezlege şireturile de la rochie.

— Încearcă să nu adormi în baia de şezut.

— Nu promit nimic. Deşi Elsa devenea o cameristă tot mai bună, Juliei îi plăcea intimitatea senzaţiei stârnite de degetele lui Randall atingându-i uşor ceafa şi spatele. Să aduci copii pe lume e o muncă obositoare. Şi niciodată nu păruse atât de obositoare ca în ziua respectivă. Julia îşi spuse că-şi ieşise din mână.

Trecu în spatele paravanului ce ascundea baia de şezut din care ieşeau încet aburi. Lady Kiri crease un ulei de baie special, cu acelaşi miros ca parfumul pe care i-l dăruise Juliei, iar ea îşi turnă câteva picături din acel ulei în apă. De fiecare dată când folosea parfumul, descoperea noi niveluri de complexitate.

Oftând fericită, îşi prinse sus părul cu agrafe, apoi intră în cadă, savurând întâmpinarea delicioasă a apei fierbinţi în vreme ce se cufundă în ea. Cada era suficient de mare cât să se cufunde în apă până la bărbie.

Randall veni de cealaltă parte a paravanului.

— Excelenta bucătăreasă a lui Ash a aflat că tocmai ai adus-o pe lume pe fiica lui Lady Daventry, aşa că a trimis un amestec minunat de şampanie rece şi suc de portocale. Mă gândeam că poate vrei puţin. Îi întinse un pahar înalt de băutură portocalie înspumată. Pentru Lady Sophia! Să crească sănătoasă şi fericită!

— Pentru Sophia! Julia luă paharul şi sorbi băutura dulce şi înţepătoare. Mmm… nu există plăcere senzuală mai mare decât asta.

Randall rânji jucăuş.

— Niciuna?

— Ei, aproape niciuna.

Julia îşi studie soţul cu o plăcere fierbinte. Îşi dăduse jos haina şi cravata şi îi plăcea la nebunie intimitatea relaxată, de budoar, de a-l vedea doar în cămaşă.

Randall spuse pe un ton lejer:

— Dacă nu încetezi să mă priveşti astfel, ai să te trezeşti că termini baia mai repede decât te-ai fi aşteptat.

— Am să ies curând.

Pentru a-l tachina, ridică un picior din apă, curbându-şi piciorul ca o dansatoare.

— Nu destul de curând!

Randall se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi îşi plimbă degetele pe interiorul piciorului ei.

Ea oftă.

— Apa pare mult mai caldă!

— Să nu stai până se răceşte ceva, spuse el cu subînţeles.

Aproape dădu să iasă din cadă şi să-l urmeze, dar nu era nicio grabă, iar aşteptarea avea să facă şi mai satisfăcătoare consumarea pasiunii.

Julia îşi îndreptă din nou atenţia spre apa caldă şi parfumată şi spre băutura rece şi înţepătoare cu şampanie. Hotărî că trebuia să ceară reţeta.

Aruncă o privire leneşă spre sânii ei. Cicatricile erau, în cea mai mare parte, ascunse de spuma din baie. Mulţumită lui Randall, nu se mai simţea acum dezgustată de propriul ei trup. Învăţase să accepte că, deşi semnele erau urâte, făceau parte din ea, iar el nu o considera câtuşi de puţin respingătoare.

Julia bău din nou, gândindu-se că era o zi foarte bună pentru ea. Benjamin fusese acceptat atât de Lady Agnes, cât şi de contele de Daventry, o fetiţă frumoasă se născuse cu bine şi îşi permitea să aştepte cu nerăbdare o după amiază de seducţie reciprocă.

Julia îşi trecu mâna liberă peste corp. Vânătăile care apăruseră în urma întâlnirii cu Crockett începeau să pălească în nuanţe interesante de galben şi de verde, dar nu o dureau prea tare. Observă că sfârcurile îi erau neobişnuit de sensibile. Probabil i se apropia menstruaţia.

Nu. Se gândi la calendar şi aproape oftă cu voce tare când îşi dădu seama cât timp trecuse. Exista un singur motiv.

Dar acela era imposibil.

Însă, când se gândi la toate simptomele, răspunsul fu acelaşi. Ceea ce ar fi trebuit să fie evident fusese ascuns de neputinţa ei de a crede, ca să nu mai vorbim de evenimentele importante din ultimele câteva săptămâni, care îi distrăseseră atenţia.

Fericirea încântată îi picură spumoasă în vene precum şampania. Deşi inima îi bubuia, rămase în baie suficient cât să decidă ce voia să

spună. Acest lucru avea să schimbe radical căsnicia ei oarecum nesigură. Mai ales după ziua de azi. Se întrebă ce simţea Randall acum, că era din nou moştenitor al titlului de conte, mai ales că era puţin probabil să fie înlocuit de data aceasta.

Cu nervii făcuţi ghem de speranţă, ieşi din cadă, se uscă şi îşi puse halatul moale. Apoi, îşi desfăcu agrafele din păr şi îl perie peste umeri, aşa cum îi plăcea lui Randall. După ce-şi scoase verigheta, pregătindu-se pentru scena la care se gândea, ieşi din spatele paravanului.

Randall îşi citea corespondenţa într-un fotoliu de piele capitonat lângă fereastra dormitorului, dar puse deoparte scrisorile şi se ridică în picioare când apăru ea.

— Arăţi delicioasă precum Venus ieşind din mare, spuse cu admiraţie.

Ea râse.

— Avantajele de a avea o educaţie clasică şi motivul pentru care Benjamin ar trebui să înveţe latina.

— Fiindcă îi place să înveţe, va fi un mai bun cunoscător al clasicilor decât mine. Mă întreb cum se înţelege cu Daventry. Ochii albaştri ai lui Randall sclipiră. Eu şi Daventry vom fi obligaţi să avem din nou raporturi civilizate. Nu sunt sigur că asta e bine. Era mai uşor când mă dezmoştenise şi când nu eram nevoit să fac faţă izbucnirilor lui temperamentale.

— Acum, că Daventry are doi urmaşi care să-i ducă mai departe moştenirea, cred că va fi mai uşor să te înţelegi cu el. Studie felul în care lumina de la fereastră îi poleia părul şi desena conturul siluetei sale cu umeri laţi, aşa cum stătea sprijinit cu spatele pe pervaz. La vârsta lui, e probabil obositor să stea furios în permanenţă.

— Sunt din nou moştenitorul lui prezumtiv. Având lumina în spate, expresia de pe chipul lui Randall era indescifrabilă. E un rang suficient de înalt ca să merite să rămâi în această căsnicie? Un conte ţi se potriveşte mai bine decât un simplu gentleman de la ţară.

Mâna Juliei se strânse în jurul verighetei când vorbele lui făcură ţăndări dispoziţia ei jubilantă, precum gheaţa într-o dimineaţă de iarnă. Dar gheaţa se transformă în foc pur. Uitându-şi cuvintele atent plănuite, izbucni:

— Alexander Randall, eşti un idiot! Chiar crezi că îmi pasă dacă ai sau nu un titlu?

Randall fii zguduit de vehemenţa ei.

— Ar trebui să-ţi pese, Julia. O mare moştenitoare poate avea orice bărbat îşi doreşte. Căsătoria cu mine ţi-a oferit protecţie, dar acum, când Crockett e mort, nu mai ai nevoie de asta.

Julia se apropie îndeajuns cât să-i vadă chipul. Furia îi dispăru. Expresia lui mohorâtă era mai grăitoare decât cuvintele, trădându-i convingerea că nicio femeie nu l-ar fi dorit decât din motive practice.

Să fie iubit pentru el însuşi era o experienţă străină lui.

Se blestemă singură când îşi dădu seama că şi condiţiile pe care le impusese când acceptase căsătoria veniseră să întărească această convingere. Şi nu era nici ea cu nimic mai bună în domeniul acesta.

— Suntem amândoi nişte idioţi, Alexander. Scuză-mă o clipă…

Cu paşi grăbiţi, deschise uşa de legătură ce ducea la salonul ei privat. Îi luă doar o clipă să găsească scrisoarea pe care o redactase Randall pentru a-i permite să obţină un divorţ la un tribunal scoţian, dacă dorea.

Întorcându-se în dormitor, despături scrisoarea şi i-o arătă.

— Recunoşti asta?

— Bineînţeles. O privi precaut, ca şi cum ar fi fost o rachetă pe punctul de a exploda. Scrisoarea pe care mi-ai cerut s-o redactez.

Julia rupse hârtia în fâşii lungi, cu degete furioase.

— Mi-aş dori să fie aprins focul în şemineu, ca să pot arunca în flăcări această scrisoare blestemată. S-o ard mi-ar oferi mai multă satisfacţie decât s-o rup.

Strânse bucăţile sfâşiate într-un ghem şi le aruncă în şemineul gol.

— Scuză-mă, dar nu sunt sigur că înţeleg ce înseamnă gestul tău măreţ, spuse el prudent. Nu vreau să înţeleg greşit.

Julia oftă.

— Suntem doi oameni foarte derutaţi, Alex. Mai rău decât derutaţi. Răniţi. Tu îţi făceai griji că îmi doresc avere şi rang. Eu îmi făceam griji că ai să-ţi pierzi interesul faţă de mine după ce nu mai aveam nevoie de protecţie. Şi, după ce am văzut cât de repede te-ai ataşat de Benjamin, s-a adăugat şi teama că speri, în secret, că voi dori să divorţez pentru ca tu să-ţi poţi găsi o femeie capabilă să îţi ofere copii.

— Nu mi-am dorit niciodată în secret să divorţezi de mine, Julia! spuse el tăios. Dacă e să punem capăt căsniciei noastre, va fi din dorinţa ta, nu a mea.

— Tu eşti cel care tot pomeneşte de încheierea căsniciei, nu eu. Îşi fixă privirea în ochii lui. Dar vina îmi aparţine. Căsătoria nu e o problemă de bani sau de pasiune, şi nici chiar de copii. E o promisiune pe care şi-o fac doi oameni. Un angajament, şi nu poate fi cu totul real dacă unul dintre cei doi îşi păstrează o portiţă de ieşire.

— Poate că nu, spuse el încet. Dar, dacă nu ţi-aş fi lăsat o portiţă, nu te-ai fi căsătorit cu mine. Mai mult decât orice pe lume, îmi doream ca tu să spui da.

Julia simţi lacrimile izvorându-i în ochi.

— Chiar şi după ce ţi-am spus că sunt stearpă?! Acela a fost cel mai mare miracol din viaţa mea.

— Benjamin mi-a câştigat afecţiunea prin propria lui persoană, nu fiindcă mă aşteptam să fie un liant în căsnicia noastră. Gura lui Randall se curbă, însă fără nicio notă de veselie. Dar am sperat într-

adevăr că acesta va fi unul dintre rezultate. Deşi nu putem avea copii născuţi din carnea noastră, există alţi copii care au nevoie de un cămin primitor şi de oameni care să aibă grijă de ei.

— Speram că ai să simţi asta. Zâmbi trist. Şi, deşi tocmai am spus că pasiunea luată separat nu e suficientă pentru a construi o căsnicie, cu siguranţă ajută. Sau legătura care există între noi ca amanţi e ceva ce simt doar eu?

— Nu. Încheieturile degetelor i se albiră când degetele i se strânseră în jurul pervazului. Nu, acea legătură e reciprocă.

— Prea bine atunci. Julia îşi luă săculeţul de mână de pe masa unde îl lăsase şi scoase inelul pe care îl făcuse pentru el. Prinzându-l în palmă alături de propriul ei inel, întinse mâna, lăsând lumina soarelui să strălucească pe modelele celtice tăiate în aur. Căsătoreşte-te cu mine din nou, Alexander David Randall. De data aceasta, pentru totdeauna, fără portiţe de scăpare. N-am să te părăsesc. Nici acum, nici *toată viaţa.* Iar dacă tu vei hotărî vreodată că vrei să mă părăseşti – ochii i se îngustară, nici nu intenţionez, nici nu-mi doresc să comit adulter, deci nu vei avea nicio scăpare legală. Vei fi legat de mine pentru totdeauna.

Randall păru atât de tensionat, încât ar fi putut în orice clipă să explodeze.

— Eşti sigură, Julia? Am încercat din greu să-mi îndeplinesc promisiunea de a-ţi reda libertatea după un an dacă asta îţi doreşti. Nu mi-a fost uşor, fiindcă din prima clipă în care te-am văzut, am vrut să spun: „Eşti a mea, a mea, *a mea!”*. Dacă te angajezi să-mi fii soţie, nu vei putea să te răzgândeşti, căci n-am să te las niciodată să pleci.

— Sunt sigură, Alex, spuse ea încet. Acum şi pentru totdeauna, amin.

Cu o precizie delicată, Randall luă inelul mai mic din palma ei şi i-l strecură pe inelar:

— Te iubesc, Julia, la bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi.

Prinzând-o de mână, se aplecă şi sărută verigheta de aur.

— Şi eu te iubesc, Alexander. Lacrimi tăcute se revărsară şuvoi pe chipul Juliei când luă inelul mai mare şi îl strecură pe mâna soţului său. Asta ne lipsea. Capacitatea de a recunoaşte că iubim şi de a ne lăsa iubiţi la rândul nostru. Îi ridică mâna şi îşi lipi obrazul de ea, cutremurător de fericită că era dispus să poarte inelul ei.

Braţele lui o cuprinseră cu o intensitate sălbatică. Era cald şi puternic, şi, în sfârşit, simţea acum, era *al ei.*

— Nu credeam în dragoste la prima vedere, spuse el încet. Deci nu puteam să recunosc asta nici în faţa mea, cu atât mai puţin în faţa ta. Laşitate pură. Era mult mai uşor să pornesc un atac împotriva unei divizii din artileria franceză decât să-mi pun inima în mâinile tale.

— Ai forţa unui războinic, Alex, dar nu cred că războinicii obişnuiesc să-şi recunoască emoţiile, spuse ea râzând uşor. Fiind femeie, ar fi trebuit să mă descurc mai bine, dar n-am făcut-o.

— Tu ai forţa unei femei, care e egală cu cea a oricărui războinic. Poate că oamenii trebuie să înveţe să-şi dezvăluie emoţiile cele mai profunde. Îşi lipi obrazul de părul ei umed, eliberând în aer o umbră de parfum. Radiezi o căldură feminină pe care mi-am dorit-o întreaga viaţă.

— În vreme ce eu mi-am dorit un bărbat în care să pot avea încredere. Expiră uşor lipită de gâtul lui, simţindu-se pe deplin în siguranţă. Dar pregăteşte-te sufleteşte, maior Randall. Cred că voi avea un copil.

— Dumnezeule mare! Dispoziţia romantică de vis dispăru, iar Randall o prinse de umeri, ţinând-o la distanţă pentru a-i putea privi chipul. Pulsul îi bătea nebuneşte în gât. Vorbeşti serios?

— Atât de serios cum doar o moaşă poate vorbi, îl asigură ea. Doamna Bancroft îmi spusese că, după bătăile încasate de la Branford şi după avortul suferit din cauza lui, corpul meu fusese prea grav afectat pentru a mai putea avea vreodată un copil. Ea singură recunoştea că organismul uman e misterios, dar n-am avut niciodată motive să pun la îndoială raţionamentul ei. De-asta nu am observat semnele că sunt grea. Rânji. De exemplu, proasta mea dispoziţie.

— Fiindcă nu ai împărţit patul cu nimeni în toţi aceşti ani, convingerea ei nu a fost pusă la încercare. Uluit, îşi întinse mâna peste pântecul ei, cu palma lui largă, transmiţându-i căldura până în interior. Va trebui să ne asigurăm că Benjamin nu se simte mai puţin iubit din cauza celorlalţi copii pe care s-ar putea să-i avem. Vreau ca el să crească mai puternic şi mai încrezător decât am crescut noi.

— Există dragoste îndeajuns şi pentru el. Îşi puse mâna peste a lui. Probabil am conceput copilul acesta prima dată când ne-am împreunat, la hanul din Grantham. Sunt de-a dreptul fertilă.

— Eşti de-a dreptul un miracol, domniţa mea. O ridică în braţe şi o duse la pat, întinzând-o tandru peste cuvertură. Aşezându-se lângă ea, se aplecă să o sărute, agăţându-şi buzele într-ale ei. A mea, murmură.

Coborî şi îşi strecură capul în crăpătura halatului, deschizându-l ca să-i poată săruta sânii, jucându-se cu limba pe ei.

— A *mea.* Apoi, dezlegă cordonul şi îi sărută pântecul, ce închidea în el pulsul unei noi vieţi. A mea!

Râzând din nou, Julia se întinse să-i deschidă cămaşa ca să-i poată mângâia pielea fină şi întinsă a spatelui.

— Iar tu eşti al meu, Alexander. Acum, dezbracă-te să-mi pot studia cum se cuvinte proprietatea. Fiecare centimetru de cicatrici şi de frumuseţe al trupului tău.

Chipul lui se lumină de un râs la fel de fericit.

— Cu plăcere, domniţa mea. Tot ceea ce am, tot ceea ce sunt îţi aparţine.

— După cum şi eu îţi aparţin ţie. Îi trase capul spre ea pentru a-l săruta din nou.

În sfârşit, acum şi pentru totdeauna, se simţea căsătorită.

---

[1] În engleză, în original, *milady* (n. Red.)

[2] În original, Bow Street Runners, prima unitate profesionistă de poliţie din Londra, fondată în 1749 (n.red.)

[3] În orig., Lake District, zonă muntoasă din nord-vestul Angliei (n.red.)